„Un roman minunat, dureros și perfect... la fel ca iubirea.“
JODI PICOULT

te-am iubit deja în visul meu

Povestea lor abia ÎNCEPE.

Dar el a văzut cum se TERMINĂ.

DAMEN TANGO

HOLLY MILLER

NEMIRA

te-am iubit deja în visul meu

HOLLY MILLER

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

Copertă:
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebook: Corina Rezai
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
miller, holly
Te-am iubit deja în visul meu / Holly Miller; trad. din lb. engleză: Maria Adam –
București : Nemira Publishing House, 2020
ISBN print: 978-606-43-0896-2
ISBN epub: 978-606-43-0968-6

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Holly Miller
the sight of you
Copyright © Holly Miller 2020
All right reserved.
First published in Great Britain in 2020 by Hodder & Stoughton an Hachette UK company

© Nemira, 2020

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

PROLOG

1

CALLIE

Joel, îmi pare tare rău. Să te văd iar așa... De ce m-am urcat în tren? Ar fi trebuit să-l aștept pe următorul. N-ar fi contat. Oricum am ratat stația și întârziam la nuntă.

Pentru că tot drumul spre Londra nu m-am putut gândi decât la tine, la ce mi-ai fi putut scrie în biletul pe care mi l-ai dat. Apoi, când l-am deschis, în sfârșit, m-am uitat la el atât de mult încât, până am ridicat ochii din nou, trecuserăm de Blackfriars.

Erau o mulţime de lucruri pe care voiam, aveam nevoie să ți le spun. Dar mintea pur și simplu mi s-a blocat când te-am văzut. Poate mi-era teamă să spun prea mult.

Dar dacă azi a fost ultima ocazie, Joel? Dacă azi a fost ultima dată când ți-am văzut fața, când ți-am auzit vocea?

Timpul trece în goană și știu ce se apropie.

Mi-aș dori să fi rămas. Măcar câteva minute în plus. Îmi pare rău.

PARTEA ÎNTÂI

2

JOEL

E ora unu noaptea și stau cu bustul gol la fereastra din living. Cerul e încremenit și presărat cu stele, luna, ca o bilă de sticlă.

Din clipă în clipă, vecinul meu Steve va pleca din apartamentul de deasupra mea. Se va duce spre mașină cu copilul agitându-se furios în căruț. O scoate pe Poppy la plimbare cu mașina în toiul nopții încercând să o adoarmă cu uruitul cauciucurilor și playlistul său de sunete scoase de animalele de la fermă.

Iată că vine. Apăsarea amorțită de somn a picioarelor lui pe scări, smiorcăitul lui Poppy. Neîndemânarea lui obișnuită cu ușa noastră mofturoasă de la intrare. Mă uit cum se apropie de mașină, descuie, ezită. E nedumerit, știe că ceva nu e în regulă. Dar creierul lui încă vine din urmă.

În cele din urmă, își dă seama. Trage o înjurătură, își pune mâna pe cap. Ocolește mașina de două ori, nevenindu-i să creadă.

Îmi pare rău, *Steve, sunt toate patru cauciucurile. Cineva le-a dezumflat, cu siguranță. Nu te duci nicăieri în seara asta.*

O clipă rămâne ca o statuie, luminat de strălucirea de laborator a felinarului stradal. Pe urmă, ceva îl face să se uite direct la fereastra de la care privesc eu.

Îmi păstrez calmul. Cât timp stau nemișcat, e imposibil să mă vadă. Am jaluzelele trase, apartamentul e tăcut și întunecat ca o reptilă care se odihnește. Nu poate ști că stau cu ochiul lipit de o singură lamelă. Că urmăresc totul.

Privirile noastre rămân sudate o clipă înainte ca el să se uite în altă parte, clătinând din cap în timp ce Poppy încântă strada cu un țipăt la momentul

potrivit.

O lumină se aprinde în casa de peste stradă. Strălucirea surprinde strada întunecoasă, iar o voce exasperată se aude de la fereastră.

– Pe bune, amice!

Steve ridică o mână, apoi se întoarce şi intră în casă. Îi aud pe cei doi urcând la etaj, iar Poppy se vaită cu încăpățânare când trec pe culoar. Steve e obişnuit cu un program neobişnuit, dar Hayley probabil încearcă să doarmă. De curând, s-a întors la slujba ei de la o firmă prestigioasă de avocatură din Londra, ceea ce înseamnă că e important dacă aţipeşte sau nu la şedinţe.

Totuşi. Sarcinile mele pentru seara asta sunt îndeplinite. Le tai de pe caiet, pe urmă mă aşez pe canapea, ridicând jaluzelele ca să văd stelele.

Mă răsplătesc cu un pahar de whisky, pentru că aşa fac la ocazii speciale. Apoi îl fac dublu şi-l beau repede.

Douăzeci de minute mai târziu sunt gata de somn. Caut un soi anume de somn şi tot ce am făcut în seara asta ar trebui să mă ajute să-l obţin.

– E tare fierbinte, spune vecina mea de optzeci şi ceva de ani, Iris, când ajung la ea acasă câteva ore mai târziu ca să îl plimb pe Rufus, labradorul ei galben.

Nu e încă opt dimineaţa, ceea ce ar explica de ce nu am habar despre cine vorbeşte. Vecinul ei, Bill, care trece pe acolo aproape în fiecare dimineaţă cu câte o bârfă sau o broşurică ciudată? Poştaşul, care tocmai ne-a făcut vesel semn cu mâna prin fereastra de la living?

Poştaşii. Întotdeauna sunt veseli din fire sau nefericiţi ca păcatul. Niciodată undeva la mijloc.

– Doarme pe gresia din bucătărie ca să-i fie răcoare.

Desigur. Vorbeşte despre câine. Asta se întâmplă mai des decât mi-ar plăcea: să fiu prea epuizat ca să port o conversaţie simplă cu cineva de cel puţin două ori mai în vârstă ca mine.

– Bună idee!

Zâmbesc.

– S-ar putea să încerc şi eu.

Se uită la mine.

– Asta nu prea o să te facă pe placul doamnelor, nu-i aşa?

Ah, doamnele! Cine sunt ele, de fapt? Iris pare convinsă că stau la coadă pe undeva, gata să facă o pauză de la viaţă ca să stea cu un tip ca mine.

– Crezi că poate suporta? întreabă ea, arătând spre Rufus. Afară, pe căldura asta?

Am fost veterinar. Acum nu mai sunt. Dar cred că pe Iris o linişteşte pregătirea mea de altădată.

– E mai răcoare azi, o asigur eu.

Are dreptate că a fost cald în ultima vreme, dat fiind că suntem în septembrie.

– O să mergem la lacul cu bărci să vâslim un pic.

Ea zâmbeşte.

– Şi tu?

Clatin din cap.

– Eu prefer să comit infracţiuni împotriva ordinii publice după program. E mai palpitant aşa.

Ea se înseninează de parcă glumele mele jalnice sunt punctul culminant al zilei.

– Suntem tare norocoşi că te avem, nu-i aşa, Rufus?

Ca să fiu sincer, Iris e şi ea destul de grozavă. Poartă cercei în formă de fructe şi are abonament Premium la Spotify.

Mă aplec să-i prind lui Rufus lesa când se ridică în picioare.

– E încă un pic cam grăsuţ, Iris. Asta nu o să-l ajute să tolereze căldura. Cum merge cu dieta?

Ea ridică din umeri.

– Simte mirosul de brânză de la cincizeci de paşi, Joel. Ce pot să spun?

Oftez. Îi ţin predici lui Iris despre mâncarea lui Rufus de aproape opt ani deja.

– Cum ne-a fost înțelegerea? Eu îl plimb, tu ai grijă de restul.

– Știu, știu.

Începe să ne alunge din living cu bastonul.

Dar nu rezist expresiei de pe fața lui.

Am trei câini după mine până să ajung în parc. (Mai plimb încă doi în afară de Rufus, pentru foștii clienți care nu sunt mobili. Mai e și al patrulea, un danez pe nume Bruno. Dar e prea dezaxat social și prea puternic, așa că îl scot după ce se întunecă.)

Deși aerul s-a împrospătat peste noapte, îmi țin promisiunea față de Iris despre lac. Dezlegând lesele câinilor, mă înseninez și eu în timp ce ei sar prin apă ca niște cai.

Trag aer în piept. Încerc să mă conving din nou că ce am făcut aseară a fost corect.

Trebuia să fie. Pentru că iată care e chestia: aproape toată viața mea, am avut vise profetice. Genul de viziuni lucide, vii, care mă sperie în somn. Îmi arată ce se va întâmpla peste câteva zile, săptămâni sau chiar ani. Iar subiectele sunt mereu oameni pe care îi cunosc.

Visele apar cam o dată pe săptămână, iar raportul între bine, rău și neutru este destul de egal. Însă premonițiile urâte sunt cele de care mă tem cel mai mult: accidentele și bolile, durerea și necazurile. Din cauza lor sunt mereu agitat, mereu în alertă maximă. Întrebându-mă când va trebui să deviez iar cursul sorții, să dau fuga să intervin în planurile altcuiva.

Sau, mai rău de atât, să salvez o viață.

Îmi urmăresc câinii pe malul lacului, zâmbind altor persoane care plimbă câini și acordându-le un spațiu suficient de mare. Se adună în majoritatea dimineților lângă pod, făcându-mi semn să vin, dacă fac greșeala de a avea contact vizual cu ei. Am păstrat distanța din ziua în care au început să facă schimb de idei despre cum să dormi bine, iar discuțiile au început să se îndrepte spre remediile și terapiile făcute în casă, pastile și rutine. (M-am scuzat și am dispărut. De atunci, n-am mai stat cu ei.)

Toată chestia m-a atins cam tare. Pentru că, fiind în căutarea unei nopți fără vise, am încercat tot. Dietele, meditația, afirmațiile. Lavanda și zgomotul alb. Băuturile cu lapte. Somniferele cu efecte secundare, uleiurile esențiale. Exerciții fizice atât de grele, încât trebuia să mă opresc să vărs. Perioade sporadice de băut zdravăn pe la douăzeci și ceva de ani, conform ideii greșite că puteam să-mi modific ciclurile de somn. Însă anii de experimente au dovedit că ciclurile mele de somn erau de neatins. Și orice aș fi făcut nu putea să schimbe asta.

Totuși, un calcul simplu dictează că mai puțin somn înseamnă mai puține vise. Așa că, în perioada actuală, stau treaz până târziu în noapte, ajutat de televizor și de o dependență destul de mare de cofeină. Pe urmă, îmi îngădui un scurt răgaz de odihnă. Mi-am antrenat mintea să-l aștepte: trezindu-se brusc din somn după doar câteva ore.

De aceea, acum am nevoie urgentă de cafea. Fluierând după câinii din apă, mă întorc spre aleea aflată de-a lungul râului. Pe drumul din dreapta mea, viața reală se pornește la drum. Traficul la ora de vârf, bicicliștii, navetiștii mergând pe jos, dubele de livrare. O orchestră discordantă, acordându-și instrumentele pentru o dimineață obișnuită din timpul săptămânii.

Mă face să fiu ciudat de nostalgic după normalitate. Nu am starea de spirit necesară în acest moment pentru o slujbă rentabilă, prietenii sau sănătate. Grijile și lipsa de somn mă lasă permanent sleit, distrat, nervos.

Ca să împiedic toate astea să mă îngroape, trăiesc după niște reguli destul de relaxate: fac zilnic exerciții fizice, nu beau prea mult, stau departe de dragoste.

Am spus adevărul doar în fața a două persoane din viața mea. Și a doua oară am jurat că o să fie ultima dată. De aceea nu pot să-i spun lui Steve că noaptea trecută am acționat pe baza unei premoniții febrile despre Poppy. Fina mea, pe care o iubesc așa cum le iubesc pe nepoțelele mele. Am văzut totul: Steve epuizat, uitând să frâneze în intersecție, cu Poppy aflată în spate. Am privit cum mașina lui s-a izbit de un stâlp de iluminat cu

cincizeci de kilometri la oră. În urma accidentului, ea a trebuit să fie descarcerată.

Așa că am luat măsurile necesare. Ceea ce a meritat un whisky dublu, dacă pot să spun așa.

Pun din nou lesa câinilor și o iau spre casă. Trebuie să-l evit pe Steve, cel puțin o vreme. Cu cât țin capul la cutie mai mult, cu cât e mai puțin probabil să mă asocieze cu ce s-a întâmplat aseară.

După ce las câinii, o să caut o cafenea în care să mă ascund, să mă gândesc. Un loc unde pot să beau cafea în tăcere într-un colț, anonim și neobservat.

3

CALLIE

– Nu poți să-mi spui că ție nu ți s-a întâmplat niciodată.

Eu și Dot ștergem mesele la cafenea după ora închiderii, făcând schimb de teorii despre clientul care a ieșit mai devreme de aici fără să plătească. Ăsta e întotdeauna momentul meu preferat din zi, când ne relaxăm, povestim şi redăm curățenia sălii. Dincolo de fereastră, aerul de început de septembrie e cald și delicat ca pielița de piersică.

– Poate a fost o greşeală, spun eu.

Dot își trece mâna prin părul scurt și blond.

– Serios. De cât timp lucrezi aici?

– De optsprezece luni.

Sună mai incredibil de fiecare dată când o spun.

– Optsprezece luni și încă nu ți s-a întâmplat să nu-ți plătească.

Dot clatină din cap.

– Probabil ai fața potrivită.

– Sunt sigură că doar a uitat. Cred că Murphy i-a distras atenția.

Murphy e câinele meu, o corcitură negru cu maro. Mă rog, e oarecum al meu. În orice caz, își trăiește visul de a fi cățelul cafenelei, pentru că sunt nenumărați oameni care se joacă cu el și-i dau de mâncare pe ascuns.

Dot pufnește pe nas.

– Singurul lucru pe care tipul ăla l-a uitat e portofelul.

Nu-l mai văzusem niciodată. Pe de altă parte, nu mai văzusem mulți dintre clienții de azi. Cafeneaua rivală, din vârful dealului, absorbea de obicei majoritatea navetiștilor din Eversford, orașul târg în care am trăit toată viața. Dar s-a închis azi-dimineață fără avertisment și clienții ei obișnuiți au

început încet-încet să intre de îndată ce am deschis, cu dungulițele, aftershave-ul și pantofii lor lustruiți.

Însă acest client era diferit. De fapt, aș fi puțin stânjenită să recunosc cât de mult mi-a sărit în ochi. Nu putea să fie pe drum spre vreun birou – părul lui brunet era ciufulit, ca după somn și părea copleșit de epuizare, de parcă avusese o noapte grea. La început, a părut neatent când m-am dus să-i iau comanda, dar când a întors în sfârșit ochii spre mine m-a fixat și nu s-a mai uitat în altă parte.

Am schimbat doar câteva cuvinte, dar îmi amintesc că înainte să iasă fără a plăti – și între momentele în care scria în caiet – a format un fel de legătură tăcută cu Murphy.

– Cred că e posibil să fi fost scriitor. Avea un caiet la el.

Dot mă dezaprobă, dând din nas.

– Bineînțeles, un scriitor muritor de foame. Numai tu poți să dai o nuanță romantică unui furt.

– Da, dar dacă ar fi după tine am avea un anunț ca cele din benzinării. *Dacă nu aveți cu ce plăti...*

– Ei bine, *asta* e o idee excelentă.

– Nu era o sugestie.

– Poate data viitoare îl pun la pământ cu cea mai bună lovitură a mea.

Nu mă îndoiesc că ar fi bună – Dot s-a apucat de curând de kickboxing, devotându-se sportului cu o energie pe care o invidiam. Întotdeauna face câte ceva, alergând prin viață ca o creatură scăpată din cușcă.

La polul opus, crede că eu m-am retras din lume, că m-am ascuns în colțurile ei, că am început să clipesc la lumina ei puternică. Probabil are dreptate.

– Fără manevre din artele marțiale cu clienții, îi spun eu. Este politica acestei cafenele.

– În orice caz, nu o să mai fie data viitoare. I-am reținut fața. Dacă-l văd prin oraș, o să-i cer înapoi cele zece lire.

– A băut doar o cafea.

Dot ridică din umeri.

– Să-i zicem taxa noastră pe mănâncă-și-fugi.

Zâmbesc și trec pe lângă ea în biroul din spate ca să printez comanda pentru livrările de mâine. Am plecat doar de un minut, când o aud strigând:

– Am închis! Veniți mâine înapoi!

Când scot capul pe după ușa biroului, recunosc persoana din ușă. Se pare că la fel face și Murphy, adulmecă balamalele nerăbdător, dând din coadă.

– El e, spun eu, simțind cum îmi tresaltă ușor stomacul. Înalt și zvelt, cu tricou gri, blugi negri. Pielea indică o vară petrecută pe afară. Tipul care a uitat să plătească.

– Oh.

– Bune abilități de detectiv, Sherlock.

Oftând, Dot trage zăvorul și întoarce cheia, deschizând ușa doar puțin. Nu aud ce spune, dar presupun că a venit să plătească, fiindcă ea trage lanțul acum, deschizând ușa ca să-l lase să intre. Murphy se dă înapoi când intră el, dând din coadă și dansând pe labe.

– Am plecat mai devreme fără să plătesc, a spus el îmbufnat, cu remușcări dezarmante. Total neintenționat. Poftim.

Îi dă lui Dot o bancnotă de douăzeci, își trece mâna prin păr, se uită la mine. Are ochii mari, negri ca pământul ud.

– Îți aduc restul, spun eu.

– Nu, păstrează-i! Mersi. Îmi pare rău.

– Ia ceva în schimb. Încă o cafea, puțină prăjitură? Ca mulțumire că ai fost cinstit.

Mai presus de orice, ceva în atitudinea lui pare să cerșească bunătate.

A mai rămas niște *drømmekage*, un pandișpan danez aerat, cu nucă de cocos caramelizată deasupra, ce se traduce aproximativ ca *prăjitura visurilor.* Pun la pachet o felie și i-o ofer.

El ezită o clipă, își freacă nesigur firele crescute pe bărbie. Pe urmă ia cutia, atingându-mi degetele cu ale lui.

– Mersi.

Lasă capul în jos și pleacă; parcă o pală caldă de aer catifelat plutește în cafenea când iese.

– Ei bine, spune Dot. *El* nu vorbește prea mult.

– Cred că l-am distras cu prăjitura.

– Da, ce-a fost asta? Încă o cafea? mă imită ea. *Niște* drømmekage*?*

Reușesc cu greu să nu roșesc.

– Măcar a venit înapoi să plătească. Ceea ce dovedește că ești o cinică nerușinată.

– Câtuși de puțin. Cu bucata aia de *drømmekage* de-abia dacă ai scos profit.

– Nu asta e ideea.

Dot ridică dintr-o sprânceană micropigmentată.

– S-ar putea ca șeful nostru să nu fie de acord. Sau, cel puțin, contabilul lui.

– Nu, Ben ți-ar spune să ai mai multă încredere în natura umană. Știi tu, să acorzi oamenilor o șansă.

– Deci, ce faci diseară?

Dot are un zâmbet în ochi în timp ce trece pe lângă mine spre birou să-și ia haina.

– Dormi puțin pentru caritate? Lansezi o cantină ad-hoc pentru săraci?

– Foarte amuzant. S-ar putea să stau puțin cu Ben, să văd ce face.

Dot nu răspunde. Știu că i se pare că mă apasă grijile pentru Ben, că petrec prea mult timp blocată în amintiri.

– Dar tu?

Reapare, cu ochelarii de soare în creștetul capului.

– Schi nautic.

Zâmbesc. *Normal, ce altceva?*

– Ar trebui să vii.

– Nu, sunt neîndemânatică din naștere.

– Și ce? Apa e moale.

– Nu, ar fi mai bine...

Ea se uită fix la mine.

– Știi ce cred eu, Cal.

– Știu.

– Ai intrat pe Tinder?

– Nu.

Te rog, nu mă bate la cap.

– Sau pot să-ți fac cunoștință cu cineva...

– Știu.

Dot poate să facă orice.

– Distracție plăcută diseară!

– Ți-aș spune același lucru, dar...

Îmi face cu ochiul cu afecțiune.

– Ne vedem mâine.

Și, într-un nor de Gucci Bloom, dispare.

După ce pleacă, sting luminile una câte una înainte de a mă așeza pentru ultima dată lângă fereastră, să inspir mirosul vag al pâinii și al boabelor de cafea. Din reflex, scot telefonul din buzunar, derulez până la numărul lui Grace și formez.

Nu. Nu poți continua așa. Oprește-te!

Opresc apelul și blochez ecranul. Să o sun e un obicei la care încerc din greu să renunț în ultima vreme, însă imaginea numelui ei pe ecranul telefonului mă bucură mereu, ca lumina puternică a soarelui într-o zi cenușie.

Privind aiurea pe fereastră, mă trezesc pe neașteptate uitându-mă la ochii negri ai bărbatului cu caietul de mai devreme. Tresărind, încep să zâmbesc, dar e prea târziu; el se uită în pământ și se transformă într-o umbră, îndepărtându-se repede în lumina blândă a serii.

Nu mai are cutia cu prăjitura. Ori a mâncat-o deja, ori a aruncat-o în primul coș de gunoi pe care l-a văzut.

4

JOEL

Mă trezesc brusc la două noaptea. Mă dau jos din pat, iau caietul și încerc să nu o deranjez.

Vremea caldă de săptămâna trecută a dispărut și în apartament e puțin răcoare. Îmi pun o bluză cu glugă și pantaloni de alergat, mă duc în bucătărie.

Stând la masa înaltă pentru micul dejun, notez totul.

Fratele meu mai mic, Doug, va fi mulţumit oricum. Am visat că fiica lui, Bella, o să câștige o bursă sportivă la școala particulară locală, când va împlini zece ani. O înotătoare formidabilă în comitat, din câte se părea, care va câștiga pumni de medalii în fiecare weekend. Ciudat cum se rezolvă lucrurile. Doug a primit interdicţie să înoate în piscina noastră locală când era mic, după prea multe scufundări nepermise și obiceiul de a le arăta degetul mijlociu salvamarilor.

Bella nu a împlinit încă trei ani. Dar părerea lui Doug e că nu e niciodată prea devreme să programezi potenţialul. L-a pus deja pe Buddy, în vârstă de patru ani, să joace tenis, se uită la *Britain's Got Talent* pentru indicii despre cum să fii un părinte insistent.

Pe de altă parte, visul meu a confirmat că o să merite. Îmi pun în gând și subliniez de trei ori să-i pomenesc de cluburile locale de înot cât mai repede.

– Joel?

Melissa mă privește din cadrul ușii ca un spion.

– Ai visat urât?

Clatin din cap, îi spun că visul a fost frumos.

Melissa îmi poartă tricoul şi probabil o să-l poarte şi acasă. I se pare drăguţ să facă asta. Dar aş prefera să nu fiu nevoit să-mi fac inventarul garderobei.

Se apropie de mine acum, se urcă pe un scaun. Îşi încrucişează picioarele goale, îşi trece mâna prin coama de păr nisipiu.

– Eu eram în vis?

Îmi face cu ochiul, timid şi neruşinat totodată.

Asta chiar ar fi imposibil, vreau să-i spun, dar nu o fac. Nu ştie nimic despre natura viselor mele şi aşa o să rămână.

Timp de aproape trei ani, eu şi Melissa ne-am întâlnit cam o dată pe lună, de obicei fără contacte între aceste date. Steve a oprit-o la vorbă mai des decât îmi convine mie, de parcă are impresia că merită să o cunoască mai bine. Chiar şi Melissa crede că e o idee amuzantă, a început să vorbească pe hol cu el doar ca să mă provoace.

Mă uit la ceasul din bucătărie. Îmi înăbuş un căscat.

– Suntem în toiul nopţii. Ar trebui să te întorci în pat.

– Nu, oftează apatic, trăgând de o unghie. M-am trezit acum. Aş putea să stau cu tine.

– La ce oră începi serviciul?

Melissa se ocupă de relaţiile cu presa pentru ramura londoneză a unei companii africane de minerit. Turele ei de dimineaţă încep deseori la ora şase.

– Prea devreme, a spus ea, dând ochii peste cap în semn de nemulţumire. O să le spun că sunt bolnavă.

Plănuisem o plimbare cu câinii cu prietenul meu Kieran la prima oră, speram să iau micul dejun la cafenea. M-am întors deja de câteva ori, după încurcătura de săptămâna trecută când n-am plătit.

La început, recunosc, am simţit un fel de datorie morală să mă întorc. Dar acum e vorba mai degrabă de câinele care stă acolo şi de cafeaua grozavă. Şi de primirea călduroasă cu care mă întâmpină, deşi am fost un client mai puţin decât exemplar prima dată când am pus piciorul în cafenea.

– De fapt... mi-am cam făcut planuri.

Stomacul mi se strânge de vinovăție, chiar în timp ce-o spun.

Ea înclină capul.

– Fermecător. Știi, încă nu reușesc să-mi dau seama de ce ești singur.

– Tu ești singură, subliniez eu, cum fac de fiecare dată când vine la mine.

– Da. Dar eu așa vreau să fiu.

E una dintre teoriile Melissei. Că sunt disperat să am o relație, mor să fiu iubitul cuiva. Eram singur de cinci ani când am întâlnit-o pe ea, un lucru care o încântă ca pe pisică un șoarece. Câteodată mă pune la punct, spunându-mi că mă agăț prea mult de ea, când îi trimit un mesaj la o lună de tăcere ca să văd dacă i-ar plăcea să comandăm ceva.

Dar se înșală. Am fost cinstit cu ea de la început, am întrebat dacă e de acord să lăsăm lucrurile la întâmplare. Ea a râs și a spus da. Mi-a zis că sunt plin de ifose.

– Știi, într-o zi o să deschid caietul acela în timp ce dormi și o să văd exact ce scrii tu acolo.

Râd șters și mă uit în jos, nu prea am încredere să răspund la asta.

– E ceva ce aș putea să vând la ziar?

Poate că ar putea: e totul acolo. Un vis în fiecare săptămână timp de douăzeci și opt de ani și păstrez notițele din ultimii douăzeci și doi.

Scriu totul în cazul în care trebuie să acționez. Dar din când în când tot trebuie să urmăresc cum se desfășoară un vis urât. Le las să treacă, dacă nu sunt serioase sau când nu văd cum aș putea interveni. Niciuna dintre opțiuni nu e ideală pentru un om cu mentalitatea mea.

Totuși. Ca diamantele în țărână, visele mai fericite strălucesc printre cele rele. Promovările, sarcinile, micile ocazii când e cu noroc. Și mai sunt și cele plictisitoare, despre banalitățile vieții, rutinele ei. Tunsorile și magazinele cu mâncare, treaba în casă și temele. Îl pot vedea pe Doug mâncând cina (*pește ieftin, serios?*). Aflu dacă tata o să ajungă în vârful ligii locale de badminton sau dacă nepoata mea o să-și uite echipamentul de educație fizică.

Datele și momentele importante sunt vii în mintea mea de câte ori mă trezesc. Se blochează acolo ca și cum aș ști propria mea zi de naștere sau în care zi din decembrie e Crăciunul.

Sunt atent la tot, chiar și la lucrurile plictisitoare. Țin evidența tuturor în caietul meu. În cazul în care apare un tipar, un indiciu pe undeva. Ceva ce nu-mi permit să ratez.

Mă uit acum la caietul de pe blat. Mă pregătesc în cazul în care Melissa încearcă să-l ia. Ea mă plesnește imediat și zâmbește dulce, îmi spune să mă relaxez.

– Vrei cafea? întreb eu ca să-i domolesc sclipirea din ochi.

Însă simt o urmă de remușcare. În ciuda lăudăroșeniei ei, sunt sigur că nu ar deranja-o să vină aici măcar o dată și să doarmă toate cele opt ore ca un om normal.

– Știi, cu toți banii tăi, ți-ai putea permite să cumperi o cafetieră ca lumea. Nimeni nu mai bea nes.

De nicăieri, imaginea cafenelei îmi pătrunde în minte. Cu Callie care îmi pune băutura în față și privelиștea străzii pietruite de la locul de la geam. Mă alarmează puțin și o alung, pun cafea cu lingura în două căni.

– Care toți banii mei?

– Îmi place cum te prefaci că ești sărac. Ai fost veterinar și acum nu muncești.

E adevărat doar în parte. Da, am economii. Dar numai pentru că mi-am dat seama la timp că slujba mea era într-un punct critic. Și nu o să țină la nesfârșit.

– Zahăr? întreb eu ca să o îndepărtez de subiect.

– Sunt eu destul de dulce.

– Asta e discutabil.

Mă ignoră.

– Deci vrei?

– Ce să vreau?

– Să-ți cumperi o cafetieră.

Încrucișez brațele, mă întorc cu fața la ea.

– Pentru o dată pe lună când vii tu?

Ea îmi face cu ochiul.

– Știi, dacă ai începe să te porți normal cu mine, poate ai avea șansa ca relația să ajungă undeva.

Îi fac şi eu cu ochiul, lovesc linguriţa de cană.

– Nes să fie.

Am avut primul vis profetic pe când aveam doar şapte ani; pe atunci eram foarte apropiat de vărul meu Luke. Născuţi la doar trei zile distanţă, am petrecut fiecare moment liber împreună. Jocuri pe calculator, plimbări cu bicicleta, cutreierat în compania câinilor.

Într-o noapte, am visat că, în timp ce Luke o lua pe scurtătura obişnuită de pe terenul de joacă în drum spre şcoală, un câine negru, apărut de nicăieri, l-a atacat. M-am trezit la ora trei, tocmai când câinele îşi căsca fălcile deasupra feţei lui Luke. Data când asta avea să se întâmple îmi bubuia în minte ca o migrenă.

Aveam doar câteva ore să opresc totul.

La micul dejun, de care nu m-am atins, i-am spus mamei totul, am implorat-o s-o sune pe sora tatei, mama lui Luke. Ea a refuzat tăcută, a părut calmă şi m-a asigurat că totul a fost doar un vis urât. Mi-a promis că o să-l găsesc pe Luke aşteptându-mă la şcoală, teafăr.

Dar Luke nu era la şcoală, teafăr. Aşa că am fugit la el acasă, destul de repede cât să simt sânge în gât. A răspuns la uşă un bărbat pe care nu-l recunoşteam. *E la spital*, mi-a spus el morocănos. *A fost atacat azi-dimineaţă la locul de joacă.*

Mama a sunat-o pe mătuşa mea în seara aceea şi am aflat toate detaliile. Un câine negru l-a atacat pe Luke în drum spre şcoală. A avut nevoie de chirurgie plastică la faţă, la braţul stâng şi la gât. Avea noroc că mai trăia.

După ce a lăsat telefonul din mână, mama m-a dus în living, unde am stat nemişcaţi împreună pe canapea. Tata nu venise încă acasă. Îmi amintesc şi

acum mirosul supei de pui cu tăiței pe care o făcuse pentru mine. Sunetul ciudat de liniștitor al fraților mei care se certau la etaj.

– E doar o coincidență, Joel, îmi tot spunea mama. (Mă întreb acum dacă nu cumva încerca să se convingă pe ea însăși.) Știi ce e asta, nu-i așa? E atunci când ceva are loc din întâmplare.

Mama lucra pe atunci la firma de contabilitate a tatei. Își câștiga existența la fel ca el, ocupându-se cu lucruri logice, privind datele concrete. Iar adevărul era că oamenii nu erau clarvăzători.

– Am știut că o să se întâmple, plângeam eu neconsolat. Aș fi putut să-l opresc.

– Știu că așa pare, Joel, a șoptit ea, dar a fost doar o coincidență. Trebuie să ții minte asta.

N-am spus nimănui niciodată. Tata m-ar fi considerat smintit și frații mei erau prea mici ca să înțeleagă sau să le pese. *Să rămână doar între noi*, a spus mama. Și așa a fost.

Nici măcar în ziua de azi, restul familiei mele nu știe adevărul. Ei cred că sunt anxios și paranoic. Că avertismentele mele neclare și intervențiile mele maniace se reduc la suferința nerezolvată după mama. Doug crede că ar trebui să iau o pastilă, pentru că există o pastilă pentru orice, după cum consideră el. (Dezvăluire: nu există.)

Oare Tamsin, sora mea, bănuiește că e vorba de mai mult de atât? Posibil. Dar eu păstrez intenționat detaliile cât mai vagi, iar ea nu pune întrebări.

Nu pot să spun că n-am fost niciodată tentat să le spun tot. Dar dacă îmi vine pornirea asta e de ajuns să-mi amintesc singura dată când am fost destul de naiv să mă consult cu un profesionist. Disprețul din ochii lui și rânjetul de pe buze au fost de ajuns să mă facă să jur că nu mă voi mai încrede niciodată în cineva.

5

CALLIE

O seară de vineri, la mijlocul lui septembrie cu un telefon tipic descurajator de la agentul meu imobiliar.

– Mă tem că am veşti proaste, domnişoară Cooper.

Mă încrunt, îi amintesc lui Ian că poate să-mi spună Callie, doar am avut destule tranzacţii de-a lungul anilor.

Îmi repetă prenumele încet, de parcă îl scrie pe ceva pentru prima dată.

– În regulă. Acum, domnul Wright tocmai ne-a informat că vinde proprietatea.

– Care proprietate? Ce?

– Apartamentul tău. Nouăzeci şi doi B. Nu, stai – C.

– E OK, ştiu ce adresă am. Chiar mă daţi afară?

– Preferăm să spunem că ţi-am adus la cunoştinţă. Ai la dispoziţie o lună.

– Dar, de ce? De ce vinde?

– Nu mai e viabil sub aspect comercial.

– Dar eu sunt un om. Sunt viabilă. Plătesc chiria.

– Hai, nu te supăra.

– Crezi... că ar putea să vândă altui proprietar? Aş putea să rămân chiriaşă în continuare.

Îmi place cum sună asta, cel puţin, drepturi sporite, puteam să am eu cerinţe de la proprietar, nu doar invers.

– Oh, nu. În mod sigur, vrea să pleci. Trebuie să renoveze apartamentul.

– E bine de ştiut. Numai că eu nu am unde să mă duc.

– Nu ai beneficii la serviciu, nu?

– Nu, dar...

– Sunt destule proprietăți acum. O să-ți trimit un e-mail.

Îmi dau seama că nimic nu prea se compară cu a fi dat afară, pentru că te face să te simți ca un perdant total și colosal.

– Grozav mod de a începe weekendul, Ian. Mă întreb dacă dă toate telefoanele de evacuare vinerea seara.

– Da? Nicio grijă.

– Nu, eram... Uite, spun eu disperată, poți să-mi găsești un loc cu o grădină adevărată? Apartamentul meu e la ultimul etaj, așa că nu am acces la cea de aici, şi chiar dacă aș avea, ar fi ca și cum aș sta într-o curte cu fier vechi. E acoperită aproape în totalitate cu asfalt și încărcată cu diverse gunoaie: șezlonguri ruginite, un suport rotativ de rufe stricat, o colecție descompusă de scaune de bucătărie și trei roabe scoase din funcțiune. Nu mă deranjează dezordinea, puțină mizerie – mult mai bine decât o grădină sterilă de expoziție –, dar aceasta e un risc permanent de tetanos.

Ian chicotește.

– Bugetul e același?

– Mai mic, chiar.

– Nostim. Oh, Callie, înțeleg că ai rezolvat cu albinele acelea?

– Albinele? întreb eu cu inocență.

Ian ezită. Îl aud tastând cu repeziciune.

– Da, aici e. Intrau și ieșeau prin scafe, lângă fereastra de la living.

Așa era, cuplul de alături a anunțat, cred. L-am dus cu prețul pe Ian când a sunat, i-am spus că am un prieten care ne poate ajuta. Nu mă miră absolut deloc că se gândește să întrebe din nou acum, atâtea luni mai târziu.

Eram atât de disperată să protejez căsuța fericită pe care albinele o făcuseră în clădire. Nu făceau niciun rău, spre deosebire de detractorii lor, care își puseseră zid de cărămizi în jurul grădinii din față și înlocuiseră toată iarba cu chestii false la doar câteva zile de când se mutaseră.

– Oh, da, am spus eu veselă. S-a rezolvat.

– Bine așa. Nu vrem să hiberneze acolo peste iarnă.

Zâmbesc. Cuibul trebuie să fie gol acum, albinele au plecat de mult.

– De fapt, albinele...

– Ce-ai spus?

– Nu contează.

După ce închei convorbirea, îmi sprijin capul pe canapea. Scoasă în stradă la treizeci şi patru de ani! Ei bine, e cea mai bună scuză pentru o găletuşă întreagă de îngheţată.

În grădina de alături era un păducel, înainte ca acel cuplu să-l smulgă pentru a face loc parcării improvizate. Era în plină floare pe atunci. Norul de petale produs când l-au aruncat în basculanta pe care o închiriaseră pentru ziua aceea mă ducea cu gândul la zilele vântoase de primăvară din copilărie şi la mirosul dulce al plimbării prin aceste confetti ale naturii, încurajată de tata.

Îmi amintea şi de păducelul pe care îl vedeam de la biroul meu de la compania de vopsea la care am lucrat. Îmi plăcea acel zvâcnet solitar al vieţii lângă graniţa de beton a domeniului industrial. Poate că era plantat de o pasăre sau de cineva la fel de disperat pe cât mă simţeam eu atunci. Ani de zile l-am privit de-a lungul anotimpurilor, i-am admirat mugurii în floare primăvara, agitaţia bogată de verdeaţă în timpul verii şi splendoarea ruginie a toamnei. Îmi plăcea chiar şi în timpul iernii, geometria ramurilor desfrunzite fiindu-mi la fel de plăcută ca o galerie de sculptură.

Mă duceam la el în fiecare zi la prânz, uneori doar ca să-i ating scoarţa sau să mă uit la frunze. În zilele mai calde, îmi mâncam sendvişul sub el, cocoţată pe marginea bordurii. Până în cea de-a treia vară, când cuiva i-a fost milă de mine aruncând acolo o bancă veche de lemn.

Dar la începutul celei de-a şasea veri, copacul a fost tăiat ca să facă loc unui adăpost pentru fumat. M-am cutremurat în sufletul meu, într-un mod pe care nu-l pot explica, să văd o înghesuială de feţe cenuşii unde au stat cândva frunzele şi crengile, uitându-se inexpresiv în gol de sub domul fără viaţă din plexiglas.

Acum privesc pe fereastră spre locul unde a fost păducelul vecinilor mei. Poate ar trebui să intru pe internet, să încep să caut alt loc unde să stau. Ciudat cât de ușor e pentru o persoană să dezrădăcineze viața altcuiva, exact când se așteaptă mai puțin.

6

JOEL

Sunt pe malul râului, gândindu-mă la ce s-a întâmplat mai devreme. Sau la ce nu s-a întâmplat. E greu de spus cu siguranță.

A fost ciudat, când Callie mi-a pus pe masă acel espresso dublu la prima oră. Privirile ni s-au întâlnit și am simțit căldura alungându-mi fiorul de pe piele, în timp ce mă străduiam să-mi relaxez privirea.

Irișii cu punctișoare maronii, ca lumina soarelui pe nisip. Părul lung și liber, de culoarea castanelor. Un ten ca cea mai palidă nuanță de vanilie. Și un zâmbet lung, care n-ar fi putut fi pentru mine.

Dar se pare că era.

Callie a dat din cap spre Murphy, care se urcase pe genunchiul meu și se bucura că-l scarpin pe cap.

– Sper că nu te bate la cap.

În timpul vizitelor mele de acum aproape zilnice la cafenea în ultima săptămână, am format o legătură destul de puternică cu câinele ei.

– Tipul ăsta? Oh, nu. Avem o înțelegere.

– Chiar așa?

– Sigur. El îmi ține companie și eu îi arunc firimituri de prăjitură, când nu te uiți tu.

– Vrei puțină?

Un zâmbet amabil.

– Tocmai am primit un rând proaspăt de prăjitură de vis.

– Scuze?

– *Drømmekage*. E în daneză; înseamnă „prăjitură de vis“.

Uram numele acela. Dar, hai să recunoaştem, prăjitura aceea a fost echivalentul culinar al cocainei.

– Aş vrea, de fapt. Mersi.

S-a întors aproape imediat, punând pe masă în faţa mea o farfurie cu o felie prea mare.

– Poftă bună!

Ochii noştri s-au întâlnit din nou. Încă o dată, am descoperit că nu-mi pot lua privirea de la ea.

– Noroc.

A rămas pe loc. Se juca cu lănţişorul. Era din aur roz şi delicat, de forma rândunicii în zbor.

– Deci e o zi aglomerată? Pleci la serviciu?

Pentru prima dată de multă vreme, m-am simţit frustrat că nu puteam spune da. Că nu aveam niciun lucru interesant să-i spun despre mine. Nici măcar nu sunt sigur de ce voiam s-o fac, de fapt. Pur şi simplu, avea ceva special. Felul în care se mişca, strălucirea zâmbetului ei. Clinchetul râsului, bogat şi dulce ca mirosul primăverii.

Vino-ţi în fire, Joel!

– Am o teorie despre tine, a spus ea.

M-am gândit în treacăt la Melissa, care ajunsese la destule teorii despre mine cât să-şi scrie propria teză masivă şi fără sens.

– Cred că eşti scriitor.

Callie a arătat spre caietul şi pixul meu.

Am simţit din nou impulsul de a o impresiona. De a o captiva cumva, de a spune ceva câştigător. În mod nesurprinzător, am dat greş.

– Mă tem că sunt doar bolboroseli incoerente.

Ea nu părea prea dezamăgită.

– Şi ce...

Dar deodată, din spatele nostru, un client a încercat să-i atragă atenţia. M-am întors şi am văzut-o pe Dot ţâşnind printre mese, strâmbându-se în loc de scuze.

Callie a zâmbit. A înclinat capul spre tejghea.

– Păi, ar fi bine să...

Era ciudată nevoia pe care o simțeam să întind mâna când a plecat. Să o trag încet înapoi spre mine, să mă încălzească din nou prezența ei.

M-am antrenat cu mult timp în urmă să nu insist pe atracțiile pasagere. Dar aceasta era la nivelul plexului solar, o senzație pe care nu o mai avusesem de ani de zile. De parcă adusese la viață o parte din mine pe care credeam că o îngropasem de mult.

Am plecat destul de repede după asta. Am rezistat reflexului de a mă uita spre ea la ieșire.

– Joel! Joel! Joel!

Încă încerc să-mi smulg dimineața asta din gânduri când îmi dau seama că sunt strigat. De obicei, nu e cel mai bun mod de a-mi atrage atenția, dar recunosc vocea. E a lui Steve și aleargă după mine.

L-am evitat de când i-am dezumflat cauciucurile cu o săptămâna în urmă. Acum, însă, cred că greșelile mele mă prind din urmă, la propriu.

Mă bate gândul să alerg spre lacul cu bărci, să încerc să scap pedalând cu mica mea haită de câini după mine. Dar îmi amintesc că Steve ar putea cu siguranță să mă întreacă, să mă pună la pământ și să mă facă să mă predau, totul în decurs de doar zece secunde.

Steve e antrenor personal, ține cursuri îngrozitoare în aer liber, ca niște tabere de instrucție pentru oameni cu tendințe masochiste. Probabil tocmai a terminat unu, pentru că asudă în timp ce bea dintr-un milkshake mult prea mare, cu proteine. E în pantaloni de sport și adidași, un tricou care arată ca și cum i-a fost desenat cu spray-ul pe corp.

– În regulă, potăi, spune el grupului pestriț de trei câini, începând să meargă în ritm cu mine.

Pare relaxat. Totuși, ar putea fi vorba doar de endorfine. Eu continui să merg cu pas hotărât, cu garda ridicată. Dacă mă întreabă de cauciucuri, o să neg că știu ceva.

– Ce se întâmplă, amice?

Sau aș putea doar să nu spun nimic.

Steve trece direct la subiect, pentru că e eficient din punctul ăsta de vedere.

– Joel, știu că tu mi-ai dezumflat cauciucurile săptămâna trecută.

Avea vocea joasă, dar fermă, de parcă eram un copil prins la șterpelit țigări de la magazinul din colț.

– Am pus niște întrebări, l-am rugat pe Rodney să verifice filmările. Totul e pe CCTV.

Ah, Rodney. Ochii de pe strada noastră. Întruchiparea în carne și oase a arestărilor făcute de cetățeni. Ar fi trebuit să știu că el avea să mă denunțe. Indiciile sunt acolo de luni întregi, de când și-a instalat lățimea de bandă vara trecută doar ca să poată trimite poliției mesaje pe Twitter.

Mă copleșesc reproșurile. Vreau să spun ceva, dar nu știu ce. Așa că doar îmi înfund mâinile mai adânc în buzunare, merg mai departe.

– Știi, spune Steve, după ce-ai făcut-o, ți-ai sprijinit capul de roată. Ți-a părut rău, nu-i așa?

Sigur că da, lăsând tot raționamentul deoparte. Pentru că, de atâția ani, Steve părea să fie mai degrabă un membru al familiei decât un prieten.

– Știu că nu voiai să faci ce-ai făcut, amice. Așa că spune-mi doar de ce.

Chiar și gândul la conversația aceea mă făcea să mă simt ca și cum stăteam pe marginea unei stânci. Inima îmi bătea tare, pielea mi se făcea de găină, vorbele mi se făceau rumeguș în gură.

– A trebuit să-i spun lui Hayley, zice Steve când eu nu-l lămuresc.

Nu e deloc surprinzător: ei doi funcționează normal. Împărtășesc totul, nu-și ascund nimic.

– Nu e mulțumită. De fapt, spumegă de furie. Nu înțelege ce naiba era în capul tău. Adică, o aveam pe *Poppy* cu mine...

– Cauciucurile erau complet dezumflate. N-ai fi putut pleca nici dacă ai fi vrut.

Steve mă prinde acum de braţ, mă trage să mă oprească pe loc. Forţa strânsorii mă face destul de neajutorat: sunt obligat să-l privesc în ochi.

– Poppy e fina ta, Joel. Măcar poţi să-mi spui de ce.

– Nu a fost... îţi jur că a fost dintr-un motiv bun.

El aşteaptă să-l audă.

– Nu pot să-ţi explic. Îmi pare rău. Dar nu a fost din răutate.

Steve oftează, îmi dă drumul la braţ.

– Uite, Joel, toate astea... confirmă ceea ce eu şi Hayley credem de ceva vreme. Oricum avem nevoie de mai mult spaţiu, acum o avem pe Poppy, aşa că ar trebui să-ţi spun... o s-o facem. Ne mutăm.

Un oftat de regret.

– Îmi pare rău. Simt nevoia ca el să ştie. Serios, chiar îmi pare.

– Probabil nu o să vindem. Nu la început, cel puţin; o să luăm un chiriaş. Ipoteca e aproape plătită, aşa că...

Se opreşte, se uită la mine de parcă tocmai i-a scăpat ceva jignitor.

– Tomai am auzit asta în gând. Ce nemernic de clasă mijlocie!

Steve şi Hayley erau oameni practici, şi-au cumpărat apartamentul de la proprietarul nostru când preţurile erau încă rezonabile.

– Câtuşi de puţin. Munciţi mult. Păstraţi locul ăsta.

El dă încet din cap.

– Aş vrea să-mi poţi spune ce se întâmplă, amice. Sunt... îngrijorat pentru tine.

– Totul e sub control.

– Joel. Cred că aş putea să te ajut. Ţi-am spus vreodată...

– Scuze, spun eu repede, înainte să termine. Trebuie să plec. Câinii ăştia nu se pot plimba singuri.

Sigur că s-ar putea plimba. Dar acum sunt singura scuză pe care o am.

Am locuit toată viaţa în Eversford; de aproape un deceniu, sunt vecinul ciudat de la parter al lui Steve şi al lui Hayley.

Am încercat să-i evit când s-au mutat prima dată. Dar Steve e un tip greu de ocolit. E propriul său şef, ceea ce însemna că avea timp să facă diverse lucruri, de exemplu să-mi scoată pubela afară, să primească pachete şi să intimideze proprietarul din cauza crăpăturii cavernoase din peretele nostru lateral. Aşa am ajuns de la vecini, prieteni.

Vicky, prietena mea de atunci, era dornică să întreţină noua relaţie. Făcea tot felul de aranjamente cu Hayley pentru noi patru: apusuri petrecute în grădina din spate, grătare în zile libere, sărbătorirea zilelor de naştere în oraş. Ea a sugerat să petrecem Noaptea Focului de Tabără în parcul local, zilele de Halloween ferindu-ne de colindători cu ajutorul romului, al ferestrelor întunecate şi al filmelor de groază.

Vicky m-a părăsit de ziua ei, după trei ani petrecuţi împreună. Mi-a prezentat o listă pe care o făcuse, o coloană subţire de argumente pro, faţă de o litanie de argumente contra, incriminante. Detaşarea mea emoţională era în capul listei, dar nu mai puţin semnificativă decât disfuncţia mea generală şi agitaţia permanentă. Refuzul meu de a mă relaxa într-o seară şi aparenta incapacitate de a dormi. Caietul pe care nu o lăsam niciodată să-l vadă era şi el acolo, la fel ca aerul meu permanent neatent.

Nimic din toate astea nu era nou pentru mine, nici nu era ceva nedrept acolo. Vicky merita mult mai mult de la un iubit decât lipsa de entuziasm pe care i-o ofeream eu.

Nu a ajutat nici faptul că i-am ascuns partea cu visele. Însă Vicky îmi amintise întotdeauna oarecum de Doug, în sensul că nu era recunoscută pentru empatia ei. Deşi erau multe lucruri pe care le admiram la ea (ambiţia, simţul umorului, motivaţia), era şi genul de persoană care ar ridica din umeri, dacă ar călca un iepure cu maşina.

Când a plecat, m-am scufundat într-o perioadă de băut zdravăn timp de câteva luni. Mai încercasem înainte, în ultimii doi ani la universitate, după ce citisem despre efectele asupra somnului. Ştiam că nu acesta era răspunsul, nu cu adevărat. Că nu avea să meargă în realitate. Dar presupun că m-am convins că ar putea fi diferit de data asta.

Nu a fost, așa că l-am dat deoparte. Probabil la momentul potrivit, căci începusem să mă las în voia căldurii periculoase a dependenței. Și ideea de a mă ocupa și de asta pe lângă toate celelalte mi se părea la fel de atrăgătoare ca înscrierea la traversarea înot a Canalului Mânecii sau ca provocarea unei încăierări la clubul local de kung-fu.

În anii de după plecarea lui Vicky, Steve şi Hayley mi s-au părut mereu că sunt mai mult nişte membri ai familiei decât nişte prieteni. Era aproape ca şi cum îmi îmbrățișau durerea. Și când Poppy s-a născut în anul acela, cred că s-au gândit că ar fi bine pentru mine să fiu naşul ei.

La botez, am ţinut-o mândru pe Poppy pentru o fotografie. Era ca un cățeluș care se zbătea lângă mine, caldă şi adorabilă. M-am uitat în jos la fața ei, i-am simţit drăgălășenia apăsătoare, am fost copleşit de iubire.

Furios pe mine însumi, am dat-o înapoi. M-am îmbătat, am spart două pahare de vin. Au trebuit să mă trimită mai devreme acasă cu un taxi.

Asta a fost tot. Lucrurile au rămas încordate de atunci.

7

CALLIE

Spre sfârşitul lunii, Ben îmi sugerează să mergem seara în pub, unde prietenul unui prieten dă o petrecere aniversară. Sunt aproape prea obosită după ce am terminat lucrul, dar în ultima vreme evit să-l dezamăgesc pe Ben – progresul lui e încă atât de mic, de parcă iese din hibernare după cea mai grea iarnă.

Joel a fost unul dintre ultimii clienţi care au plecat în seara asta şi preţ de o secundă nesăbuită, când a închis uşa după el, m-am gândit să ies în stradă şi să-l invit şi pe el. El este, de departe, cel mai bun lucru în privinţa cafenelei acum – mă termină doar cu un zâmbet, mă zăpăceşte cu cea mai scurtă privire. M-am trezit aşteptând în fiecare zi să-l văd, întrebându-mă ce-aş putea spune să-l fac să râdă.

Dar în ultima clipă m-am răzgândit, pentru că sunt destul de sigură că aş depăşi o limită invitându-l la pub. Bietul om ar trebui să savureze în linişte o cafea fără să fie hărţuit pentru o întâlnire de barmaniţele care dau târcoale. În orice caz, cineva atât de minunat trebuie să fie luat, deşi, după cum spune Dot, e mereu singur.

Serios, îmi reamintesc, de-abia dacă ne cunoaştem doar cât pentru nişte zâmbete şi remarci trecătoare, ca stelele din galaxiile apropiate care îşi fac cu ochiul pe întinderile nemărginite ale cerului.

Petrecerea aniversară e la berăria unde, din fericire, e încă destul de cald să stai afară. O zăresc pe prietena mea Esther, pe soţul ei Gavin şi câţiva oameni pe care toţi îi ştiam ceva mai bine când trăia Grace. Dacă ar fi aici

acum, s-ar foi prin grădină, cu hohotul ei natural de râs, ca un fragment de muzică familiară, îndrăgită.

Mă opresc o clipă și încerc să-l aud. Pentru, știți voi, pentru orice eventualitate.

Mă așez pe bancă lângă Esther, iar Murphy se potolește la picioarele mele. O cascadă de caprifoi plonjează de pe pergola de deasupra capului, verde aprins și încărcată de flori albe.

– Unde-i Ben?

– E reținut la muncă. Cred că se simte puțin deprimat.

– Deprimat puţin sau deprimat mai mult?

– Păi, e pe drum. Așa că deprimat puțin, presupun.

Esther, cu brațele goale, într-o bluză gălbuie, împinge halba de cidru spre mine.

Le-am cunoscut pe Esther și pe Grace în prima zi de școală primară. M-am simțit confortabil de prima dată alunecând în umbra lor, admirându-le, dar fără să ajung vreodată să am îndrăzneala lor. Aveau în comun o francheţe care le făcea deseori să fie date afară de la ore și care s-a manifestat ani mai târziu în serile petrecute strigând la *Question Time*, cu certuri pe deasupra capului meu despre politica guvernului, schimbările climatice și teoria feministă. Se aprindeau una de la cealaltă, aprige și febrile. Pe urmă, Grace a dispărut brusc și violent, lăsând-o pe Esther să lupte singură pentru toate principiile lor, pentru cele mai arzătoare pasiuni.

Grace a murit acum optsprezece luni, lovită de un taxi care depășise limita de viteză. Şoferul a ieșit de pe șosea, iar Grace a murit pe caldarâmul pe care mergea.

S-a întâmplat pe loc, ni s-a spus. Nu ar fi suferit.

În timp ce-l aștept pe Ben, conversația noastră s-a transformat în muncă.

– Azi mi-am încercat norocul la slujba ta de vis, Cal, îmi spune Gavin sorbind din bere.

Zâmbesc, puțin nedumerită.

– Ce vrei să spui?

Gavin e arhitect şi în fiecare an echipa lui îşi pune timpul la dispoziţie pentru o cauză locală bună. Îmi spune că azi a petrecut opt ore preluând managementul habitatului la Waterfen – rezervaţia noastră naturală locală, refugiul meu privat.

– Poți să-ți imaginezi cum a fost.

Esther îmi face cu ochiul.

– Opt ore de trudă în aer liber pentru şoareci de birou.

Inhalând mirosul de caprifoi, îmi imaginez o zi complet fascinată de rândurile şerpuite de gard viu şi de pădurile sălbatice, de straturi roşcate de stuf, înlănţuite de râul ca o panglică răcoroasă. Câteodată fac voluntariat la Waterfen, depun rapoarte trimestriale. E o muncă fracţionată şi neplătită – cercetări despre înmulţirea păsărilor, monitorizarea habitatului –, dar e în regulă. Îmi satisface dorul de orizonturi neîngrădite de clădiri, de pământ nemurdărit de oameni, de aerul nepătat de invenţii.

Îi zâmbesc lui Gavin.

– Sună interesant.

El se strâmbă cu genul acela de dispreţ faţă de sine pe care doar efortul neplanificat are puterea să-l inducă.

– E singurul mod de a-l descrie. Mi se părea că sunt în formă. Şi să spunem doar că a reaşeza stive de buşteni de cinci ori mai înalţi decât mine, a târâi stâlpi pentru garduri şi a-mi rupe spinarea scoţând din pământ nu ştiu nici eu ce, nu e ideea mea de distracţie.

Remarc zgârieturile de pe antebraţele lui. E şi un strat subţire de natură acolo, încă vizibil în părul lui.

– Lemnul-Domnului?

– Ce?

– Asta scoteaţi din pământ?

– Da, mă rog, murmură el posac, bând din bere. A fost un iad.

– Mie mi se pare că e un paradis.

– Păi, administratorul a spus că o să scoată în curând un post de asistent. Te-ai folosi mai bine de diploma ta de ecologie decât să serveşti cafea. De

ce nu...

În vreme ce Esther i-a tăiat vorba tușind, simt ceva stârnindu-se în mine, mișcarea de trezire a unei creaturi adormite.

– De ce nu, ce?

Ben își așază fizicul de rugbist lângă mine cu halba în mână, uitându-se întrebător la fețele noastre. Întruchipează exact sfârșitul unei zile de lucru: mânecile suflecate, părul vâlvoi, ochii de timp liber.

– Nimic, răspund eu repede.

În paharul golit din dreapta mea, observ o gărgăriță în drojdie, depășită de situație. Întind degetele dincolo de suprafață, o salvez. Gărgărița zboară.

– O să apară un post la Waterfen, spune Gavin. Știi, rezervația naturală unde poți să te duci și să fii torturat pentru un scop caritabil? Se pare că e cariera de vis a lui Callie, așa că...

Se oprește și-i aruncă o privire lui Esther, felul lui obișnuit de a obiecta atunci când e pocnit în fluierul piciorului.

Ben se îndreaptă de spate după ce s-a jucat cu urechile lui Murphy.

– Credeam că-ți place la cafenea.

Nedumerirea lui mă irită ca șmirghelul.

– Așa e, îl asigur eu imediat, ignorând sprâncenele ridicate ale lui Gavin. Nu-ți face griji. Nu plec nicăieri.

Ben are o expresie ușurată și știu ce înseamnă asta, că ar însemna foarte mult pentru Grace să știe că a rămas cafeneaua pe mâini bune. A părut atât de evident să-mi părăsesc slujba ca să devin manager după ce a murit ea, încât era aproape logic. Ben era devotat rolului în marketing pe care îl iubea, în timp ce eu stagnam la compania de vopsea. Eram acolo de unsprezece ani, unsprezece ani în care organizam programul șefei mele, îi făceam cafeaua, răspundeam la telefonul ei. Trebuia să fie doar ceva temporar după universitate, o cale rapidă de a plăti chiria, dar după trei luni a devenit ceva permanent și, un deceniu mai târziu, a meritat un premiu pentru servicii îndelungate care a amuzat-o nespus pe Grace. „Zece ani

credincioasă unei singure femei“, m-a tachinat când am apărut la ea acasă cu o sticlă de șampanie pe care o primisem. „E ca o căsnicie ciudată.“

A fost cu doar un an înainte să moară.

L-am adoptat pe Murphy de la Ben nu la mult timp după aceea. Fusese câinele lui Grace, de fapt, dar la biroul lui Ben nu erau acceptaţi câinii şi la cafenea era destulă iubire de prisos.

Să deţină o cafenea a fost primul lucru stabil pe care îl făcuse Grace în cei şase ani de când terminaserăm universitatea, dar chiar şi asta a pornit ca o toană. S-a folosit de o moştenire ca să preia, dintr-un impuls, chiria unui magazin vechi cu haine pentru copii, luându-ne pe toţi prin surprindere. Călătorise în ultimii ani prin toată lumea, muncind pe parcurs: fusese chelneriță, vânduse produse la telefon, împărţise fluturaşi deghizată într-un costum. Câteodată, mă suna dintr-o țară îndepărtată, mă desfăta cu ultimele ei aventuri şi dezastre, iar eu încheiam discuţia puţin invidioasă şi înciudată. Îmi imaginam pentru scurt timp că luam şi eu avionul, simţind fiorul de dopamină stârnit de faptul că-mi părăseam în sfârşit bucăţica mea de glob.

Mă întrebam deseori cum ar fi să plec pur şi simplu. Eram atrasă de locuri de o sălbăticie vastă, de orizonturi nesfârşite, de panorame ameţitoare. Tânjisem după un anumit parc naţional din capătul de nord al statului Chile. Profesoara noastră de geografie îl vizitase cu doar două veri în urmă şi până la finalul lecţiei toţi ne-am simţit de parcă am fost în călătorie cu ea. I-am povestit tatei în seara aceea aventurile ei, am întrebat dacă am putea să ne facem vacanţa în Chile în vara următoare. El a râs şi a spus că o vom întreba pe mama, ceea ce am ştiut imediat că era felul lui de a spune nu. Probabil avea dreptate să creadă că niciun om întreg la minte nu ar accepta o asemenea cerere din partea unui copil de zece ani.

Aşa că nu călătoream la *altiplano* decât în mintea mea, mă uitam la imagini cu vulcani cu piscuri înzăpezite şi privelişti întinse, visam noaptea la alpaca şi lame, la şoimi şi păsări flamingo. A devenit evadarea mea de câte ori aveam nevoie de una – să plutesc până în colţul acela de Chile, născocit de imaginaţia mea.

Mi-am promis mereu că o să merg acolo. Dar după ce am terminat universitatea aveam puține economii și nu eram prea sigură că mi se potrivea abordarea legendară a lui Grace de a munci din mers. Nu aveam nimic din îndrăzneala ei și mă îndoiam mult prea mult de mine însămi. Momentul nu părea niciodată potrivit: căutam de lucru, încercam să economisesc, munceam mult, mergeam la întâlniri. Așa că anii au trecut pe nesimțite și Chile a rămas doar un vis îndepărtat.

Știu că lui Ben i s-a părut mereu că manageriatul cafenelei era o rută de scăpare bine-venită dintr-o slujbă la care mă plictiseam cumplit. Dar nu a făcut decât să-mi amintească de faptul că nu e pasiunea mea să servesc cafea. Încă locuiesc în orașul în care m-am născut, iar afară e o lume întreagă pulsând de posibilități în timp ce se-nvârte, se-nvârte, se-nvârte.

8

JOEL

Trec intenționat din întâmplare pe lângă cabinetul de veterinar unde am lucrat. Fac asta cel puțin o dată pe săptămână. Nu mă întrebați de ce.

Poate mă prefac că încă lucrez acolo, că sunt pe cale să intru pe ușile batante ca și cum nu s-a schimbat nimic. Să o salut pe Alison la recepție, să mă opresc să discut cu Kieran pe drum spre sala de consultații.

Îl zăresc în parcare. E lângă ușa din spate, cu spatele la zidul de cărămidă, ia o pauză.

Traversez strada și merg spre el. Ridic o mână când mă vede.

– Hei.

Se îndreaptă.

– Ce faci?

– Bine, mersi. Dau din cap ca și cum ar fi adevărat, deși știm amândoi că nu e. Tu?

– Aveam nevoie de aer curat.

Sprijinindu-mă de zid lângă Kieran, mă uit pe furiș la uniforma lui bleumarin. E identică cu cea din apartamentul meu. Aceeași uniformă pe care o purtam cândva cu mândrie.

Înclinăm fețele spre soarele de sfârșit de septembrie.

– O zi grea? îl întreb.

– Nu e grozavă. Îl mai știi pe Jet Mansfield?

– Sigur.

Un border collie surd, cu o stăpână bătrână și adorabilă, Annie. L-a adoptat pe Jet la puțin timp după ce i-a murit soțul. Cei doi erau devotați unul altuia.

– I-am amputat piciorul din față acum șase luni. Sarcom.

Mă uit la el și încerc să ghicesc.

– Și acum a reapărut?

– Tocmai a trebuit să-i dau vestea lui Annie.

– Cum a fost?

– Cam atât de bine pe cât crezi.

– Ce-o să facă?

– Din fericire, a fost de acord cu mine.

Medicamente de calmare a durerilor, mă gândesc eu, și un *culcuş confortabil.*

– Mă îndoiesc că are mai mult de o lună.

Mi-o imaginez pe Annie ducându-l pe Jet acasă. O să facă tot ce poate ca să pretindă că totul e normal. Turnându-i mâncarea în castron în timp ce încearcă să nu plângă.

– Ești bine?

– Cred că da.

Kieran zâmbește vag, se uită la mine.

– E plăcut să fii din nou aici. Parcă e ca în vremurile de demult.

Nu i-am spus nimic lui Kieran despre visele mele: m-am temut mereu că se va gândi la o instabilitate mentală, că mă va compătimi. În sinea lui se gândeşte însă că am făcut bine că am plecat.

Pentru că e prietenul meu și fostul meu șef, respectul lui Kieran înseamnă totul pentru mine. E o parte din motivul pentru care am demisionat, am sărit înainte să fiu împins.

Mă forţez să zâmbesc.

– Da.

– Nu cauţi de lucru?

Îmi păstrez zâmbetul, dar clatin din cap.

– Am prea multe de făcut acum.

– Da, spune Kieran, chiar îmi pari omul cu un program încărcat. Doar treceai pe aici, nu?

– Da, zic eu îndreptându-mă de spate și dregându-mi glasul. Apropo, ar trebui să plec.

– Treci pe aici oricând, strigă Kieran în timp ce mă duc spre parcare.

Ridic o mână, merg mai departe.

Traseul meu spre casă mă duce pe lângă cafenea. Când mă apropii, o văd pe Callie afară, încuind cafeneaua, cu Murphy la picioare.

Am trecut pe aici aproape zilnic de la prima mea vizită în urmă cu trei săptămâni. Câteodată mă servește Dot, altădată e Callie. Dar întotdeauna mă trezesc sperând să fie Callie. O dată sau de două ori, am tras de timp ca un adolescent până am văzut că se eliberează. M-am prefăcut că am rătăcit portofelul, am zăbovit la un croissant sau la un sendviș.

Am descoperit că nu mă port deloc ca de obicei când sunt în preajma ei.

Azi-dimineață, stăteam aproape de un client care a decis, în mod nechibzuit, să nu fie de acord cu Dot în privința definiției brioșei (părerea lui Dot: nu e prăjitură). La mijlocul dezbaterii, Callie mi-a surprins privirea de la altă masă la care servea. Ne străduiam amândoi să nu râdem, până când în final a trebuit să se refugieze după tejghea. Între timp, eu mi-am prins capul în mâini de teamă că o să-mi pierd controlul.

Când a venit, în cele din urmă, să-mi ia comanda, m-am prefăcut că mă gândesc înainte de a cere cu voce tare brioșa. În clipa aceea, ea a început din nou să râdă.

A trecut multă vreme de când n-am mai râs așa împreună cu cineva.

Așa că de asta ezit acum. Privind-o cum întoarce cheia, cum verifică apoi clanța, cum se uită pentru ultima dată la fațada cafenelei. E momentul perfect s-o abordez, s-o invit la un pahar după muncă. Dar mă opresc exact la timp.

Imaginea listei lui Vicky cu argumente pro și contra clipește ca un bec în mintea mea. Mă gândesc și la Kate, înaintea ei, în pat cu altcineva.

Viața mea până acum: etape intermitente de normalitate (școală, universitate, iubite, muncă) între perioade de instabilitate (experimente

nebunești, băutură în exces, solitudine).

Pe bune, întâlniri? Cu cineva atât de minunat precum Callie, n-aș ști de unde să încep.

Las-o baltă! Ce rost are? E ridicol.

În plus, n-am nicio dovadă concretă că ar fi măcar interesată. Pentru ea, probabil sunt doar un alt client, ba chiar unul ciudat.

Așa că nu fac decât să mă uit, ca și cum aș privi pe gaura cheii în viața altcuiva. Callie poartă acum o jachetă de blugi deschisă la culoare, și-a adunat părul brunet la spate într-un coc. Îi spune ceva cu voce joasă lui Murphy, își pune o pereche de ochelari de soare. Și pe urmă încep să se îndepărteze împreună.

Resimt un val rar de dorință de a fi eu lângă ea. Cu un braț după umerii ei, amețit de râsul ei care se contopește cu al meu.

9

CALLIE

La începutul lunii octombrie, la vreo două săptămâni după seara aceea la pub petrecută cu Ben și cu ceilalți, îmi iau o dimineață liberă să-mi caut apartament.

Conform obiceiului, prima ofertă a lui Ian este un subsol umed unde zăresc capcane pentru șoareci într-un dulap de bucătărie.

– Nu vreau să locuiesc cu șoareci, dar nu vreau nici să le rup gâtul, mărturisesc eu.

Ian se uită la mine de parcă nu a mai întâlnit niciodată în viața lui pe cineva atât de arogant.

– În ritmul ăsta, o să ajungi în stradă, mă ceartă el, deși zâmbește de parcă e nostim, ceea ce nu e.

În livingul următoarei case programate – un apartament la primul etaj într-o clădire victoriană, unde proprietarul, Steve, vrea să cunoască el însuși posibilii chiriași –, remarc o poză înrămată. E un câine aproape identic cu Murphy, făcut din sute de urme mici de lăbuțe.

– E al lui Hayley, spune Steve, urmărindu-mi privirea.

Antrenor personal, e îmbrăcat din cap până-n picioare în echipament de sport.

– Soția mea. E o adevărată iubitoare de câini. De fapt, mi-am adus aminte, l-am rugat pe Ian să verifice, dar nu ai animale de companie, nu?

Încrucișez degetele și îi spun că nu. Nu avea rost să-l rog pe Ian să-mi arate apartamentele care primesc animale, mai ales pentru că acestea nu există.

Însă deocamdată eram impresionată. Strada era plăcută și străjuită de copaci – ceea ce anunță un cor în zori – și la doar vreo două străzi distanță de unde locuiesc acum. Chiria e cu cincizeci de lire pe lună mai scumpă, dar la fel era și camera fără baie, iar asta este cu siguranță de cincizeci de lire mai drăguță. E un pic înăbușit aici, sub grinzi, dar holul comun nu miroase a mizerii sau urină ceea ce, cu un buget ca al meu, e deprimant de rar.

– E spațiu afară, spune Steve, când îl întreb dacă există o grădină, dacă are vreo importanță.

Știm amândoi că nu are – acel *spațiu afară* este un cod pentru un loc unde să pui pubelele –, dar mă forțez să par a fi interesată.

– Oh?

Mă duce la fereastra din bucătărie, unde mă uit întristată la încă un coșmar de beton, acesta având un pavaj absurd, direct din anii ’70.

Tânjesc foarte mult după o peluză. Doar ceva verde la care să mă uit.

– Toată asta îi aparține tipului de la parter, spune Steve. Mă rog, nu chiar îi *aparține*, închiriază, la fel ca tine. Îmi pare rău că e atât de dezordonat. Sunt sigur că nu s-ar supăra să strângă, dacă îl rog.

– Nu, spun eu repede, pentru că acele frunze moarte și cărămizi vechi, lemnul putrezit și șipcile instabile din gard sunt singurele lucruri în favoarea acelei curți interioare extinse. Nu. Sunt bune pentru natură, toate chestiile alea.

Steve se încruntă.

– Ce...?

– Știi tu, cărăbușii și insectele. Moliile, păianjenii. Preferă... puțină mizerie. Pentru adăpost și...

Mă opresc, apoi afișez un zâmbet, căci chiar nu vreau să pierd acest apartament pentru că par scrântită.

– Și el cum e? Vecinul de jos.

Steve face o pauză lungă, ceea ce mă forțează să mă întreb de ce nu e de ajuns o simplă descriere precum *băiat bun* sau *tip de treabă*.

– Ei bine, e destul de retras, spune el în cele din urmă, ceea ce sunt convinsă că e un mod neutru de a spune antisocial. Probabil de-abia dacă o să-l vezi.

Încerc să-mi imaginez persoana asta, evazivă ca un dihor, strecurându-se între umbre, nocturnă şi agitată. Poate că Dot se gândeşte la un mic mister domestic când spune că am nevoie de mai multe lucruri palpitante în viaţa mea.

Dot strâmbă din nas când îi povestesc despre toate astea mai târziu în după-amiaza aceea. Cum în adâncul sufletului e o petrecăreaţă, nu vede cu adevărat rostul vecinilor decât dacă poţi să-ţi petreci jumătate din timp stând în apartamentul lor şi împărţind iarbă sau căutând prin colecţia lor de discuri.

– Ai scris cappuccino greşit, spune ea. Cu doi *c*.

N-a fost o după-amiază prea aglomerată, poate pentru că norii de furtună acoperă cerul. Stau în echilibru pe o scară, rescriind toate lucrurile şterse din meniul nostru cu markerul cu cretă albă şi cu cea mai bună caligrafie a mea.

Ridic o bucată de pânză până la tablă, şterg jumătate din cuvântul supărător şi încerc iar.

– Fii atentă, spune Dot, cred că tipul ar putea fi sexy.

– Nu începe.

Ridică din umeri, apoi reîncepe oricum.

– Tot mai cred că ar trebui să mă laşi să-ţi fac cunoştinţă cu profesorul meu de kickboxing.

– Nu, mersi. Pare îngrozitor. Şi te rog, nu-l aduce aici.

Dot şi-a făcut un obicei să invite la cafea şi prăjitură tipi pe care crede că aş putea să-i plac. I-am spus să înceteze, că e ciudat când sunt la serviciu; nu e prea diferit de o întâlnire la tine în birou, povestindu-le despre hobby-urile tale, cele mai bune vacanţe şi filmele preferate între două xeroxuri.

Firește, Dot insistă.

– Dar tipul acela pe care l-am întâlnit la întâlniri la minut?

– Dot, nu ies cu cei pe care îi respingi tu la întâlnirile la minut. Cât de disperată crezi că sunt?

Dot se uită la mine de parcă și-ar dori ca întrebarea să nu fie retorică. Dar înainte să deschidă gura să o spună, ne întrerupe cineva care-și drege glasul.

Întorcându-mă și văzându-l pe Joel după tejghea, tresar de rușine încercând să nu-mi imaginez de câtă vreme stătea acolo. Nici măcar n-am observat când a intrat.

– Scuze că vă întrerup.

Ochii lui sunt nemaipomeniți, aproape negri.

Vine la cafenea aproape în fiecare zi de cel puțin o lună de acum, de obicei la prima oră, uneori după-amiaza târziu. Întotdeauna stă în același loc, lângă fereastră, ne întreabă pe mine și pe Dot ce mai facem, se joacă cu Murphy, lasă un bacșiș generos și își aduce vasele la tejghea când pleacă. L-am zărit deseori adunând firmiturile de pe masă într-un șervețel de hârtie sau ștergând masa, dacă vărsase o picătură de cafea.

Dot mă lasă singură, cu umerii tremurând de veselie în timp ce se duce în biroul din spate.

– Scuze, mă fâstâcesc eu, coborând de pe scară. Vorbeam... Nu contează. Bârfe prosteşti.

– Nicio grijă. Voiam doar să...

– Sigur. Scuze. Cu ce pot să te servesc?

Comandă un sendviș cu ou și roșii – e vegetarian, am descoperit, la fel ca mine – și un espresso dublu. E îmbrăcat pentru vremea mai rece de azi cu un pulover cenușiu cu gâtul rotund, cizme maronii și blugi negri.

– Întâlniri la minut, mă trezesc spunând, dând ochii peste cap în timp ce-mi notez comanda. Ideea mea despre iad.

Joel zâmbește.

– Da.

– Adică, e destul de rău să fii judecat de o persoană în timpul unei întâlniri pe nevăzute, dar douăzeci de oameni care stau la rând cu cartonașe cu

punctaje?

Mă cutremur vizibil.

– Nu mă pot gândi la ceva mai rău. Nu e mai bine doar să întâlnești pe cineva în mod firesc și pe urmă...?

Îi surprind privirea și mă opresc, tăcerea care urmează este apăsătoare.

El își drege glasul și își schimbă centrul de greutate, de parcă ar vrea doar să se refugieze la masa de lângă fereastră.

– Sunt perfect de acord.

Genial, Callie. Acum crede că încerci să te dai la el. Chiar o ții întruna cu tema disperării azi.

– Nu aștepta, îi spun eu în grabă. Îți aduc totul imediat.

– Ai asudat toată.

Dot râde, reapărând din birou după ce a plecat Joel, cu Murphy după el, de parcă veniseră împreună.

Scot un hohot de râs, apoi îi întind comanda, urcând scara să termin unde rămăsesem cu scrisul.

– Ce e?

– Ești îmbujorată și agitată.

Ia niște clești și întinde mâna în bufet după sendvișul lui Joel.

Afară ploaia începe să cadă pe pavaj ca o aversă de gloanțe cețoase. Ridic markerul și încep iar să scriu.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Flirta cu tine?

– În mod sigur, nu.

– Știi că vine aproape în fiecare zi aici?

Ridicând din umeri, mă întorc spre ea, deși Joel e în câmpul meu vizual periferic.

– Cred că s-a împrietenit cu Murphy.

– Da, spune Dot, țuguind buzele. Murphy. Asta trebuie să fie. Îi place foarte, *foarte* mult câinele tău.

– Nu poţi să stai aici toată noaptea, Cal.

– Nu vreau să-l trezesc.

– Atunci îl trezesc eu.

– Nu! Nu-l trezi. Lasă-l cinci minute. Am destule lucruri pe care pot să le fac.

Dot înclină capul şi se uită la el de parcă admiră o operă de artă de o nuanţă aparte.

– Deci, ce crezi că e cu el?

– Ce vrei să spui?

– Are un loc de muncă? Întotdeauna pare puţin...

– Cum?

– ...hoinar.

Îmi place asta la Joel, atracţia acută a imperfecţiunii.

– Contează?

– Oh, ai *ditamai* slăbiciunea pentru el.

– Ba nu.

– În fine. Aprob. Ai putea găsi şi ceva mai rău.

– Mersi, Dot. Poţi să pleci acum.

– Bine. Dar poţi să nu stai aici şi să-l urmăreşti cum doarme până la miezul nopţii?

– Promit că nu fac asta.

Îşi demonstrează încrederea în mine trântind uşa cu putere când iese, făcându-mi semn cu ambele degete mari în sus prin fereastră.

Joel se mişcă, aşa că mă duc la masa lui, cu Murphy lângă mine.

– Trebuie să închidem, îi spun eu cu blândeţe.

El clipeşte când se uită în sus şi în jur.

– Poftim?

– Ai aţipit aici.

Preţ de o clipă-două se uită la mine, pe urmă se ridică brusc în capul oaselor, înjurând încet.

– Scuze. Ce jenant!

– Câtuși de puțin. Se întâmplă tot timpul.

– Chiar așa?

Ezit, pe urmă zâmbesc.

– Nu, dar... e în regulă. Serios.

– Oh, și tu încerci să ajungi acasă.

Se ridică în picioare în grabă, își pune caietul în buzunar, ia ceașca de espresso și farfuria.

– Le iau eu.

– Nu, te rog, lasă-mă pe mine...

În clipa următoare, ceașca și farfuria se sparg pe podea ca niște coji de ouă scăpate din mână.

Joel închide ochii o clipă, pe urmă se uită la mine și se strâmbă.

– Clienții ca mine dau farmec meseriei, nu-i așa?

– E-n regulă.

Râd, nu vreau să recunosc că, de fapt, așa e.

– Du-te. Curăț eu.

El mă ignoră și se apleacă, începe să adune cioburile. Îi spun lui Murphy să stea pe loc, apoi mă alătur lui Joel pe podea să-l ajut.

Luăm cioburile rămase, atingându-ne din când în când cu vârfurile degetelor. Mă trezesc încercând să nu mă uit la el în timp ce inima îmi bate cu putere.

După ce am strâns bucățile de ceramică, ne ridicăm în picioare exact când un bubuit de tunet se aude de afară. Cerul s-a copt acum și norii sunt purpurii ca prunele.

– Pot să-ți plătesc pentru ce am spart?

– Câtuși de puțin. A fost vina mea.

Joel stârnește ceva în mine cu privirea lui.

– Uite, scuze că a trebuit să mă dai afară.

– OK, e în regulă. A trebuit să fac la fel cu un cuplu care a venit odată la prima întâlnire.

Pare surprins.

– S-au plictisit reciproc până au adormit?

Izbucnesc în râs.

– Nu. Erau doar atât de... absorbiţi unul de celălalt, încât n-au remarcat că toţi ceilalţi plecaseră.

Îl văd că se gândeşte la asta.

– Absorbiţi de... conversaţia efervescentă?

– Nu chiar. Am fost nevoită să-i smulg unul de lângă celălalt.

– Ah, bucuria tinereţii!

– Mă tem că nu. Aveau cinzeci şi ceva de ani, cel puţin.

Acum râde şi el.

– Ciudat, acum nu mă simt aşa de prost.

Zâmbesc.

– Bine.

Lângă uşă, Joel se opreşte să-l mai mângâie pe Murphy câteva clipe, apoi îşi ia la revedere şi pleacă. Mă uit la el cum pleacă şi traversează strada, luat pe sus de aerul furtunos.

Când ajunge pe trotuarul opus, se uită peste umăr. Îmi plec repede privirea, frec cu putere masa care luceşte deja.

10

JOEL

Ne-am adunat în aerul îmbâcsit din bucătăria aburită a tatei, pregătind prânzul de duminică. Nepoata mea Amber aleargă prin casă în costum de dinozaur care, din cauza cozii impresionante, i-a redus aproape la zero percepţia spaţială.

– Ei bine, începe să fie ridicol, dacă mă întrebi pe mine, îi spune tata lui Doug, de parcă eu nu sunt de văzut.

– Nimeni nu te-a întrebat pe tine, subliniez eu.

Doug a dat startul disputei în familia Morgan întrebând dacă reuşisem să-mi găsesc un loc de muncă. Când n-am răspuns, a continuat pur şi simplu să discute cu tata despre asta ca şi cum eu mă ridicasem şi ieşisem din cameră.

– Şomajul e la baza tuturor problemelor tale, sunt sigur.

Tata se uită la mine peste rama ochelarilor, cu morcovul şi aparatul de curăţat în mână.

– Cu cât te întorci mai repede, cu atât mai bine.

Nu mai voiam o conversaţie precum nisipul mişcător despre faptul că nu puteam continua în felul ăsta. Despre cât de rău m-am simţit în operaţie în acea ultimă dimineaţă. (Ei nu ştiu tot adevărul: că beam din nou foarte mult, că eram mahmur şi incompetent, nedormit şi trist.) Venise timpul să plec.

Câteodată îmi simt corpul străbătut de o tensiune electrică, atât de mult îmi lipseşte. Ca atunci când plimb haita de câini prin parc. Sau dacă trec pe lângă o pisică, întinsă şi ameţită de soare pe zidul unei grădini. Dacă simt miros de dezinfectant (sinonim, întotdeauna, cu orele lungi de operaţie). Sau când petrec timp cu Kieran, râzând cum o făceam înainte.

– Ei nu-mi păstrează locul, tată. Am plecat.

El mă ţistuieşte.

– Ce risipă de diplomă!

Nu cuvintele sunt cele care mă sfâşie, ci dispreţul lui. Din fericire, un stegozaur de şase ani se apropie în viteză.

– Unchiule Joel, tu eşti! ţipă Amber, înfigându-şi ţepii de pe spinare în tibiile mele.

Eu îi zâmbesc încântat.

– Ca şi cum ai ştiut.

– Ghinion, mă înţeapă Doug de deasupra chiuvetei, lent ca un melc.

– Mă întorc într-un minut. Trebuie să mă ocup de un dinozaur.

Mă şterg pe mâini cu prosopul de bucătărie şi mă arunc în luptă cu cel mai bun răget al meu din mezozoic.

Mai târziu, Tamsin vine şi se sprijină de frigider în timp ce spăl vasele.

Neil, soţul ei, le şterge. Lui nu prea-i place pălăvrăgeala, dar e amabil şi atent într-un fel care mă face să mă bucur că e însurat cu sora mea.

– L-am auzit pe tata că-ţi făcea viaţa grea mai devreme, spune ea, rozându-şi o unghie.

– Nimic nou.

– Nu vorbeşte serios, să ştii.

Cu trei ani mai mică decât mine, sora mea e aproape cu treizeci de centimetri mai scundă. La fel ca Doug, are părul roşcat, deşi are o claie lucioasă şi străinii o abordează deseori ca să i-o laude. (Aş paria că nu se întâmplă prea des cu Doug şi tunsoarea lui periuţă.)

Pare obosită azi, neatentă. Seamănă mai curând cu mine decât cu ea însăşi.

– Mulţumesc că eşti drăguţă, spun eu, dar vorbeşte foarte serios.

– Doar îşi face griji.

(Subtext: *toţi ne facem griji.*)

– Primeşti puncte pentru costumul de dinozaur, apropo.

Tamsin dă ochii peste cap, dar zâmbeşte.

– L-a purtat la o petrecere săptămâna trecută și acum e noul ei lucru preferat. Totuși, ne-a animat ieri drumul până la magazin. Ne place să fim puțin excentrici în familia asta, nu-i așa?

Păi, da, așa e.

– Adevărat.

– Hei, am tot vrut să te întreb. Ce era cu semnul acela „De închiriat“ din fața casei tale de acum câteva săptămâni? Nu te muți, nu?

Steve și Hayley au plecat aseară și nu am găsit un mod bun de a mă scuza pentru că fusesem un prieten și un vecin îngrozitor. Așa că am stat retras în seara aceea. N-am răspuns la ultima bătaie în ușă.

– Nu, îi spun eu. Steve și Hayley.

– Le-ai spus tu ceva?

– Probabil.

Mă concentrez să scot ultima urmă de sos din carafă.

O simt cum mă privește.

– OK. Păi, noi plecăm.

– Deja? Ești sigură că nu vrei să rămâi? Din clipă în clipă, tata o să mă întrebe dacă mi-am găsit o iubită.

Firește că e genul de remarcă banală care ar face-o pe Tamsin să râdă. Dar când mă uit la ea, lumina a dispărut din ochii ei.

– Eu doar... să spunem doar că...

– Nu așteptăm un copil, spune Neil încet, lăsând din mână prosopul de bucătărie.

Se întinde după mâna surorii mele.

– Abia am aflat.

Am simțit durerea în adâncul gâtului.

– Îmi pare rău.

Tamsin dă din cap.

– Le-am spus tatei și lui Doug că mă doare capul.

– Sigur.

– Iau eu lucrurile.

Neil iese din cameră, bătându-mă pe spate când trece pe lângă mine.

– Să nu uiți dinozaurul nostru, strigă Tamsin după el.

Are vocea subțire ca pergamentul.

– Îmi pare rău, Tam, izbutesc să spun după ce rămânem singuri.

Ea dă din cap, înclină apoi capul şi-l lipeşte de frigider.

– Doamne! Îmi doresc asta atât de mult, Joel!

Îmi amintesc ziua în care s-a născut Amber. Am alergat la spital, am petrecut după-amiaza uitându-mă la nepoţica mea în pătucul ei. Eram plin de mândrie, gândindu-mă: *Sora mea a* făcut un copil. Priviți, *oameni buni, o adevărată fiinţă umană!*

– Adică, în ce moment... în ce moment te...?

Ea răsuflă cu greu.

– Au trecut cinci ani. *Cinci.*

– O să se întâmple, spun eu încet.

– Nu ai de unde să știi.

Dar știu. Știu, pentru că am visat-o în urmă cu două luni. Tamsin la spital, eu lângă ea, ținând-o de mână. Și lângă pat, cea mai bună parte din toate. Un băiețel, Harry, adormit în pătuc.

Ea încă nu știe, dar vine de Crăciunul viitor.

O prind de mână, o strâng ușor.

– Da, știu. Rezistă, Tam, te rog. Promit că o să se rezolve.

După ce termin cu vasele, fac câțiva pași pe aleea din grădina din spate a tatei. E jumătatea lunii octombrie şi aerul e încărcat de răcoarea toamnei. O adunătură murdară de nori stă chircită peste casele din apropiere, scuipând burniță.

Mama iubea grădina asta, îi spunea sanctuarul ei. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

A murit de cancer la sân când aveam treisprezece ani. Am visat asta cu patru ani înainte, într-o noapte îngrozitoare și înghețată de noiembrie.

Visul m-a copleşit de groază într-un fel pe care nu-l mai simţisem niciodată. N-am spus nimănui ce văzusem: eram îngrozit că o voi speria pe mama, că-l voi înfuria pe tata. Că voi destrăma familia. Aveau să dea vina pe mine? Eu făceam ca toate lucrurile astea să se întâmple? Am devenit aproape mut: nu voiam să vorbesc, refuzam să zâmbesc. Cum puteam fi fericit, ştiind ceea ce ştiam? Culoarea se ştersese din lumea mea. Mă temeam să adorm, eram aproape alergic la închisul ochilor.

În cele din urmă, ea ne-a spus de Crăciun, trei ani mai târziu. Stăteam aliniaţi pe canapea în şir, ca nişte copii obraznici. Nu o să uit niciodată expresia de pe faţa ei. Pentru că nu se uita la tata, care stătea ţeapăn alături, cu sentimentele deja baricadate. Nici la Tamsin, care plângea. Nici la Doug, atât de tăcut încât abia respira. Se uita la mine, pentru că ştia că eu ştiam deja. *De ce?* mă implorau ochii ei. *De ce nu mi-ai spus?*

Faptul că nu i-am dat absolut toate şansele să trăiască rămâne cel mai mare regret din viaţa mea.

În spatele meu, se trânteşte uşa din spate. Doug.

– Bună, frăţioare!

Faptul că-mi spune aşa e gluma fratelui meu mai mic, pe care doar el o găseşte amuzantă. Se felicită cu o gură de bere.

Mă opun dorinţei de a comenta despre puloverul lui. Sunt sigur că probabil îl consideră echipament de golf, deşi nu a pus niciodată mâna pe o crosă.

De nicăieri, Doug scoate un pachet de ţigări. Mă uit la el cum îşi aprinde ţigara.

– Ce fa...

– Uite ce e.

Trage în piept, pe urmă expiră.

– E chiar palpitant să încerci să nu fii prins.

Se uită peste umăr spre fereastra livingului. Acolo e soţia lui, Lou, cu copiii lor, Bella şi Buddy, încercând să-i convingă să lase iPad-ul şi să

continue jocul de Boggle cu tata.

Doug face câțiva pași pe furiș în stânga ca să fie adăpostit de măr.

Trebuie să râd.

– Ești tragic.

Și răsuflarea mea seamănă cu fumul în aerul rece.

– Da. Eu și Lou nu prea ne mai distrăm în ultima vreme. Viața mea e, în esență, muncă, sală, televizor, somn. Asta da, plictiseală.

O viață lipsită de senzație, mă gândesc eu, cu o umbră de invidie. *Nu nega.*

– Deci, ești un fumător cu abonament la sală, spun eu într-o doară. E o investiție cam proastă, nu crezi?

Mă ignoră. Trage încă un fum, mijind ochii.

– Apropo de distracție.

Aștept. Definiția distracției pentru Doug nu e aproape niciodată la fel ca a mea.

– „Anxietatea“ asta a ta...

Pune ghilimele în jurul cuvântului doar ca să-și demonstreze masculinitatea.

– Lou vrea să mergem în vacanță anul viitor. Fuerteventura. Primul drum în străinătate pentru copii.

Respir printre câteva palpitații minore.

– Drăguț!

– Da, un loc din acelea *all-inclusive*.

Un gând mi se rostogolește prin minte.

– Adică cu cluburi pentru copii? Piscine și alte chestii?

Doug ridică din umeri.

– Probabil.

– Ar trebui să o implici pe Bella. Lou a spus că e ca un peștișor adevărat.

Doug pufnește pe nas.

– OK, păi, felicitări pentru sfaturile părintești. În orice caz, totul depinde de tine, dacă ai de gând să apari la aeroport, dând din mâini prin aer și

ordonând să nu ne urcăm în avion.

Ei bine, aș face asta, dacă avionul s-ar prăbuși. Din fericire pentru Doug, e puțin probabil. Din întâmplare, știu că șansele de a muri într-un accident de avion comercial sunt de una la unsprezece milioane.

Totuși, cred că merit ceva mai mult credit. E îndoielnic că aș fi atât de evident, doar dacă ar fi o adevărată urgență. Da, aș veni cu avertismente ciudate, sfaturi neobișnuite, dar am încercat să fiu subtil de-a lungul anilor. Ca atunci când l-am îndepărtat cu blândețe pe Doug de o bătaie în bar care i-ar fi fracturat falca. Am sfătuit-o pe Lou să nu se ducă la un dentist nesigur, declanșatorul de luni de zile al durerii ei cronice de gât. I-am interceptat pe amândoi înainte să fie jefuiți în oraș. (L-am denunțat pe tipul respectiv, deși nu puteam să susțin mai mult decât că eram „martor la un comportament suspicios“, o ironie care nu mi-a scăpat.)

– Poate o vacanță e ce îți trebuie ție, spune Doug. Când ai plecat undeva ultima dată?

Nu reușesc să răspund. Cine recunoaște în epoca Instagramului, cu lumea la îndemână, că nu a ieșit niciodată din Regatul Unit?

– Oh, știu, spune Doug. Magaluf, în 2003.

(Mințisem, bineînțeles. Am spus familiei că plecasem în străinătate cu băieții pe care i-am cunoscut în primul an la universitate. De fapt, m-am mutat mai devreme în căminul din anul doi, apoi am tras cu urechea la poveștile lor când au venit, în cele din urmă. I le-am repetat lui Doug de parcă erau ale mele.)

Doug clatină din cap.

– O vacanță cu băieții la universitate și nimic de atunci. Și mai spui că *eu* sunt tragic.

– Sunt fericit aici.

Prin asta, vreau să spun că e bine să știu că pot să ajung repede undeva, dacă visez ceva șocant și trebuie să intervin.

– Oh, da. Pari foarte fericit, Joel!

Doug se încruntă când trage din nou din țigară.

– Știi ce-ți trebuie ție? O partidă bu...

– Gata, îi tai vorba înainte s-o spună.

Îmi îndes mâinile în buzunare. Tropăi din picioare din cauza frigului.

– Nu e firesc. Să stai atâta vreme fără o prietenă.

Fără să știe, mi-a adus aminte de conversația mea cu Callie de săptămâna trecută despre întâlnirile la minut. Îmi amintesc că am remarcat buclele din scrisul ei când mi-a notat comanda. Cum i s-a desprins părul din coc, cum se legăna în bătaia răsuflării când vorbea. Cerceii pe care îi purta, două păsări din argint veritabil.

Dar mai ales îmi amintesc atracția magnetică a ochilor ei. Era atât de puternică, încât aproape m-am aplecat spre ea ca să-i sugerez să încercăm o întâlnire într-o zi. Dar m-am îndreptat în ultima clipă. M-am întors repede şi am plecat. De teamă că o să-mi citească gândurile. Teamă de ce însemna asta.

Pentru că m-am păzit de asemenea sentimente aproape un deceniu. Și acum acestea sar pe mine fără de veste, răpindu-mi vigilența.

– Vorbești despre sex, nu despre o prietenă, îi spun lui Doug.

Doug pufnește în râs, de parcă nu există șanse pentru niciuna dintre variante.

– Sunt tablete pe care poți să le iei, să știi. Cumpără-le online, dacă ți-e jenă.

Știu că se referă la presupusa mea anxietate. Dar nu mă pot abține să nu-l stârnesc.

– Cam tânăr pentru micile romburi albastre, nu-i așa?

Rămâne încremenit o clipă. I se dezumflă pieptul.

– Vorbesc serios, Joel, despre vacanță. O să fie primul nostru drum în străinătate, cu copiii. Dacă faci ceva să strici treaba, am terminat-o. Trebuie să-mi pun familia pe primul loc.

Înghit în sec și dau din cap, serios acum. *Vreau doar să fiți toți în siguranță.*

– Mama s-a dus de douăzeci și doi de ani, amice. E timpul să te maturizezi.

Mă bate pe umăr. Îmi întinde țigara aprinsă. Se întoarce în casă.

Mă uit la bucata de iarbă unde erau cotețele de iepuri. Mulți ani, casa asta a fost plină de animale. Câini și iepuri, porci de Guineea și rațe. Dar tata le-a lăsat pe toate să se ducă natural după ce a murit mama. Și acum locul pare cu adevărat animat doar când sunt dinozauri care aleargă prin el.

Durerea de a o pierde pe mama a fost mai rea decât tot ce am simțit vreodată. Dacă ar depinde viața mea de asta, nu sunt sigur că aș putea să mai trec prin asta o dată.

Stau pe loc câteva clipe, am stomacul strâns ca un pumn de regrete.

11

CALLIE

La câteva săptămâni de la evacuare, cu ajutorul mamei și al tatălui, m-am mutat în sfârșit în noul apartament. Mă simt puțin vinovată, am prea multe lucruri, destule cutii pline cu nimicuri ca să fie nevoie de trei perechi de mâini. Dar ei par fericiți să treacă peste dezordine. Cred că, în sinea lor, sunt mulțumiți că le-am cerut ajutorul.

Pleacă pe la șase și jumătate, ca mama să ajungă acasă la timp pentru clubul de lectură. Pe urmă, tata se întoarce după vreo două ore cu Murphy pe bancheta din spate a mașinii.

Ne întâlnim pe strada întunecoasă sub cerul presărat de stele. Am considerat că e mai bine să mi-l aducă în mod clandestin, la adăpostul întunericului.

– Mulțumesc pentru tot, tată.

– Nicio grijă, dragă.

Îmi dă lesa lui Murphy.

– Știi că ne bucurăm să dăm o mână de ajutor.

– Mă simt cam mare pentru toate astea, sincer, mărturisesc eu, iar aerul rece îmi face răsuflarea opacă. E ca și cum mă mutați din nou în căminele universității.

Tata zâmbește.

– Haide. Nu ești niciodată prea mare ca să ai nevoie de părinți.

Îi zâmbesc și eu. Oricât de ineficientă cred că sunt, tata are mereu ceva încurajator de spus.

Mă înconjoară cu brațul, mă trage aproape de zidul călduros al pieptului său. Respir mirosul lui familiar de gudron, îl iubesc din nou o secundă.

– Eşti sigură că nu vrei să ţinem noi câinele câteva zile? mă întreabă. Să-ţi dăm ocazia să vorbeşti despre el cu vecinul tău?

Ar fi o opţiune înţeleaptă, dar nu pot să-l las pe Murphy nici măcar o noapte. Îmi e greu şi acum să mă uit la el câteodată, fără să mă gândesc dacă se întreabă unde a plecat Grace.

Tata îmi citeşte expresia de pe faţă când se retrage, strângându-mă uşor de umăr.

– Bine. Dar nu crezi că ar trebui să-i spui măcar agentului imobiliar?

Mă uit în jos la Murphy, care clipeşte spre mine ca şi cum i-ar plăcea să închidă ochii puţin.

– Ian nu e chiar genul de persoană cu care ar trebui să fii sincer, tată.

Tata, un om principial, pare că vrea să mă contrazică, dar se răzgândeşte.

– Mulţumesc pentru plante, îi spun din nou şi el mă sărută la despărţire.

A fost darul lui de casă nouă pentru mine: o jardinieră de iarnă pe care a umplut-o el singur cu primule şi ferigi, un soi de iederă pestriţă, puţină iarbă neagră şi ciclamă. „M-am gândit că o să-ţi îmbunătăţească priveliştea“, a spus el când mi-a dat-o mai devreme. Aveam ochii în lacrimi în timp ce-i mulţumeam, imaginându-mi timpul pe care trebuie să-l fi petrecut găsind cutia, alegând plantele, aşezându-le exact cum trebuie.

Când tata pleacă, mă uit la fereastra din faţă a noului meu vecin, dar cum jaluzelele sunt trase şi totul e întunecat, presupun că e plecat. Ştiu că nu o să-l pot ţine multă vreme pe Murphy secret, aşa că sper să-l câştig cumva de partea mea.

Punând cheia în broasca uşii imobilului, îmi dau seama că, în mod ciudat, nu se potriveşte. Mă uit la ea câteva clipe până să-mi dau seama. Uşa de la apartamentul meu şi uşa comună din faţă au amândouă yale, iar eu am adus afară doar cheia de la apartament.

Fac un pas în spate şi mă uit la fereastra mea. N-am lăsat-o deschisă, nu că aş crede că am şanse să mă urc cu succes pe burlanul de plastic. Pe urmă, mă întreb dacă nu cumva vecinul meu a fost destul de prevăzător să încalce

condițiile acordului de închiriere și să lase o cheie sub un ghiveci. Dar nu sunt ghivece aici sau nimic altceva sub care să ascunzi o cheie.

Încep să mă resemnez că trebuie să-i sun pe părinții mei și să rămân peste noapte la ei, când ușa din față se deschide.

Amândoi rămânem nemișcați, momentan fără cuvinte.

– Bună.

Simt un val de plăcere neașteptată.

– Ce... ce faci aici?

– Aici locuiesc. *Tu* ce faci aici?

Se lasă pe vine să-l salute pe Murphy, care se zvârcolește de bucurie la capătul lesei.

– Salut și ție.

– Tu... locuiești *aici?*

Cu ochii luminoși, Joel se ridică. Întotdeauna arată atât de elegant, iar în seara asta nu face excepție: jachetă bleumarin cu guler, blugi strâmți, cizme maronii.

– De aproape zece ani deja.

Rămân mută de fericire o clipă, apoi îmi dau seama că așteaptă să explic prezența mea în pragul lui.

– Eu tocmai m-am mutat.

Îi ia o secundă.

– În apartamentul lui Steve?

– Da.

El zâmbește cu lejeritate.

– E grozav!

– Nu-mi vine să cred.

– Deci o să fim vecini.

Își freacă bărbia.

– Păi, ce-ai mai făcut? Știi tu, în ultimele douăsprezece ore de când te-am văzut ultima oară.

Am stat puțin de vorbă în cafenea de dimineață, analizându-le pe cele două femei care stăteau cel mai aproape de tejghea și care veniseră încărcate cu pungi cu hârtie de ambalat pentru Crăciun. Asemenea grosolănie ar trebui interzisă până cel puțin în decembrie, am fost noi de acord, până să ne dăm seama deodată că, de fapt, ne place asaltul timpuriu din februarie al ouălor de Paște.

E timpul să mărturisesc.

– De fapt, m-am încuiat pe dinafară. Am uitat să pun cheia de afară pe inel.

– Am făcut același lucru când m-am mutat, spune el, cu vocea aia joasă și frumoasă a lui. Încă ținând ușa deschisă, pășește deoparte ca să mă lase să trec. Miroase delicios, a santal și mirodenii. Încerc să nu mă rușinez de ținuta mea pentru ziua mutării: pantaloni de training și un pulover gri străvechi, cu găuri la ambele coate. Măcar e întuneric, presupun.

– Mulțumesc.

Pe prețul de la ușă, mă opresc.

– Ascultă, n-ar trebui să-l am pe Murphy aici, dar...

– Nu o să suflu o vorbuliță.

– Mulțumesc, spun eu, lăsând umerii în jos, ușurată.

Slavă Domnului că ești tu!

– Știu că e greu să găsești proprietari care să-i accepte.

Mă întreb dacă vorbește din experiență. Fiind mereu încântată de apropierea lui de Murphy, l-am întrebat o dată dacă avea câine, dar el a spus că nu. Poate că a avut în trecut.

Se uită la ceas.

– Ascultă, îmi pare rău că... Eu tocmai ieșeam.

– Nu-i nimic. Nu mă lăsa să te reții.

– Mă tem că grădina din spate e toată pavată, spune el, dar dacă ai nevoie să-l scoți afară de urgență, e un spațiu verde la capătul fundăturii de acolo.

– Oh, nu știam. Mersi.

Gura lui rămâne fixă, o falie în geografia interesantă a feței lui.

– Păi, noapte bună, spune el încet, într-un târziu, înainte să se îndepărteze pe aleea din față, în noapte.

12

JOEL

Când mă întorc după ce l-am plimbat pe Bruno, la mai puțin de o oră după ce am cunoscut-o pe noua mea vecină, mă opresc în hol. Mă uit în sus spre scara ce duce la apartamentul lui Steve.

Nu al lui Steve. Al lui Callie. Ea e în apartamentul de deasupra mea, chiar acum. Mi-o imaginez mișcându-se prin el în timp ce-și însușește spațiul. Părul lung care-i sărută omoplații, cutiile pe care le despachetează cu autonomia aceea statornică pe care am ajuns s-o cunosc bine. Poate a aprins o lumânare, a pus puțină muzică. Ceva urban, dar liniștit. I-am remarcat oja verde-închis azi dimineață când a pus cafeaua pe masă. Am surprins dulceața parfumului ei. Am simțit o dorință ciudată să-i acopăr mâna cu a mea, să o privesc și să spun: *Vrei să mergem undeva?*

Închid ochii. *Nu te mai gândi la ea. Doar... încetează.*

Totuși, mă trezesc și rămân acolo. Poate a auzit zgomotul ușii de la imobil închizându-se când am intrat. Poate o să scoată capul afară, să sugereze să bem un pahar, să ceară împrumut niște zahăr. O să mă facă să râd, poate, cum face în fiecare zi la cafenea. Regina anecdotelor seci, a glumelor autoironice.

Dar apoi respir. Fac un efort să-mi vin în fire. *O să treacă*, îmi spun. Ca o vijelie sau un val seismic. *Pare mai mare decât e. Dă-i timp, o să treacă.*

În seara următoare, Callie și Murphy ies pe ușa din față când eu tocmai mă întorc. Am fost la Kieran: am mai vorbit cu el la o porție de curry, cu soția lui Zoë și cei doi copii.

– Ceva interesant?

Callie îl lasă pe Murphy să iasă din lesă ca să poată alerga spre mine. El dă din coadă de parcă au trecut săptămâni de când m-a văzut, nu câteva ore.

Eu caut prin corespondență.

– Scuze. Dacă nu cumva preferi factura mea la gaz. Sau să iei un împrumut personal pe numele lui Steve.

Callie e înfofolită într-un hanorac verde cu glugă îmblănită, o eșarfă gri împletită, înfășurată în jurul gâtului.

– Cel mult, pot să sper la un extras bancar. Sau la un formular de la locul acela mizerabil de pe stradă cu alimente congelate.

Zâmbesc.

– Cum e apartamentul?

– Îmi place la nebunie. E mult mai bun decât ultima mea casă. Mai mult spațiu, mai puțină umezeală.

Oftează fericită, apoi ridică din sprânceană.

– Încă nu m-am decis în privința vecinului meu de la parter.

Izbucnesc în râs.

– Da, nu te condamn. Eu m-aș feri de el, dacă aș fi în locul tău. Pare dubios.

Râde și ea, mutând cheile de la ușă dintr-o palmă în alta.

– Abia te-ai întors de la serviciu? întreb. E târziu.

– Oh, nu, am... fost undeva după aceea.

E ca și cum s-a oprit un motor în creierul meu.

– Scuze. Voiam să o fac pe vecinul îngrijorat acum, nu să încerc să vorbesc ca tatăl tău.

– Oh, e în regulă. De fapt, am ajuns să mă comport ca mama. Azi i-am spus unui client că o să fie răcit cobză.

– Ha! Ce-a spus?

– Nimic, la început. Pe urmă, s-a încruntat și a întrebat ce înseamnă. Avea cel mult douăzeci și ceva de ani. Probabil e încă student.

Sunt ușurat că nu pare să-mi poarte pică pentru lipsa mea de abilități sociale. Totuși, să-i dăm timp.

– În regulă.

Ridic teancul de plicuri.

– Mai bine mă apuc de împrumutul ăsta. Formularele nu se falsifică singure.

Ea râde politicos, îşi netezeşte un fir de păr rătăcit după urechi.

Ezit, apoi mă înclin uşor în faţă (pentru că nimic nu se compară cu gestul de a te înclina să explici cuiva o glumă).

– Glumeam. Aş fi cel mai slab şarlatan. Abia pot să cumpăr băutură fără să mă treacă transpiraţiile.

Evident, nu reuşesc să ajung în apartament destul de repede după asta.

De ce – *de ce* – vorbeam cu ea despre băutură, transpiraţie şi infracţiuni financiare?

Nu m-am simţit atât de neîndemânatic de mult. Spunând prostii şi purtându-mă aiurea, chinuindu-mă să vorbesc logic. Ca un actor amator care încurcă replicile. Nici nu e de mirare că a râs atât de politicos, a ezitat înainte să ne despărţim, ca şi cum aştepta un fel de poantă chinuitoare de încheiere.

Cum de am ajuns măcar în acest punct? Ce s-a întâmplat cu îndepărtatul de fete pentru care simt ceva, de la zâmbete la atracţia aceea din interior, priviri pe care le resimt pe şira spinării?

Mă îndrăgostisem foarte tare de Kate. După ce ne-am cuplat la sfârşitul celui de-al doilea semestru la universitate, ne întâlneam de aproape un an. Dacă n-ar fi fost la cursul meu, mă îndoiesc că drumurile noastre s-ar fi intersectat. Dar ne vedeam aproape în fiecare zi şi era amuzantă, blândă, caldă.

Kate punea mereu defectele mele pe seama stresului provocat de învăţat, cred. Somnul pe apucate şi agitaţia, momentele de neatenţie, episoadele ocazionale de dispariţie? Ei bine, totul se potrivea destul de bine cu faptul că eram student.

Dar apoi am visat că ea s-a culcat cu altcineva peste șase ani în presupusul nostru viitor. Era într-un apartament pe care nu-l mai văzusem până atunci, goală pe o saltea care am presupus că era a mea. Tipul cu care era părea mai în vârstă decât noi doi (un viitor coleg?). În orice caz, părea destul de încrezător, luând decizii înțelepte în viață.

Fotografia cu noi doi de pe noptieră mi-a spus că mă înșela. M-am gândit dacă să continui, m-am întrebat dacă puteam s-o opresc. Dar să-mi petrec următorii șase ani pe muchie? Nu așa trebuiau să fie relațiile. În orice caz, răul era deja făcut. Unele lucruri în viață nu poți să nu le vezi după ce le-ai văzut.

Așa că i-am pus capăt. Am venit cu ceva dureros de ironic despre faptul că nu-mi pot imagina viitorul nostru împreună. Era un sentiment straniu să-ți ceri iertare că-i frângi inima, când de fapt era destinat să se întâmple invers.

Nu a fost ușor să trec peste momentul cu Kate. Mi-a luat o vreme să nu o mai visez. Ca flăcările pe care le simțeam pentru ea să se stingă de tot. Dar după cinci ani am cunoscut-o pe Vicky. Era actrița principală într-o piesă pe care m-am dus s-o văd și am început să stăm de vorbă după aceea la bar. Încă nu știu cum am ajuns la mine acasă în noaptea aceea. Concurența era aprigă și mult mai cultivată decât mine.

La început, am încercat să ascund cine eram. Să fiu bărbatul care i se păruse lui Vicky că sunt. Și am reușit o vreme, până în ziua în care ne-am mutat împreună. Apropierea a fost ca o dezvăluire a persoanei pe care o cunoscuse cu adevărat, iar Vicky și-a pierdut repede răbdarea. Cu agitația și obiceiurile mele legate de somn, cu notițele luate dis-de-dimineață. Cu rezervele mele emoționale și tendința de a fi neatent. Am început să ne certăm. Agresivitatea pasivă a apărut în timp ce ne dezintoxicam de drogul a ne cunoaște de puțin timp. Raza torței slăbea, aerul se strecura afară pe gâtul balonului.

În tot timpul în care am fost împreună, n-am visat-o niciodată pe Vicky. După doar șase luni, am știut ce înseamnă asta și o parte din mine a fost

ușurată. O relație fără iubire era inutilă, da, dar nu era mai bine așa? Lipsa iubirii însemna că nu erau complicații în plus. Fără vise agonizante, fără scenarii cu care să-mi bat capul și în care toți aveau de pierdut. Fără premoniții ale infidelității. Nu o iubeam pe Vicky și mi se părea mai încurajator decât dacă aș fi iubit-o.

Cine știe? Poate la un anumit nivel, toată povestea a fost un curs de autosabotaj.

În orice caz. După ce a plecat, am luat o decizie, frumoasă în simplitatea ei.

Nu aveam să mă mai îndrăgostesc niciodată.

13

CALLIE

Stau singură la Waterfen, gândindu-mă la Grace.

Prima dată am venit aici când eram copii, țopăind ca iepurii pe podul de lemn ce făcea legătura între parcul public și rezervația naturală. Înaintând pe aleile de scânduri și potecile nisipoase și șerpuite, ni se scufundau picioarele în ochiurile mlăștinoase de apă, prindeam libelule cu mâinile ude și lucioase. Grace vorbea în timp ce eu rătăceam în urma ei, plutind pe norii albi și înspumați de creț uș că, îmbătată ca o albină de cântecul somptuos al naturii. Cutreieram prin jungla noastră privată de rogoz și stuf, prin verdele împodobit cu văpăi magenta de răscoage cu flori roz, rămânând afară până se însera în timp ce peisajul se răcorea în jurul nostru. Și discuțiile noastre înfloreau întotdeauna cu glume, școală și visuri.

Pe atunci, Grace iubea Waterfen pentru ce însemna – libertatea iluzorie care-i amâna temele. Dar eu iubeam Waterfen pentru ce era – ceva crud și neșlefuit, felul în care trebuia să fie lumea. Un teatru captivant de sălbăticie, paradisul pe o scenă.

La Waterfen am descoperit copacul nostru. O salcie bătrână și maiestuoasă lângă granița cea mai îndepărtată a rezervației, cu crengile aplecate peste marginea apei ca niște capete de bâtlani vigilenți. Ne cățăram pe trunchiul brăzdat, deveneam sirene în spatele cascadei înfrunzite, ne zâmbeam una alteia în timp ce trecătorii se plimbau neștiutori pe sub tălpile noastre atârnate. Ne-am cioplit inițialele în adânciturile zimțate din scoarță.

Acum mă cațăr în copac, așa cum ne cățăram mereu, deși e ud și frig. Inițialele sunt încă acolo, acoperite cu mușchi și netezite de ploaie. Dau cu

degetul peste proeminența lor, încercând să nu-mi imaginez inscripția de pe piatra de mormânt a lui Grace.

Eu și Ben am născocit-o.

Grace Garvey. Soție, fiică și nepoată adorată. Îndrăgostită de viață. Intransigent de unică.

N-am spus nimănui despre copacul nostru. A fost întotdeauna doar pentru mine și Grace.

După facultate, când m-am mutat înapoi la Eversford, la început am fost dezorientată. Grace încă mai călătorea și Esther era pentru o vreme la Londra, abia îl întâlnise pe Gavin. Și părinții mei nu puteau umple golul lăsat de prietenele mele. Faptul că veneam la Waterfen mă ajuta să continui, înconjurându-mă de verdeață și lucruri cu aripi.

Mă gândesc din nou la postul din rezervați,e menționat de Gavin acum câteva săptămâni. M-am uitat zilnic pe site-ul Waterfen, dar, nimic. Totuși, știu cât de încet se pot mișca lucrurile cu organizațiile de caritate, că poate dura o veșnicie pentru ca cele mai simple cheltuieli să fie aprobate.

Dar chiar dacă apărea un loc de muncă, nu sunt complet sigură că i-aș da preavizul lui Ben. Chiar aș putea să las visul lui Grace altcuiva, să-l arunc ca pe un suvenir pe care nu-l mai vreau?

Și totuși... am și eu visurile mele. Cum ar fi să lucrez acolo, la Waterfen, mirosind dulceața pământoasă a ploii pe un pat de stuf, în timp ce corvidele strigă și graurii roiesc pe cer. Devenind udă, înfierbântată și murdară de noroi, cu răsuflarea tăiată de muncă grea și de fericire. Dând înapoi doar puțin din ce îmi dă mie acest loc.

Îmi pare rău, îi șoptesc fantomei lui Grace. Ști*u că a fost visul tău cafeneaua. Dar nu sunt sigură că va fi vreodată și al meu.*

În timp ce merg spre casă, mă simt deodată încurajată, poate pentru că m-am gândit la Grace sau la a merge cumva mai departe, după etapa cu cafeneaua. Vreau să profit de moment și să-l invit pe Joel în apartamentul

meu la un pahar. La urma urmei, suntem vecini deja de o săptămână. Poate să spună și nu.

– E primitor, spune Joel, în timp ce-i arăt livingul.

Desfăcându-mi fularul, sunt gata să-l arunc, cum fac mereu, pe brațul canapelei înainte să mă răzgândesc, să-l rulez frumos pe consola de lângă ușă. Pentru că, realist vorbind, *primitor* ar putea fi un eufemism pentru *cocină de porci.* Încă n-am terminat de desfăcut cutiile și ar fi trebuit să fac ordine, bineînțeles, înainte să-l invit.

A părut că se gândește mai devreme, înainte să spună da. Am intrat imediat în panică, de teamă că-l făcusem să se simtă prost, că l-am forțat să fie politicos. Așa că am deschis gura să încerc să dau înapoi, în mod chinuitor, dar înainte să mă autorăstignesc el a spus da.

Sper că nu se aștepta ca apartamentul meu să arate sofisticat sau modern. Nu am mobilă care să nu fi venit în cutie, nici opere de artă pe care să nu le fi luat de pe un raft, nici ornamente sclipitoare sau accesorii asortate. Doar o harababură de lucruri nepotrivite pe care le-am adunat de-a lungul anilor, precum canapeaua cu cuvertură din petice, care ascunde petele de cafea și de vin roșu, suporturi de plută împrăștiate, cu inele de la pahare, și o varietate de căni cu desene din natură, de la prieteni și familie. Mai sunt două biblioteci cu nuanțe contrastante de lac, pline de cărți despre animale sălbatice și natură, câteva podoabe *foarte* neplăcute – păsări și vietăți ale pădurii, oamenii dragi mie, mergând din nou pe o temă fixă – și un talmeș-balmeș de plante pe interiorul pervazului. Nimic care să spună că sunt adult, că am succes sau că reușesc câtuși de puțin în viață. Și asta înainte ca Joel să se împiedice de vreuna dintre cutiile neatinse, de care trebuie încă să mă ocup și care blochează pe jumătate ușa de la bucătărie.

Creez o diversiune de șaizeci de secunde spre dormitor ca să mă schimb, să respir sacadat, să-mi netezesc părul și să aplic rapid un ruj *nude*. Pe urmă, mă duc în living și-i ofer ceva de băut lui Joel.

– Am cafea, ceai sau... vin mediocru.

El ezită o clipă, apoi cere un pahar mic de vin.

În timp ce Joel se duce la bibliotecă, cu Murphy după el, aduc sticla din frigider și torn două pahare. Mă uit la degetele lui în timp ce atinge încet cotoarele cărților, cu mânecile puloverului puțin prea lungi pentru încheieturile lui. Încerc să-i descifrez mișcările lente, tărăgănate, fizicul zvelt, atitudinea rezervată și gânditoare pe care mi-ar plăcea să o cunosc mai bine.

Glosar de plante. Ghidul copacilor. Licheni. Molii.

– Nu-s foarte la modă, din păcate, îi mărturisesc.

Mă tem că e o afirmație modestă – în copilărie, eu eram mereu cea cu ochii țintă la câte o carte despre natură, de îndată ce iarna lăsa locul primăverii, adunam bețe, frunze și coji de ouă, murdărindu-mă de noroi pe față și având rămurele în păr.

Uneori, în timpul verii, când cerul era încins și încremenit, tata punea un bec în grădină care să lumineze noaptea. O cutie de lemn era fixată dedesubt și a doua zi dimineață ne minunam de moliile pe care le atrăsese și care dansaseră prin întuneric în timp ce noi dormeam. Moliile sfinxul-elefant de un roz ca guma de mestecat, tigri de grădină, desăvârșiți ca orice fluture, și preferatele mele, herminele albe, cu blănurile lor regale. Le adăugam pe lista noastră, apoi le ascundeam în siguranță în arbuști, la adăpost de ciocurile curioase, ca să se poată proteja de lumina zilei înainte ca întunericul să cadă din nou.

Fostul meu iubit, Piers, mă înțepa că eram o tocilară în privința naturii. Era genul de om care omora păianjenii cu papucii, stâlcea viespile sub halbe, strivea moliile când dormeau. Și de câte ori făcea asta murea și câte puțin din dragostea mea pentru el.

– Nu e nimic neplăcut în a avea o pasiune, spune Joel.

– Sunt doar o pasionată, de fapt.

– Nu e potențial pentru o carieră?

Îi întind un pahar de vin, decid că povestea e prea lungă.

– Poate.

Ciocnim încet. Iau o gură răcoritoare, simt în sânge fiorul care bănuiesc că nu e doar de la alcool.

Se apleacă să inspecteze șirul meu de ghivece de pe pervaz.

– Ce cultivi?

– Cele din capăt sunt ierburi. Astea sunt doar plante de apartament.

Afișez un zâmbet.

– Îmi place verdeața.

Trecând la cealaltă bibliotecă, examinează micuța mea colecție de cărți de călătorie: un ghid pentru Chile, *Păsările din America de Sud*, o colecție de hărți. Cărți despre statele baltice, cărți la mâna a doua de la o prietenă de demult a mamei, care călătorise acolo în tinerețe. Cred că părinții mei au crezut că vor merge și ei într-o bună zi, dar evident că nu au mai ajuns s-o facă. Cel mai departe, în copilăria mea, am ajuns în Spania și în Portugalia, în câte o excursie cu cortul în Franța.

Am petrecut ore bune hoinărind între paginile acelor cărți, călătorind din fotoliu în bastioane nepângărite și peisaje lunare, unde civilizația dispare din vedere și pământul se supune cerului.

– Cutreieri globul, concluzionează Joel.

Mă gândesc la Grace, cât ar râde de asta.

– Poate în visurile mele.

El pare să înghită în sec, înainte de a gesticula spre cărți.

– N-ai...

– Nu încă. Sper că o s-o fac într-o bună zi.

Sorb din vin.

– E un... parc național în Chile, sus de tot, în nord. A fost întotdeauna un fel de ambiție a mea să ajung acolo.

El se uită la mine.

– Da?

Dau din cap.

– Am învățat despre el la școală. Îmi amintesc că profesoara noastră l-a numit... Rezervație UNESCO a Biosferei.

Râd, pronunțând cuvintele apăsat pentru mai mult efect.

– Sună atât de exotic, de palpitant. Ca un loc din spațiul cosmic.

Râde și el.

– Ai dreptate, așa sună.

O fată de la cursul meu de la facultate care fusese acolo spunea că ar fi zărit o pasăre atât de rară, încât era aproape un mit. M-a făcut să-mi doresc și mai mult să merg, ideea aceea de a fi întrecut în istețime de natură.

– Sunt atrasă de locurile izolate, mărturisesc. Cele unde pământul pare mai mare decât tine.

El zâmbește.

– Da, te smerește, nu-i așa? Ca atunci când te uiți în sus la stele și îți amintești cât de mici suntem toți.

Ne mutăm împreună pe canapea. Joel pune mâna liberă pe capul lui Murphy, lasă degetele să-i mângâie urechile.

Sorb din vin.

– Deci, care e cel mai interesant loc în care ai fost?

– De fapt... n-am fost niciodată în străinătate.

Expiră și pare stânjenit, ca și cum tocmai ar fi recunoscut că detestă fotbalul sau că nu-i plac The Beatles.

– Cât de plictisitor sună?

Deși sunt surprinsă, sunt și puțin ușurată că nu duce cu el povești de pe fiecare continent, cum făcea Grace, povești care făceau ca viața mea să pară și mai banală decât este deja.

– Câtuși de puțin. Nici eu nu sunt o aventurieră. Este vreun motiv pentru care...?

– E complicat.

Mă întreb care o fi povestea, dar înainte să întreb, el schimbă subiectul, întrebându-mă de câtă vreme sunt la cafenea.

– De fapt, a fost a prietenei mele, Grace. Ea...

Cuvintele mi se împiedică pe limbă.

– Scuze. A murit destul de recent.

El nu spune nimic câteva clipe. Apoi, foarte încet:

– Îmi pare foarte rău. Ce s-a întâmplat?

– A fugit de la locul accidentului, un șofer de taxi. Era beat.

Întinderea moale a unei pauze. Simt privirea lui trecând ușor peste mine, mângâietoare ca un felinar în ceață.

– L-au...

Dau repede din cap.

– A primit șase ani.

Atunci îi spun totul despre Grace și despre cum l-am adoptat pe Murphy, cum am renunțat la slujbă ca să preiau cafeneaua.

– Am fost secretară înainte, la o fabrică. Produc ambalaje de metal. Știi, pentru doze de băuturi, aerosoli, vopsele... De fapt, nu contează. Mă plictisesc pe mine însămi doar cât mă gândesc la asta.

Duc mâna la față și râd.

– Și tu cu ce te ocupi?

El pare dintr-odată stânjenit.

– Mă ocupam. De fapt, am fost veterinar.

Incredibil, o clipă nu știu ce să spun. Instinctul meu, în mod irațional, mă îndeamnă să mă întreb de ce nu a pomenit asta niciodată, apoi îmi dau seama că nu există niciun motiv pentru care trebuia s-o facă.

– Dar nu mai ești?

– Iau o pauză.

– Epuizare?

– S-ar putea spune şi așa.

– Îmi imaginez că poate fi stresant să fii veterinar. Ca atunci când ești doctor.

– Da, poate fi.

– Îți lipsește vreodată?

El arată ca și cum privește în jur după un răspuns, apoi îmi spune că plimbă câinii ca o favoare pentru câteva persoane în vârstă din zonă, că îl ajută să-și mai domolească senzația de regret.

Zâmbesc, amintindu-mi bucuroasă că există cu adevărat oameni buni în lume.

Joel bea din vin, iar mâna îi pare mare în jurul piciorului de la pahar. Chiar are mâini de veterinar, mă gândesc. Capabile, vrednice de încredere.

– Și unde s-a mutat Steve? întreb.

– În clădirea nouă de lângă port.

– Oh, mi-am petrecut aproape toată copilăria acolo. În rezervația naturală.

– Waterfen?

– Da, spun eu mulțumită. O știi?

El dă din cap și eu mă uit iar în ochii lui ca cerneala.

– E un loc excelent unde să-ți limpezești mintea. Dacă știi ce vreau să spun.

– Da, spun eu.

Discutăm câteva minute până terminăm vinul. Dar înainte să-i ofer încă unul, el mi-a mulțumit, l-a mângâiat pe Murphy la plecare și s-a îndreptat spre ușă, unde a ezitat doar o secundă înainte să se aplece și să mă sărute pe obraz.

Atingerea pielii lui de a mea îmi încălzește fața într-un fel la care încă mă gândesc, câteva ore mai târziu.

14

JOEL

De Halloween, Melissa decide să conducă până la Watford ca să mă târască la magazinul din colţ (ceva în legătură cu mandarinele vechi de o săptămână care nu prea se potrivesc cu scena colindatului).

A trecut mai mult de o săptămână de când am băut un pahar cu Callie în apartamentul ei. M-am gândit mult să-i întorc gestul, am derulat conversaţia în minte sperând să o fac relaxată şi neîntreruptă.

Dar apoi, îmi amintesc toate motivele pentru care trebuie să mă opun la orice ar fi ceea ce simt pentru ea. Să-mi onorez devotamentul de a nu mă devota. Nu că ar fi uşor de făcut, când trăieşti la etaje diferite ale aceleiaşi case. Callie e deschisă şi fermecătoare de câte ori mă întâlnesc cu ea şi o vecină mult mai atentă decât sunt eu. Sortează corespondenţa, îmi aminteşte când uit de ziua de dus gunoiul. Lasă câte o prăjitură în cutie pe preşul meu când iese din tură.

Dar lucrul meu preferat la faptul că locuiesc în apartamentul de sub Callie sunt baladele care se aud din duşul ei aproape în fiecare dimineaţă. E o cântăreaţă izbitor de netalentată, dar am descoperit că nu-mi pasă. Din câte se pare, îmi place să mă trezesc în sunetul dezacordului ei unic şi strident.

Presupun că aş putea să nu mă mai duc la cafenea. Dar pare un gest extrem pe care să-l fac din cauza unei pasiuni. Sunt un bărbat de treizeci şi ceva de ani, nu un băiat de cincisprezece.

– Ar trebui să-i băgăm în sperieţi pe copii în seara asta, sugerează Melissa când mergem spre prăvălie, şi să te trimit pe tine să răspunzi la uşă.

– De fapt, mă port foarte frumos cu copiii.

– Haide. Eşti persoana care se poartă cel mai puţin prietenos cu copiii din câte cunosc.

– Incorect. Iubesc copiii. Nepoatele şi nepotul meu pot garanta asta.

– Nu-ţi place *Toy Story*.

– Şi ce dacă?

Ridică din umeri.

– E ciudat. Tuturor le place *Toy Story*.

– Ştii ce cred eu că e ciudat? Adulţii care se uită la desene animate.

Melissa îşi dă de pe faţă un fir din peruca platinată. Petrecerea la care se ducea în Watford s-a anulat, dar în mod surprinzător îşi păstrează costumul (personajul Juliei Roberts din *Frumuşica*. Evident. Mai devreme, a scos un spray argintiu pentru păr, m-a întrebat dacă vreau să fiu Richard Gere. Am spus că nu.)

– Ascultă, poţi să mergi în urma mea? Nu vreau să ştie nimeni că sunt cu tine.

– Ha!

Îşi împleteşte braţul cu al meu.

– Îmi place să te fac de râs, Joel. Eşti atât de încordat şi de agitat.

Ei bine, nu pot s-o contrazic.

O pierd pe Melissa la dulciuri, iau câteva lucruri esenţiale dacă tot sunt aici. Fasole coaptă, pâine albă, supă de roşii, pizza. Poate într-o zi o să-mi dau seama cum să gătesc şi să cumpăr tot deodată, cum fac mai toţi oamenii de vârsta mea. Dar deocamdată, conservele şi produsele la pachet mi se potrivesc foarte bine.

– Un Halloween fericit, din nou, spune o voce delicată ca briza.

Mă întorc şi e ea. În dimineaţa asta, mi-a făcut un latte cu aromă de dovleac, mi-a adus cafeaua la masă cu o fantomă mică de bezea şi un zâmbet care nu mi-a ieşit nici acum din minte.

– Ştii, spune ea, am uitat să vorbim despre cine face de serviciu cu colindătorii diseară.

Mă prefac că mă gândesc puțin.

– Păi, de fapt, eu nu cred în colindători.

– Interesant.

– Teoria mea e că, dacă te prefaci că nu există, pleacă.

Callie dă încet din cap.

– Teoria mea este că tu eşti cel mai aproape de uşă. Chiar o să mă faci să cobor toate treptele de fiecare dată?

O tachinez ridicând din sprânceană.

– S-ar putea.

– În regulă. O să îndrept situaţia.

Ține două pachete de jeleuri Haribo cu tematică de Halloween.

– Eu cumpăr dulciurile. Dar mai târziu trebuie să împărţim ce-a rămas.

Schimbăm o privire. O simt până în stomac, ca nişte cercuri lungi şi lucide.

Dar acum simt parfumul Melissei, simt cum mă prinde cu brațele de talie. Mi se strânge inima puțin, ceea ce nu e tocmai corect față de Melissa. Totuși, în apărarea mea, e îmbrăcată ca o prostituată.

– Am luat Haribo, scumpule. Să mergem!

Îmi dreg glasul.

– Melissa, ea e Callie.

În ochii verzi-aurii ai lui Callie, ceva se stinge.

– Bună.

– Bună, spune Melissa, imitându-i perfect tonul. În ce te-ai costumat?

Callie pare surprinsă, apoi se uită la mine.

Ruşinat, clatin din cap spre Melissa.

– Tu eşti singura costumată.

– Ar fi mai bine să plec, spune Callie politicoasă. Mă bucur că te-am văzut.

Melissa mă ia de mână şi mă conduce spre casă, cu cizmele bocănind pe linoleum.

– Cine era târfa aia?

– Hei!

Mă opresc, îi dau drumul la mână.

– E cam tare cuvântul.

Fața ei se înseninează.

– Joel! Doar te tachinez. Înțelegi ce spun despre faptul că ești încordat și agitat?

– Nici tu nu mă prea ajuți.

– Deci, cine e?

– Noua mea vecină de la etaj. S-a mutat când a plecat Steve.

– Știi ce-ți trebuie ție?

– Să plătesc astea și să plec acasă? De preferat, singur?

– Ha! Mă iubești, de fapt.

Nu, îmi spun. *Chiar nu, nu te iubesc.*

Stau pe podeaua din living, cu spatele la perete, cu cutia de pizza lângă genunchi. Ca de fiecare dată, la rugămintea Melissei am comandat o pizza mare cu salam picant pe care s-o împărțim. Dar ea nu mănâncă niciodată mai mult de două felii și apoi eu trebuie să dau salamul deoparte.

Stă ghemuită lângă mine, scoate o felie din cutie.

– Hei, știi că facem asta de aproape trei ani?

– De atâta timp?

Un zâmbet sceptic.

– De parcă nu-ți amintești data exactă când m-ai văzut prima oară.

Nu-mi amintesc, de fapt. Dar îmi amintesc cu ce ocazie a fost. Un curs de fitness seara târziu, când treceam printr-o etapă în care credeam că pedalatul la intensitate mare ar putea fi răspunsul la toate problemele mele. (Aproape că a fost, adică aproape am căzut lat în timpul primei ședințe.)

Melissa a venit la mine, după aceea, îmbrăcată toată în lycra, cu părul legănându-i-se prins în coadă și cu machiajul perfect.

– Hotărâre luată de Anul Nou?

Era în ianuarie, din întâmplare. Dar nu mă duceam cu adevărat pentru asemenea lucruri.

– Vreau doar să fiu în formă, am spus icnind.

– Cum merge?

– Fac progrese.

– Uau! Cât de rău erai înainte?

După un duș și o băutură cu proteine, ne-am întors la mine. M-am mirat când m-a sunat după două săptămâni, dar așa a continuat.

Acum, de deasupra capului aud scârțâitul scândurilor din podeaua lui Callie. Mi-o imaginez mișcându-se prin apartament, cu paharul de vin în mână. Stând la fereastră să admire stelele.

Nu pot să nu mă întreb ce crede despre mine după întâlnirea de mai devreme de la magazin. A tras concluzia că Melissa e iubita mea? Că sunt și superficial, pe lângă nedemn de încredere?

Poate, mă gândesc eu, ar fi mai bine să creadă asta.

– Dominic urăște pizza, spune Melissa, așezându-se lângă mine.

Nu recunosc numele. Dar recunosc felul în care îi dă drumul, ca un colet ce trebuie desfăcut. Nu e prima dată și n-am pretins niciodată că suntem monogami. Ceea ce suntem e potrivit pentru amândoi. De asta a mers atât de bine atâta vreme.

Arunc trei cercuri uleioase de salam în cutie, intru în joc.

– Cine-i Dominic?

– Un tip cu care mă întâlnesc.

– Mai în vârstă?

– Ce te face să spui asta?

Ridic din umeri.

– Îți lipsește un Richard Gere pentru o petrecere.

Ea zâmbește șters.

– Nu, de fapt.

– La petrecerea lui trebuia să fii în seara asta?

Ea mișcă gura într-un fel care sugerează că da.

– Ne-am certat. Vrea să mă mut la el.

– De cât timp vă...?

– Trei săptămâni.

Îmi mestec carbohidraţii.

– Pare cam serioasă treaba.

Ea îşi relaxează puţin falca.

– Nu-mi spune că eşti gelos.

– Ascultă, cu toată sinceritatea, dacă ai cunoscut pe cineva care îţi place, atunci...

– Atunci, ce?

– ...atunci nu cred că ar trebui să facem asta. Vreau să fii fericită. Ți-am spus asta.

Stăm nemişcaţi o vreme. Simt un puls, dar suntem atât de apropiaţi, încât e greu să-mi dau seama dacă e al ei sau al meu.

– Putem să stăm împreună în seara asta, spun eu. Nu e nevoie să se întâmple nimic.

Ea se lipeşte şi mă sărută pe gură.

– Mersi. Dar vreau răsuflarea cu miros de pizza.

Ah, Melissa. Mă pot baza oricând pe ea să spună lucrul perfect.

În noaptea asta visez ceva atât de tulburător, încât mă sufocă.

Peste vreun an, într-o sâmbătă seara stau în picioare în bucătăria tatei. El turuie despre ceva, îndreptând un deget în direcţia mea. Cuvintele lui fierb de furie când îi ies din gură.

Dar sunt cuvinte pe care nu pot începe să le înţeleg.

– Nici măcar nu eşti fiul meu! Nici măcar nu sunt tatăl tău!

Le spune de două ori în timpul monologului său de un minut. Eu doar stau în faţa lui, puţin speriat şi foarte şocat.

Şi pe urmă iese din cameră, îmi ordonă să-l las în pace. În cealaltă parte a bucătăriei, Tamsin, cu gura căscată, scapă din mână un castron cu gem de căpşuni. Se împrăştie pe podea, la picioarele mele. Le pătează ca sângele.

Și acum sunt la baza scării. Mă uit în sus, strigând după el.
– Tată? Despre ce naiba vorbești? *Tată!*

15

CALLIE

La câteva seri după Halloween, Joel mă găsește pe hol.

– Ascultă, vreau să-mi cer scuze.

Fără de veste, mă îmbujorez în timp ce mă întreb dacă se scuză pentru sunetele pe care le-am auzit prin podea joi seara târziu.

Eram în pat, mă uitam la un documentar despre plasticul din ocean. La început, am auzit doar câteva bufnituri – destul cât să mă facă să opresc nedumerită sonorul la laptop –, pe urmă, când sunetele au devenit mai ritmice, amestecate cu gemete și icnete, am oprit aparatul de tot și doar am ascultat, nemișcată. Nu puteam să nu mi-l imaginez pe Joel, întrebându-mă cum arăta, imaginându-mi cum ar fi să fii Melissa. Am simţit fiori de căldură pe piele în timp ce pulsul a început să-mi zvâcnească, pe urmă, tocmai când închideam ochii ca să las imaginea să se desfășoare pe deplin, a venit finalul, o exclamaţie decisivă înainte ca totul să se potolească. Vinovată, am pornit laptopul iar și am încercat să mă concentrez foarte tare pe imaginile sinistre cu plasticul care ajunge pe o plajă indoneziană. Dar pentru tot restul serii și în următoarele zile, scena a refuzat să mi se desprindă din minte.

Între un weekend neașteptat de aglomerat la cafenea și faptul că de-abia am stat pe acasă, n-am făcut decât schimb de amabilităţi de atunci și, stând acum în fața lui, mă străduiesc să-l privesc în ochi. Sper să nu-și dea seama că nu mi s-a părut șocant sau jignitor, ba chiar dimpotrivă. Și el pare puțin jenat și nu mă pot gândi pentru ce altceva s-ar scuza, așa că intru în joc.

– Nu e nevoie să te scuzi.

– Băuserăm ceva.

– Absolut.

– Nu e așa tot timpul.

– Am înțeles.

– Devine puțin mai directă după...

Ridic o mână.

– Am înțeles. Sincer.

– Și costumul acela era doar...

– Chiar nu e nevoie...

– În fine. Am vrut să spun că ea doar glumea. Dar n-ar fi trebuit să-ți vorbească așa.

– Tu... vorbești despre ce mi-a spus Melissa în magazin?

– Da... Dar *tu* despre ce vorbești?

Înghit în sec.

– Nu contează. Ne-am înțeles greșit, cred.

Acum nu se poate, bineînțeles, să pomenesc ce am auzit mult mai târziu în aceeași noapte. Au răsunat ca niște focuri de armă, m-au trezit cu un șoc. Nu era o voce de femeie, deci nu se putea să se fi certat, probabil că Joel visa. Dar ar fi straniu și băgăreț să aduc acum vorba de asta, ca și cum aș fi voyeuristă, adică cel mai groaznic coșmar al vecinilor.

Joel pare nedumerit, însă zâmbește ca și cum nu-l deranjează.

– Cum suportă Murphy artificiile?

E sărbătoarea Guy Fawkes în seara asta și cerul e deja o discotecă, un club de noapte cu bas și neoane.

– S-a oferit Ben să-l țină. Mama și tatăl lui locuiesc în provincie. Nu au vecini pe kilometri întregi.

– Bine gândit!

Mă forțez să zâmbesc.

– Deci, ai planuri de noaptea lui Guy Fawkes?

– Absolut deloc, spune el direct. Nu-l suport pe tipul ăsta.

Râd.

– Dot și gașca ei de amatori de schi nautic dau o petrecere în parc.

Posibilitatea apare între noi. Vreau să-l invit, vreau, dar el are o iubită.
Respir adânc, caut în stomac puțină îndrăzneală.
– Deci, dacă nu faci nimic...
Cel mai lent zâmbet, cea mai chinuitoare așteptare.
– OK, spune el în cele din urmă, iar vocea îi sună grav. Da, mi-ar plăcea.

16

JOEL

Chiar aveam planuri: să tremur în grădina din spate a lui Doug cu restul familiei, privind două treimi din artificii nereușind să se ridice. Dar mă gândeam oricum să contramandez. Sunt destul de epuizat după câteva nopți în care am dormit puțin. În plus, visul meu despre tata m-a cam dărâmat. N-am reușit să-l uit, am căutat toate pozele cu noi doi pe care le am. Recitind mesajele de pe telefon cu ochii în lacrimi, cum faci cu cineva care a murit.

Acum mă gândesc iar la asta. *Nici măcar nu ești fiul meu! Nici măcar nu sunt tatăl tău!*

Nu e genul de lucru pe care-l spui din senin ca să rănești pe cineva. Am destule alte neajunsuri din care să aleagă pentru asta.

Ceea ce nu poate să însemne decât că trebuie să însemne ceva.

Trebuie să aflu mai mult despre ce am prevăzut în noaptea aceea. Dar să-l întreb direct pe tata? Gravitatea însăși a acelei conversații nu mi se pare viabilă. Nu încă, cel puțin. Trebuie să merg la el acasă când e plecat, cred. Să descopăr eu însumi adevărul.

Mă întâlnesc cu Callie în față, zece minute mai târziu. Aerul de început de noiembrie e geros și plin de stele, iar luna strălucește ca un bec cu halogen. Dă o nuanță stranie de mijloc de vară cerului deja aprins.

Nimic nu sugerează că a petrece seara cu Callie este o întâlnire, îmi amintesc. Suntem doar vecini, ne ducem să ne bucurăm de artificii. Exact cum făceam cu Steve și Hayley. O tradiție, platonic, fără obligații.

Pornim spre râu. Fața lui Callie e înfășurată în căciula gri de lână pe care a tras-o pe cap și fularul roșu și moale pe care l-a încolăcit în jurul gâtului,

sub bărbie. Avem mâinile îndesate în buzunare, lovindu-ne din când în când umăr în umăr.

– Deci, de cât timp te întâlnești cu Melissa?

Pare cu adevărat curioasă. Presupun că oricine ar fi, dacă a cunoscut-o pe Melissa.

Râd stânjenit.

– E... nu e chiar ceea ce pare.

O simt că mă privește.

– Nu?

– Nu sunt sigur că pot să explic. Sau nu sunt sigur că vreau.

– De ce nu?

– S-ar putea să ai o părere și mai proastă despre mine.

Mai facem câțiva pași.

– Prieteni cu beneficii amoroase? ghicește ea.

– Da.

– Nu e atât de rău.

– Nu e nici bine.

– Dar viața nu e perfectă.

– Nu, încuviințez, gândindu-mă *Chiar că-i adevărat.*

Deasupra capului, o bubuitură, apoi o cascadă de lumină care ne colorează temporar.

Un zumzet subtil de muzică ne conduce la Dot și la schiorii de lângă debarcader, în parc. Masa cu băuturi este organizată impecabil și este și un foc, care respectă regulile de siguranță și sănătate, într-un incinerator identic cu cel în care ține tata frunzele moarte din grădină. A trecut ceva vreme de când am fost la o petrecere cu alți oameni decât familia mea. Dar e ceva fermecător la atmosfera asta primitoare. Un bărbat coace bezele, un grup de oameni duce cartofi copți de colo până colo. Copiii flutură în aer artificii.

Dot mă ia în brațe când ajungem. Are o atitudine de început de anii șaizeci, cu gene lucioase și părul pieptănat pe spate. Haina ei pare să fie

militară, bijuteriile sunt de epocă.

Mă sărută pe obraz, apoi îmi pune în mână un pahar cu ceva de băut.

– Bună, clientule! Știam eu.

– Ce știai? spun eu amuzat.

– Ce bem? întreabă Callie repede, cu obrajii roz de la frig și plimbare.

– Punci pentru Noaptea Focurilor de Tabără. E contribuția mea.

– Ce-i în el?

Dot ridică din umeri, ceea ce presupun că e felul în care majoritatea oamenilor fac punci.

– Câte puțin din toate. Mai ales rom.

Iau o gură. E bun, foarte dulce și puternic. Ca sucul de fructe tropicale cu alcool. Plănuiam să găsesc puțină cafea, dar cred că pot să-mi iau doza mai târziu.

– Am pus ochii pe un bărbat, mărturisește Dot, luându-mă de braț.

Mă uit la Callie, care zâmbește.

– E aici. Cel blond cu spatele la noi, își face de lucru cu bezelele. Ce părere ai?

Mă străduiesc să judec după ceafă un bărbat pe care nu-l cunosc.

– Păi, pare săritor. Capabil.

Dot bagă punci în venă în tăcere.

– Oh, ai dreptate, spune ea în cele din urmă, oprindu-se să respire. Nu e *deloc* genul meu. E trezorierul clubului, pentru Dumnezeu! Doar uită-te cu câtă grijă întoarce bezelele alea.

– N-am vrut să spun...

– Nu, e adevărat. Ce era în capul meu? Nu e nici măcar o urmă de piroman în omul acela.

– Scuze, spun eu blând, întrebându-mă cum reușisem să deviez săgeata lui Cupidon atât de dramatic în mai puțin de treizeci de secunde.

– Exact. Mai multă băutură.

Dot pleacă spre debarcader.

– Am spus eu ceva?

Callie râde.

– Ca să fiu sinceră, nu prea ai avut pe ce să te bazezi.

– Deși piromanii sunt în vârful listei, se pare.

– Nu mi-aș face griji. Standardul lui Dot pentru tipul perfect este inexplicabil, la propriu.

Facem câțiva pași până la marginea întunecată a lacului. De fapt, e o carieră de piatră umplută cu apă, mărginită de copaci și alei nisipoase. Apa e neagră ca o călimară, presărată cu lumina lunii.

– Îmi place porecla lui Dot pentru mine.

– Clientul? Unică, nu?

– Mă împiedică să-mi fac idei mai presus de rangul meu, presupun.

Ea râde din nou.

– Știe cum te cheamă. Cred că acum e din cauza punciului.

– Ce-a vrut să spună cu „Știam eu?“

Callie expiră sacadat.

– Știi, habar n-am.

La distanță regulamentară de debarcader, omul lui Dot cu bezelele schimbă rolurile. Se adună o mulțime de oameni, negri ca niște pinguini, în timp ce un șuvoi de artificii se trezește cu un muget la viață.

Aerul devine artă abstractă, pigmentat. Un tablou de Jackson Pollock cu volumul dat la maximum.

– Mă simt puțin ca o adolescentă, spune Callie, în timp ce primele rachete se împrăștie și dispar. Să stau în parc după ce se întunecă, să beau punci făcut în casă.

Mă prefac că mi s-a aprins un bec .

– Știam eu că te recunosc de undeva.

Râzând, Callie se întoarce spre mine. Apoi ezită.

– Oh, ai... ai rujul lui Dot pe față.

– Ah.

– Vrei să te ajut...?

Înainte să răspund, şi-a scos mănuşa, a ridicat mâna spre obrazul meu rece. Încet, şterge semnul cu o apăsare caldă a degetului mare.

– Gata.

Înăuntrul meu, ceva se mişcă. Mă lupt cu dorinţa de a-i lua mâna când o coboară, de a-i spune cât de frumoasă e.

– Mulţumesc, bâigui eu.

Din grup se aude o voce care strigă numele lui Callie. Începem să ne îndreptăm spre panta înverzită către debarcader.

– Veniţi cu noi? întreabă Dot, păşind hotărâtă în faţă.

– Pentru ce?

Ea arată spre apă.

– Pornim jet-skiurile.

Callie se îneacă cu punciul.

– Glumeşti! E ger.

– Pentru asta sunt costumele.

– Dot, ai băut. Eşti convinsă că e sigur?

– Bineînţeles, spune Dot. Nathan e instructor complet pregătit.

Callie strâmbă din nas. Probabil se gândeşte, ca mine, că Nathan trebuie să fie în realitate doar parţial calificat, dat fiind că a sărit, în mod clar, peste modulul despre cum să nu fii un nesimţit iresponsabil.

Dot dă din mână.

– Oh, nu-ţi face griji, a băut doar limonadă toată seara.

Se întoarce spre mine.

– Vrei să vii cu noi, clientule?

– Ah, nu, mersi. Nu vrei să mă vezi pe mine în costum. Crede-mă!

Dot chicoteşte.

– Suntem toţi prieteni aici.

– Cred că noi stăm pe tuşă, spune Callie.

Dot o prinde pe Callie cu braţul pe după umeri, îi sărută părul. Mă face ciudat de invidios.

– Ce-ţi spun eu tot timpul?

Callie ridică din umeri.

Dot aleargă înapoi spre debarcader, probabil ca să mai recruteze oameni pentru cauza dorinţei de a muri în larg.

Iau încă o gură de punci.

– Ce-ţi spune ea tot timpul?

Callie ezită.

– Vrei să ne plimbăm?

– Îmi cer scuze pentru Dot. Crede că sunt bătrână şi plictisitoare.

Înaintăm de-a lungul potecii ce duce spre Waterfen, rezervaţia naturală. Luna pare mai luminoasă cumva, o gaură uriaşă în diagrama întunecată a cerului.

Deşi e lângă mine, Callie ne conduce. Cunoaşte drumul ca o pasăre care migrează, iar constelaţiile îi sunt busolă.

– Câţi ani are Dot?

Eram curios în privinţa asta.

– Douăzeci şi ceva, spune Callie, aşa cum ar spune unii oameni *luni* sau *rude prin alianţă.*

– Deci „bătrână“ ar însemna că tu ai...

– Treizeci şi patru.

Se uită la mine.

– Tu?

– Şi mai bătrân. Treizeci şi cinci. Orice speranţă e pierdută.

Traversăm podeţul de lemn care marchează intrarea în rezervaţie. Paşii noştri sună ascuţit, seci pe scânduri. Umbrele alungesc trunchiurile copacilor, iar braţele lor întunecate se întind să ne întâmpine în umbră.

– Dot îmi spune mereu să... Oh, cum era expresia?

– Să apuci viaţa de...

– Exact. Vrea să fac kickboxing şi schi nautic.

– Tu asta vrei?

Callie zâmbește. Părul neacoperit de căciulă începe să lucească, umed de la picăturile minuscule din aerul nopții.

– Să spunem așa, am așteptat până acum.

– Poate ești doar diferită.

Rămâne tăcută o clipă, ca și cum se gândește puțin la asta.

– Posibil.

Înaintăm și mai mult în rezervație, iar aleea de lemn este ca o arteră răsucită prin sistemul ei senzorial. Artificiile devin niște bubuituri îndepărtate. Ne adâncim în sunetele naturii noaptea: țipătul singuratic al bufniței roșcate, foșnetul mamiferelor greoaie. Din adâncul pădurii răzbate bâzâitul ocazional al unei vietăți care se mișcă.

– Doar ca să știi, spun eu, habar nu am unde suntem acum.

Întunericul e derutant, reducându-mi capacitatea de orientare.

Râsul ei susură.

– Nu te îngrijora. Am venit destul de des noaptea aici.

– Dormi puțin?

– Câteodată, recunoaște ea.

Schimbăm aleea de lemn pe o cărare ca un canal învolburat de-a lungul unui dig îngust. În cele din urmă, acolo unde marginea copacilor se desparte ca o cortină, Callie se oprește. Își apropie capul de al meu. Îi simt mirosul șamponului, un amestec puternic de citrice, și-l simt cum mă învăluie.

– E una dintre priveliștile mele preferate, șoptește ea.

Poteca dă spre o întindere de mlaștină. E plină de trestie, împodobită cu bijuteriile băltoacelor argintii. Păsările sălbatice adăpostite sunt împrăștiate pe suprafața udă a pământului. Uitându-mă după degetul întins al lui Callie, disting un grup de căprioare care pasc. Siluetele lor vagi sunt suple și sculpturale, scăldate în lumina lunii.

Ne ghemuim pe potecă și privim. Mirosul de lână udă al arbuștilor se ridică până la noi.

– Frumoase, nu-i așa? șoptește ea captivată.

Dau din cap, căci cine n-ar crede că sunt frumoase?

Se aude o undă slabă ce se propagă ușor – valuri de șuierături crepusculare, creșteri dulci de gâlgâituri prietenoase. O întreb pe Callie de unde vin.

– Sunt rațele fluierătoare și cele mici, sunt gălăgioase.

Rămân din nou cu ochii la căprioare.

– Sunt ca o operă de artă.

– Îmi place să le văd așa. Sunt agitate și au un talent grozav să se ascundă. Se pare că simt mirosul oamenilor de la o distanţă de o sută de metri.

Ne mai uităm la ele o vreme, curioși ca niște mamifere camuflate în micul nostru cuib de tufe. Apoi Callie îmi zâmbește, un semnal tăcut să trecem mai departe.

17

CALLIE

Vorbim în continuare, abia oprindu-ne să tragem aer în piept, mergând unul lângă altul în timp ce poteca se lărgește, apoi face o cotitură pe lângă râu.

Îi spun lui Joel despre părinții mei și munca lor: croitoria mamei și serviciul tatei ca oncolog. Mă întreabă de câtă vreme mă pasionează natura, iar eu îi răspund că aproape dintotdeauna. Tata a fost cel care m-a adus prima dată la Waterfen, cel care a creat un mic spațiu în grădina cu legume doar pentru mine. Zâmbea că o speriam pe mama când adoptam nevertebrate din grădină, mă liniștea când vărsam lacrimi inevitabile pentru că mă despărțeam de ele. M-a învățat să deosebesc broaștele obișnuite de cele buboase, mi-a arătat diferența dintre ulii șopârlelor și ulii care vânează vrăbii, sus pe cer. La începutul dimineților de vară, stăteam împreună în grădină, unde el relata corul dimineții pentru mine, de la prima până la ultima pasăre. Făceam hoteluri pentru insecte și case pentru arici, presam flori și pescuiam insecte din apă, amestecam îngrășământul pentru viermi și carii de lemn.

Îi povestesc despre diploma pe care nu am folosit-o niciodată, îi spun lui Joel despre rolul de asistent al administratorului de aici, la care încă nu am aplicat. Postul a apărut pe website acum două săptămâni și data de închidere este vinerea asta.

El mă întreabă ce mă reține.

Mă gândesc la asta câteva clipe.

– Ideea de schimbare, probabil. Simt că începem toți să ne revenim puțin, după Grace. Și slujba e cu contract pe o perioadă determinată, așa că nu

sunt garanţii pe termen lung.

– Dar ar merita?

Mă încrunt.

– Cred că nu-mi plac riscurile. Părinţii mei au fost mereu destul de... practici, ştii? E motivul pentru care nu prea am călătorit, probabil. Mi s-a părut întotdeauna că e cumva mai sigur să rămân la fel. De parcă... dacă nu-ţi urmăreşti visurile, nu te poţi simţi prost dacă nu ţi le îndeplineşti niciodată.

– Trebuie să ţi se fi părut un risc să preiei cafeneaua, remarcă el încet. Să renunţi la vechea slujbă, după atâţia ani.

Are dreptate, am făcut-o, dar toate gândurile mele erau distorsionate atunci de durere. De-abia dacă m-am gândit la teamă, pentru că tristeţea era mult mai rea, ca nebunia, în unele zile. Şi mi se părea un mod de a o cinsti pe Grace fiind de acord să lucrez la cafenea, un gest de încredere, un lucru făcut ca un moft. Pentru că aşa îşi trăise ea viaţa mereu.

Ne continuăm drumul pe cărare. Joel arată grozav în seara asta, ferit de fenomenele meteo cu ajutorul unui fular şi a unei haine negre de lână. I se potriveşte iarna, cred, cu toate straturile şi atracţia ei subevaluată, cu complicaţiile ei subtile.

În timp ce ne plimbăm, întreb dacă e botezat după cineva, de exemplu după Billy Joel, iar el spune că nu, sigur că nu, ar fi o nebunie, înainte de a-mi pune aceeaşi întrebare, numai că el nu găseşte, cum e de aşteptat, nicio celebritate cu numele Callie.

– De fapt, spun eu, tata a sugerat să mă boteze Callie într-o seară la cină, când mama era însărcinată cu mine. Tot jonglau cu nume de copil, dar, tipic pentru tata, avea gura plină în acel moment.

Zâmbesc.

– Tartă cu ciocolată, se pare.

– Şi ea a crezut că a spus „Callie“?

Dau din cap.

– Mamei i-a plăcut atât de mult, încât el nu s-a îndurat să-i spună. Așa că a rămas Callie. I-a spus doar când am împlinit optsprezece ani – a ținut un mic discurs la restaurant de ziua mea. Și am servit tartă cu ciocolată în loc de tort, bineînțeles.

– Cred că e cea mai bună poveste despre găsirea unui nume pentru copil.

– Mersi. Și eu cred la fel.

Îl întreb pe Joel despre familia lui, cu mintea încărcată de empatie, când dezvăluie că mama lui a murit când avea doar treisprezece ani. Nu spune multe când întreb, doar că a avut cancer și că erau foarte apropiați.

Mergem încă puțin până când, din obișnuință, mă opresc pe aleea de sub salcia bătrână.

– Eu și Grace petreceam ore întregi în copacul ăsta când eram mici. Știi că, odată ce ești acolo sus...

– ...poți spiona lumea fără să fii văzut.

– Și tu făceai asta?

Când dă din cap, simt căldura unei legături noi, bufnitura pornirii unui motor în stomacul meu.

– Păi, spune Joel după o secundă, se spune că poți vedea artificiile mai bine de la înălțime.

Așa că ne cățărăm împreună, jenant de stângaci, în scobitura umerilor lați ai salciei, unde îi arăt inițialele pe care eu și Grace le-am sculptat în scoarță. Dincolo de peisajul nostru privat, văpăile aparte ale Nopții Focurilor de Tabără încă dansează la orizont, iar praful de pușcă bubuie ca pașii unor giganți.

Îl privim timp de vreo douăzeci de minute, până când se lasă în sfârșit tăcerea și cerul adoarme din nou.

Suntem pe punctul de a coborî când o bufniță iese din umbră, cu traiectoria încântătoare ca ninsoarea. O privim cum alunecă pe lângă noi înainte să o ia abrupt în sus, apoi dispare ca aburii din spatele copacilor.

În seara următoare, mă întorc în apartament după cina de la Esther și găsesc o cutie albă de carton pe preș. Înăuntru, o felie de tartă cu ciocolată de la patiseria siciliană din oraș pe care o iubesc, dar nu mi-o permit. Și e și un bilet.

Povestea ta m-a făcut să zâmbesc.

J.

P.S.: Nu eram sigur dacă era nimerit s-o spun aseară, dar te rog să-ți urmărești propriile interese. Aplică pentru jobul acela.

18

JOEL

Tarta cu ciocolată a fost o greșeală. Acum înțeleg asta. Să mă duc la patiserie, să aleg felia cea mai aspectuoasă, să mă uit cum o împachetează. În tot acel timp, inima îmi bătea atât de tare, încât nici nu m-am oprit să mă gândesc.

Voiam doar să fac lucruri frumoase pentru ea. Să-i aduc un zâmbet pe față, o mică bucurie în fiecare zi. Nici măcar nu sunt sigur de ce. Dar așa m-am simțit din ziua în care ne-am cunoscut.

Așa că am fost dezamăgit când nu a răspuns la ușă. M-am simțit puțin trist că a trebuit să-i scriu un bilet.

Am recunoscut adevărul doar câteva minute mai târziu, întors în apartament. Mi-am reamintit că, dacă aveam o fărâmă de decență, trebuia să renunţ la tot ce se năştea între noi. Pentru că nu s-a schimbat nimic de când a murit mama sau a plecat Vicky sau de când m-am despărţit de Kate. Și nici nu se va schimba vreodată.

Dar adevărul este că suntem despărțiți doar de o podea. Și în dimineața următoare, exact când mă gândesc că ar trebui să mă străduiesc mai mult să păstrez distanța, aud o bătaie în ușă.

Stau în mijlocul livingului, gata să răspund. Dar apoi îmi amintesc toate motivele pentru care n-ar trebui să o fac și închid ochii. Aștept să plece.

În timp ce plimb câinii prin parc pe la jumătatea după-amiezii, iau legătura cu tata să-i spun că nu voi veni la prânz duminica asta.

Simt un nod în gât când îi trimit mesajul. Încă o relație care se destramă pentru că știu prea multe. Încă un moment pe care nu-l pot da înapoi.

Acum derulez din nou totul în minte. Văd fața lui când a spus cuvintele.

Nici măcar nu ești fiul meu! Nici măcar nu sunt tatăl tău!

De asta nu am reușit niciodată să fiu pe aceeași lungime de undă cu el? De asta m-am simțit mereu ca o dezamăgire, cumva? Mi se părea mereu că Doug era fiul pe care l-a așteptat, ceea ce mi-am explicat o vreme prin faptul că aveau pasiuni comune. Totul, de la modele de trenuri și carne roșie până la rugby și cifre (Doug a preluat firma de contabilitate de la tata când el s-a pensionat).

Dar poate că, pentru prima dată, e un semn că era ceva mai profund de atât.

N-ar avea o logică ciudată, dacă ar fi adevărat? Chiar dacă asta ar aduce încă o întrebare care-ți schimbă viața: cine și unde este tatăl meu adevărat?

19

CALLIE

A doua zi dimineață după ce am găsit tarta cu ciocolată, am făcut greșeala să-i povestesc lui Dot despre asta. Se animă cu strategii, e agitată de tactici, comandantul autointitulat al vieții mele amoroase.

Dar nu vreau să aplic tactici cu Joel. Am avut nevoie de tactici ca să mă descurc cu Piers, chiar şi la început, căci totul la el avea şi o parte mai puţin plăcută – ca atunci când îți arzi limba cu ceva delicios sau încerci o ținută superbă, dar care te face să te simți grasă.

Dimpotrivă, a fi în preajma lui Joel pare atât de direct, atât de plăcut. Mă încălzește în loc să mă răcească. În plus, de când l-am auzit în noaptea aceea cu Melissa prin podea, n-am avut nicio îndoială despre cât de sexy cred că este.

M-am oprit la apartamentul lui în drum spre serviciu în dimineața asta, dar când am bătut, nu am primit răspuns, nici n-am auzit vreo mișcare înăuntru. Așa că i-am strecurat un bilet pe sub ușă.

Am scris simplu:

Tarta cu ciocolată m-a făcut să zâmbesc (mult). Mulțumesc.
C.
P.S.: Am aplicat pentru job.

20

JOEL

Steve m-a invitat să bem un fel de suc sănătos. M-a invitat deja de trei ori. Sincer, e genul de invitație pe care o refuz de obicei, dar încă mă simt vinovat pentru cum felul în care au rămas lucrurile între noi. Așadar, la câteva zile de la Noaptea Focurilor de Tabără, ne-am întâlnit la cafeneaua de la sala unde lucrează. Mă aștept ca asta să fie o formă de ispășire.

Am avut dreptate. Din boxa de deasupra capului se aude un zumzet migrenos de muzică house, de care am scăpat în trecut fugind din cluburile de noapte. Și asta înainte ca Steve să-mi pună în față pe masă un suc care seamănă îngrijorător de mult cu supa de roșii.

– Ce-i în asta?

Sunt destul de obosit azi și, în ciuda șanselor reduse, sper să conțină puțină cofeină.

– Morcov și sfeclă. Kale. Suc de portocale. Te curăță, spune el.

De parcă asta justifică partea în care au lichefiat legumele crude și i-au servit rezultatul cu aproape cinci lire.

Totuși, ispășire.

Vorbim nimicuri vreo zece minute. El îmi arată poze din telefon cu casa nouă. Îmi amintește că Poppy împlinește anul acesta un an, îmi spune că Hayley se descurcă bine înapoi la serviciu. E greu, în timp ce vorbește, să nu-mi distragă atenția bicepșii lui. Îi văd zvâcnind pe sub piele, de parcă nu pot sta departe de banca aceea cu gantere decât pentru puțin timp.

Mă simt foarte nelalocul meu aici, în blugi, cu o bluză cu mâneci lungi și cizme.

În cele din urmă, pune telefonul deoparte.

– Cum e Callie?

Vorbesc neutru.

– Grozavă. O vecină foarte drăguță. Pare o chiriașă bună.

Mă gândesc la biletul ei, pus acum la mine în bucătărie. La cât de greu a fost în ultima vreme să mă gândesc la ea doar la nivel platonic.

– În regulă, spune Steve, zâmbind prefăcut. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

Eu nu spun nimic. Din nefericire, asta nu-mi dă de ales decât să iau încă o gură din legumele pulverizate.

– Și cum e în rest? Știi tu, viața, munca, sănătatea.

– Nicio schimbare, de fapt.

– Încă nu ai de lucru? spune el gânditor, de parcă vorbim despre altcineva. Probabil îți topești economiile.

Încuviințez bolborosind. E un subiect neplăcut, mai ales pentru că e adevărat. Am trăit ca un călugăr ca să le adun la început, am încasat economiile dintr-un cont moștenit de la o străbătușă. Am grijă cu ele (drumurile la cafenea sunt singurul răsfăț). Și am noroc că am un proprietar afon din punct de vedere financiar, care mi-a crescut chiria o dată în zece ani. Dar banii nu o să țină pentru totdeauna.

Steve nu s-a ferit niciodată să-mi pună întrebări personale, ceea ce atribui în mare parte încrederii care vine probabil odată cu fizicul de gladiator. Dar are și o anume căldură în el. Bunăvoința șlefuită ca un mușchi în plus, datorită anilor de vorbit cu clienții, ascultându-le problemele în timp ce se forțează să facă abdomene și să nu verse.

Steve pune băutura jos. Freacă un punct inexistent de pe masă. Și pe urmă, din senin, aruncă o întrebare ca o grenadă.

– Ți-am spus vreodată că am licență în neuropsihologie?

Reușesc să-i spun că nu, nu mi-a pomenit niciodată.

– Ceea ce vreau să spun este... dacă ai vrea vreodată să vorbești...

Deschide o ușă afurisită și o lasă legănându-se în balamale. Dar peisajul de dincolo de ea pare rece și nesigur.

– De ce? Adică, dacă eşti neuropsiholog, de ce lucrezi aici?

– Trebuie să existe un motiv?

Mă uit la Steve, care se revarsă din vestă în faţa mea. Pe urmă încerc şi nu reuşesc să mi-l imaginez purtând un halat alb.

– Da, spun eu clipind. Trebuie, din câte se pare.

Ridică din umeri.

– M-am înscris la sală ca să mă ajute să fac faţă stresului studiilor, apoi mi-am dat seama că-mi place mai mult decât cealaltă parte. Aşa că am început să antrenez oamenii cu jumătate de normă cât mi-am luat doctoratul şi am simţit că m-am născut pentru asta.

Iisuse! Un doctorat!

– Eşti doctor?

De ce corespondenţa lui nu a dezvăluit asta niciodată, de ce nu m-a pus în alertă în privinţa acestui cod roşu?

– Nu. Am renunţat după trei ani. Deşi uneori lui Hayley încă îi place să-mi spună doctore...

Ridic o mână să-l opresc, apoi o las în jos.

– De ce-mi spui toate astea?

– M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii.

– Să ştiu, adică să mă folosesc de serviciile tale?

De nicăieri, medicul generalist de la facultate râneşte în mintea mea. Încă îi văd faţa de parcă ar sta în faţa mea. Privirea piezişă, dispreţul. Iritarea inexplicabilă.

Steve clatină din cap.

– Nu aşa. Nu sunt psiholog. Dar am vrut doar să zic că, dacă ai chef vreodată să avem o discuţie, aş înţelege mai mult decât crezi. Nu ridic doar greutăţi.

Nu pot să spun că nu l-am judecat vreodată. Dar nici n-aş fi ales specialist în neuro, dacă mi se cerea să pariez pe fostul lui traseu în carieră.

– Regreţi vreodată?

– Ce să regret?

– Că n-ai mers mai departe.

– Niciodată. N-aș fi cunoscut-o pe Hayley și n-am fi avut-o pe Poppy.

Se uită prin cafenea.

– Și asta e mult mai bine decât o carieră într-un laborator anonim. Încă reușesc să fac o diferență pozitivă în mintea oamenilor. Doar că într-un fel mai direct.

– Cum se face că nu m-ai invitat niciodată să mă antrenez cu tine?

(Sunt mai degrabă curios.)

– Cred că nu mi-ai părut niciodată genul care să facă exerciții fizice.

– Ies la plimbare, protestez eu.

– Nu te supăra, Joel, dar așa face și bunica mea.

– Păi, motivația nu face parte din serviciu?

L-am mai văzut pe Steve în parc cum le striga participanților la antrenament care gemeau, că durerea e doar slăbiciunea care iese din corp.

– Tot trebuie să-ți dorești.

Mă uit în jos la supa de roșii băută pe jumătate. Dacă Steve simte deja că sunt o cauză pierdută, atunci mizeria asta portocalie poate să stea în pahar, unde îi e locul.

– Ascultă, amice. Am vrut doar să spun că, dacă ai vreodată nevoie de ceva...

– De fapt, este ceva ce ai putea să faci pentru mine.

Trebuie să-i cer o favoare în legătură cu Callie.

Plec după puțin timp, dezorientat și puțin expus. De parcă am pierdut straturi din mine în vântul de iarnă. Ca un fular smuls, pe care nu o să-l mai recuperez.

Tot drumul spre casă mă gândesc la ce mi-a spus Steve. Despre cum a luat-o pe o anumită cale, înainte să-și asume un risc cu singurul lucru care-l făcea fericit.

Și pentru mine acel lucru este faptul că o cunosc pe Callie. Ea mă face fericit când o văd, acasă sau la cafenea. Nu vreau să încetez să-mi petrec timpul cu ea. Atinge părți din mine de care uitasem că sunt acolo.

E mai bine să o cunosc ca pe o prietenă decât să nu o cunosc deloc. Deși, în altă viață, poate ar fi fost mai mult.

Facultatea. O vreme de studiu intens, o scenă socială claustrofobă și perioade în care lipsa somnului îmi zăpăcea mintea și așa stresată. Săream peste cursuri sau apăream epuizat la ele. Diploma mea părea în pericol când abia începusem cursurile și trebuia să schimb ceva.

Așa că, odată ce am început al doilea semestru, am decis să merg la programarea la doctor.

Mi-a luat vreo două luni să-mi fac curaj. Accidentul lui Luke și moartea mamei încă mă bântuiau, de parcă mă temeam că aș putea fi tras la răspundere retroactiv. Sau poate că aveam să fiu declarat bolnav mintal, să fiu internat într-un spital psihiatric împotriva voinței mele. (Puteam doar să-mi imaginez reacția tatălui meu, regele mereu cu fruntea sus, dacă avea să se întâmple vreodată.)

Nu-l mai întâlnisem pe medicul universității până atunci. Era bătrân, ceea ce ar fi putut fi încurajator, dacă n-ar fi părut lipsit de răbdare chiar dinainte să mă așez.

Sala de consultații era mohorâtă, înconjurată de jaluzele verticale**.** Avea un iz clinic. De dezinfectant și dezinteres.

– Insomnie, a fost rezumatul lui răstit al poveștii pe care i-o spusesem pe nerăsuflate în două minute.

În clipa aceea, eram plin de speranță, doar pentru că reușisem să intru în cabinet. Cu siguranță, acum aveam să primesc ajutorul pe care eram disperat să-l primesc. Poate chiar avea să știe un remediu.

– Da, am răspuns eu. Din cauza viselor. A premoniţiilor.

El a încetat atunci să mai tasteze, mijind ochii. Cred că nu voia să înregistreze partea aceea. Un zâmbet i-a rămas pe buzele atât de crăpate încât nu eram sigur că exista o cremă.

– Prieteni, domnule Morgan?

– Poftim?

– Ai mulți prieteni aici sau ți-a fost greu? Să te integrezi.

Adevărul era că întotdeauna îmi fusese greu. M-am îndepărtat de prietenii de la școală după ce s-a întâmplat cu Luke. Am devenit un singuratic. Visele îmi ocupau tot spațiul din minte necesar pentru socializare, așa că puteam să număr pe degetele de la o mână prietenii pe care mi-i făcusem aici. Dar acesta era doar un afurisit de simptom, nu cauza. Cu siguranță, un doctor, mai ales, trebuia să-și poată da seama.

– Droguri? a continuat el, când eu n-am răspuns.

– Dacă există ceva care să funcționeze, aș încerca orice.

Un zâmbet disprețuitor.

– Nu. Mă refer la cele recreative. Iei așa ceva?

– Oh. Nu. Niciodată.

Din felul în care m-a privit direct în ochi, nu m-a crezut.

– Și nu iei medicamente.

– Nu.

Am încercat din nou.

– Ascultați, am visat că mama mea o să moară. Și a murit. A murit de cancer.

Aș fi putut să mă înec cu cuvintele acelea.

– Aer curat, a spus el scurt, de parcă nici n-aș fi vorbit. Fă mișcare, nu mai bea, ia astea.

Mi-a scris o rețetă și mi-a întins-o.

– Fac mișcare și nu beau prea mult...

– Sunt pentru insomnie. Să citești prospectul.

– Dar insomnia... am spus eu șovăitor... nu e problema, de fapt. E, mai degrabă, un efect secundar.

El s-a mișcat pe scaun, și-a dres glasul.

– Ai reușit să găsești un loc în sala de așteptare mai devreme, domnule Morgan?

– Da, eu...

– Eşti norocos. Uneori, e loc doar de stat în picioare. Studenţii sunt oameni bolnăvicioşi.

S-a aplecat în faţă, a împuns carneţelul cu pixul de parcă era furios. De parcă aş fi încălcat intenţionat o regulă care era clară pentru toată lumea în afară de mine.

– Nu mă pot ocupa decât de *o problemă la fiecare programare*.

Expresia de pe faţa lui era de dispreţ total. Îmi rodea stomacul ca acidul.

Nu ştiu ce a fost (o zi proastă, probleme personale), dar ceva în prezenţa mea în după-amiaza aceea l-a enervat cu adevărat. Din senin, mi-am amintit de tata.

Atunci s-a lăsat tăcerea, prelungită de ticăitul ceasului de pe biroul lui. Din plastic alb şi ieftin, cu logoul unei companii farmaceutice scris cu mov.

Dar trebuia să încerc. O ultimă dată. Îmi luase atât de mult să fac programarea, să-mi fac curaj să intru pe uşa cabinetului. Să repet cuvintele pe care le exersasem zile întregi în oglinda de la baie.

– Există ceva neurologic... Ar putea să fie ceva în neregulă cu creierul meu? Cu premoniţiile...

Am fost întrerupt de râsul lui. Un râs adevărat. Unul care, în ciuda aparenţelor, i-a înseninat faţa posomorâtă.

– Ei bine, nu poţi prevedea viitorul, evident. Nu ştiu dacă e vreo glumă sau o provocare la care ai fost supus, dar îmi iroseşti timpul. Ieşi din cabinetul meu.

21

CALLIE

La vreo săptămână după Noaptea Focurilor de Tabără, într-o zi când îl văd pe Joel la prima oră la cafenea, știu ce să fac. Am exersat cum să-i propun, dar acum mi s-a uscat gura și mă clatin puțin, ceea ce probabil nu o să mă ajute.

Îi pun pe masă un espresso dublu, iar ceașca îmi tremură în mână.

– ’Neața!

– Hei.

Se uită în sus. Deși are ochii obosiți, zâmbetul îi e cald.

Inima mea e ca un pumn care încearcă să-mi distrugă cutia toracică.

– Am... primit un e-mail aseară. M-au chemat la un interviu la Waterfen.

I se luminează toată fața.

– Uau, felicitări! Ce veste grozavă!

Plonjez spre întrebarea următoare. *Nu te mai gândi, doar fă-o.*

– Restaurantul italienesc, cel nou, de lângă râu primește niște recenzii grozave. Se pare că au niște *spaghetti al pomodoro* excelente. Ți-ar plăcea să-l încercăm diseară, să mă ajuți să mă pregătesc?

El pare puțin mirat, ca să fiu sinceră, poate pentru că e nouă dimineața, la tejghea e coadă pentru cafea la pachet și eu încă stau la masa lui, trăncănind despre spaghete.

Apoi, de nicăieri, femeia de la masa alăturată se apleacă spre noi și se bagă în vorbă.

– L-am încercat aseară. De primă clasă. Îl recomand, cu siguranță.

Ne arată un sărut al bucătarului cu degetele.

Îmi vine s-o sărut de-adevăratelea. Însă nu fac decât să zâmbesc, mă uit din nou la Joel și aștept, iar stomacul mi se răsuceşte într-o agonie tăcută.

În cele din urmă, înghite în sec, îmi dă răspunsul pentru care mă rugam.

– Da, OK. De ce nu?

Când așteptăm să fim conduși la masa noastră de la restaurant, Joel descrie plimbarea cu câinii de după-amiază.

– ...și Tinkerbell, care e malteză, o ia la fugă lângă tomberoane. Și eu fug după ea, strigând-o pe nume iar și iar...

O imită în grabă. Deja râd atât de tare, încât am lacrimi în ochi.

– Practic, e un huligan deghizat în mop. Îi place să-și extindă limitele.

– Să-și extindă limitele?

– Ah, e termenul tehnic pentru *Du-te naibii, eu plec!*

– Păi, nu prea poți s-o condamni.

Mă șterg la ochi cu colțul eșarfei.

– Adică, pentru Tinkerbell ești probabil ca un vaccin rapel pe picioare.

Râde și el.

– Corect. Nu m-am gândit la asta.

– Încă nu-mi vine să cred că plimbi câinii oamenilor pe gratis. Au stăpâne foarte atrăgătoare sau ceva asemănător?

– Păi, stai să vedem. Iris are optzeci și cinci de ani. Iar Mary merge pe nouăzeci. Și, îți spun sincer, dacă aveam cu cincizeci de ani mai mult...

Încă râzând ridic o mână.

– Știu că eu am început, dar acum îmi doresc să nu o fi făcut.

Un chelner se apropie să ne conducă la masă.

– Scuze.

Joel zâmbește.

– O s-o las mai moale cu umorul la limită.

– Nu, nu face asta, îl rog eu. Umorul la limită e preferatul meu.

O simt, mă gândesc eu când ne aşezăm la o masă intimă din colţ. Joel mă face să simt o căldură plăcută ca întotdeauna... dar, pe de altă parte, poate fi greu de citit. Nu sunt sigură dacă e vorba de semnale amestecate, dar chiar nu ştiu dacă mă vede ca pe ceva mai mult decât o prietenă. Câteodată, când îi întâlnesc privirea şi simt atracţia aceea magnetică în adâncul pieptului, mă gândesc că poate simte mai mult, dar pe urmă parcă ceva se schimbă în creierul lui şi îşi împăturește sentimentele şi le dă deoparte, într-un loc de neatins.

În plus, încă îmi e neclar care e treaba cu el şi Melissa. A spus că sunt prieteni cu avantaje sexuale, dar asta ar putea să însemne orice dintr-o mie de lucruri. Vreau să-l întreb, dar nu sunt sigură că o s-o fac. Uneori, simt o oarecare reţinere din partea lui şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-l jignesc.

– Îmi place să beau vin din astea, spun eu când chelnerul pune jos o carafă de vin roşu şi două pahare. Mă fac să mă simt că sunt la o cafenea pe trotuar undeva în zona Mediteranei.

Joel zâmbeşte în timp ce toarnă, îmi întinde un pahar.

– Apropo, voiam să-ţi mulţumesc, spun eu. Că ai vorbit cu Steve.

Joel s-a întâlnit cu el în weekend, i-a explicat situaţia cu Murphy, a lămurit lucrurile ca să nu-mi fac griji că o să fiu descoperită.

– Mi-ai mulţumit deja.

Da, aşa e, când mi-a spus, dar doar în câteva propoziţii bâlbâite, în timp ce canalele lacrimale mi se umpleau.

– Ei bine, acesta e un mulţumesc oficial.

Ridică un pahar spre mine, cu ochii sticlind.

– Nu, acestea sunt felicitările oficiale.

– Mi se pare puţin prematur, mărturisesc. Încă trebuie să obţin slujba şi nu mă ajută faptul că sunt îngrozitoare la interviuri.

– Nu cred asta nici o clipă.

– Oh, e adevărat. Tremur, transpir – de toate. E de ajuns să întrebe *De ce vreţi să lucraţi în conservarea naturii, domnişoară Cooper?* şi probabil o să

încep să plâng.

Îi simt privirea asupra mea.

– Ei bine, dacă faci asta, o să le demonstrezi cât de pasionată eşti.

Deşi afară e frig, în restaurant e cald şi Joel şi-a scos puloverul. Arată frumos, cu braţele goale stând de cealaltă parte a mesei, cald şi calm. După puţină deliberare, am decis să aleg o ţinută elegantă şi *casual* în seara asta – cei mai buni blugi şi bluza de mătase cu stele, pe care m-a convins Grace s-o cumpăr cu doar câteva săptămâni înainte să moară.

Iau o gură de vin.

– Ce-ai spus la interviu când te-au întrebat de ce vrei să fii veterinar?

– Nu m-au întrebat, de fapt. Nu pentru slujba mea, cel puţin.

Faţa lui e parţial ascunsă de pahar.

– A fost vorba mai mult despre specialităţi, echipamente şi certificate.

– Dar trebuie să te fi întrebat pentru cursul de la universitate.

Îi înghiontesc genunchiul cu al meu.

– Te rog, spune-mi. Am nevoie de tot ajutorul.

– OK. Dar nu uita că nu mai sunt veterinar. Ce ştiu eu, de fapt?

– Fă-mi pe plac.

– Păi, am crescut în preajma animalelor. Tata nu era prea încântat, dar făcea orice ca mama să fie fericită. Şi ea le iubea. Aveam iepuri, porci de Guineea, raţe, găini. Mă ofeream voluntar şi la adăpostul pentru animale, le curăţam cuştile. De acolo ne-am luat câinele, pe Scamp. Era cel mai bun prieten al meu. Făceam totul împreună: exploram pădurile, petreceam ore întregi lângă râu. Era mereu cu mine. Eram inseparabili.

Şi lui Scamp îi plăcea să alerge. Nu încercam niciodată să-l opresc, pentru că nu putea sta multă vreme fără mine. În orice caz, într-o seară eram pe un drum din pădure şi el a fugit după un iepure – lucru destul de normal pentru el –, numai că de data asta nu s-a mai întors. Aşa că l-am strigat şi l-am strigat, dar... nimic.

Tonul vocii lui Joel scade puţin.

– Am stat să-l caut până s-a întunecat, pe urmă m-am dus acasă după mama.

Face o pauză.

– În cele din urmă, l-am găsit. Încercase să alerge printr-un gard de sârmă ghimpată, dar a rămas înfipt la jumătatea drumului. Hemoragia a fost... Ei bine, nu a avut nicio şansă. Dar a fost ca şi cum a aşteptat să-l găsim. Se chinuia să respire şi s-a uitat la mine ca şi cum voia să-şi ceară iertare că a fugit. După câteva secunde, a murit în braţele mele.

Am simţit că mi se umezesc ochii.

– În fine, i-am spus că-l iubesc. Şi pe urmă l-am ţinut în braţe până când i s-a dus căldura din corp. În ziua aceea am ştiut că vreau să am grijă de animale. La interviu, nu trebuia să fiu siropos şi să spun că iubeam animalele. Trebuia să vorbesc despre experienţa mea şi planurile de viitor, ce abilităţi aveam pentru slujbă. Dar, pentru mine, nu exista alt cuvânt care să redea ce simţeam. Orice altceva nu ar fi fost de ajuns. Era iubire.

Expiră, pe urmă se uită la mine.

Zâmbesc blând, deşi mi se frânge inima.

– Mie mi se pare că încă eşti veterinar.

Pe deasupra mormanelor de paste şi ciabatta, Joel aruncă o privire prin restaurant.

– Ştii, mă gândesc că în Italia... nu e deloc ca în locurile astea fermecătoare cu fresce false.

Râd. Au făcut o încercare bună, dar modelele stilizate şi presupusele piaţete nu o să concureze cu Michelangelo prea curând.

– Ar trebui să adaugi Roma pe listă, spune el, rupând o bucată de pâine şi înmuind-o în ulei. Unul dintre cele mai ecologice oraşe din Europa, se pare.

– De fapt, am fost o dată acolo. Şi e... e frumos.

– Vacanţă cu familia? întreabă el nonşalant.

Am senzaţia că dă un răspuns greşit în speranţa că-l va primi la schimb pe cel corect.

– Nu, cu fostul meu, Piers.

Joel soarbe din vin, nu comentează.

Încerc să găsesc ce să spun, cum să descriu cel mai bine o vacanţă care a fost minunată şi chinuitoare în acelaşi timp.

– Doar... am petrecut mult timp explorând singură parcurile şi ruinele, plimbându-mă pe malul râului. Am găsit o grădină de trandafiri incredibilă...

Retrăiesc ziua cu cer senin, când aerul mirosea a parfum.

– Piers de-abia dacă a ieşit din hotel. Îşi petrecea aproape tot timpul la piscină. Eram complet opuşi, în realitate. El era un fel de playboy, foarte sclipitor. Roma a fost, de fapt, a treia noastră întâlnire. Ideea lui, nu a mea.

Joel zâmbeşte.

– Sclipitor, într-adevăr.

– Avea o atracţie pentru latura dramatică, ştii? Se bătea, avea datorii. Dispărea din când în când. Se certa mereu cu oamenii, sărea de la o criză la alta. La început, am crezut că poate ar trebui să ies cu cineva care nu e deloc genul meu...

Mă opresc.

– A fost o greşeală. Se pare că există un motiv pentru care avem un anumit gen.

Joel învârte spaghetele cu furculiţa, cu faţa înnegurată de gânduri.

– Adică, e mai bine să mergi la sigur?

O clipă, nu sunt prea sigură cum să răspund.

– Sau, cel puţin, să evităm dramatismul, cred. Da.

Îi apare ceva pe faţă ce nu prea pot să identific, dar dispare la fel de repede pe cât a apărut.

22

JOEL

Când ne-am întors aseară de la restaurant, jonglam cu ideea de a o invita pe Callie la o cafea. Câteva secunde, am avut cuvintele pregătite.

Dar în ultima clipă m-am oprit.

Callie mi-a spus că nu e interesată de dramatism: încă un semnal care să-mi amintească de ce nu poate să meargă povestea asta mai departe. Toată viaţa mea, zilele şi toanele mele mi-au urmărit visele, s-au desfăşurat cu urcuşuri şi coborâşuri. După cum a remarcat Vicky o dată, sunt exact opusul stabilităţii, antiteza permanenţei.

Aşa că am lăsat cuvintele să se destrame, dulci, dar trecătoare, precum şerbetul pe limbă.

I-am urat noapte bună într-un fel dezastruos, bineînţeles. Am ezitat stângaci, pe urmă am ales un sărut dublu pe obraji, pentru care niciunul nu era pregătit. Pe deasupra, am bălmăjit ceva inexplicabil despre continent când ni s-au atins nasurile.

De atunci, am stat cu capul la cutie.

Am trecut pe la tata cu speranţa de a descoperi adevărul despre visul meu. Din fericire, îşi petrece fiecare vineri în partea opusă a oraşului, scufundat în hobby-ul lui de tâmplărie. Vine acasă plin de rumeguş şi aşchii, cu miros de lemn despicat.

Am visat o dată că şi-a tăiat vârful degetului; l-am amuzat la puţin timp după aceea cu un cadou – mănuşi rezistente la tăieturi. S-a terminat cu bine până la urmă, pentru că tata a ajuns la vârsta la care foloseşte mănuşile prin

rotație. Piele pentru condus, latex pentru benzinărie. Cauciuc pentru spălatul vaselor și o pereche de mănuși mai lungi pentru curățatul toaletei.

Păstrează cutii cu lucrurile mamei în fosta cameră a lui Tamsin. Rareori m-am uitat la ele de când au apărut și acum îmi amintesc de ce.

El a împărțit ființa mamei în categorii. Poate că a fost nevoit. Oamenii vorbesc despre un proces al suferinței și el a procesat al naibii de bine. *HAINE. CĂRȚI. PANTOFI. DIVERSE. DOCUMENTE.*

Pun jos ceașca de cafea, scot cutia cu *DIVERSE*. Trebuie să mă mișc repede: la fel ca mine, tata are obiceiuri și rutine destul de stabile dar, cum mereu s-a visat polițai, are o ocupație secundară prinzând oamenii cu mâța-n sac.

Cutia e plină cu fotografii prinse cu elastice, articole vechi pe care ea le-a tăiat din ziare și reviste. Cotoare de bilete și nimicuri, ca vasul rotund din sticlă pentru inele, pe care tata i l-a dat de Crăciun într-un an. Cutii cu bijuterii, chiar și vreo două sticle de parfum. (Nu îndrăznesc să le ating, darămite să le ridic. Mi-e prea teamă să simt din nou parfumul ei, să simt iar căldura brațelor ei în jurul meu. În timpul chimioterapiei, pielea ei a devenit prea sensibilă pentru parfum și spunea mereu că nu se simțea ea însăși fără el. Mult timp după ce a murit, nici casa nu a părut ea însăși. Nu atunci când sărutul aromei ei se stinsese permanent.)

Răsfoiesc niște fotografii. Sunt mai ales fotografii de familie care nu au ajuns în albumele de la parter. Niciuna nu arată vreun indiciu. Așa că trec la cutia cu *DOCUMENTE*. Bănuiesc că-mi imaginez un certificat de naștere sau un teanc de scrisori. Sau altă legătură pe hârtie cu trecutul meu, poate. Dar nu e nimic. Doar maldăre de corespondență de finanțe și asigurări, un teanc gros de scrisori medicale. E ciudat să o văd pe prima, scrisoarea pentru generalistul mamei de la consultantul ei, confirmând rezultatele biopsiei.

Câteva cuvinte pe o pagină și toate viețile noastre s-au schimbat pentru totdeauna.

Mă uit din nou la caietul meu, la ce mi-a spus tata în vis. Tristețea se încolăcește și clocotește în mine, amplificată și mai mult de amintirile prin care scotocesc.

Apoi, o ușă se trântește la parter.

– Joel?

Sora mea. Mă relaxez.

– Hei! strig eu.

– Ți-am văzut mașina.

– Stai.

Îndes lucrurile înapoi în cutii, le las unde sunt pe covor. Alerg la parter s-o salut. Simt un sprijin interior când ne îmbrățișăm, amintindu-mi vestea pe care ne-o va da în primăvară. Mă ajută puțin să mă gândesc la noua viață când sunt din nou adâncit până la genunchi în ce-am pierdut.

– N-ar trebui să fii la serviciu?

– Sunt în pauza de prânz.

Are o geantă în mână. Mânecile cămășii ei fucsia sunt suflecate mai sus de coate.

– Doar pun câte ceva în frigider.

– De exemplu?

– Lucruri pe care și le poate încălzi.

Mă uit la ea.

– De cât timp faci asta?

– Nu e mare lucru.

Ea se întoarce cu spatele la mine, merge în bucătărie. Deschide frigiderul și începe să așeze cutiile de plastic.

– De când ai plecat de acasă?

Ridică din umeri.

– Oh, poate. Atunci a început, cred, și apoi... n-am mai vrut să mă opresc. Mi s-a părut răutăcios cumva.

Am văzut cutiile acelea acolo de atâtea ori. Am presupus mereu că tata era puțin nevrotic în privința nutriției personale. Nu mă gândisem niciodată să

întreb.

Copiii fac asta, au grijă de părinții lor când îmbătrânesc. Nu m-am gândit niciodată să întreb pentru că, la un anumit nivel, simțeam că ceva nu era în regulă?

Un potop de tristețe. Acum o simt fizic, de câte ori mă uit la Tamsin. S-ar putea să fim doar frați vitregi: de asta suntem atât de diferiți ca înfățișare? Tamsin și Doug cu părul lor roșcat și ochii de culoarea cerului de vară, și eu, întunecat ca umbra lor. Mai primeam câte un comentariu de la colegii mei când eram mai mic, dar mama m-a asigurat că nici ea nu semăna cu sora ei. Pentru mine, explicația a fost suficientă. Așa că am acceptat-o, am folosit răspunsul ei, dacă mă tachina cineva. Nu mi s-a părut nimic ciudat.

Încerc să-mi liniștesc mintea cu gânduri mai vesele. Cum ar fi jocul spectaculos al lui Amber în piesa despre nașterea Domnului. Și bicicleta pe care o va primi de Crăciun, lucru încă neștiut nici de Tamsin, nici de Neil.

Când Tamsin termină de organizat conținutul frigiderului, încerc să mă concentrez.

– Hei, Tam. Știi dacă s-a întâmplat vreodată ceva ciudat între mama și tata?

– Cum adică ciudat?

Ea se îndreaptă de spate.

Încruntarea ei reflectă nesăbuința mea. Nu pot s-o las să creadă că am descoperit dovezi despre o aventură sau ceva. Nu înainte de a avea dovezi, cel puțin.

– Nu contează. Las-o baltă. N-ar fi trebuit să spun nimic.

– Știi, spune ea cu gândurile vizibil aiurea, câteodată mă gândesc că ar trebui să-l convingem pe tata să iasă la întâlniri.

Mă forțez să zâmbesc.

– Nu mi-l pot imagina coborându-și garda suficient.

Ea zâmbește.

– Mai știu pe cineva ca el.

Îmi mut greutatea pe celălalt picior.

– *Vreau* să-ți găsești pe cineva.

Se apropie de mine, mă strânge de braț.

– Ești atât de grozav!

– Și tu ești foarte subiectivă. În orice caz, sunt fericit singur.

Cu cât o spun mai mult, cu atât s-ar putea să încep să cred.

– Vreau să-ți găsești iubirea adevărată.

Tamsin pare mai hotărâtă în privința asta decât mi-ar plăcea.

– Nu mă interesează iubirea adevărată. Serios.

– Ei bine, sigur vrei să cunoști o fată, cel puțin. Doug spune că ești practic celibatar.

Am cunoscut o fată, Tam. Și e fermecătoare și captivantă, frumoasă ca un fluture. Dar sunt prea multe motive pentru care nu ar merge.

– Doug spune multe lucruri.

– Deci, nu e adevărat?

Nu prea am chef să intru în detalii despre mine și Melissa cu sora mea mai mică.

– OK, doar ca să știi. Nu avem discuția asta.

– A trecut multă vreme de la Vicky.

Doar imaginându-mi fața lui Vicky îmi amintesc cât de nedrept ar fi să o atrag pe Callie în micul meu vârtej de disfuncționalitate.

– Vicky o duce mai bine fără mine.

Tamsin insistă.

– Ți-am vorbit vreodată despre Beth? Lucrez cu ea și e foarte drăguță. Aș putea să ți-o prezint...

În timp ce Tamsin continuă să vorbească despre Beth, telefonul meu vibrează. Un mesaj glumeț de la Callie, ceva despre un colet pe care l-a primit pentru mine. Mesajul are emoticoane. Mă simt ușurat să primesc confirmarea că fiascoul de aseară cu sărutul dublu nu a convins-o să nu mai știe nimic de mine.

O pup pe sora mea pe obraz.

– Te iubesc, Tam.

Ieșind din bucătărie, încep să urc scările iar.
– Ce anume faci tu aici, de fapt? strigă ea.
– Cercetări, mormăi eu, știind sigur că probabil nu m-a auzit.

23

CALLIE

A trecut mai bine de o săptămână de când am luat masa cu Joel, de când m-a mișcat până la lacrimi cu povestea lui despre Scamp. Am păstrat momentul acela în minte în timpul interviului de ieri la Waterfen, am ținut minte ce a spus el despre pasiune.

Sunt în oraș la cumpărături când primesc un telefon și am o conversație care mă amețește de bucurie.

Plănuisem să trag o fugă acasă și măcar să dau cu o perie prin păr, dar când ajung acasă, nevoia de a bate în ușa lui Joel e prea puternică.

E ud leoarcă atunci când deschide, doar cu un prosop în jurul taliei. Picături de apă sunt împrăștiate ca roua pe pielea lui netedă.

Mă fâstâcesc, încercând să mă concentrez pe ce venisem să-i spun.

– Scuze, spune el înainte să zic eu ceva. Am vrut să răspund la ușă înainte să...

– Joel, am primit-o.

– Ce-ai primit?

– Tocmai a sunat Fiona. Am primit slujba de la Waterfen, un contract pe un an.

– Callie, e incredibil! Felicitări!

Când ni se întâlnesc privirile – doar pentru o clipă, înainte să râdă încetișor și să-și îndrepte privirea spre podea –, îmi dau seama cât de mult îmi place, destul cât să nu-mi pese dacă e bine ce fac.

El ridică fruntea când pășesc în față. Ezităm o clipă, cu fețele atât de apropiate, încât e cât pe ce să ni se atingă nasurile. Sângele meu fierbe. Aș

putea să-mi măsor bătăile inimii în kilowaţi. Şi acum mă ridic în vârful picioarelor să-l sărut şi mă sărută şi el – la început încet, ca o întrebare, pe urmă mai plin şi mai apăsat, în timp ce gurile noastre se unesc. Îi simt căldura mâinii în păr şi acum suntem şi mai aproape unul de celălalt, trupul lui ud de la duş e cald şi tare, lipit de al meu. Îl simt înfiorându-se de plăcere şi timp de câteva secunde nu mă gândesc la nimic altceva decât la gustul lui, la apăsarea udă a buzelor lui pe ale mele, la sfredelul dulce al mirosului său de gel de duş.

În cele din urmă, mă retrag şi respir.

– Scuze, murmură el, privind în jos la tricoul meu, acum umed de la pielea lui udă.

Afară a început să plouă, un ritm percutant şi reconfortant pe acoperişurile maşinilor şi pe lespezile din caldarâm, pe oasele goale ale copacilor.

Zâmbesc şi-mi muşc buza.

– E în regulă.

– Callie, eu...

Deschide uşa puţin mai mult să mă lase să intru.

– Poţi să aştepţi vreo cinci minute? Probabil ar trebui să pun nişte haine pe mine.

Deodată, mă simt timidă. Inima îmi bate cu putere, cu viteză de piston.

– Trebuie să-l plimb pe Murph, oricum. Mă duc să-l scot.

El dă din cap.

– Las uşa întredeschisă.

24

JOEL

Mă uit la imaginea mea în oglinda din baie, prin cercul pe care l-am desenat în aburul ce se adună deja.

M-am străduit să-mi trag sufletul, de parcă cineva mi-a strâns plămânii cu o coardă.

Vreau să opresc treaba asta, dar nu pot. Nu mă mai simt în stare să mă împotrivesc. Îmi place de ea prea mult.

Mă las deasupra chiuvetei, îmi plec capul. Gândul că eu şi Callie... Pare ceva firesc şi inevitabil. Ca prima zi de primăvară cu cer senin. Un pom tânăr ce se înalţă de la pământ în pădure.

Şi sărutul acela... ei bine, l-am retrăit deja de nenumărate ori în decurs de câteva minute.

Şi totuşi mă simt plutind în derivă. Dezlegat şi nesigur. Mă gândesc din nou la jurământul pe care l-am făcut cu mulţi ani în urmă ca să-mi protejez inima şi sănătatea.

Şi cum rămâne cu inima ei, cu sănătatea ei?

Ridic privirea, mă uit la ce a rămas din imagina mea. Şi iată că vine. Reflexul pentru care m-am antrenat, ca şi cum aş apăsa pe o frână în creier. Mă gândesc la cât de puţine lucruri ştie ea despre mine. La cum ar putea faţa ei să arate, dacă i-aş spune întreaga poveste.

Şi totuşi... toată logica din lume trebuie încă să contracareze sărutul acela. De aceea, când aud sonerie în timp ce mă îmbrac, dau fuga să deschid.

Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, cinci minute fără Callie mi se par deja prea mult.

Apăs pe butonul interfonului.

– Bună.

– Bună, scumpule.

Inima mea plonjează să se ascundă.

– Mellisa?

Ea râde.

– Joel.

– Ce faci...

– Doar n-ai uitat, nu?

Mă trece un fior. Îmi sprijin fruntea de interfon. *Te rog, te rog, să nu fie ziua ei.*

– Mă laşi să intru? Plouă cu găleata aici.

Închid ochii. *Chiar vreau să fiu tipul ăla?*

– Scuze. Aşteaptă.

Apăs pe buton şi o las să intre, măcar ca să-i explic.

N-am mai văzut-o de la Halloween, acum aproape o lună. Îmi amintesc vag că a spus ceva despre ziua ei când am început să ne sărutăm în seara aceea, intrând în rutina noastră obişnuită. Ba chiar există o şansă să fi murmurat ceva despre venirea ei aici în seara asta. E numai vina mea.

Deschid uşa de la intrare.

– Mă tachinezi, nu?

Ea stă pe hol, îşi dă gluga pe spate. Îşi desface haina. Are pielea bronzată ca în vacanţa de vară.

Clatin din cap.

– Îmi pare rău. De fapt... mi-am făcut alte planuri.

Până acum zece minute, asta nu era adevărat, de fapt. Aşa că mă simt de două ori mai nesincer că o spun.

– Alte planuri, adică altă fată?

Ochii mei spun da.

– Dar m-ai lăsat să vin până aici.

– Am uitat, recunosc în cele din urmă. Îmi pare rău.

Ea nu spune nimic. O clipă, mi se pare că s-ar putea să plângă. N-am văzut-o niciodată pe Melissa plângând, m-am întrebat uneori dacă știe măcar cum.

Ea își revine pe moment.

– Ei bine, pot să intru măcar să fac pipi? Plesnesc.

– Sigur. Scuze. Sigur că poți.

Și în timp ce mă dau la o parte, fără să mă gândesc, ca s-o las să intre în apartament, ridic ochii. Callie e în capul scărilor, nemișcată ca un ied speriat, cu Murphy la picioare.

Dar nu apuc să deschid gura să-i spun pe nume, că a și dispărut.

PARTEA A DOUA

25

CALLIE

Spune-mi că devine mai ușor. Am crezut că așa o să fie, dar mi se pare că e din ce în ce mai greu.

Vreau să-ți aud vocea în viața reală, nu doar în minte. Vreau să râd cu tine şi să te sărut. Să-ți povestesc despre ce am mai făcut. Să mă strângi în brațe, să-ți simt fața aproape de a mea.

Dar ştiu că mesajul ăsta e cel mai apropiat lucru de o conversație pe care o să-l obțin. Deocamdată o să mă prefac că eşti lângă mine şi că-ţi vorbesc. Poate o să mă ajute să nu-mi mai doresc să te văd, măcar încă o dată.

Mi-aș dori să fii aici, atât de mult. Mi-e dor de tine, Joel, mai mult decât pot să îndur.

26

JOEL

Melissa e în baie, cu uşa întredeschisă, în mijlocul unui discurs. Între timp, fac ture prin living, disperat să alerg pe scări şi să-i spun lui Callie că nu e ceea ce pare. (Chiar mă trezesc întrebându-mă dacă aş avea timp, înainte ca Melissa să termine ceea ce se dovedeşte cea mai lungă urinare din istorie.)

– ...adică, tu nu uiţi nimic. N-ai uitat niciodată. Ştii chiar şi când e ziua *mamei mele*, pentru Dumnezeu!

În sfârşit, trage apa, pe urmă curge apa la robinet.

– Deci, cine e?

Reapare, se opreşte în dreptul uşii, îşi încrucişează braţele. Inima mea dă puţin înapoi, când observ eleganţa rochiei ei, buclele pe care şi le-a făcut în păr.

– E fata de la etaj, nu-i aşa? Cea din magazin. Mi-am dat seama că o placi când te-ai zburlit la mine.

Mă gândesc la Dominic, tipul cu care se întâlnea oarecum pe la începutul lunii. Nu vreau să-i fac observaţie, de fapt. Dar aranjamentul dintre mine şi Melissa exact atât a fost mereu. Un aranjament.

– De ce... de ce mă faci să mă simt prost?

– Nu asta fac. Poate că... pur şi simplu, te simţi prost.

– Îmi pare rău, Melissa.

– Deci acum trebuie să conduc înapoi la Watford pe furtuna asta afurisită?

O explozie de ploaie loveşte geamul exact în clipa aceea, ca nişte aplauze sarcastice ţintite direct spre mine.

Mă uit la Melissa, mă gândesc la toate momentele în care a condus pe M1 ca să mă vadă. La faptul că nu i-am întors gestul niciodată, pentru că urăsc să plec de acasă. La faptul că mi-a acceptat toate ciudățeniile, rareori punând întrebări despre comportamentul meu.

Aranjament sau nu, Melissa mi-a dat mult mai mult decât i-am dat eu vreodată.

Oftez.

– Sigur că nu. Bineînțeles că poți sta. Trebuie doar...

Ea zâmbește sarcastic.

– Nu o trimite la plimbare din cauza mea.

Trece o secundă.

– Ascultă, Melissa... nu se poate întâmpla nimic în seara asta. Între noi doi.

Zâmbetul ei se lărgește, de parcă tocmai am spus ceva adorabil.

– Ah, o faci pe tipul cu principii.

– Câtuși de puțin.

Mă uit în jos la picioare.

– Credeam că nu o să ai niciodată o relație. Credeam că nu vrei decât fără obligații.

– Așa era, dar...

Ezitând, îi surprind privirea într-un unghi greșit.

Urmează o pauză lungă.

– Ei bine, trebuie să fie specială, e tot ce spune ea.

Pe urmă, își aprinde o țigară și se duce în bucătărie să-și toarne vin.

27

CALLIE

Închid ușa după ce am văzut, mă înfășor în cel mai confortabil cardigan de lână și îmi împletesc părul în coadă. Pe urmă, îmi torn un pic de whisky în cana mea cu păsări din Scoția – cel mai curat recipient – încercând să-i savurez arsura, în timp ce-l dau dramatic peste cap.

Atunci aud o bătaie în ușă.

O deschid, precaută.

– Îmi pare foarte rău, Callie.

Joel pare distrus.

– Habar nu aveam că vine.

Și-a tras o pereche de blugi și un tricou, iar părul îi este ciufulit, de parcă și l-a uscat cu un prosop. Încerc să nu-mi imaginez cum arăta la parter când am ciocănit eu – cald, cu pieptul gol, răsuflând greoi, dorindu-mă.

Sau, cel puțin, așa am crezut.

– E în regulă.

Mi-am permis să vărs câteva lacrimi tăcute după paharul de whisky și acum sunt îngrijorată că Joel și-ar da putea seama.

– Știam despre ea și am ales să ignor asta.

Erau toate semnele acolo, cred, dar mie pur și simplu nu îmi părea genul acela de bărbat.

– Nu, eu și Melissa... nu suntem împreună. Sincer. Ce avem noi e doar... e...

În timp ce se bâlbâie și tace, îmi dau seama că speram să aibă ceva mai convingător de spus.

Încearcă din nou, cu vocea joasă.

– I-am spus Melissei că poate să rămână. Doar în seara asta. A condus mult. Dar îți promit că nu se va întâmpla nimic.

Clipesc s-alung amintirile despre ei doi împreună, în noaptea de Halloween.

– Chiar nu e nevoie să...

– Nu, Callie, îmi placi mult...

Îi tai vorba dând din cap, dar nu spun nimic, pentru că nu sunt foarte sigură ce sens mai are.

Deasupra capului, ploaia bate în luminatorul de pe scară, de parcă încearcă să pătrundă înăuntru.

– Pot să trec mâine pe la tine?

Mă încrunt.

– Nu știu dacă e...

– Te rog, Callie.

Respiră de vreo două ori, de parcă fiecare cuvânt e ca un ciob de sticlă spartă în mintea lui.

– E doar o sincronizare groaznică. Nimic mai mult.

– Sunt pe cale să ies, am spus eu încet, deși n-am știut până acum. Ar fi bine să mă pregătesc.

El pare șocat și deodată mă simt furioasă pe toată risipa asta. În afară de orice altceva, sărutul acela a fost, de departe, cel mai frumos din viața mea.

El scoate un șuierat.

– OK. Păi, distracție plăcută!

– O să încerc.

Dar el tot nu se întoarce să plece, așa că nu-mi dă de ales şi-i spun noapte bună înainte să-i închid foarte încet ușa în nas.

28

JOEL

Deşi simt cea mai puternică nevoie de câtăva vreme încoace să lovesc ceva cu pumnul, abia reuşesc să nu-mi rup degetele în cel mai apropiat zid. Vreau să bat din nou în uşa lui Callie, să fac o încercare mai bună să mă explic. Dar ea mi-a dat o şansă şi eu n-am făcut nimic cu ea. Aşa că mă întorc jos, tânjind după puţin timp de gândire.

Când intru, Melissa a rămas fără rochie. Acum e în picioarele goale, cu un tricou al meu, cu părul ca de caramel desfăcut pe umeri. Mă opreşte lângă uşa din faţă, cu paharul de vin roşu în mână. Mângâie cu degetul scobitura din falca mea, îşi apropie faţa pistruiată de a mea. Miroase a fum de ţigară şi a un parfum atât de familiar, pe care am ajuns să-l asociez cu sărutările ei.

– Nu spun nimănui, frumosule.

Mă îndepărtez cât pot de uşor, mă îndrept spre bucătărie.

– N-ar fi o idee prea bună.

Ea se aşază pe canapea. Stă cu picioarele încrucişate astfel încât, dacă m-aş uita, i-aş vedea chiloţii.

– Pot să te întreb ceva?

– Ţi-e foame? Să comand o pizza?

– Ce are ea, şi eu nu?

Nu e deloc atât de simplu, îmi doresc să-i spun. *Cât de mult îmi place de Callie – nu e vorba despre argumente pro şi contra, despre comparaţii sau preferinţe.*

Deşi sună nebuneşte, legătura pe care o am cu Callie pare... mai fundamentală de atât. Înnăscută şi elementară. Ca un fulger sau o maree. Un uragan de sentimente.

Îmi imaginez cum s-a uitat Callie la mine adineauri, cu ochii presărați de fragmente de verde și auriu, ca ceva frumos care s-a stricat.

– Cu ardei? întreb eu încet ca să nu fiu nevoit să răspund la întrebare.

29

CALLIE

Ies din apartament un pic mai târziu, invitând-o pe Esther în oraș din senin să bem mojito. Pur și simplu, n-aș suporta să-i aud pe Joel și Melissa din nou; cel puțin, dacă sunt în oraș, nu o să mă simt ca și cum sărbătoresc noua mea slujbă zăcând în pat cu nişte căști care să estompeze sunetele.

Stăm la bar și eu beau prea repede, în felul acela în care beau oamenii când încearcă să tocească marginile unui lucru și, timp de aproape o oră, nici nu pomenesc despre Joel.

Dar, în cele din urmă, Esther întreabă, așa că îi spun despre Melissa.

– Stai. Nu e prostituată? întreabă Esther, cu memoria atenuată de la mojito.

– Nu, doar s-a îmbrăcat în prostituată de Halloween.

– Cum să te îmbraci în prostituată?

– Ca în *Frumușica*.

Esther se strâmbă a dezaprobare și în privința filmului, și a sărbătorii de Halloween.

– Și a *rămas peste noapte*?

– El a spus că a avut mult de condus.

Expresia ei devine atât e compătimitoare, că e aproape umilitoare.

– Te rog, spune-mi că nu crezi așa ceva. E la fel ca Piers şi de data asta.

– Joel nu e Piers. Nici c-ar putea fi mai diferit.

Esther chinuie un cub de gheață cu paiul.

– Nu-ți amintești când Piers a anulat cina pentru că „verișoara“ lui a rămas la el? Cea care s-a dovedit a fi fata pe care a cunoscut-o pe terenul de golf?

Ridic din umeri şi beau din pahar, încercând să domolesc înţepătura amintirii. Nu funcţionează atât de bine pe cât am sperat.

Esther încearcă să-mi bage minţile în cap strângându-mă de mână.

– Nu sunt sigură că pare o perspectivă grozavă pe termen lung, Cal.

– De ce nu? spun eu, disperată ca ea să vină cu un singur argument pe care să-l pot anula convingător.

Îşi coboară faţa spre mine cu o solemnitate ameţită de alcool.

– Ţi-a dat flit pentru o fată care a apărut la el în prag.

Ca să fiu sinceră, şi eu sunt cam beată, ceea ce face ca argumentul ei să fie de două ori mai greu de combătut.

A doua zi dimineaţă nu mai am cafea, dar nu pot risca să mă întâlnesc cu Melissa, aşa că mă aşez la fereastra din living şi aştept să plece. Cerul e cenuşiu ca penele de gâscă, aerul e încărcat de ploaia de sfârşit de noiembrie. Dintr-un copac din apropiere, care va înflori la primăvară, se aude strigătul de alarmă al măcăleandrului. Mă uit cum începe lumea să se trezească, să-şi întindă ligamentele. Draperiile se mişcă puţin şi strada se agită cu simfonia ei familiară de paşi şi de uşi închise, de motoare pornite. Siluetele se solidifică, în timp ce se înseninează şi cerul se albeşte tot mai mult, străpuns de aburul boilerelor aprinse.

Mai curând decât mă aşteptam, iat-o acolo, ocolind băltoacele, cu părul arămiu lung şi liber pe umeri. Are o haină din acelea cu guler din blană artificială şi o maşină care costă probabil de douăzeci de ori cât chiria mea lunară. Deblocând încuietoarea, se urcă fără să privească în urmă.

Plec de îndată ce frânele ei îmi clipesc de la capătul străzii.

Din nefericire, n-a ajuns prea departe, pentru că dau peste ea lângă vitrina frigorifică din magazinul de la colţ. E una dintre persoanele acelea îngrozitoare care nu are nevoie de machiaj ca să întoarcă privirile, care par să aibă tenul, genele şi structura osoasă din fabrică.

Spre surprinderea mea, zâmbeşte şi e un zâmbet mult mai prietenos decât ultimul pe care mi l-a arătat. Sper că nu e din cauză că a avut parte de cea mai bună noapte din viaţa ei, deşi trebuie să mărturisesc că este o posibilitate.

– Nu pot să conduc fără ea, spune ea, ridicând cutia cu cafea rece.

Presupun că asta fac oamenii în situaţii stânjenitoare – pălăvrăgesc despre ce fac în secunda aceea.

– El nu mai avea lapte, iar eu nu o suport neagră.

El, mă gândesc. *Nu-i nevoie de nume. Amândouă ne gândim la un singur tip.*

Trec vreo două secunde şi-mi dau seama că Melissa aşteaptă să spun ceva.

– Ascultă, dacă aş fi ştiut că voi doi...

– N-am spus niciodată că e ceva serios. Nu e stilul lui Joel, sinceră să fiu.

Nu-mi pot da seama dacă ei îi pasă.

– Bine.

– Nu ţi-a spus, nu? Despre... problemele lui.

Spun că nu, pentru că presupun că aş fi ştiut, dacă mi-ar fi spus. Când Melissa înclină capul şi coboară vocea, simt o urmă de vinovăţie pentru că, lăsând evenimentele de aseară deoparte, Joel a fost doar drăguţ cu mine. Şi totuşi iată-mă aici, ajutând-o să-l bârfească *in absentia*. Îmi face semn să mă apropii, stârnindu-mă să depăşesc o limită.

Nu întreb, dar ea tot îmi spune.

– E un adevărat singuratic, să ştii. Un pic... tulburat. E hotărât să nu aibă niciun fel de relaţie. Şi ai văzut vreodată caietul acela pe care-l poartă tot timpul cu el?

Vreau să plec, dar ea îmi aruncă acum frânturi de informaţii ca pe momeală.

– Ştii ce e-n el?

În cele din urmă, m-a prins. Muşc.

– Nu.

Ea ezită, fără îndoială în mod intenţionat, apoi îşi ronţăie buza.

– Oh, poate ar trebui să-l las pe el să-ți spună.

Sunt cuprinsă de nevoia subită de-a o prinde de mână și de-a o forța să continue, dar în ultima clipă mă stăpânesc. *Dacă e ceva ce Joel trebuie să-mi spună, depinde de el.*

– OK, spun eu ridicând din umeri și dând să trec pe lângă ea.

– E cam nebunească povestea. Probabil nu m-ai crede, dacă ți-aș spune.

O privesc în ochi.

– Nu vreau să știu. Te rog.

Un zâmbet autosatisfăcut.

– Ai dreptate. Dacă aș fi în locul tău, și eu aș vrea să rămân ignorantă și fericită.

– Scuză-mă, spun încet. Întârzii. Ar trebui să plec.

Privesc spre ușa lui Joel când mă întorc în apartament, dar nu mă opresc. Merg mai departe.

30

JOEL

Steve își așază fesele tari ca piatra pe marginea mesei din biroul său mic de la sală.

– Ai noroc. Următorul client e abia la 12.

Stau lângă ușă, cu mâinile în buzunarele de la spate, dorindu-mi să mai fi pus câteva straturi pe mine. Sala lui Steve nu e încălzită, pentru că e unul dintre locurile acelea unde oamenii iau în serios transpirația.

Inima îmi bate în ritmul muzicii house de cealaltă parte a ușii. Și nu din cauza cafelei pe care tocmai am băut-o. *Asta e. Nu există cale de întoarcere. Te rog... trebuie să mă crezi, Steve.*

– Trebuie să știu că pot să am încredere în tine.

Steve își încrucișează brațele. O adevărată reușită când bicepșii tăi seamănă cu nişte bile de bowling.

– Bineînțeles.

– Nu, serios. Trebuie să știu că ce urmează să-ți spun nu ajunge mai departe. Inclusiv la Hayley.

El mă măsoară din priviri, de parcă i-am cerut să mă transforme în Arnie.

– Te-ai băgat în ceva ilegal?

– Nu.

– OK. Atunci rămâne între noi.

Stau din nou pe marginea prăpastiei. Numai că de data asta chiar o să sar. O simt fizic, înălțimea periculoasă, amețitoare. E prima dată de când eram la universitate, de când doctorul m-a dat afară râzând.

– Când studiai... ai dat vreodată peste vreo persoane care era medium?

O tăcere încordată la maximum.

– Depinde ce înțelegi prin asta, spune Steve în cele din urmă.

– Care... care sunt opțiunile?

El își mută greutatea pe masă.

– Medium de scenă. Clarvăzători cu numere de telefon speciale...

– Nu. Mă refer la oameni care chiar pot prezice viitorul.

Un moment de contemplare. Mai lung, de data asta.

– Tu?

Mi se strânge stomacul. Păşesc dincolo de margine.

– Da.

– Despre ce vorbim? Evenimente în lume? Numere la loto?

– Nimic de genul ăsta. Am... vise.

– Despre ce?

– Văd ce o să se întâmple cu oamenii pe care-i iubesc.

Habar nu aveam că tăcerea poate să fie atât de tulburătoare până acum. Îmi stă inima, în timp ce îi urmăresc fața căutând semne de neîncredere.

În mod miraculos, nu apare niciunul.

– Spune mai departe.

Nu prea îmi vine să cred că încă nu a râs, nici nu a sugerat să ies la o plimbare foarte lungă. Atitudinea lui e atât de reținută, încât aproape uit ce trebuie să spun mai departe.

– Spune mai departe, Joel. Te ascult.

Aşa că trag aer în piept şi încep să vorbesc despre Poppy. Fiica lui, fina mea. Îi descriu visul – priveliştea înfiorătoare cu Steve care uită să frâneze la intersecție, izbindu-se de un stâlp de iluminat. Şi tot ce a urmat. Îi spun că din cauza asta i-am dezumflat cauciucurile atunci, în septembrie.

Înjurând încet, mişcă din falcă. Se uită la fereastră de parcă vrea să-i tragă un pumn.

– Altceva?

Trec mai departe: la Luke, la mama şi la cancer. La sarcina surorii mele care se apropie. Îi spun despre Kate şi despre tata.

Îi întind caietul ca să vadă. E prima dată în viaţa mea când îl arăt cuiva. E ca şi cum Steve s-ar uita în creierul meu: la visele mele, la gândurile şi planurile mele, la neliniştile şi ideile mele. Orice, cât de puţin relevant, ajunge direct pe pagină.

O să creadă că sunt nebun? O să râdă, cum a făcut doctorul cu atâţia ani în urmă? O să mă îndrume spre un fel de evaluare a sănătăţii mintale?

Şi atunci ce-o să fac? Pentru că treburile astea sunt cât se poate de reale.

Steve frunzăreşte caietul cu băgare de seamă.

– Există vreun tipar?

– Nu. Am câte unul în aproape fiecare săptămână. Bune, neutre, rele. Nu ştiu niciodată ce urmează.

Nu e surprinzător, presupun, dar prevăd mai multe lucruri bune sau neutre decât rele. Pentru că asta reflectă echilibrul din vieţile celor dragi mie. Dar lucrurile rele, când vin, depăşesc restul de o sută de ori.

Sunt disperat să se oprească totul. Pentru că vreau să fiu cu Callie.

Steve se întoarce, rupe prima pagină din calendarul motivaţional de birou din spatele lui. Legenda de jos îmi ordonă să muncesc pentru muşchi.

El ia un pix şi începe să scrie.

– Ai fost la doctori?

– Doar la unu, în facultate.

– Şi ce-a spus?

– Să ies din cabinetul lui şi să nu mă mai întorc.

Încă scriind, Steve ridică din sprânceană.

– Nu ţi-a sugerat că ar putea avea legătură cu anxietatea?

– Nu a sugerat nimic. Şi, Steve, chiar dacă sunt anxios... *eu pot să prezic viitorul.*

– Ai visat vreodată ceva ce nu s-a adeverit?

– Nu se adeveresc atunci când intervin. Toate visele pe care le am... sunt profetice.

Steve scrie mai departe. Dar încep să mă simt dezumflat, pentru că încă nu s-a ridicat în picioare cu ideea după care sunt disperat.

În adâncul sufletului, cred că am ştiut că nu o va face. Că, dacă rezultatul acestei conversaţii ar fi fost o soluţie instantanee, ar fi fost un adevărat miracol.

– Ai avut vreodată o boală gravă?

– Asta se pune?

– Nu.

– Atunci, nu.

– O rană la cap? Vreo lovitură la cap de care să-ţi aminteşti?

– Nu. Nimic. De ce?

– Cunoştinţele mele sunt puţin prăfuite, dar mă întreb dacă ar putea avea de-a face cu lobii frontal şi temporal. Posibil, cu emisfera dreaptă.

Flutură pixul în jurul frunţii, ca şi cum m-ar ajuta să înţeleg.

Şi înţeleg, în mare, datorită cursurilor de la facultate despre neurologie veterinară. Dar n-am reuşit niciodată să construiesc o punte între cunoştinţele medicale şi visele mele. E ceea ce sperasem să facă Steve.

El lasă pixul jos.

– Ascultă, Joel, n-am studiat lucrurile astea de aproape douăzeci de ani. Aş putea să-ţi zic câte ceva, dar n-aş face decât să ghicesc. Dar încă mai am câţiva cunoscuţi. Mă întreb dacă Diana Johansen te-ar putea ajuta.

– Ea cine e?

– O neurologă de top, acum. Am studiat cu ea. Sunt sigur că o pot convinge să te primească. Conduce o echipă de cercetare la universitate, are contacte peste tot.

– Crezi că ar putea investiga?

– Poate. Nu ştiu cum funcţionează toate astea în ziua de azi. Pentru ceva oficial, ar fi nevoită să ceară finanţare. Ar trebui să obţină aprobări etice şi tu ar trebui să treci printr-o serie de analize medicale detaliate.

– Vrei să spui, răspund eu apăsat, că nu există o soluţie rapidă.

– Doar nu crezi că există o pastilă pentru asta, nu?

Vocea lui se îmblânzeşte, de parcă ar consola un copil căruia îi dau dinţii.

Atunci deznădejdea mi se aşază pe piept, grea ca o mreană în cădere.

– Cred că nu.

– Ascultă, o să fac tot ce pot, promit.

Steve mă priveşte în ochi.

– Şi... mulţumesc, Joel. Că ai avut încredere în mine.

Dau din cap şi trec câteva secunde.

Steve îşi freacă bărbia.

– Trebuie să spun că mă simt puţin uşurat.

– Uşurat?

– Păi, aşa se explică multe. De asta ai îndepărtat-o pe Vicky?

– Probabil.

– Dar Callie?

Clipesc cu repeziciune.

– Poftim?

– Ea e adevăratul motiv pentru care eşti aici, nu-i aşa?

– De ce spui aşa ceva?

– Am sunat-o săptămâna trecută, doar ca să văd cum stau lucrurile, dacă avea nevoie de ceva. Am întrebat-o ce faci şi...

Zâmbeşte.

– Să spunem doar că nu reuşeam s-o fac să tacă.

Ştiam că asta o să mă facă fericit. Dar toate astea au fost înainte de seara trecută, desigur. Înainte ca dulceaţa sărutului nostru să se transforme repede în acreală.

N-am vorbit încă. Am plecat din apartament la vreo oră după Melissa în dimineaţa asta, dar n-am văzut nici urmă de Callie.

– Ei i-ai spus ceva din toate astea?

– Nu.

– Şi cine mai ştie?

– Doar tu. Şi doctorul acela de acum câţiva ani.

– Nu ai spus familiei? Prietenilor?

– Nu. Nimănui.

Steve răsuflă şuierând.

– Ascultă, Joel, nu știu eu prea multe, dar știu că e bine să vorbești.

– Doar cu publicul potrivit. De asta am venit la tine.

– Dar dacă ai vorbi cu Callie, s-ar putea să înțeleagă. Nu o să știi până nu încerci.

Nu spun nimic.

– OK.

Își agață o mână de ceafă. Încărcată de greutatea lucrurilor pe care i le-am spus? mă întreb.

– O să vorbesc cu Diana, pentru început.

– Mulțumesc.

– Hei, *eu* ar trebui să-ți mulțumesc. În noaptea aceea, ai salvat-o pe Poppy de...

Dar restul propoziției se topește, iar eu știu de ce. Pentru că e prea al naibii de greu să-ți imaginezi unele lucruri, darămite să le pui în cuvinte.

Atunci doar ne uităm unul la celălalt, în timp ce muzica de antrenament pompează prin ușa biroului. E ca și cum suntem niște băutori aciuați într-un bar anonim pe o stradă lăturalnică, încercând să ne amintim încotro e casa.

– Așadar, crezi ce-ți spun?

Chiar și acum, nu sunt sigur că îndrăznesc să am încredere că e adevărat.

– Da, spune el încet. Te cred, Joel.

Undeva în adâncul meu, un nod vechi de ani de zile se desface.

– Aș vrea să pot să-ți dau toate răspunsurile pe care le vrei. O voi suna pe Diana în după-amiaza asta. Sunt de partea ta, Joel. O să-i dăm de capăt, promit, chiar dacă o să fie nevoie de efort de echipă.

Expresia asta, *efort de echipă*, e cea care-mi împrăștie gândurile. Ideea de a fi un subiect, un experiment de laborator. A spus Steve ceva despre analize medicale, despre aprobări etice? Poate că discuțiile cu Diana aveau să atragă publicitate, atenție. Poate o vor transforma într-unul dintre savanții aceia celebri care apar mereu în locuri nepotrivite, precum emisiunile-concurs și intervențiile telefonice la radio despre creșterea prețului la case.

– Lasă-mă să mă gândesc la asta, îi spun repede. N-o suna încă. Mai am de făcut câte ceva înainte.

Așa cum am spus, mă tot gândesc la asta în drumul spre casă. Steve are dreptate. Ar trebui să am încredere în Callie. Să-i spun totul.

Dar mai mult decât atât: pentru prima dată în viața mea, cred că e posibil să-mi doresc asta.

31

CALLIE

La ora trei, apare și el.

– Bună! spune de dincolo de tejghea.

Într-o haină cenușie și o căciulă neagră de lână, arată puternic și sincer ca un pădurean.

– Ai cinci minute?

– Are toată după-amiaza, o aud pe Dot spunând până să răspund eu.

Mă întorc și ea arată spre ceas.

– Serios. Mai sunt două ore până la închidere și practic e totul mort aici. Cam ca tipul acela.

Dă din cap spre bătrânul cu șapcă de lângă fereastră.

– Du-te! Fă-mi pe plac, te rog. Promit că te sun, dacă încep să se adune la ușă clienţii.

Dot nu știe ce s-a întâmplat azi-noapte. Nu i-am spus nici că ne-am sărutat.

Când mă uit din nou la Joel, simt o tristețe în piept. Mi se pare foarte ciudat să nu-l văd zâmbind.

– Am o varietate interesantă de câini afară, explică el. Ai chef să-l scoți pe Murph la o plimbare?

Afară, îl prezint pe Murph celorlalţi câini, care par foarte dornici să se cunoască mirosindu-și dosul unul altuia.

– Labradorul galben e Rufus. Bichonul maltez e Tinkerbell și dalmațianul e Spot. Mai e unu, Bruno, dar el nu e făcut pentru socializare, așa că îl plimb separat.

Pornim pe stradă, iar câinii trag de lese în fața noastră. O ceață de iarnă face lumea să pară scufundată, iar soarele e o gaură albă aprinsă pe cer.

– Așadar, Callie. Ești, din întâmplare, o fană a cakewalk-ului?

– Te referi la stilul de dans?

– Nu, acesta e puțin diferit. Unii ar spune puțin mai bun.

În ciuda tuturor lucrurilor, zâmbesc.

– Spune mai departe.

– Păi, e vorba de un idiot care te tratează cu prăjitură, apoi cu o plimbare prin parc, în timp ce-şi cere scuze şi încearcă să se explice.

Mă gândesc la Melissa, la cât de groaznic m-am simţit aseară când am văzut-o împreună cu Joel. Dar e de ajuns să mă uit la fața lui Joel ca să decid că trebuie să-l ascult.

Ne oprim la patiseria siciliană, apoi o luăm spre parc, unde lăsăm câinii liberi. Se împrăștie ca dihorii eliberaţi dintr-o cuşcă, împroşcând cu noroi în acelaşi timp.

– Poftim. Ultima e a ta.

Joel întinde punga de hârtie ca o ofertă de pace.

Iau ultima *sfinca* – bile de aluat cu brânză ricota, presărate cu zahăr şi ameţitor de dulci.

El îşi şterge zahărul de pe degete.

– N-am apucat să te felicit cum trebuie seara trecută pentru job. E fantastic! Grozavă veste!

Mă uit la el, simţindu-mă deodată timidă.

– N-aş fi depus cerere pentru job, dacă nu erai tu. Şi ce mi-ai spus despre faptul că pasiunea contează, chiar m-a ajutat.

În timp ce mergem, simt aroma din parfumul lui Joel prin aer. Îmi amintește imediat de sărutul de aseară şi de fiorul de pe şira spinării, fierbinte şi adânc. Un sărut care sperasem să însemne ceva magic pentru amândoi.

– Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, Callie.

– Sărutul?

– Nu! Partea aceea a fost... minunată. Mă refer la... Melissa. Am uitat că vine. Am stabilit asta acum câteva săptămâni.

Spune adevărul. O singură privire la tensiunea de pe fața lui e de ajuns să mă convingă de asta.

– M-am întâlnit cu ea azi-dimineață la magazin, îi mărturisesc. N-am vorbit prea mult. Eu am cam... tulit-o.

În fața noastră, câinii sar unii în jurul altora în cercuri, iar lătrăturile lor jucăușe destind cumva seriozitatea din aer.

– E ceva mai complicat decât povestea cu Melissa. Și vreau să-ți povestesc despre asta, dar... Știu că vrei să eviți dramele. După Piers.

Părând că se stăpânește, Joel închide puțin ochii.

– Scuze. N-a sunat bine. Nu e nevoie să-mi faci pe plac.

– E OK, îl asigur eu încet, întrebându-mă ce anume o fi pe punctul de a-mi spune. Poți să-mi spui orice.

El răsuflă ca să se liniștească singur, ca un om gata să sară de pe o platformă foarte înaltă.

– Scuze. E... e mai greu decât am crezut.

– Nu vreau să te fac să te simți stânjenit.

– Nu faci asta. Mă simt mai bine cu tine decât m-am simțit cu oricine altcineva de multă vreme.

Suntem lângă ponton, unde șiruri de bărcuțe cu pedale sunt legate pe perioada iernii. O ceață joasă se mișcă asemenea răsuflării pe suprafața lacului, un fel de camuflaj spectral pentru rațele sălbatice care se curtează și gâște care zbiară. Pe malul opus, debarcaderul din Noaptea Focurilor de Tabără e nemișcat și pustiu.

– Am...

Joel se oprește și-și freacă ceafa cu mâna.

– Scuze. Chiar e foarte greu.

Întind mâna și-i ating brațul ca să știe că e în regulă. Dar în interior încep să mă simt aproape la fel de speriată pe cât arată Joel.

– Am vise, Callie.

Vocea lui șovăie, ca o recepție slabă la radio.

– Visez despre... ce o să se întâmple cu oamenii pe care îi iubesc.

Trec câteva secunde.

– Oh... eu...

Joel îndrăznește să zâmbească.

– Să știi că înțeleg cum sună.

Încerc să mă gândesc.

– Când spui ce o să se întâmple...

– Văd lucruri din viitor. Peste zile, luni, câteodată și ani.

– Vorbești...

– Serios?

Se uită la mine.

– Din păcate, da.

– Nu, voiam să spun...

– Scuze. Te-am întrerupt. De două ori.

– E în regulă. Voiam doar să întreb dacă ești sigur că visele... nu sunt o coincidență.

– Măcar de-ar fi!

Stăm pe marginea lacului. Habar nu am ce să fac sau să spun mai departe. Cum poate fi adevărat? Și totuși, Joel pare unul dintre cei mai sinceri oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

– Doar ca să știi, dacă te gândești să o iei la fugă, spune el, înclinând capul în direcția din care am venit, nu te-aș condamna deloc. Pot doar să... fiu din nou tipul acela ciudat de la parter, dacă vrei. Fără resentimente. Promit.

Mă grăbesc să-l liniștesc.

– Pentru mine n-ai fost niciodată tipul ciudat de la parter.

Și totuși, ceea ce mi-a spus e seismic, o fisură mare în logică, și n-am idee ce să fac în privința asta.

– Uite, Joel, tot ce-ai spus... sfidează știința. Realitatea.

– Așa e. Dar pot să încerc să-ți explic.

Așa că mergem mai departe în timp ce el vorbește despre vărul său Luke și atacul câinelui, despre mama lui, care a murit de cancer, despre familia lui, despre pierderile suferite, despre momentele cât pe ce și nopțile chinuitoare petrecute punându-și întrebări. Povestește experiența oribilă pe care a avut-o cu medicul de la universitate. Mărturisește că urăște să fie departe de casă, de teamă că va visa ceva îngrozitor care trebuie interceptat și îmi dau seama că probabil de asta nu a călătorit niciodată.

Când pomenește de un vis pe care l-a avut de Halloween, în care tatăl lui îi spune că nu e tatăl său adevărat, ceva sună cunoscut în mintea mea.

– Te-am auzit, îi spun. Te-am auzit strigând în noaptea aceea, prin somn.

Uimirea lui e aproape palpabilă.

– Îmi pare rău. În visul meu... strigam după el.

– Nu, să nu-ți pară rău. Doar că... am auzit cât de supărat erai. Ai...

– Vorbit cu el? Nu.

– De ce... de ce nu?

Când râde încetișor, văd că are ochii umezi de emoție. Îi ia o clipă să răspundă. Ce naiba să-i spun?

După ce vorbește încă zece minute fără oprire și, când în sfârșit termină, ne uităm unul la celălalt, iar privirea lui îmi face pielea de găină.

– Callie, știu că lucrurile astea poate nu sunt ușor de înțeles. Sau chiar de crezut. Nici eu n-am crezut, chiar multă vreme. Mi-a luat ani de zile să accept asta. Așa că nu mă aștept ca tu să crezi toată povestea asta chiar acum, chiar azi.

– Nu e că *nu* te cred.

– Oh.

Are o expresie de ușurare.

– Ei bine, e mai mult decât la ce mă așteptam.

De pe lac, două lebede mute își iau zborul, iar zbaterea aripilor lor e ca bătăile de inimă de la ecografie.

– Și... cine mai știe?

– Aproape nimeni. Steve. Are o prietenă care ar putea să mă ajute, dar... nu sunt prea încrezător.

Îmi amintesc ce mi-a spus Melissa mai devreme, în magazin.

– Cred că Melissa ştie.

– Nu i-am spus niciodată. Crede doar că am probleme cu somnul.

Repetând ce a spus, mă simt vinovată pe neaşteptate că am bârfit-o. Nu mi-e tocmai neplăcută – e posesivă, da, dar asta e scuzabil.

– M-a întrebat dacă ştiu ce e în caietul tău.

– Joacă la cacealma, spune el. Nu-l las din ochi.

Mai vorbim puţin. Îmi spune că sora lui, Tamsin, o să fie gravidă anul viitor – de-abia pot să accept ideea că ştie dinainte –, pe urmă îmi descrie mecanica ciclurilor de somn în palmă cu degetul, făcându-mă să tremur în interior. Îmi arată caietul lui, îmi spune că a încercat să se trateze singur – cu lavandă şi lapte cald, îmbătându-se crunt, cu ceaiuri de plante, cu pastile de dormit, cu suplimente şi zgomot alb. Dar nimic n-a funcţionat cu adevărat.

Pentru propria lui sănătate, îşi limitează somnul în perioada asta şi a redus băutura, crede că exerciţiile fizice o să-l ajute.

– Se poate face ceva? îl întreb. Poţi să opreşti visele... să se adeverească?

– Lucruri ca accidentele, dacă ajung la timp.

Înghite în sec.

– Lucrurile precum cancerul sunt mai grele. Sau imposibile.

Îl iau de mână, simt greutatea poverii lui de parcă ar fi a mea.

Mult mai târziu, după ce ne-am întors acasă, Joel spune din senin:

– O să am eu grijă de Murphy, dacă vrei. Când începi slujba la Waterfen.

Mintea mea se frământă. Făcusem cercetări, fără tragere de inimă, despre servicii de îngrijire pentru căţei.

– Nu poţi să faci asta.

– De ce nu?

Îl privesc pe Murphy care se uită în sus la mine.

– Pentru că e o favoare prea mare.

– Dar nu-mi ceri o favoare. Eu mă ofer. Sunt acasă în timpul zilei. O să am grijă de el, îl scot la plimbare cu ceilalţi câini. O să-i placă.

Sunt enorm de înduioşată.

– Nu ştiu ce să spun.

– Spune da.

– Eu... ar fi...

– Nu e o problemă, sincer.

O imagine cu Joel veterinarul mi se aprinde în mine. Ştiu deja că a fost cumpătat, cu mână sigură, încurajator şi blând.

– Pot să mi te imaginez ca veterinar, îi spun.

El se uită în jos la mocheta de pe hol, îşi îndeasă mâinile în buzunare.

– Eu nu, spune el cu glas aspru. Nu eram foarte priceput.

– Ce vrei să spui?

– În ziua aceea la cafenea, când am adormit – asta devenisem la serviciu. Singura diferenţă a fost că am plecat înainte să mi-o ceară ei.

– De cât timp ai demisionat?

– De trei ani.

Îşi drege glasul.

– Am strâns fiecare bănuţ pe care l-am avut din economii înainte de asta. Groaznic de plicticos, dar cred că m-am gândit că s-ar putea să-mi trebuiască într-o bună zi.

– Nu e nimic plicticos în a-ţi cumpăra libertatea.

El zâmbeşte de parcă e cel mai frumos lucru pe care i l-a spus cineva vreodată. Şi deodată mă aplec în faţă şi-l sărut. Totul în mine se aprinde şi mă pierd în el, lipită de el, iar gura lui se mută pe gâtul meu, pe claviculă, înapoi pe gât. Îi ridic tricoul, îi simt fermitatea abdomenului, pielea goală fierbinte sub degetele mele. Sărutul devine mai aprig şi ne lipim de perete, cu trupurile încordate şi gurile sălbatice, fiecare mişcare e o mică frenezie în timp ce ne dăm de ştire reciproc cât de mult ne dorim asta.

E nevoie de un efort supraomenesc să ne desprindem, câteva minute mai târziu.

Respirând înfiorată, îmi dau părul pe spate.

– Ar trebui...

Și pieptul lui Joel tresaltă. Întinde mâna și-mi atinge încheietura.

– Ne vedem mâine?

Cea mai aţâţătoare promisiune.

– Da. Ne vedem mâine. Da.

32

JOEL

Îmi ia un minut sau două să-mi revin după ce mă trezesc. Fără vise.

Uşurat, mă întorc pe spate şi mă uit în sus. Către zona unde se termină dormitorul meu şi începe cel al lui Callie.

– Cred că universul vrea să facem o încercare, şoptesc porţiunii de tavan murdar unde-mi imaginez că e patul ei.

Ştiu deja că abia aştept s-o văd. Să-i bat la uşă, să-i propun o cafea sau un brunch. Să simt din nou fiorul acela efervescent când o sărut.

Toate motivele pentru care n-ar trebui s-o fac încă există: să mă îndrăgostesc de ea, să mă tem de ce-aş putea vedea dacă o fac, şi tot ce vine odată cu asta.

Dar toate motivele pentru care ar trebui s-o fac încep încet să le întreacă.

Ea ştie despre visele mele. Mi-am expus sufletul primului om la care am ţinut cu adevărat de la Kate încoace. Lui Callie, care a insuflat din nou speranţă în inima mea. Şi totuşi ea m-a stârnit să ne sărutăm aseară pe hol. Ceva ne atrage pe amândoi cu forţa gravitaţiei. Şi acum, după atâţia ani, poate că sunt în sfârşit gata să las gravitaţia să câştige.

Am privit cum oportunităţile treceau pe lângă mine de-a lungul anilor, cum m-am abţinut să continui legăturile pe care le aveam. Ca verişoara lui Kieran, Ruby, care îmi atingea picioarele pe sub masă la cinci minute după ce ne-am cunoscut. Sau asistenta de veterinar ageră cu care am început să discut într-un bar, când m-a convins Doug să ies în oraş. Fata de la ghişeu de la poştă, a cărei glumă obscenă despre mărimea pachetului încă mă face să zâmbesc şi totodată să ocolesc locul acela.

Dar Callie le eclipsează pe toate.

Mă întorc cu fața în pernă, îmi îngădui un zâmbet. Și când fac asta, se trezește la viață icnetul ezitant al conductelor de apă. Sunetul dușului ei pornit e ca un ropot de aplauze pe tavanul meu. Și acum vine: primul vers afon al cântecului de dimineață.

– Vreau să știu ce e dragostea.

Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine.

Mă abțin să ciocăn la ușa ei timp de aproape douăzeci și trei de minute.

– ’Neața! spune ea timidă când cedez, în sfârșit.

Poartă nişte blugi și o pereche de papuci de casă, un pulover împletit, foarte mare, de culoarea cetii dimineața.

Pe cuvântul meu, arată minunat. Ce voiam să spun, de fapt?

Îi zâmbesc.

– Cum stai cu pofta de mâncare? o întreb. Pe o scară de la unu la zece.

Își mușcă buza de jos, își dă o șuviță de păr ud după ureche.

– Nouă, cu siguranță.

– Pot să te ispitesc cu micul dejun?

– Întotdeauna.

– Ce-ai chef să mănânci?

Ea roșește puțin.

– Hm, sunt topită după clătite.

– La fix! Cunosc locul perfect.

Localul cu clătite e micuț. E destul de nou în oraș, dar deja are o grămadă de adepți care stau la coadă în fața ușii, chiar și duminica, la sfârșit de noiembrie. Dar azi avem noroc și găsim ultimele două scaune la fereastră. Callie e încântată, spune că și-a dorit să încerce locul ăsta de când s-a deschis.

Chelneriţa care ne conduce la masă e aspră ca aerul rece, dar o asigur pe Callie că o să merite clătitele.

– Biata femeie! Poate și eu aș fi țâfnoasă dacă aș avea atâtea mese la prima oră într-o duminică, mărturisește Callie.

Am remarcat asta la ea, că mereu le găsește oamenilor circumstanțe atenuante. Înclină capul spre mine.

– Trebuie să mărturisesc: sunt deja înnebunită după clătitele astea.

Mi se strânge stomacul de la foame, dar și de la altceva.

Ea se uită prin încăpere.

– Uite cât de plin e! Dacă aș fi cât de cât o femeie de afaceri, aș fi invidioasă.

– E doar o iluzie. Locul ăsta e microscopic.

Ea mă împunge cu cotul.

– M-am simțit bine, să știi. Ieri.

Speranța se înalță ca un steag în stomacul meu, în timp ce mă privește. Și totuși, trebuie să întreb.

– Bine, în comparație cu... mersul la dentist? Cu calculul impozitului?

Ea râde și se strâmbă în același timp.

– Îmi pare rău. *Bine* e un cuvânt oribil.

– În contextul lucrurilor pe care ți le-am spus, crede-mă, *bine* e cel mai bun cuvânt din lume.

Clătitele noastre sosesc câteva minute mai târziu: stive uriașe de pernuțe cu lapte bătut și îmbibate în sirop. Lipicioase și caramelizate, sunt stropite cu unt bătut.

Callie le studiază cu atenție.

– OK, *acum* înțeleg cozile.

Începem să mâncăm. Încerc să-i estimez starea de spirit, să citesc lumina și nuanțele limbajului trupului ei ca pe un cadran solar. E atât de fericită și de relaxată pe cât pare? Netulburată nici măcar de dezvăluirile mele de ieri? Nu prea-mi vine să cred că poate fi așa.

În cele din urmă, cu pieptul încordat la maximum, întreb dacă a avut ocazia să se gândească la ce i-am spus.

Se șterge la gură. Se întoarce cu fața spre mine.

– Da. Și nu vreau să pun capăt la ce se întâmplă. Chestia asta dintre noi doi.

Mă străbate un val de ușurare, și totuși...

– Știu că poate fi greu de crezut ce ți-am spus, Callie.

Ea mă ia de mână.

– Nu, eu...

– Am încercat să mă gândesc... la un mod prin care pot să-ți dovedesc.

– Nu-i nevoie să faci asta.

– Dar vreau.

Ea soarbe din cafea și așteaptă.

– Mâine-seară, o să se spargă o conductă de apă pe Market Street, la o oră de vârf. Va fi un ambuteiaj. Sora mea o să fie prinsă acolo, o să piardă cursul de yoga.

O văd întorcând totul în minte. *Lăsând consecințele la o parte*, se gândește, *e imposibil să provoace spargerea unei conducte de apă, chiar dacă e o nebunie.*

– Joel, chiar nu e nevoie să faci asta...

– Ba da, insist. Doar ca să știi că nu-s nebun.

În timp ce terminăm cafeaua, Callie mă întreabă de Vicky. Deodată, sunt recunoscător că stau cu fața la fereastră în loc să-i înfrunt cu greu privirea dincolo de masă.

– Ne-am despărțit acum opt ani.

– Cât timp ați fost împreună?

– Trei ani.

– Erați fericiți?

Mă uit spre strada înghețată.

– La început.

– Cine i-a pus capăt?

– Ea. Cred că voia doar un om normal.

Callie strânge degetele pe cană. Așteaptă să-i spun mai mult.

– Nu eram un iubit foarte bun, recunosc eu. Eram... destul de egocentric. Puțin dat peste cap. Probabil nu eram o companie plăcută.

– Ești foarte sincer.

Pare impresionată.

– Nimic din toate astea nu te deranjează?

Se întoarce să se uite la mine, cu fața senină ca o frunză în ploaie.

– Nu-i nevoie să fii perfect ca să fii adorabil.

– Nu, încuviințez eu. Dar ideal ar fi să fie mai multe plusuri decât minusuri.

Nu-i spun că păstrez lista pe care mi-a dat-o Vicky la final. Încă pot s-o recit, cuvânt cu cuvânt.

– Ai visat-o vreodată pe Vicky?

– Adică, dacă am iubit-o?

Trăsăturile lui Callie par să se încordeze deodată de timiditate.

– Da.

– Nu. N-am visat-o niciodată.

– Și ai fost vreodată... îndrăgostit?

În spatele nostru, un grup de studenți sunt chemați la masa lor. Trec în grabă pe lângă noi, un val de energie și optimism care evocă un fel ciudat de nostalgie în mine. Pentru ce anume, nu sunt exact sigur.

– O dată. Cu mult timp în urmă.

Mă uit la ea, îmi dreg glasul. Îi ofer foarte puține detalii despre relația mea cu Kate.

– Simte-te liberă să fugi oricând vrei, spun eu după ce termin.

– Spui asta întruna.

– Nu prea îmi fac reclamă bună.

Nu că aș fi crezut vreodată că o să vreau.

Ea își furișează palma peste mâna mea. Deși pielea ei e caldă, mă face să tremur.

– Ba da, îți faci.

O privesc în ochi. Și, undeva în mine, se ridică o ancoră.

33

CALLIE

Sunt online, cu ochii mari, citind o știre pe website-ul ziarului local din Eversford.

O conductă principală spartă provoacă întârzieri majore în centrul orașului în această seară. Traficul e blocat pe Market Street și pe drumurile învecinate, iar șoferii raportează întârzieri de până la o oră...

Expir. Nu e ca și cum nu-l credeam pe Joel înainte, dar asta a făcut totul real și incontestabil. Mă face să vreau să-l trag aproape de mine, să-l strâng tare în brațe și să nu-i mai dau drumul.

Nu sunt foarte sigură de ce, dar voiam să văd totul cu ochii mei – mi se părea aproape miraculos – așa că am bătut în ușa lui Joel, l-am întrebat dacă avea chef de fast-food. Ne-am instalat la fereastra unui restaurant cu burgeri de pe Market Street, cu locuri în primul rând la haosul din față.

– Sunt un om rău?

Joel învârte un cartof prin ketchup.

– De ce? Pentru că ai vrut să vii aici și să caști gura?

Mă strâmb.

– Ca să fie clar, n-aș fi făcut-o dacă era un accident sau...

– Hei, e în regulă, spune el, atingându-mă ușor cu cotul. Și eu o fac câteodată.

– Doar ca să verifici că nu visezi?

Râde și pe urmă mâncăm o vreme în tăcere.

– Ei bine, spune el într-un târziu, măcar nu poți să spui că nu știu să fac o fată să se simtă bine. Fast-food și ambuteiaj la oră de vârf – ce altceva poți să-ți dorești?

– Ai scăpat de data asta, a fost sugestia mea.

Mă gândesc din nou la motivul pentru care suntem aici.

– E o nebunie, totuși, nu-i așa? Știai că o să se întâmple asta.

Zâmbetul lui se stinge puțin.

– Crede-mă, noutatea dispare destul de repede.

Dincolo de fereastră, se deschid portierele unor mașini. Are loc o altercație între doi șoferi înfuriați.

În timp ce se apropie unul de altul cu piepturile și pumnii, Joel ia paharul.

– Vrei să ne mutăm în altă parte? Nu cred că vreau să urmăresc scena asta.

– Nu e vina ta, să știi, îi spun eu când ieșim din restaurant și ne îndepărtăm repede cu băuturile în mână. E o țeavă spartă. N-ai fi putut s-o împiedici.

– Aș fi putut să fac ceva. Să sun la firma de apă – ar fi verificat.

– Nu a pățit nimeni nimic, îi amintesc eu cu blândețe.

– Nu, încuviințează el. Și mi s-a părut mai important să-ți arăt asta în seara asta.

34

JOEL

Ne întoarcem acasă la Callie. Sunt uşurat că am putut să-i dovedesc, deşi ea nu mi-a cerut-o. Dar întregul episod m-a lăsat puțin neliniștit. Așa că, atunci când intrăm, schimb subiectul, o întreb cum a fost ziua ei.

Îmi povestește că l-a anunțat pe Ben azi, la prânz, că pleacă de la cafenea.

– Cum a primit vestea?

– Mai bine decât am crezut. O s-o promoveze pe Dot, cred, pe urmă o să găsească pe cineva s-o înlocuiască, spune oftând. A fost chiar drăguț, de fapt. Foarte încurajator. Ceea ce m-a făcut să mă simt mai prost, de parcă îi întorc spatele. Poate şi lui Grace.

Stăm împreună pe canapea, deşi doar privirile ni se ating. Dincolo de fereastră, luna ca o scoică e suspendată în întuneric. Cerul e plin de stele.

– A fost încurajator, pentru că e o schimbare grozavă pentru tine, o asigur. Începutul unui capitol complet nou.

Callie şi-a împletit părul, l-a lăsat pe un umăr. Îşi expune gâtul subțire, cerceii pe care îi poartă cu flori adevărate presate.

– Cred că trebuia să se întâmple de multă vreme. Aveam teama asta ciudată, imediat după înmormântarea lui Grace. Mă trezeam mereu în creierii nopţii, întrebându-mă ce ar zice oamenii despre mine, dacă aş muri. Devenise aproape o obsesie. Ester spunea că astfel evitam să mă gândesc prea mult la Grace. Știi, alungam tristețea făcându-mi griji pentru propriile neajunsuri.

Mă gândesc la mama. Cât de tare au început să mă obsedeze visele mele după ce a murit. Atunci am început să iau notițe detaliate, consemnând fiecare lucru afurisit pe care îl vedeam.

– Eram îngrijorată că panegiricul meu ar suna ca un CV, spune Callie. Știi tu – *De mare încredere. A primit un premiu pentru servicii îndelungate la Eversford Metal Packaging. Punctuală, muncitoare...* Asta mi-a dat imboldul final, cred. Să renunț la serviciul meu de la birou și să merg la cafenea. Am înnebunit puțin, cred, timp de vreo două luni.

– Cum adică, ai înnebunit?

Ridică din umeri.

– Făceam tot felul de lucruri nesăbuite. De pildă, am decis că aveam nevoie de o tunsoare foarte stranie cu breton, pe care o detestam, evident. Pe urmă, m-am gândit să-mi zugrăvesc tot apartamentul într-un gri-închis, dar arăta îngrozitor și am avut o criză, între timp, din cauza garanției împotriva stricăciunilor, așa că a trebuit să-l zugrăvesc din nou.

Scoate o răsuflare ca un reproș.

– Ce altceva? M-am înscris la întâlniri online – dezastruos. M-am îmbătat și...

Se oprește.

– Oh, nu.

Încep să râd.

– Nu poți să te oprești aici. Te-ai îmbătat și... te-ai măritat în secret? Ai fost arestată? Ai adunat o notă de plată la bar de cinci cifre?

Vocea ei scade într-o șoaptă.

– Mi-am făcut un *tatuaj*.

Zâmbesc.

– Excelent!

O pauză.

– Și cu ce e?

– Cu ce e ce?

– Tatuajul?

Își mușcă buza.

– Nu contează.

– Cum, ce și unde?

– E o poveste *foarte* lungă.

Mă uit la ceasul invizibil.

– O, am timp.

– OK. Păi, m-am îmbătat, pe urmă... mi-am făcut un tatuaj.

Expiră, apoi își împreunează mâinile în poală cu sfială.

Nu o las să scape atât de ușor.

– Mi-ai spus asta deja. Mă tem că am nevoie de detalii.

Își ronțăie buza din nou. Își pune un fir de păr înapoi în coada împletită.

– Ei bine, aveam în cap că vreau o pasăre... dar eram beată și nu prea am reușit să explic ce voiam. Voiam o rândunică – trebuia să fie elegantă și frumoasă. Delicată, știi? Am încercat să le-o desenez, dar sunt o artistă îngrozitoare și...

– Unde e?

– Pe șold.

Ridic o sprânceană.

– Pot să-l văd?

– OK, dar nu poți să râzi.

– Promit.

Ea lasă betelia blugilor un pic mai jos.

Mă uit în jos. Pe urmă la ea.

– E o... uau.

– Știu.

Este o rândunică. Cred. Dar dacă e, e pe steroizi. Roșu aprins și albastru și neașteptat de mare. Energică și rotofeie, cu rotunjimi de desene animate. Are un pergament gol în cioc și o intensitate în expresie pe care pot doar să presupun că o are din greșeală.

Sau poate tatuatorul era drogat în acel moment.

– E foarte... adică, e...

Face ochii mari.

– Nu-i nevoie să fii drăguț în privința asta, sincer. Am plâns când m-am trezit și am văzut-o. Am început să caut disperată pe internet scoaterea

tatuajelor cu laser, am jurat că nu mai fac niciodată ceva atât de îndrăzneț.

– Ce-ar fi trebuit să intre în... îmi dreg glasul... să scrie pe pergament?

– Oh, li s-a părut că vreau asta ca să pun numele cuiva. Mă mir că n-au inventat ceva, să-l scrie acolo fără să mă întrebe.

– Iisuse! Îți stă mintea-n loc.

Ea mă lovește cu o pernă.

– Ai promis că nu râzi.

– Nu râd. Cred că e fermecător.

– Nu e fermecător. E un graffiti care nu se șterge. Îmi fac curaj să mă întorc, să-l scot cu laser.

Întind mâna, o iau pe a ei.

– Cred că ar trebui să fii mândră de el. Dă-l încolo de laser. E o parte din povestea ta.

Ea începe să râdă, cu buze rozalii și pline de la apăsarea dinților.

– Vorbești serios?

– Absolut. Ai făcut ceva nebunesc, îndrăzneț. Ar trebui să vezi tatuajul ăla și să nu simți nimic altceva în afară de fericire.

Mă uit din nou la șoldul ei. Dar simt fericirea doar când ridic din nou privirea spre ea: valul acela plin, sinaptic.

– Continuă să faci lucruri nebunești, spun eu strângându-i mâna.

– Serios? Nebunești ca tatuajul ăsta?

Zâmbesc.

– De ce nu? Câtă vreme e genul bun de nebunie. Genul *tău* de nebunie.

– Am un presentiment că la Waterfen o să fie extraordinar. Pentru mine, cel puțin, spune ea râzând. Ce urmează? Ai vrea să mergi cu mine în Chile?

Glumește, știu asta. Dar să fiu cu Callie e cel mai apropiat lucru de evadare din viața asta, așa cum o știu eu. Pentru că și faptul că încep s-o cunosc mai bine e ca timpul petrecut într-o țară străină. Un loc în care am rătăcit deseori, dar pe care n-am avut curajul să-l explorez.

Ne aplecăm în față în același timp. Ne aruncăm într-un sărut, zburăm pe orbită.

35

CALLIE

E ziua lui Esther, care ne-a invitat pe mine și pe Joel la o petrecere la ea acasă.

– N-am mai fost la o petrecere în casa cuiva de ani de zile, recunoaște el în timp ce ne pregătim.

– Cum așa?

– Nu prea este chiar... habitatul meu natural.

El spune că are legătură cu îndepărtarea treptată de prieteni, cu senzația pe care o are de-o viață că e un spectator.

Îmi calc rochia pentru diseară, cea bleumarin cu curea, care îmi stă exact cum trebuie pe șolduri și îmi vine perfect cu pantofi cu toc, deschiși în vârf și un ruj îndrăzneț.

– Nu-ți face griji. Nu o să știe nimeni.

Mă sărută.

– Așa speri tu.

– Păi, nu-mi pasă dacă știu, șoptesc eu.

Am sentimentul că apariția mea și a lui Joel împreună o să fie subiect de discuție la petrecere, dar el pare neliniștit, așa că decid să țin asta pentru mine.

Esther ne întâmpină la ușă cu un ecuson pe care scrie *PATRUZECI ȘI FABULOASĂ*.

– Încercarea lui Gav de a fi ironic, spune ea și ne sărută pe amândoi. Am treizeci și șase.

– Eu sunt Joel, spune el întinzând mâna.

Esther zâmbește de parcă e cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit tot anul.

– Ești... amuzant... hai! Toți o să te iubească.

În timp ce înaintăm pe hol, mă tot aștept să iasă Grace din pragul unei uși, roșie în obraji și ametită de gin, cu un pahar plin în fiecare mână și nenumărate sărutări pentru toată lumea.

E plăcut la Joel că această căldură pe care o degajă depășește mentalitatea lui de pustnic. Abia ne-am luat băuturile, că Gavin îl și atrage într-o discuție despre viabilitatea arhitecturii, care se transformă în cele din urmă într-o dezbatere cu Esther despre tentativele claselor de mijloc de a-și juca la loterie casele și după asta nu mai apuc să vorbesc cu el o mulțime de timp. De câte ori mă uit să văd dacă e în regulă, e prins în conversație cu altcineva și, în cele din urmă, aproape îl pierd prin mulțimea de oameni pe care nu-i recunosc. Dar ochii noștri se regăsesc intermitent, ca sateliții prin sistemul solar și, de câte ori se întâmplă asta, stomacul mi se umple de stele.

Până să simt o mână în jurul taliei, îmi dau seama că a trecut o oră sau poate două.

E Esther.

– Voiam doar să spun ce mândră sunt de tine.

– Mândră?

– Da, că-ți urmezi visurile. Ar fi trebuit să te încurajez mai mult în toți anii ăștia.

M-a încurajat, îmi spun. A insistat mereu că am cedat prea ușor când runda inițială de interviuri și cereri de angajare după facultate nu a avut rezultate, a refuzat să mă lase să renunț la visurile mele. *Ești singura persoană pe care o cunosc care poate numi o pasăre după cum zboară*, mi-a spus ea din senin într-o dimineață friguroasă de iarnă, când îi arătasem un stol de rațe deasupra capului, ca niște cusături pe materialul încrețit al cerului. Și cine mai poate *identifica un copac după scoarță? Ai putea să-ți urmezi pasiunile, Cal. Viața e făcută să fie trăită.*

Dar încrederea mea se șubrezise deja după primul val de respingeri. Ecologia era atât de competitivă – mi se părea mai sigur și mai puțin dureros să-mi suspend ambițiile, s-o asigur pe Esther că aveam să le urmez din nou în curând. Așa că, după o vreme, ea a încetat să mai aducă vorba despre ele.

– M-ai încurajat, îi spun acum. Dar nu cred că eram pregătită să ascult atunci.

– Îmi place colierul, spune ea, dând din cap spre clavicula mea. Eram împreună cu ea când l-a cumpărat.

E o ghindă mică de cositor, un dar de Crăciun de la Grace, oferit nu la mult timp după ce-l cunoscuse pe Ben. Încerca să-mi sugereze ceva, cred, despre ghinde, stejari și mișcatul fundului.

Esther mă îmbrățișează din nou, apoi pleacă să-l găsească pe Gavin.

Mai târziu, îl găsesc pe Joel stând de vorbă cu Gavin și Esther în bucătăria de la subsol. Mă simt ușurată să văd că ei nu par să-i reproșeze felul în care am început, cu toată confuzia aceea cu Melissa. Sau că, cel puțin, au fost de acord să aștepte până mâine înainte să mă tachineze cu asta pe WhatsApp.

– Hei.

Îl prind de braț pe Joel. El și-a lăsat puloverul pe undeva și e în tricou; e cald și are pielea moale. Parfumul lui îmi e deja familiar, ca mirosul florilor îmbobocite.

– Te-am pierdut.

– Hei. Eu te-am pierdut, cred.

– Închide telefonul. Nu, închide *tu*, spune Esther.

Acum a trecut la vinul roșu și are buzele stacojii.

Zâmbesc.

– Despre ce vorbiți?

– Ben, răspunde Esther, spune că vrea să-și lase slujba și să vândă casa, poate chiar să se mute.

– Serios?

N-am prea vorbit cu Ben în seara asta, dar părea destul de ameţit când l-am văzut la coada de la baia de jos.

– Încercăm să stabilim dacă ar trebui să-l facem să se răzgândească, spune Gavin.

– Nu, de ce?

Esther ronţăie o unghie.

– Păi, în cazul în care se pripeşte.

Strâng braţul mai tare pe coloana caldă a trunchiului lui Joel.

– Dar Grace a murit de aproape doi ani, deja, spun eu încet.

Toţi tăcem o clipă.

– Adică, e grozav, nu, continui eu, dacă Ben se simte în sfârşit optimist? Nu a spus nimic atât de optimist de când a murit ea.

– Câtă vreme merge mai departe, nu dă bir cu fugiţii, observă Esther cu înţelepciune, în timp ce, undeva în apropiere, se sparge un pahar.

Gavin vâră capul pe uşa de la bucătărie ca să se uite.

– E Ben. Oh, Iisuse! Dă la raţe.

– Pe bune, musafirii ăştia! spune Esther făcând cu ochiul şi dând peste cap restul de vin.

Pe urmă, ea şi Gavin ies din cameră, lăsându-ne pe mine şi pe Joel singuri.

Afară, curtea interioară formează o axă neagră dincolo de fereastra de la subsol. Aerul nopţii e înnorat, lăptos de la ceaţă.

– Crezi că o să fie bine? mă întreabă Joel.

– Oh, sigur. Esther e grozavă când apare o criză.

Mă încrunt.

– Sper doar...

El aşteaptă.

– ...că Ben nu-şi face griji pentru cafenea. Nu mă refer la faptul că plec eu, ci că atât de multe... lucruri se schimbă. Merg mai departe.

Joel pare îngândurat.

– Dar poate că pe termen lung se dovedește că e în regulă dacă se schimbă. Dacă vorbește deja despre un nou început...

Încerc să zâmbesc.

– Da. Cred că o să stau de vorbă cu el. Când își revine după noaptea asta.

Joel își lasă privirea să rătăcească prin cameră.

– E o casă grozavă.

– Știu.

Ating cu degetele găurile și adâncițurile din blaturile din stejar bătrân.

– E primitoare și tradițională.

El dă din cap.

– Ca o adevărată casă pentru o familie.

– Încercau să facă un copil, spun eu deodată, fără să știu exact de ce. Esther și Gavin.

– Oh, scuze, nu voiam să spun...

– Nu, știu, doar că...

– Deci...

– Încercau. Înainte să moară Grace. Dar pe urmă au încetat.

– Moartea face chestia asta, cred. Te face să analizezi lucrurile. Să apeși pe pauză.

Zâmbetul meu pare subțire ca apa.

– Câtă vreme îți amintești să apeși din nou pe play la un moment dat.

Amândoi rămânem nemișcați o secundă, ascultând durerea din smiorcăiala unui blues american printre scândurile din podea, iar Joel se apleacă și mă sărută. Mi se pare sublim că suntem aici împreună, ascunși în burta caldă a casei, ca într-un marsupiu, în siguranță față de lumea de afară.

– Te-am murdărit, spune el când ne oprim o clipă.

Are buzele murdare de roșu de la ale mele.

– Și tu la fel.

Pe urmă, mă aplec în față și-l sărut iar. Insistente și febrile, trupurile noastre se încordează în scurt timp; avem buzele ude și fierbinți. Devenim unul pulsul celuilalt chiar acolo, în palma deschisă a bucătăriei, încălziți de

răsuflarea caldă a aragazului și protejați de pereții ușor înclinați și scârțâitori ai încăperii.

36

JOEL

Callie a aţipit lângă mine în pat, cu hainele mototolite şi părul ciufulit. Am dus sărutul din bucătăria lui Esther, de mai devreme, direct acasă. Pe treapta din faţă în timp ce scotoceam după cheie, apoi pe hol. Pe urmă, pe uşa de la apartamentul meu şi un pic pe canapea, înainte să ajungem în dormitor. Am căzut amândoi pe saltea, căutându-ne unul pe celălalt cu mâini înfrigurate. Inimile băteau nebuneşte, pielea se umezea. La un moment dat, am dat cu piciorul în veioza de pe noptieră (cum am ajuns în poziţia *aia*?) scufundându-ne adorabil în întuneric. I-am simţit pelvisul zvâcnind în timp ce râdea, făcându-mă să înnebunesc de dorinţă.

A trecut o săptămână de când ne-am sărutat prima dată şi mă îndrăgostesc de ea, tare. Dar vreau s-o fac cum trebuie. Să o iau încet. Să nu ne grăbim. Înseamnă deja atât de mult pentru mine, încât mi se pare logic să fie aşa.

Aşa a ajuns încolăcită pe şoldul meu ca o pisică în timp ce mă uit cu căştile pe urechi la TED Talk, despre mişcarea spontană a maselor de oameni.

Poate simt asta din cauza Melissei. Pentru că, într-un fel, creierul meu încearcă să tragă o linie între ea şi Callie. Sau poate trebuie să cred că nu o s-o dau în bară înainte să facem mai mult decât să ne sărutăm.

În orice caz, formăm o imagine ciudată, cred, dacă te uiţi la noi de sus. Eu în lumea mea mică. Callie, dormind lângă mine, complet îmbrăcată.

37

CALLIE

Soarele e o torţă uleioasă sus pe cer, într-o dimineaţă rece de început de decembrie. E prima mea zi la Waterfen şi sunt în mijlocul mlaştinii, zgâlţâindu-mă în cabina unui tractor pe care, în mod ciudat, se pare că eu îl conduc. Noua mea şefă, Fiona, e pe un scaun pliant lângă mine, iar în urma noastră este o remorcă plină cu stâlpi de garduri, în timp ce un mic batalion de membri ai personalului şi de voluntari urmăresc, mergând pe jos, urmele adânci lăsate de cauciucurile noastre.

Strâng cu putere şi relaxez mâinile pe volan de câteva ori, doar ca să verific că tot ce se întâmplă e adevărat şi n-am ieşit din somnul meu ca să intru într-unul din visele lui Joel.

E greu să nu mă las distrasă de împrejurimi în timp ce conduc. Peisajul sclipeşte în toiul iernii, iar lumina soarelui străluceşte pe pământul îngheţat. De două ori surprindem câteva căprioare roşcate fugind printre tufe, în timp ce un erete face loopinguri pe şevaletul perfect al cerului.

– E imposibil să te împotmoleşti cu tractorul, nu-i aşa?

Ne apropiem de o porţiune de pământ ud care seamănă îngrijorător de mult cu o mocirlă.

– Ba nu, nu este, răspunde Fiona veselă.

Cu părul negru şi obrajii roşii, are atitudinea intolerantă a unei moaşe.

– Şi ce faci dacă te împotmoleşti?

– Oh, nu faci asta.

– Ce nu faci?

– Nu te împotmoleşti, spune ea cu un zâmbet. Dacă faci asta, te-ai ars.

Stau cu ochii pe glodul din faţă.

– Exact. Am înțeles.

Ea râde.

– Relaxează-te. E ca atunci când conduci o mașină. O să simți dacă pierzi tracțiunea.

O simt cum mă privește.

– Conduci, nu-i așa? Am uitat să-ți verific permisul.

Zâmbesc și confirm că da, am permis de conducere. După aproape doi ani de muncă la cafenea, când cea mai mică picătură de cafea vărsată părea să devină o critică pe TripAdvisor, abordarea relaxată a Fionei era ca o permisiune să respir. Simt deja cum creierul meu schimbă banda, schimbând și vitezele în mintea mea. Poate aș fi și puțin emotivă în privința asta dacă n-aș fi responsabilă de echipamente agricole și n-aș încerca să evit să mă înfig cu capul înainte în cel mai apropiat șanț.

O să ajung să iubesc tractorul ăsta cu timpul, mă asigură Fiona. Îmi descrie verile hipnotice pline de soare în care scoatem buruienilor, după-amiezile lungi și gânditoare petrecute plimbându-ne pe pajiștile din mlaștină, aerul împestrițat de lumina soarelui și presărat cu fluturi. Îmi spune că am venit în cel mai urât moment al anului.

– Ceea ce este, de fapt, un lucru bun, adaugă ea, pentru că, după cum văd eu lucrurile, vremea nu poate decât să se amelioreze de acum înainte.

– Dar mie îmi place iarna, îi spun eu.

Zâmbetul ei e plin de simpatie.

– Încă n-am început să curățăm sistemul de diguri.

Petrecem dimineața ridicând un gard cu stâlpi și sârmă care să țină animalele înăuntru, ceea ce este cumva înspăimântător din cauza tensiunii. Sunt îngrozită că aș putea să greșesc și să-i fac pe colegii mei să ricoșeze până în spatele unei ambulanțe. Însă agitația mă revigorează – faptul că mă concentrez atât de tare să nu decapitez pe cineva sau să nu intru cu tractorul în mocirlă ori să-mi pierd echilibrul și să cad într-un dig e un stimulent

neașteptat. E ca o injecție cu adrenalină la care am tânjit din ziua în care am început să lucrez la firma de ambalaje.

Luăm prânzul în vârful mormanelor de stuf, departe, în mijlocul mlaștinii. Încinși și gâfâind din cauza muncii de dimineață, ne scoatem hainele de lână și jachetele, deși temperatura e aproape de îngheț. Ne uităm cum pivotează și plonjează un vânturel la vânătoare, iar aerul rece ne spală pielea asudată precum apa. Dintr-o zonă apropiată, plină de copaci cu crengi golașe, ciripitul stăncuțelor cade ca ploaia.

În timp ce înghițim supa și sendvișurile, conversația se abate spre dorul de ducă. Dave, un voluntar care a absolvit de curând ecologia, pleacă săptămâna viitoare să lucreze la un proiect de conservare în Brazilia, monitorizând și cercetând fauna într-o rezervație de stat. Sunt complet uimită din clipa în care mi-a spus.

Fiona ne întreabă pe toți care sunt destinațiile în care vrem să ajungem într-un final.

– Letonia, spune Liam.

Noduros, cu umerii lați și părul de culoarea mierii, e asistentul permanent al Fionei, venit acum cinci ani după ce și-a dat seama cât de puțin se pricepea la auditul financiar.

– Frumusețe, pace și liniște, nu e nimeni în jur să te enerveze.

– Ai fost deja în Letonia, subliniază Fiona. Asta nu se pune.

Zâmbesc, mă gândesc la ghidurile mele din apartament, mă întreb dacă eu și Liam am putea avea mai multe în comun.

Liam ridică din umeri.

– Nu vreau să mă duc nicăieri în altă parte.

– Nu vrei într-un loc mai exotic? întreabă Dave, deși zâmbetul din ochii lui îmi spune că au mai avut discuția asta. Poate, în Africa?

– Nu. Știi că am sânge-rece. În orice caz, am văzut cam cât am vrut din lumea asta.

Fiona se întoarce spre mine.

– Dar tu, Callie? Destinația ta de vis?

– Parcul Național Lauca, spune eu. Știți, e în...

– Chile, răspund toți în cor.

Mă aplec ușor în față.

– E o pasăre acolo...

Dave începe să râdă.

– Ah, celebrul fluierar *Phegornis mitchellii*.

Liam pufnește pe nas, răsturnând în gură punga de chipsuri.

– Ai șanse mai mari să vezi leopardul zăpezilor.

– Sau un unicorn.

Dave chicotește.

– Știu pe cineva care a văzut unu, zice Fiona.

Dau din cap bucuroasă, amintindu-mi de fata de la cursul meu din facultate.

– Și eu cunosc pe cineva.

Dave zâmbește.

– Ei bine, dacă faceți rost vreodată de o poză, să mi-o trimiteți și mie.

Fiona se uită la mine.

– Nu-i băga în seamă. Prietena mea spune că locul acela e uimitor, lucruri pe care le vezi o dată în viață. Și pasărea aceea ar fi o descoperire fantastică.

– Așa e, spune Liam, stâlcind punga goală și uitându-se la ceas. Toate bune și frumoase, dar gardul trebuie terminat.

– Mă tem că trebuie să te obișnuiești cu el, îmi spune Fiona făcându-mi cu ochiul. E ca un husky. Întotdeauna vrea să meargă mai departe.

Deja îmi place de Liam – pare genul meu de om. Așa că sunt prima care sare imediat de pe mormanul de stuf și-l urmez de-a lungul gardului.

Bat la ușa lui Joel când ajung acasă, zâmbind fericită când mă îmbrățișează.

– Scuze. Sunt transpirată și oribilă.

– Transpirată și frumoasă, insistă el. Spune-mi tot.

Îi descriu ziua, îi arăt băşicile din palmă.

– Partea bună e că am învăţat să conduc un tractor.

– În prima zi? Te-au aruncat în piscina de mare adâncime.

– Da. Dar nici n-am avut timp să intru în panică.

– Oameni de treabă?

– Da, foarte de treabă. Chiar grozavi.

Îi zâmbesc lui Murphy.

– El cum e?

– Păi, la început a tânjit după tine. Dar l-am cucerit cu combinaţia mea fatală de plimbări, minge, gustări şi mângâieri pe burtică.

Începe să vorbească în şoaptă.

– Între noi fie vorba, cred că are o slăbiciune pentru Tinkerbell.

Pufnesc în râs.

– Tinkerbell e prea bătrână pentru el. Are aproape zece ani.

– Hei, nu respinge ideea. Diversiunea asta a făcut minuni.

Simt înăuntrul meu cum dispare tensiunea, ca o velă care se dezumflă când se opreşte furtuna.

– Mulţumesc foarte mult.

– Cu foarte mare plăcere. Bei ceva?

Se duce la frigider, scoate o sticlă şi caută un tirbuşon.

Apartamentul lui Joel îl face de râs pe al meu – e mereu curat şi ordonat, o capsulă de calm. În living are doar o canapea cu două locuri, cu o cuvertură albastră-verzuie aşezată frumos pe spetează, un televizor de o mărime decentă, o boxă cu Bluetooth şi mai nimic altceva – în afară de o plantă suculentă pe poliţă şi o măsuţă de cafea, pe care se află ca de obicei caietul şi pixul.

Mă trântesc pe canapea.

– Ai cumpărat vin ca lumea.

– Poftim?

– Dacă are dop de plută, e elegant. Sau am inventat eu asta?

– Păi, spune el turnându-şi un pahar, se pare că e un lucru bun. Pentru pădurile de plută. Am citit şi eu un pic, acum, că lucrezi în conservarea mediului şi aşa mai departe.

Traversează camera şi-mi dă paharul care pare rece ca gheaţa.

– Poftim, împotmoleşte-te în ăsta şi mă duc să-ţi pregătesc o baie.

Oh, inima mea. Inima mea cântă.

– Mulţumesc, bâigui eu, dar el a dispărut deja în baie ca să pornească robinetul cu apă caldă. Îl privesc cum pleacă – lăţimea umerilor, chica de păr negru – şi am o senzaţie intimă de dor.

După câteva săptămâni intense petrecute împreună, eu şi Joel tot n-am făcut sex. Ştiu că nu vrea să grăbească lucrurile, că sentimentele lui despre relaţii sunt complicate, că se îndoieşte de propria competenţă în probleme sentimentale. Aşa că mă bucur că nu grăbim lucrurile. Ceea ce facem mi se pare potrivit pentru noi.

Când baia e gata, intru – Joel a aprins o lumânare, a pus un prosop curat să se încălzească pe bară. E ca un dans lent cu gesturi tandre, toate lucrurile pe care le făceam pentru Piers şi pe care el nu mi le întorcea niciodată, probabil pentru că nu credea că meritam efortul.

Până de curând, Joel probabil nici nu avea lumânare, darămite spuma de baie cu aromă de lavandă pe care a turnat-o în apă. E ca şi cum a aşteptat ani de zile să aibă pe cineva pentru care să facă asta.

38

JOEL

Este jumătatea primei săptămâni la Waterfen pentru Callie și ne întoarcem pe jos acasă de la cina petrecută cu fostul meu șef, Kieran, și Zoë, soția lui. După căldura studioului lor cu încălzire prin pardoseală (locuiesc într-o vilă cu fațadă dublă de cărămidă bej, pe unul dintre bulevardele cele mai scumpe din Eversford), lumea de afară pare cumplit de rece.

– Kieran e singurul tău prieten adevărat? mă întreabă Callie cu blândețe în timp ce mergem, iar răsuflarea noastră e albă ca aerosolii în aerul de decembrie.

– Steve e un prieten bun.

Mai bun decât majoritatea, dat fiind tot ce a avut de suportat din partea mea.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce sunt Kieran și Steve singurii tăi prieteni adevărați?

Are brațul prins de al meu și mă întreabă ca și cum nu ar fi mare lucru. Numai că eu știu că este. Cred că se întreabă dacă un tip fără un defect grav de personalitate poate să ajungă la vârsta de treizeci-patruzeci de ani fără o gașcă cu care să se mândrească. Omniprezentul Doug, are propria cohortă credincioasă (foști amici din școală, colegi de rugby, colegi de serviciu, amici prin alianță) n-a crezut asta niciodată. Mereu mă tachinează că nu fac grătare de ziua mea, că verile mele sunt lipsite de invitații la nuntă. Campionatele Mondiale vin și trec fără o gașcă cu care să închin un pahar.

– Cred că după ce au început visele, recunosc eu, nu prea m-am preocupat să-mi fac prieteni. Mi se părea uneori o slujbă cu normă întreagă. Încercam

să ţin evidenţa tuturor lucrurilor, să-mi ţin mintea sănătoasă. Încă mai pare, dacă e să fiu sincer.

Seara trecută era un exemplu clar. Am visat că era clonat cardul de credit al unei rude apropiate şi contul îi era golit. Am câteva luni la dispoziţie, dar ce pot să fac? Să-i spun să plătească doar numerar până în iunie, să-şi întărească siguranţa pe internet? M-am gândit toată dimineaţa, în cele din urmă am ales să-i trimit un e-mail. Am inventat ceva despre un prieten care se pricepe la asta. Ce face mai departe cu informaţia, asta cred că depinde de el.

Când ridic din nou privirea, e aproape ora prânzului. Abia îmi amintesc când a plecat Callie din apartament şi s-a dus la serviciu. Nici nu am avut grijă să o sărut când s-a trezit, să-i fac cafeaua, să o întreb dacă avea chef să facem ceva în weekend. Mici şanse de a crea o legătură, care mi-au scăpat printre degete.

– E păcat, spune Callie acum.

Îmi dreg glasul.

– Nu-ţi lipseşte ce n-ai avut niciodată. Şi în prietenii nu e uşor să investeşti când trebuie să ţii pentru tine tot ce te defineşte.

– Poate nu e nevoie să te definească.

Dar e, îmi spun. *Nu am de ales.*

Trecem mai departe, pe lângă balustradele de fier forjat, cu lujeri de iasomie de iarnă printre ele.

– Ei bine, prietenii mei te îndrăgesc, spune Callie. N-am mai făcut faţă mesajelor a doua zi după petrecerea lui Esther.

Zâmbesc.

– Asta e bine.

Pentru că, dacă nu poţi fi normal, atunci cred că cel mai bine e să poţi lăsa o impresie decentă.

– Ştii, ceea ce crezi tu despre tine nu e întotdeauna ceea ce văd ceilalţi.

Gust dulceaţa vorbelor ei, îi strâng mâna în îndoitura cotului meu.

– Apropo de asta... mereu te-ai gândit la tine însăţi ca la un concurent secret la *Mastermind*?

Ea râde.

– Poftim?

– Cum adună cineva atâtea cunoştinţe generale? Tu ştii *tot*.

(Am jucat un joc de curiozităţi după cină. Şi ca să nu lungesc vorba, Callie a şters pe jos cu noi toţi.)

Deloc surprinzător, e întruchiparea modestiei.

– Ba deloc. Am fost bună doar la ştiinţe şi la natură.

– Şi la geografie. Adică, de unde ştii atât de multe detalii despre Peru? Şi nu cunosc pe nimeni care să ştie care e capitala Tanzaniei.

Callie îşi afundă bărbia în eşarfă.

– Ha! Piers detesta lucrul ăsta la mine.

– Ce să deteste?

E greu să mi-o imaginez pe Callie cu vreo calitate detestabilă.

– Că ştiam multe detalii şi curiozităţi. Credea că încerc să demonstrez că sunt mai bună decât el.

– Ca un copil, sugerez eu, nefiind deosebit de dornic să mă lansez într-un atac la adresa lui.

Tipul şi-a ratat şansa de a fi cu cea mai bună fată din lume. E deja condus cu o sută la unu.

– Să zicem doar că, dacă pierdea cum ai făcut tu în seara asta, ar fi stat bosumflat o săptămână.

Mă prefac indignat, ridicând din sprâncene.

– Stai aşa – cum am făcut *eu*? N-am fost atât de slab ca Zoë. Ea nici măcar n-a ştiut cine a inventat telefonul.

Callie începe să râdă. Mă strânge puţin mai tare de braţ.

– Nu-i aşa că murea de nerăbdare să spună *Domnul Telefon*?

– Da, şi s-a stăpânit doar pentru că o tot lovea Kieran cu piciorul.

Fierbând de veselie, privirile ni se întâlnesc. Ne strâmbăm de râs. Un tip singur care-şi plimbă câinele seara târziu ne ocoleşte de departe, uitându-se

peste umăr în timp ce se îndepărtează pe strada altminteri tăcută.

Nu-i spun lui Callie cum m-a încolţit Kieran mai devreme la bucătărie, în timp ce-l ajutam să strângă farfuriile. (Am învăţat cu ani în urmă de la Tamsin că, atunci când ai copii, apreciezi lucrurile mărunte.)

– Unde ai găsit-o pe fata asta?

Întrebarea lui era retorică. Callie le spusese deja povestea la supa de păstârnac, cu o mână pe mâna mea şi talpa în îndoitura gleznei mele. Aşa că doar am zâmbit.

– Mă bucur pentru tine, amice.

– Mersi.

– Mi se pare că lucrurile încep în sfârşit să meargă bine pentru tine.

Încep să aşez farfuriile în maşina de spălat. Din sufragerie, o aud pe Zoë râzând zgomotos de ceva ce-a spus Callie. Gâlgâitul vinului turnat în pahare.

Mă întorc cu faţa spre el.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Joel.

Vorbind cu blândeţe, a întins mâna spre mine, aşezându-şi palma pe clavicula mea.

– Am vorbit despre asta.

De-a lungul anilor în care am lucrat împreună, Kieran s-a dovedit genul acela de influenţă stabilizatoare de care nu realizasem pe deplin că aveam nevoie. Hotărât şi calm, era mereu vigilent în privinţa celor mai dificili clienţi ai mei şi a deciziilor de natură clinică. Când terminam cu munca grea, ieşeam la o bere, la un joc de biliard. Şi eu pândeam ridurile care îi apăreau mereu la ochi cu câteva secunde înainte să-şi piardă controlul. Pentru că atunci când apăreau era gata: mi-l pierdeam şi eu.

Avea riduri pe faţă care au apărut şi mai târziu. Dar erau din pricina frustrării în timp ce mă privea cum mă îndepărtam tot mai mult de viaţa pe care o construisem. Însă nu şi-a pierdut niciodată cumpătul cu mine. Doar a

aşteptat cu răbdare, de parcă aştepta ca acel curent care mă ducea departe să se întoarcă. Să încep să parcurg înot drumul lung şi chinuitor până la mal.

Am scos tava de sus a maşinii, am început să aşez castroanele de supă cu gura în jos. Kieran a lăsat mâna în jos.

– S-a întâmplat o singură dată, Joel.

De parcă era nevoie s-o spună.

Cu o dată prea mult.

– Nu a fost din vina ta ce s-a întâmplat.

Poţi să spui unele lucruri de un milion de ori şi totuşi să nu le crezi. Ca faptul că o pasăre zboară din Alaska în Noua Zeelandă fără să se oprească măcar o dată să-şi tragă sufletul. Sau atunci când un om pe care-l iubeşti moare în somn, iar tu ai fost tot timpul lângă el, ţinându-l de mână.

Preţ de câteva clipe, în cameră e o linişte ca-n cosmos.

– Hei, poţi să-mi faci o favoare? a întrebat Kieran pe urmă. Are legătură cu Callie.

Îi arunc o privire ironică.

– Să n-o dau în bară?

Kieran a ridicat din umeri.

– Da. Îmi place cum se uită la tine. De parcă eşti singura persoană din cameră. E un lucru rar.

Atunci m-am prins de marginea blatului. Am sperat să nu observe.

– Spune-mi cum pot să am asta şi să n-o stric cumva.

A observat.

– De fapt, e destul de simplu.

– Luminează-mă. Te rog.

Deşi nu poate, sigur că nu poate. Pentru că habar nu are ce motivează cele mai mari temeri ale mele.

– Trebuie doar să-ţi iei angajamentul. Să sari. Cu picioarele înainte, fără reţineri.

După aceea, ne-am dus înapoi la Zoë şi la Callie în sufragerie. Dar tot restul serii nu m-am putut gândi decât la: *Cum naiba te implici într-o relaţie*

când îți este prea frică să te îndrăgostești?

39

CALLIE

Până la finalul primelor două săptămâni la Waterfen, simt o renaştere înăuntrul meu.

N-am fost niciodată atât de conectată la corpul meu. Mă minunez de zvâcnetul şi îndoitura ligamentelor îndelung adormite în timp ce fluxul meu sangvin arde, plămânii mi se extind şi muşchii se trezesc încet. Ridic buşteni şi adun stuful cu furca, merg prin apă, gustând totodată atracţia aspră a răsuflării tăiate. Râd de absurdul transpiraţiei la temperaturi negative, mă încântă satisfacţia secerii manevrate cu pricepere. Şi încep să tânjesc după valul narcotic de epuizare ce vine seara, mlaştina analgezică atunci când mă afund în canapeaua lui Joel şi el îmi masează nodurile din spate cu degetele mari.

Îmi amintesc cum mă tachina Piers când mă chinuiam să deschid borcanele cu gem sau să scot dopul de plută dintr-o sticlă de spumant. *Să mă vezi acum*, îi spun eu în gând în timp ce încarc remorca cu buşteni de douăzeci de kilograme, simţind arsura în spinare când scot buruienile din şanţuri, aruncându-le într-o parte în grămezi mari, ca nişte zgârie-nori pentru şoareci.

În fiecare zi, lumea se întoarce între degetele mele, deasupra capului, sub picioare. Am o senzaţie terestră că m-am întors acasă.

Vineri după-amiază, Fiona mă întreabă dacă sunt măritată. Presupun că e greu să-ţi dai seama aici, unde nimeni nu poartă verighetele de teamă să nu ajungă în ecosistem.

Tăiem stuful în mlaștină. Fiona şi cu mine suntem la furcă, în urma lui Liam şi a câtorva voluntari cu maşinile de tuns iarba. Azi, vântul e muşcător şi face ca burnița să cadă pieziș, dar munca e atât de grea și te încinge în aşa fel, că am rămas deja doar în tricou.

Faptul că m-am simțit atât de vie şi de înflăcărată i se datorează şi lui Joel, bineînțeles. Sunt atrasă nebuneşte de el într-un fel complet nou pentru mine. E ca o doză zilnică de dinamită în adâncul meu când îi simt mâinile explorându-mi corpul şi gura lipită de a mea.

Dar el tot vrea să aşteptăm înainte să mergem mai departe. Îmi şopteşte asta câteodată când suntem împreună, mereu separându-ne înainte să ajungem într-un punct fără întoarcere. *Nu vreau să ne grăbim. E în regulă? Însemni atât de mult pentru mine.*

Atât de diferit de Piers şi de oricine altcineva cu care m-am întâlnit. Şi cu toate că, bineînțeles, tânjesc să fac sex cu Joel, în acelaşi timp stăpânirea de sine şi reținerea fac ca totul să pară şi mai plin de energie.

– Nu, îi răspund Fionei. Nu sunt măritată.

– Trăieşti cu cineva?

Zâmbind, îmi dau părul la o parte din ochi.

– Într-un fel. Mă întâlnesc cu un tip care stă în apartamentul de la parter.

Fiona ia stuful în furcă de parcă-l ucide pentru cină. Îi invidiez tehnica, perfecționată de-a lungul anilor – poate să ia o cantitate dublă față de mine şi ştiu că eu o încetinesc.

– Da? Şi cum e?

Încep să i-l descriu – îmi place să vorbesc despre Joel, să-i simt gustul numelui pe limbă. Dar în timp ce îmi ies vorbele din gură încep să mă simt aproape ca o copilă, de parcă îi povestesc despre un prieten imaginar. Probabil Fiona o consideră o aventură, nicidecum o relație, deşi e greu să ştiu sigur. Sunt mult mai puține ocazii pentru a ghici nuanțele din limbajul trupului când eşti în mijlocul unui exercițiu fizic într-un strat de stuf.

– Cu ce se ocupă?

– A fost veterinar.

Ea nu răspunde câteva clipe. Pe urmă:

– Stai. Joel. Nu cumva Joel Morgan?

– Da! Îl cunoşti?

Ea dă din cap, încă întorcând furca.

– I-a salvat viaţa ciobănescului meu german. A mâncat un cârlig de pescuit cu momeală în el pe plajă şi l-a înghiţit cu tot cu fir.

– Au! Bietul de el!

– Ştiu. Şi nici nu-i plac veterinarii bărbaţi. Dar Joel a fost excelent. Foarte calm. Grozav tip – nu o să uit niciodată cum s-a purtat cu câinele.

Sunt foarte fericită să accept un compliment în numele lui.

– Pare a fi stilul lui.

– Am trecut pe acolo după o săptămână să-i mulţumesc cum trebuie, dar mi-au spus că a plecat.

Continuăm câteva clipe să dăm cu furca. Respiraţia îmi e sacadată şi palmele mă ustură de la băşici, deşi am mănuşi groase.

– Şi acum ce face?

– Şi-a luat o mică pauză, spun eu cât de relaxat pot, ca şi cum nu e mare lucru. Plimbă nişte câini pentru câţiva vecini, cei care nu prea pot ieşi din casă.

– Oh. Păi, spune-i să se întoarcă repede. Era un veterinar extraordinar. Unic.

– Mulţumesc. O să-i spun.

– Şi dacă se poartă la fel de frumos cu oamenii pe cât se poartă cu animalele, aş zice că ai pus mâna pe unul bun.

Câteva ore mai târziu, mă întâlnesc după serviciu cu Joel la un restaurant chinezesc. Sunt hămesită, mai ales după ce am terminat o tură de opt ore de ridicat greutăţi.

– Am trecut mai devreme pe la cafenea. Dot te salută, îmi spune el.

De când am plecat se duce mai rar pe acolo,. Pare obosit în seara asta – nu prea a dormit toată săptămâna – dar ochii îi sunt încă plini şi calzi, căutând pe faţa mea povestea zilei de azi.

– Adică, încă n-au declarat faliment?

– Hei, eşti plecată doar de câteva săptămâni. Colapsul corporaţiilor durează.

Zâmbind, iau o gură de apă.

– E ciudat fără mine acolo?

– Puţin. Mai ales când Dot îşi trage un scaun la masa mea şi refuză să plece.

– Ai cunoscut-o pe Sophie? Dot a spus că a început săptămâna asta.

Sophie e noua angajată entuziasmată a lui Ben care, din câte zice Dot, a sugerat deja să introducă o uniformă, să renunţe la serviciul la masă şi – în cuvintele lui Dot – „să violeze cu nesăbuinţă meniul cu avocado“.

Grace era alergică la avocado. Îi dădea crampe atât de severe încât se făcea ghem.

Frecându-se cu piciorul de piciorul meu, Joel mă fixează cu ochi negri.

– Da. Deşi nu se compară cu tine, bineînţeles. E puţin... aspră.

Mă încrunt, rupând cu degetele un pachețel de primăvară. Grace îşi dorea foarte mult o cafenea prietenoasă, un loc fără un cod pentru mărimea ceştii de cafea, unde puteai să intri singur fără să te simţi stânjenit.

Uneori o auzeai din stradă cum râdea, râsetele ei revărsându-se în aer precum nişte confetti. Deseori era şi afară, vorbind cu trecătorii în timp ce ştergea mesele de pe trotuar. Grace se dăruia cu totul lumii din jurul ei – ca o fereastră aprinsă noaptea, nu puteai trece pe lângă un loc unde se afla ea şi să nu te simţi pătruns de căldură.

Când Joel mă întreabă despre ziua mea, îi povestesc despre câinele Fionei.

– Spune că ai salvat viaţa ciobănescului ei german, cu o săptămână înainte să pleci.

El reumple paharele cu apă din carafă – mai întâi pe al meu, pe urmă pe al lui.

– Cârlig de pescuit?

– Acela e.

Mi se pare impresionant, sinceră să fiu, că cineva ar putea să aducă aici și acum un câine care a înghițit un cârlig și Joel ar ști exact ce să facă.

– Drăguț câine, din câte îmi amintesc.

– Se pare că în general nu-i plac veterinarii bărbați.

– Fionei sau câinelui?

Zâmbesc.

– Câinelui.

– Oh, era de treabă. Câinilor de acest fel le este, de obicei, doar teamă.

– Poate știa.

– Ce să știe?

– Că ești unul dintre cei buni.

El se foiește pe scaun, stânjenit ca întotdeauna când i se face un compliment.

– Fiona mi-a spus să nu-ți iei o pauză prea lungă. A adăugat că erai excelent – ea a spus, nu eu. Deși întâmplător și eu cred că ești destul de grozav.

– Servește-te cu *chow mein*, murmură el rușinat, gesticulând cu bețișorul. Nu-l lăsa să se răcească.

40

JOEL

Eu și Callie am ieșit din magazinul nostru local cu produse diverse și de grădină, după ce am petrecut o oră sub asaltul optic și acustic al paradisului iernii, mai iluminat ca Blackpool. Locul era ca un Crăciun drogat, o psihoză de suprastimulare. Tamburine deghizate în clopoței de sanie, mirosul latent de *latte* cu aromă de turtă dulce. O infanterie de spiriduși care se vând greu.

De obicei, împrumut veselia de Crăciun de la sora mea. Dar când Callie a descoperit că putem închiria un pom din magazinul de grădinărit, care putea fi apoi redat celor care îi creșteau pentru a fi refolosit în anul următor, m-a întrebat dacă nu voiam să intru și eu în atmosferă.

Am spus că da. Dar asta a fost înainte să accept s-o ajut să care un brad printr-o parcare arhiplină cu trei zile înainte de Crăciun.

– Deci, de asta cumpără oamenii brazi falși, icnesc eu.

– Dar cei de plastic nu sunt veseli.

Dau capul pe spate către magazin.

– N-am fost niciodată în viața mea într-un loc mai lipsit de veselie ca paradisul acela al iernii. Unde cred că își fac prea multă reclamă, apropo.

– Cred că ești doar supărat că n-ai apucat să te întâlnești cu Moș Crăciun.

– În mod sigur, nu. Purta ochelari de soare.

– De la prea multe lumini?

Clatin din cap.

– Cred că de aseară. Era mahmur sută la sută.

Callie râde.

– Bietul om. Imaginează-ți ce chin pe el.

– Încerc să nu. Copii care ţipă. Muzică de Crăciun non-stop. Nevoia copleşitoare de a voma... Acum, că ai adus vorba, seamănă puţin cu Crăciunul în familia mea.

În cele din urmă, ajungem la maşină şi sprijinim bradul de bara de protecţie. Îmi duc mâinile la spate, respir aerul curat. Steve ar fi îngrozit dacă ar vedea cât de puţină forţă am în trunchi. Nu cred că aş rezista nici cinci minute la locul de muncă al lui Callie (spre deosebire de mine, ea de-abia dacă a transpirat).

– În fine.

Pune un picior pe cauciucul din spate, gata pentru prima încercare de a urca bradul pe capotă.

– Cel mai bun lucru la un brad adevărat e că-ţi face apartamentul să miroasă minunat.

– Stai aşa, când am spus că îl punem în apartamentul meu?

Ea zâmbeşte.

– Hm, cum să-ţi explic?

– Te gândeşti că nu o să reuşesc să-l car la etaj, nu-i aşa?

Avea dreptate, de fapt. Aşa că punem bradul în living în dreptul ferestrei. Împodobim crengile cu beteală şi flecuşteţe, luminiţe, ciocolăţele. Mă face puţin nostalgic după vremurile de demult.

Tata a cam abandonat ideea de Crăciun după ce a murit mama. Nu erau niciodată decoraţiuni, nici mâncare specială în frigider. Efortul lui consta în a ne cumpăra tuturor vouchere cadou la centrul comercial din oraş.

Cred că toţi au fost uşuraţi în secret când s-a născut Amber, iar Tamsin s-a oferit să fie ea gazda. Moştenise apetitul mamei pentru distracţie, la urma urmei. Ştiam că lucrurile se îmbunătăţeau când, ameţită, mi-a mărturisit într-o seară, la mine acasă, că plănuia „să facă una lată anul ăsta de Crăciun“. Sentimentul, cel puţin, venise la ţanc.

În sfârşit, am rămas fără chestii strălucitoare. Păşesc în spatele lui Callie, o prind în braţe. Ea se sprijină de pieptul meu şi-mi lipesc faţa de bogăţia

parfumată a părului ei. Stăm așa câteva clipe, făcând schimb de bătăi de inimă. *Cred că o simți pe a mea cum înnebunește*, mi-aș dori să spun. *Mă îndrăgostesc de tine, Callie.*

– Știi, șoptește ea, încep să cred... că anul ăsta Crăciunul s-ar putea să fie chiar plăcut.

Sentimentul e dureros de familiar.

– Cred că ultimul a fost destul de greu pentru tine.

Se întoarce cu fața spre mine. Ochii ei sunt blânzi ca o veioză de noapte.

– Și pentru tine e probabil o perioadă grea din an.

– E mai ușor de când au apărut copiii. Îi punem pe ei în centrul atenției acum.

Ea zâmbește.

– Pun pariu că le place.

– Totul se reduce la fratele și la sora mea, de fapt. Eu doar apar cu cadourile. Las copiii să se urce pe mine. Încerc să nu beau prea mult.

– Ah. Mantra tuturor unchilor iubitori de pretutindeni.

– Oh, și sunt și arbitru. Anul trecut aproape s-a lăsat cu bătaie. Pantomimă.

– Ce altceva?

– Indiciul era *Good Vibrations* de la Beach Boys. Fratele meu era beat. S-a gândit să încerce s-o facă vulgară.

Ea începe să râdă.

– Oh, nu!

– Da, a fost destul de nostim. Eu și Tamsin am acoperit ochii copiilor. Tata era complet treaz și îngrozit. Până la urmă, au ieșit cu ceartă cu tot în grădină. A trebuit să intervin.

Callie zâmbește, de parcă tocmai i-am spus cea mai înduioșătoare poveste.

– Mi-ar plăcea să-ți cunosc familia.

– E cam greu... să petrec timpul cu ei acum.

Încerc să alung tristețea, agățat de un fir de sârmă întins de nostalgie, care s-ar putea în curând să însemne ceva cu totul diferit pentru mine. Deși încă

n-am aflat nicio dovadă despre tata, tot nu reușesc să scap de forța visului.

– Gândindu-mă la ceea ce știu despre tata – sau cred că știu – nu ştiu sigur cum mă simt.

Ea mă strânge încurajator de mână.

– Dar e Crăciunul, cedez eu. Așa că o să-i văd, cu siguranţă, la un moment dat şi ar trebui să vii şi tu.

– Mi-ar face plăcere.

Ne așezăm împreună pe canapea. În partea opusă a camerei, focul de bușteni trosnește ca lava topită.

– Dar tu? Te duci la părinții tăi?

– De obicei, mergem la mătușa mea de Crăciun. E un fel de tradiţie de familie. Dar verii mei sunt cam nesuferiți. Nu sunt sigură că o să am chef de... sărbătorit dacă îl petrec cu ei.

Inima mea tresaltă când îmi vine o idee.

– Păi, ascultă, dacă tot ne evităm amândoi familiile, ce-ar fi să-l petrecem împreună?

Ea mă sărută.

– Mi-ar plăcea. Trebuie doar să... îi anunţ pe mama şi pe tata.

– Nu vreau să provoc vreo...

– Nu, e în regulă, spune ea repede. Nu o să fie o problemă, promit.

Trec câteva momente. Pe urmă, se ridică și se duce la fereastră. Coboară jaluzelele, mă roagă să sting luminile. Mă conformez.

Se așază pe vine și bagă în priză ştecherul de la luminiţele pe care le-am întins în pom. O mini-supernovă explodează, scăldând pereții într-o strălucire multicoloră.

– Poate ăsta e anul în care începem să vedem Crăciunul diferit, șoptește Callie.

Alung toate gândurile la viitor şi la trecut. Pentru că în clipa asta, în seara asta, sunt mai fericit decât am fost de multă vreme.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate.

41

CALLIE

În cele din urmă, singurul mod în care reușesc să petrec ziua de Crăciun cu Joel este să accept să mă duc la părinţii mei la cină în ajun ca să-l întâlnească și ei pe bărbatul acesta misterios al meu. Cred că o mică parte din mama nu a crezut că există măcar.

Joel i-a încântat, bineînțeles. A pus cele mai bune întrebări, a râs la glumele tatei, a vorbit călduros cu mama.

Înainte să plecăm, când Joel era la toaletă, mama mi-a șoptit:

– Ei bine, cred că e grozav, scumpo. Foarte pragmatic.

Între timp, tata, cu brațul pe după umerii mamei, a adăugat:

– Băiat de treabă.

Iar zâmbetul lor în clipa aceea a fost toată aprobarea de care aveam nevoie.

Mă trezesc în dimineața de Crăciun în sunetul gălăgiei din bucătărie. Merg acolo și-l găsesc pe Joel desculţ, în blugi, cu o cămașă cadrilată, privind în gol la o tigaie. Murphy stă optimist la picioarele lui.

Joel se uită peste umăr și zâmbește.

– Voiam să te întreb cum preferi ouăle, e însă o eroare în planul ăsta.

Sar pe un scaun.

– Care anume?

– Habar nu am ce să fac cu ouăle.

Zâmbește și-mi întinde o sticlă de Buck’s Fizz.

– Mă revanșez cu asta? Crăciun fericit!

Prânzul se desfășoară mai ușor decât micul dejun, mai ales pentru că Joel a fost suficient de prevăzător şi a cumperat tot conţinutul raftului cu produse congelate din magazin, ca să fie nevoie să se mişte doar între cuptorul de la aragaz şi cuptorul cu microunde. Simt un fior de plăcere vinovată când mă gândesc la ce ar spune mama – cea mai mare adeptă a gătitului în casă – dacă ar şti că pregătim cartofi copţi dinainte, sos din granule şi sos pentru pâine dintr-o pungă care scoate un piuit când e gata. Ceva în toate astea pare delicios de rebel.

Când îi spun asta după prânz, pe canapea, Joel zâmbeşte.

– Dacă ţi se pare o răzvrătire să foloseşti cuptorul cu microunde, părinţii tăi sunt *foarte* norocoşi.

– Oh, încă nu mi-au văzut tatuajul.

– Nu crezi că ar fi de acord?

– Îţi aminteşti tatuajul meu, nu-i aşa?

Câteva clipe, mă priveşte fix, apoi spune încet:

– Nu sunt sigur. Poate am nevoie de o reamintire rapidă.

Mi se aprind flăcări în stomac în timp ce zâmbesc şi mă conformez, lăsând blugii mai jos ca să arăt porţiunea de piele tatuată. Joel se apleacă în faţă şi gura lui o găseşte pe a mea, cel mai intens sărut, apoi se retrage şi începe să deseneze cu degetul conturul păsării. Trece cel puţin un minut înainte ca mâna lui să coboare încet şi delicat în blugi, din ce în ce mai jos, fără să-şi ia ochii de la ai mei. Îşi lasă degetele să atingă marginea lenjeriei iar şi iar, o tachinare atât de prelungită că e aproape insuportabilă. Şi în cele din urmă mută mâna între picioarele mele, iar eu las capul pe spate şi închid ochii, plutesc sus de tot pe cer.

– Ţi-am luat ceva, murmură el mai târziu, cu răsuflarea dulce şi caldă în părul meu, cu un deget încă trasând tatuajul de pe şold.

Aduce un cadou de sub brad. Stând în şezut, îi simt ochii asupra mea când îl desfac şi zâmbesc. E o carafă cu două pahare, la fel ca cele din care am băut în seara aceea la restaurantul italienesc înainte de interviul la Waterfen.

– Aşa, vei fi mereu la o cafenea pe trotuar, spune el, undeva în Mediterana.

Sunt mișcată aproape până la lacrimi când mă aplec să-l sărut; îi șoptesc un mulțumesc.

– Oh, și... mai e și asta.

Desfăcând al doilea pachet, ating cu degetele bumbacul moale al unui tricou cu un tractor negru şi un slogan: *CEALALTĂ MAŞINĂ A MEA E UN TRACTOR*. Izbucnesc în râs.

– Excelentă alegere!

– L-am văzut şi m-am gândit la tine.

– Ai dat peste el întâmplător?

– Păi, nu. L-am făcut special în locul acela unde printează de pe ecran.

Sigur că da.

– Mulțumesc. Îmi place la nebunie.

El mă ia de mână.

– În regulă. Haide. Cred că e destul de întuneric deja.

– Ar trebui să mă... sperii?

El râde.

– Aș zice că nu e o atitudine greșită în ceea ce mă priveşte.

Așa că Joel îmi acoperă ochii cu mâna în timp ce merg stângace ca un mânz abia fătat în grădină. Mă bucur de senzație – căldura palmei lui pe față, îndrumându-mă prin întuneric.

În cele din urmă, simt atingerea rece a aerului de afară şi Joel dă mâna la o parte. Inspir brusc. Gardul din spate e luminat de sute de beculețe, mica noastră galaxie de licurici.

– Ei bine... asta e o realizare, șoptesc eu după câteva clipe. Să faci o grădină oribilă să arate atât de frumos.

– Da, spune el încetișor. Nu arată prea rău când e curățată, nu-i așa?

Dar înainte să răspund, mă ia de mână şi mă conduce în spate, după magazie. Complet inutilă până în prezent, ușa era sudată de un strat

impenetrabil de iederă. Acum, însă, de sub streașină se vede o căsuță nou-nouță de lemn.

– M-a gândit că poate avem niște pui de supravegheat la anul. Poate măcălendri.

Oh, am așteptat toată viața să te întâlnesc, mă gândesc eu și-l trag spre mine pentru un sărut.

Mai târziu, Joel iese să-l plimbe pe Murphy. Îl duce câteodată să ocolească un cvartal, noaptea târziu – un alt mod, presupun, care să-l ajute să nu se lase toropit de somn.

Cât e plecat, o sun pe Grace. Știu că e ciudat, dar întotdeauna vorbeam în ziua de Crăciun, așa că trebuie cel puțin să-i formez numărul. Unul dintre cele mai dificile lucruri legate de pierderea ei a fost să mă obișnuiesc să scap de reflexele acelea zilnice.

Îmi imaginez, ca întotdeauna, că seara asta va fi cea în care va răspunde. Pe urmă, că o voi întreba unde a fost atâta timp și ea o să-mi spună că a fost reținută discutând cu nu știu cine, unul dintre nenumăraţii oameni care o iubeau.

Dar mă întâmpină doar bipul monoton al mesageriei vocale.

– Crăciun fericit, Gracie. Totul merge foarte bine aici. Mi-ar plăcea să-l poți cunoaște pe Joel. Cred... cred că ți-ar plăcea de el. În fine, voiam doar să spun că... te iubesc.

Pe urmă îmi îngădui să plâng o vreme pentru că mi-e dor de ea, pentru că e Crăciunul.

42

JOEL

E târziu în noaptea de Crăciun şi eu sunt încă treaz. Callie s-a cuibărit lângă mine, zvâcnind în somn ca un animal care visează.

Am fost copleşit de furie mai devreme. Nu faţă de Callie, ci faţă de mine însumi. Că nu m-am putut bucura de cadoul pe care mi l-a făcut. Broşura şi voucherul, printate pe o hârtie atât de groasă şi albă, încât semăna mai mult cu o invitaţie de nuntă.

O staţiune spa pentru o săptămână, cu mâncarea şi cheltuielile incluse. Doar pentru mine, nu pentru ea. Cred că nu şi-a permis pachetul pentru doi.

Sunt specializaţi în terapia pentru somn, mi-a spus ea atât de entuziasmată, încât se tot încurca în cuvinte. (Nu m-a lăsat inima să-i amintesc că nu mă interesează să dorm profund, nici acum, nici în viitor.) O să mă înveţe să meditez, să fac yoga. M-a întrebat din nou despre Diana, a spus că poate iau legătura cu Steve ca să pun lucrurile în mişcare. A spus că poate anul viitor e cel în care totul se va schimba.

Uitasem cum e să fii optimist, să speri în schimbare. Ideea mi se pare atât de ciudată acum. Ca şi cum m-aş uita de sus din spaţiu spre un loc în care am trăit cândva. Mă gândesc din nou la timpul şi la banii pe care i-am dedicat experimentării de-a lungul anilor. La lavandă şi la zgomotul alb. La tabletele de somn, la băutură şi la Dumnezeu ştie ce-am mai comandat de pe internet. Şi de fiecare dată am dat greş. *Problema asta nu are soluţie, Callie.*

De ceva vreme, drogul timpului petrecut cu ea mi-a amorţit teama de consecinţe. Dar (bine intenţionată cum era) cadoul ei n-a făcut decât să-mi amintească faptul că visele mele nu dispar nicăieri.

După ce a adormit, am căutat pe internet stațiunea pe iPad. Inima mi s-a rupt în două în tăcere: toată povestea a costat-o aproape cât trei luni de chirie.

Mă întorc spre noptieră și iau felicitarea mea de Crăciun pentru ea. Doi urși polari care-și ating nasurile, semnată cu dragoste.

Mă uit la cuvântul acela până îmi face o gaură în creier.

43

CALLIE

Dimineaţă, a doua zi de Crăciun, stăm în pat, dar ridicăm jaluzelele, iar camera se inundă de o lumină glacială. Mişc încet degetul pe pieptul gol al lui Joel, desenând conturul muşchilor, peisajul frumos al oaselor. Are caietul închis în poală, un pix prins în elasticul care-l ţine închis, aşa că probabil a avut un vis azi-noapte.

– Cum te simţi în privinţa zilei de azi? îl întreb.

Am încercat şi n-am reuşit să-mi imaginez cum ar fi să fiu în postura lui Joel, nevoită din senin să pun la îndoială cine e tatăl meu.

– Bine. Abia aştept să te cunoască şi ei.

Opt membri ai unei familii complet noi – la fel de neliniştitor ca o comisie care-ţi ia interviu pentru o slujbă pe care ţi-o doreşti foarte, foarte mult. Mă gândesc cum i-a impresionat Joel pe părinţii mei în Ajunul Crăciunului şi sper că pot să fac şi eu la fel.

Totuşi.

– Nu, adică... despre tatăl tău.

Se întoarce să mă vadă.

– Păi, lăsând restul la o parte, zece ore în compania lui ar putea fi o provocare.

Am senzaţia că evită subiectul. E prea dureros, probabil.

– Cu siguranţă nu o să te supere de Crăciun.

– Sper că o să fie de ajutor faptul că eşti tu acolo.

Se strâmbă.

– Deşi probabil ar trebui să te avertizez, fratele meu şi soţia lui o să se certe după prânz.

– Oh, se...

– Am visat, explică el încet. Ceva despre raționalizarea cantității de ciocolată pe care o înghit copiii. Dar dacă spălăm vasele, putem să o evităm.

– Bună idee.

Deşi zâmbesc, în sinele meu sunt praf – predicția lui mă uimeşte de fiecare dată.

Deloc surprinzător, Joel nu insistă asupra subiectului. În schimb expiră, uitându-se la ceasul de pe noptieră.

– Poate ar trebui să ne pregătim.

– În curând, şoptesc eu şi las vârful degetului să rămână pe pieptul lui gol înainte să-l cobor încet spre abdomen.

– Da, ai dreptate, murmură el, iar ochii i se închid încet. Adică, e Crăciunul. Nu-i nevoie să ne grăbim.

Contrastul dintre Joel şi fraţii lui, pe care îi întâlnesc, e greu de ignorat. Nu doar în privința gesturilor, dar şi a înfățişării – culori închise în contrast cu arămiul ca o floare în extra sezon, o pasăre rară pe terenul de acasă.

Remarc o schimbare subtilă în atitudinea lui când ajungem. Nu zăresc nicio urmă de stânjeneală când îl văd aplecându-se să-şi sărute nepoatele şi nepotul, să dea mâna cu Neil şi să-şi bată fratele pe spate. Îmi aminteşte cât exerciţiu are în a-şi ține sentimentele pentru el.

Tamsin a adus prânzul – un ospăț uriaş de mâncare rămasă de ieri, plină de savoare, aşa cum se întâmplă atunci când mâncarea lăsată peste noapte îşi exercită magia. De cum ne aşezăm, piciorul lui Joel îl găseşte pe al meu pe sub masă în timp ce, deasupra mesei, privirile noastre dansează tango. *Mulţumesc*, pare să spună, că faci asta.

În timp ce mâncăm, sunt câteva tachinări subtile, mai ales din partea lui Doug. „Plantele nu au sentimente?“ e felul lui de a reacționa când află că sunt vegetariană, ca fratele lui. Şi pe urmă, când vorbesc despre folosirea fierăstraielor, „Pun pariu că o iei la goană când cade copacul, ha“. Mai

târziu, însă, se lasă liniștea la masă când Lou mă întreabă de părinții mei și spun că tata a fost oncolog.

După prânz, când Doug începe să împartă cutii cu bomboane de ciocolată, eu și Joel ne furișăm să spălăm vasele. Odată intrați în bucătărie, nu pot să nu trag cu urechea așteptând semnele unei dispute – și, într-adevăr, apar. Voci ridicate, uși trântite și, la un moment dat, zgomotul făcut de cineva care fuge la etaj.

În cele din urmă, se vorbește despre o plimbare, cred că în speranța că aerul proaspăt îi va calma pe toți. Așa că mă ofer să arăt familiei lui Joel un câmp din apropiere, unde din întâmplare știu că poți să te uiți la eretii roșii care coboară la apus. Copiii par entuziasmați de idee în mod disproporționat, până când Tamsin le explică zâmbind că nu, nu o să înălțăm zmeie[1]. Mă simt îngrozitor, de parcă tocmai am propus un drum la cinema, iar pe urmă am schimbat destinația până la supermarket. Și totuși, sunt sigură că păsările o să-i cucerească.

Un val de crepuscul se suprapune peste făgașele de catifea ale câmpului, alungând soarele în scădere. La marginea opusă, pe fundalul cerului în flăcări, păsările zboară în cerc deasupra crângului, alunecând în bătaia brizei. Se împrăștie ca fumul, crescând în număr de la două la opt, apoi la douăzeci. Douăzeci și cinci. Treizeci. Cu Joel alături, mă ghemuiesc lângă Buddy în timp ce mângâie capul lui Murphy, împărtășim cu toții răsucirile și întoarcerile vrăjilor înaripate ale eretilor. Captivat, Buddy îi privește cum sunt purtați de brațele vântului, ca niște punctișoare de funingine în lumină, până când încet-încet, unul câte unul, încep să curgă din cer.

Și așa am petrecut a doua seară de Crăciun – prezentându-le lui Joel și familiei lui maiestatea subtilă a naturii. N-aș fi putut să cer mai mult.

1 Joc de cuvinte pe baza dublului sens al cuvântului *kite* în limba engleză – „zmeu“ și „erete“, „uliu“. (n.tr.)

44

JOEL

A fost înspăimântător de simplu în cele din urmă să deschid ușa către o viață complet diferită. Aș fi putut ușor s-o ratez: acea sclipire rapidă în întunericul din mansarda tatei, unde fusesem trimis să mai aduc două scaune înainte de prânzul din a doua zi de Crăciun.

Am văzut acolo sacul de pânză – singura concesie a mamei privind luxul, o geantă mare din piele, de culoarea marţipanului. Geanta în care încăpea orice şi pe care o căra peste tot. La drumurile scurte la magazin, la cele cu autobuzul în oraș. Și, în cele din urmă, la ultimul drum către spital.

Am observat muchia sacului. Era identic cu cel ştanţat cu auriu pe care îl știam atât de bine de la geanta ei. L-am ridicat şi mi s-a părut mai greu decât ar fi trebuit. Așa că am desfăcut sacul de pânză și apoi am deschis geanta din interior.

Un val de arome mi-au străpuns inima. Piele veche de decenii, amintiri acoperite de mucegai. În geantă erau lucrurile pe care le luase cu ea la ultima ședere la spital. Nu le despachetase niciodată.

Cămașa de noapte moale, din bumbac, cu imprimeu floral roz. Am ridicat-o în bătaia becurilor pâlpâitoare din mansardă, mi-am amintit că îmi sprijinisem bărbia de decolteu ultima dată când am îmbrățișat-o. O periuță de dinți cu perii răsfirați (tipic pentru mama, atât de atentă în privința igienei, încât își făcea gingiile să sângereze). Și ochelarii ei. I-am întors în mâini. Se așezau perfect pe contururile feței ei, părând cumva să-i amplifice bunătatea.

Și cartea pe care o citea. Era un thriller de un autor al cărui nume nu-l reţinusem niciodată, deși îmi amintesc că încerca și nu reușea s-o termine

de luni întregi. Una dintre pagini era îndoită, cam la două treimi din carte. Trebuie să fi fost pagina la care ajunsese când a murit.

Am răsfoit-o fără să găsesc nimic, pe urmă am ajuns la coperta interioară. Și iată-l acolo.

Mai târziu, conduc spre casă. Callie stă cu picioarele pe bordul maşinii, cu şosetele cu Moş Crăciun la vedere (noroc, tată).

Traficul e aglomerat în seara asta, dar nu mă deranjează. Mi-ar plăcea să rămân în maşina asta cu Callie pentru totdeauna, mergând cu viteză spre nicăieri. O ardere lentă a sentimentelor frumoase, pentru totdeauna.

A fost o zi bună. Haosul Crăciunului şi al copiilor hiperactivi a însemnat că măcar am putut să iau o pauză de la îngrijorarea pentru situaţia cu tata. În plus, mă încurajează faptul că, după ce am visat azi-noapte, probabil scap de vise în următoarele câteva zile. Este sentimentul cel mai apropiat de relaxare pe care îl am vreodată.

– Vrei să ştii un secret despre Doug?

– Oricând, spune Callie.

– Are fobie de copaci.

Ea râde, ca majoritatea oamenilor care află asta.

– Se teme că o să-i cadă crengile în cap. Lucrează de acasă când bate vântul foarte tare. Se pare că e un dendrofob în toată regula.

Mă uit la ea.

– Aşa că glumele acelea despre cum fugi tu în direcţia opusă în timp ce tai cu fierăstrăul erau doar din şovinism. Pură fanfaronadă.

Ea zâmbeşte somnoroasă, îşi sprijină obrazul de fereastra stropită de ploaie.

– Am bănuit eu. E un adevărat mascul alfa fratele tău, nu-i aşa?

Dau din cap, pe urmă mă încrunt.

– Nu merge aşa oricum, nu, să tai şi să fugi? De acolo vine expresia asta?

– Nu, parcă se spunea asta despre bărci. În orice caz, dacă ai tăiat corect, ar trebui să ştii exact în ce direcţie o să cadă copacul.

– Bine, spun eu puțin prea apăsat.

Drept în față, drumul se transformă într-un râu de neon roșu.

Callie pune o mână pe piciorul meu când apăs pe frână.

– Joel, te-ai gândit vreodată...

Vocea ei e moale acum de la căldura din mașină.

– Adică, te-ai gândit vreodată că visele tale sunt... știi tu... un dar?

– Un dar?

– Da, adică... să poți vedea viitorul e un lucru destul de puternic.

Degetele ei se plimbă pe coapsa mea.

– Seara aia, cu conducta de apă din oraș, chiar m-a pus pe gânduri.

– La ce te-ai gândit?

O simt că mă privește.

– Că în unele privințe visele tale te pun într-o poziție privilegiată. Știi lucruri pe care nu le știe nimeni altcineva.

– Nu.

Am vocea rigidă.

– Nu m-am gândit niciodată așa la ele.

– Îmi pare rău, spune ea după câteva clipe. Nu voiam să minimalizez ce efect au asupra ta.

Mașinile din trafic se deplasează.

– Nu, e... Știu ce vrei să spui.

Ca întotdeauna, mintea mea e plină de sentimente contradictorii.

– În fine... îți mulțumesc pentru azi. Când întâlnești familia cuiva pentru prima dată e destul de intens.

– Și eu te-am pus să-i cunoști pe ai mei. Și am avut o zi grozavă – familia ta e minunată!

– Ai avut mare succes la copii. Scuze pentru Buddy.

A refuzat să se despartă de Callie (nu de mine) când plecam. Încă îl auzeam urlând când am urcat în mașină.

– Nu e nevoie. E adorabil. La fel sunt și Amber, și Bella. Mi-au plăcut mereu copiii. Practic, am dat cu banul dacă să aleg domeniul îngrijirii

copiilor sau al conservării mediului, când am terminat şcoala.

Începe să râdă.

– Ce nostim că, în cele din urmă, n-am făcut nici una, nici alta.

– Nu contează. O faci acum.

– Adevărat.

Oftează fericită.

– Şi ce ai spus că ai găsit mai devreme, în mansardă?

Simt fierbinţeala comorii furate în buzunarul de la haină.

– O carte, în geanta de spital a mamei. Cu un număr de telefon şi o iniţială înăuntru.

– Care e iniţiala?

– W.

– O persoană cunoscută?

– Nu cred. Am căutat prefixul zonei – e Newquay. N-am fost niciodată acolo. Nu cred că a fost acolo vreunul dintre noi.

– Poate a luat-o dintr-un magazin de caritate. Sau a împrumutat-o de la o prietenă.

– Da, poate.

Trec pe lângă cabinetul medical. Mă uit în fugă la el, ca şi cum verific dacă e încă în picioare. Aproape am ajuns acasă.

– Crezi că tata e un bădăran? întreb eu.

– Ăsta e un cuvânt bun. Bădăran.

Zâmbesc.

– Nu. Cred că e foarte direct. Dar te priveşte cu iubire în ochi.

Oare Callie chiar asta vede? Perspectiva mea e atât de distorsionată acum.

– Probabil e luciul şters al dezamăgirii, spun eu. De câte ori a menţionat că nu mai sunt veterinar?

– Nu e dezamăgire. Doar că nu înţelege.

– Poate. Dar sunt destul de sigur că-şi doreşte să fi avut doi băieţi ca Doug.

– De cât timp simţi chestia asta?

Pare întristată în numele meu.

– Toată viața am simţit. Mă face să cred...

– Haide, insistă ea după o clipă. Ce te face să crezi?

– Că poate e adevărat. Că nu sunt fiul lui în realitate.

45

CALLIE

La vreo două săptămâni după Anul Nou, mă duc la Cambridge pentru o petrecere a burlăciţelor. Alana e o fostă colegă de la compania de vopsea, deşi ea era una dintre persoanele acelea abiţioase care sunt în trecere, ceea ce explică de ce se află acum la câteva trepte corporatiste distanţă de punctul în care am început.

Recrutor pentru servicii financiare, cred că a uitat că nu mai lucram la fabrică, pentru că îmi întinde de două ori cartea de vizită şi insistă că-mi poate găsi o conexiune. Prima dată când mi-a propus, am crezut că se referă la droguri şi am fost chiar prea speriată să deschid palma.

Petrecerea e unul dintre evenimentele acelea în care nu reuşesc să-mi dau seama dacă toate se urăsc în secret unele pe altele. Sunt şase domnişoare de onoare, dar mai mult se uită în telefon decât socializează; doamna de onoare a închiriat o barcă în care se servesc cocteiluri – ceea ce ar fi în regulă, dacă nu ne-am afla la jumătatea lui ianuarie şi Alana n-ar fi îngrozită de apă. Aşa că anulăm tot şi găsim un bar, unde doamna de onoare se duce direct la toaletă să se descarce, forţând restul grupului să poarte negocieri prelungite s-o calmeze.

Eu am organizat petrecerea burlăciţelor pentru Grace, o plimbare cu o maşină de teren în apropiere de Brighton, încercând să recreăm, măcar în parte, celebra ei experienţă de pe dunele din Dubai. După aceea am mâncat curry, pe urmă am băut bere într-un pub adevărat, cele două lucruri de care Grace spunea că îi lipseau întotdeauna cel mai mult când călătorea. Şi, cireaşa de pe tort, a plouat – şi era genul potrivit de ploaie – o ploaie

britanică. Rece, necruțătoare, ploaia ca în *Patru nunți și o înmormântare* era preferata lui Grace.

S-a aplecat spre mine la jumătatea unei halbe de John Smith's. I se întindea deja rimelul de cât am râs. Îmi amintesc că am făcut o notă în minte să-i cumpăr rimel rezistent la apă ca să nu ajungă să arate ca o mireasă de Halloween la propria nuntă.

– Vreau să te măriți, Cal.

– Ce?

– Vreau *atât* de mult să te măriți.

– De ce?

A aruncat o privire prin pub.

– Ca să pot să fac toate astea pentru tine.

Întinzând un deget spre obrazul ei, am șters o parte din negreală.

– Când o să întâlnesc bărbatul cu care vreau să mă mărit, tu o să afli prima.

Pe atunci nici nu-l cunoşteam pe Piers – nu că ar fi fost potrivită căsătoria pentru noi. Și înainte de asta avusesem doar aventuri, câteva întâlniri care progresaseră înainte de a aduce invariabil către nicăieri.

Încă mă întristez când mă gândesc la asta acum, când Grace nu va apuca niciodată să-l cunoască pe bărbatul cu care vreau să mă mărit.

Petrecerea merge din rău în mai rău când toți încep să se certe a cui a fost ideea cu barca, așa că mă furișez afară să-l sun pe Joel.

– Cum merge?

– Groaznic, de fapt. E cea mai pasiv-agresivă petrecere la care am fost vreodată.

– Nu e semn bun pentru ziua cea mare.

– Nu e nevoie să-mi spui. Mă gândesc să o șterg de aici. Ai chef să fii conspiratorul meu?

Îl aud zâmbind la telefon.

– Oricând. Crezi că se supără?

– Alana tocmai se pregătește să se încaiere cu doamna ei de onoare, așa că mă îndoiesc.

Ezit.

– Cum îți sună o noapte într-un hotel ieftin?

Sunt cazată la un hotel nu prea scump la marginea orașului. L-a ales doamna de onoare, pentru reducerea oferită cu rezervările în grup, dar Alana s-a învineţit când l-a văzut. E genul de hotel care ar putea fi considerat decent dacă ai sta cu ambii ochi închişi şi ţi-ar plăcea ca toate suprafeţele să aibă un strat uşor lipicios deasupra.

– Ieftin, zici?

– E cotat foarte prost pe TripAdvisor.

– Ai spus destul. Sunt deja acolo.

După vreo oră, bate în ușa de la camera de hotel.

– Uau! spune el când o deschid. Arăţi incredibil.

Bucuroasă că aveam ocazia să scap de cizmele de cauciuc şi hainele de lână, în seara asta am făcut un efort cu o rochie neagră şi tocuri destul de înalte, mi-am ondulat părul şi am făcut un contur generos cu creionul la ochi. Efectul s-a mai dus acum – mi-am scos pantofii şi părul s-a mai lăsat –, așa că e grozav că lui Joel încă i se pare că arăt frumos.

– Încerc să-mi dau seama dacă e bine sau rău că tipul de la recepţie nici n-a clipit când am trecut direct pe lângă el, spune Joel şi mă strânge în braţe.

Zâmbesc şi-l întâmpin cu un sărut.

– Aș zice că e bine. Cu siguranţă. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat seara.

– Oh, de fapt am venit doar pentru biscuiţii gratis.

Mă strâmb.

– Scuze. Era doar un fursec şi mi s-a cam făcut foame.

– Ah. Cum a fost?

Încep să râd.

– Rânced.

Ne afundăm împreună în saltea. Sau, cel puţin, încercăm, înainte să ne dăm seama că rama patul reprezintă un fel de ameninţare cu moartea la adresa coccisului.

Joel se strâmbă curajos.

– Oh, ăştia chiar vor să stai întins aici, nu-i aşa?

– Îmi pare rău. Locul ăsta e mai îngrozitor decât am crezut. De-abia dacă merită o jumătate de stea.

El încearcă şi nu reuşeşte să netezească salteaua cu palma.

– Nu, eşti prea aspră. Asta, de exemplu, e foarte la îndemână. Te scuteşte să mai pui alarma pentru dimineaţă, vezi?

Patul e făcut, de fapt, din două paturi mai mici – grupul de burlăciţe avea un număr impar şi când m-a întrebat doamna de onoare am spus că nu mă deranjează să nu împart camera cu altcineva. Aşa că le-am împins unul lângă altul, ceea ce a făcut aranjamentul să pară şi mai dezlânat decât înainte.

Mă uit din nou prin cameră.

– Bleah, de departe cel mai lipsit de suflet loc în care am stat vreodată. Perdelele alea sunt din *plastic*?

– Ei, fără suflet e puţin nedrept.

Se apleacă să mă sărute.

– Stai aici o clipă. Să nu bei tot laptele UHT. Mă întorc în două secunde.

Se întoarce după cincisprezece minute, bagă capul pe după uşă.

– Închide ochii. Ar fi bine ca laptele acela să fie unde l-am lăsat.

Râd şi mă supun, punând mâinile pe faţă ca să nu fiu tentată să trag cu ochiul. Simţurile mi se ascut când îi simt paşii, când aud sunetul unei brichete şi un dop scos. Urmează un zgomot ca şi cum s-ar fi rupt ceva şi apoi un firicel de muzică. În sfârşit, un clic şi în spatele ochilor mei se face noapte.

– OK. Deschide ochii.

Acum sunt lumânări mici pe birou, un mănunchi şui de flori într-o cană. Se aude muzica încet din telefonul lui şi are în mână o sticlă de şampanie gata să explodeze. Ridică drăgălaş din umeri.

– Se pare că sufletul e autoservirea.

– Cum ai...?

– Păi, am furat lumânările din sala de mese. Dar am cumpărat şampania, apoi am întrebat un îngrijitor prietenos dacă vrea să doneze bricheta pentru o cauză bună de romantism. Oh, iar florile le-am şterpelit din hol.

Îmi face cu ochiul.

– Păi, cui nu-i place o garoafă de nailon? Scuze, sunt puţin prăfuite.

Nu sunt sigură dacă m-a făcut cineva să râd şi să plâng în acelaşi timp vreodată, dar asta fac când mă dau jos din pat şi mă duc la el, cuprinzându-i talia cu braţele.

– Tocmai ai transformat cea mai rea noapte în cea mai bună.

Feţele noastre sunt aproape acum. Aproape ne sărutăm, dar nu chiar.

– Vrei s-o facem şi mai bună? şopteşte el.

– Da.

Cuvântul mi se topeşte pe limbă.

– Vreau foarte, foarte mult.

Se apleacă să mă sărute şi e un sărut plin de artificii, de anticipare de-a lungul câtorva săptămâni. Acum, însufleţite, trupurile noastre sunt pe repede-înainte – într-o clipă mâinile noastre sunt peste tot, apucând de mâini şi de picioare, scoţând haine şi trăgând de păr. Complet energizaţi, ne dezbrăcăm în ceea ce par a fi doar câteva secunde înainte de a ne prăbuşi pe patul nostru improvizat. Şi acum îmi scoate lenjeria de mătase înainte de ultimul moment ameţitor – după atâtea săptămâni de aşteptare –, pe care ştiu că l-am anticipat amândoi de atâta vreme.

– Callie, spune el cu răsuflarea tăiată, cu faţa lipită de a mea, eşti totul pentru mine.

– Şi tu pentru mine, îi răspund eu respirând greoi, ameţită de extaz.

Vreau să-i spun că-l iubesc – pentru că e adevărat, o știu de săptămâni întregi –, însă închid ochii, îl simt cum începe să se miște înăuntrul meu și aici, în acest moment, asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

46

JOEL

– Oh, nu. Și Rufus urăște Ziua Îndrăgostiților.

Callie râde când câinele lui Iris ridică un picior lângă un adăpost din stația de autobuz. Afișul de pe panoul stației face reclamă la o comedie romantică ce se lansează pe 14 februarie.

– De ce? Cine mai urăște Ziua Îndrăgostiților? întreb eu.

– Doar toți cei pe care îi cunosc eu, cu disperare.

– Ură disperată. Sună rezonabil. De ce, de fapt?

– Ei, știi tu, pentru că e un aranjament cinic al corporațiilor cu dulcegăriile lor comerciale. Un simbol al consumerismului putred. Ți-am spus că Esther dă o petrecere anti-Ziua-Îndrăgostiților în fiecare an?

Încerc să nu râd.

– Dar credeam că Esther are o bibliotecă plină de filme cu Hugh Grant.

– Nu e antiiubire, e doar împotriva comercializării ei.

– Pentru că filmele acelea cu buget mare sunt cât se poate de nonprofit.

– Ea ar spune că a ales să le cumpere...

– Pe toate treizeci.

– ...în timp ce Ziua Îndrăgostiților îi este băgată pe gât. Și nouă. Și lumii.

– Și ce faceți la petrecerile astea? Dați foc la trandafiri? Aruncați bomboanele de ciocolată la toaletă?

Callie se oprește din descâlcitul lesei lui Murphy din jurul piciorului din față.

– Nu chiar. Dar sunt intense. Sunt foarte... captivante.

– Adică stați în cerc și scandați cât de mult urâți Ziua Îndrăgostiților?

Se îndreaptă, cu fața împietrită. E imposibil să-mi dau seama unde se încadrează.

– Ei bine, trebuie să ai măcar o părere. Și întotdeauna există o temă. Anul trecut au fost zombi.

– Are una şi anul ăsta?

– Da. Tema e muzica heavy metal de-a lungul timpului.

– Uau!

Îmi frec bărbia, mă prefac nonşalant.

– Și tu ca cine te-ai costuma? Dacă te-ai duce la petrecere, adică.

Strâmbă din gură, ca și cum se luptă cu un zâmbet.

– Nu sunt sigură. N-am anunțat deocamdată că mă duc.

În cele din urmă, nu se duce. În schimb, rezervă seara cu două săptămâni înainte. Mă roagă să ne întâlnim la cafenea, la ora opt, în seara de Ziua Îndrăgostiților.

E o premieră pentru mine. Să mă implic deplin în Ziua Îndrăgostiților. Dacă mi-ai fi cerut asta în trecut, aș fi fost cu siguranță de partea lui Esther și aș fi evitat totul. Ideea de a sărbători iubirea nu a fost niciodată pe placul meu.

Dar pe urmă am cunoscut-o pe Callie.

Sosesc cu cincisprezece minute mai devreme cu o sticlă de vin și câteva flori. (Spun „câteva“. Se pare că nimeni nu vrea să arate ca și cum se străduieşte prea mult de Ziua Îndrăgostiților: toate florile normale s-au vândut până am ajuns eu la florărie. Așa că am rămas cu un buchet de mărimea unei mici planete, cu cincisprezece tipuri diferite de flori și verdeață exotică de parcă era propriul microclimat. Dar nu prea puteam să apar cu mâna goală, așa că asta e.)

Toate jaluzelele sunt trase la cafenea. Dar e lumină înăuntru, ispititoare ca o cabană în pădure.

Ea râde când deschide ușa.

– Nu-ți văd fața.

– Da. Ca să ştii, îmi dau seama că nişte flori atât de ridicole sunt probabil inacceptabile.

Ea se uită pe după buchet.

– Depinde de cine le ține.

– Un prost dezorganizat. Scuze! Am amânat prea mult. Aruncă-le la gunoi dacă vrei. E o adevărată experienţă să mergi cu ele pe stradă de Ziua Îndrăgostiților. S-a lăsat cu strigături.

– S-ar putea să fii singurul om pe care-l cunosc care se scuză că-mi aduce flori.

– Hei, ele o impun.

– Nu, îmi plac.

– Ei bine, sunt destule aici ca să-ți începi propria grădină botanică.

Pun buchetul pe tejghea.

– Arăţi minunat, apropo.

Are părul prins într-un coc negru în vârful capului. Strălucește într-o buză metalică fără mâneci, un material fluid ca aurul topit.

– Mersi. Aveam ținuta tematică pregătită pentru petrecerea lui Esther. Așa că m-am gândit, de ce nu?

Face un gest de paradă cu brațele.

Bluză aurie, cercei de aur în formă de flamingo. Un luciu auriu pe pleoape. Îmi ia o clipă.

– Heavy metal de-a lungul anilor... ești aurul.

– Am decis să subminez tema.

– Mă bucur să aud.

Mă uit în jos la propria ținută. Cămașă albă simplă și blugi negri. Cât de sigur se poate.

– Dar acum simt că sunt îmbrăcat nepotrivit. Ar fi trebuit să-mi spui.

– De ce? Cum te-ai fi costumat?

Mă ghemuiesc să-l salut pe Murphy.

– Păi, am o salopetă din lamé auriu. Dar o păstrez pentru ocazii speciale.

– Mai speciale decât asta?

– Tot ce pot să spun este că Seara Să Dansăm Boogie la Archway are de suferit.

– Aș plăti să văd asta.

– Parcă am păşit înapoi în timp.

Mă îndrept de spate şi-mi scot haina.

– Abia aşteptam să te văd.

Cel mai timid zâmbet.

– Și eu abia aşteptam să te văd.

Pe masa mea de la fereastră, unde stăteam de câte ori veneam aici, Callie a pregătit lumânări, tacâmuri, pahare. E o găleată cu gheață care răcește o sticlă de vin, iar Ella Fitzgerald plutește în aer.

– L-am întrebat dacă putem veni aici în seara asta. M-am gândit că ar fi drăguţ, fiindcă aici ne-am cunoscut. Scuze, dacă e prea siropos.

O sărut.

– Nicidecum. E minunat.

– Crezi? Promit să nu te servesc cu esspreso și ouă pe pâine prăjită.

– Ai gătit?

– Ei, nu, nu cu presă pentru panini și cuptor cu microunde. Am vorbit frumos cu cei de la bistroul din apropiere.

Mâncăm tarte cu brânză de capră, unsuroase şi maronii, din cuptorul bistroului. Paharele sunt pline, lumânările clipesc romantic între noi.

– Ştii, îi spun lui Callie, de Crăciun, când băgam nasul prin mansarda tatei, am găsit o chitanţă din luna de miere a mamei şi a tatei, de acum treizeci şi patru de ani.

Faţa ei se întristează puţin, de parcă prin „chitanţă“ vreau să spun „căţel abandonat“.

– De la ce era?

În difuzoarele din cafenea, Ella îi cedează grațios locul Ettei James.

– O masă elegantă la Christchurch. Ghici la ce sumă au ajuns? Trei feluri şi băuturi.

Un zâmbet.

– Douăzeci de lire?

– Opt lire și treizeci și nouă de cenți.

– Uimitor! Parcă... ai ține trecutul cuiva în palmă.

– Mama era sentimentală. Păstra astfel de lucruri. Ne-a arătat o dată un bilet de autobuz pe care i l-a cumpărat tata la sfârșitul primei lor întâlniri.

– Era o romantică de modă veche.

– Încerca, presupun. Tata era mult mai puțin siropos ca ea.

Zâmbesc, clatin din cap.

– Știi, Ziua Îndrăgostiților a fost mereu un fel de coșmar pentru noi, la cabinet.

– Nu, serios? De ce?

În minte îmi apare o amintire.

– Câinii dădeau iama în ciocolată, pisicile mestecau florile. Hârtie de ambalaj și bandă lipicioasă în stomac. Lumânări răsturnate. Lista era nesfârșită.

Callie soarbe din vin, lasă paharul în jos. Aș putea să mă uit în ochii ei toată ziua și să nu clipesc nici măcar o dată.

– Ah! E suficient să transforme pe oricine într-un cinic.

– Aproape, spun eu, dar nu de tot.

După desert, o iau de mână.

– A fost o seară grozavă!

– A fost.

– Mă sperie cât de frumos e.

Degetele noastre se împletesc. Strâns, fără ieșire.

– De ce?

– Pentru că eu niciodată...

Știe câte ceva despre ce simt eu în privința dragostei. Dar nu și decizia mea de a evita iubirea romantică pentru totdeauna. Și nu prea e momentul potrivit să-i povestesc în seara asta.

– Îmi place să fiu cu tine, Joel, șoptește ea.

– Și mie îmi place... să fiu cu tine.

– De fapt, spune ea mai îndrăzneață, te *iubesc*. Nu mi-e teamă s-o spun. Te iubesc, Joel.

Din reflex, mă uit în jos, la masă. A desenat o inimă în sosul de ciocolată de pe farfuria de desert pe care l-am împărţit, cu inițialele noastre.

C-ul e primul.

– Te iubesc, șoptește din nou, de parcă simte nevoia să fiu convins de asta.

–Ți-e teamă s-o spui, nu?

Credeam că adormise. Încerc să stau treaz, pe jumătate ascultând TED Talk în timp ce mă uit și la cartea pe care am descoperit-o la tata. Mă întreb de câteva săptămâni ce să fac cu ea. Să acționez pe baza celor aflate sau să las trecutul în urmă?

Aș putea găsi adresa numărului de telefon fix şi să aflu cine locuiește acolo. Și pe urmă? Acum, când am ocazia să duc lucrurile mai departe, mi se face brusc teamă. Teamă de ce aș putea să aflu. De ce ar putea să însemne.

La început, nu înțeleg ce spune. Îmi dau căștile mai jos, pe gât.

– Ți-e frică să spui *te iubesc*.

Poartă tricoul meu vechi de la Nike, are părul împrăștiat în jurul feței. Arată atât de dulce și vulnerabilă încât, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva vorbește în somn.

– Nu mi-e frică să fiu cu tine.

Nu e neapărat adevărat. Dar măcar acum sunt curios în privința viitorului. Am trecut de paralizia completă.

Totuși, dragostea... încă nu îndrăznesc să mă las în voia ei.

– Te temi să mă iubești. Crezi că o să aducă ghinion dacă o spui.

– Știi ce simt pentru tine.

Dar în clipa în care îmi ies vorbele din gură, mi se strânge stomacul. Concurez la cea mai jalnică exprimare a sentimentelor în limba engleză?

Știu că ea își dorește să explorez asta. M-a întrebat o dată sau de două ori dacă am mai făcut o programare la Diana. Dacă mi-am rezervat locul la spa-ul din stațiune, cadoul ei de Crăciun (oricât de inutil ar fi). Și, bineînțeles, nu o condamn.

Poate nici n-ar trebui să mă culc cu ea, dacă nu pot să-i spun nici măcar că o iubesc.

Îi caut mâna pe sub așternut. Camera e rece în noaptea de Sfântul Valentin, dar pielea ei e încălzită de cuvertură.

– Știu că mă iubești.

Vocea ei scade într-un murmur.

– Nu trebuie să fii speriat.

Nu sunt speriat, mă gândesc. *Sunt îngrozit.*

47

CALLIE

Săptămânile trec, primăvara se apropie şi lumea devine mai colorată, mai luminoasă. După atâta timp netezit de iarnă, pământul pare să capete dimensiuni. Plămânii săi se umplu încet de corul înaripat din zori şi frunzişul îngroaşă membrele. Fluturii devin nişte scântei rătăcite prin explozia de narcise galbene, iar la Waterfen vine sezonul împerecherii. Îmi place să aud păsările cântătoare cum mă conduc fluierând spre serviciu, cum ţârâie fluierarii cu picioare roşii şi cum nagâţii se iau după ereţi în cerul tot mai vast de deasupra capului.

Deşi sunt multe lucruri care-mi plac la iarnă, după săptămânile în care am curăţat şanţuri şi am umblat în cizme de cauciuc, e o uşurare să simt pământul întărindu-mi-se sub picioare în timp ce lumina se prelungeşte şi soarele se încălzeşte încet, ca un ou gata să scoată puiul. Aerul a scăpat de mirosul de pământ şi de apă stătută, schimbându-l cu dulceaţa florilor şi a nectarului de aprilie. Şi în timp ce natura se reface, la fel facem şi noi – lăsăm deoparte fierăstraiele şi foarfecile mari pentru tufe şi începem să reparăm gardurile şi aparatura, bucurându-ne de treburi mai blânde, precum smulsul scaieţilor din pământ şi tunsul pajiştilor. Mă preocupă cercetarea păsărilor care se împerechează şi petrec ore întregi întorcând ochii spre cer sau ciulind urechile către arbuştii alungiţi, în timp ce aştept să surprind o rază de lumină, întoarcerea grăitoare a unei pene, un fragment lent de cântec.

În căsuţa noastră din magazia din grădină, o pereche de măcălendri şi-au făcut cuib. Eu şi Joel vedem femela câteodată, o pată delicioasă de portocaliu, cu ciocul plin de frunze moarte şi mușchi, patul pentru ouă. E un

privilegiu s-o privesc, ca și cum are încredere în compania noastră și în căsuța de lemn aleasă de Joel. Sper să zărim puii ieșind în câteva săptămâni, ghemotoace stângace și maronii, care îşi croiesc drum clătinându-se în lume.

Lângă râu, salcia devine plină și cărnoasă de vegetație. Uneori mă urc în ea după serviciu, doar cinci minute, ca să simt căldura scoarței și grosimea ei relaxantă, să fiu din nou alături de Grace, să examinez cum au suportat încă o iarnă inițialele noastre. Cu fiecare anotimp care trecere, mă tem că o să dispară, ca o frunză de toamnă cu modelele pătate și culorile șterse, ce este absorbită de pământ, până când caracterul și complexitatea ei sunt doar praf în țărână.

Îi spun mereu că o iubesc, acolo, în copac. E ca și cum i-aș spune-o lui Joel, căci aștept un răspuns care probabil nu va veni niciodată.

Ne ducem la o lansare de carte, la o prietenă de-a lui Zoë, când mă hotărăsc să abordez subiectul. Mă gândesc de ceva vreme la asta – de la Crăciun, de fapt – și cu toate că e un risc și știu că s-ar putea să dea greș, o voi face.

Am plănuit să-l întreb mâine la micul dejun, un interval lung și leneș la o cafea în care el să se gândească la întrebare, fără presiune. Dar în timp ce-mi ondulez părul stând cu picioarele încrucișate în fața oglinzii din dormitorul lui Joel, iar el stă în picioare în spatele meu și-și încheie cămașa, mi se pare un moment oportun. Pentru că acesta, chiar acum, e un instantaneu care arată cum am putea fi – acasă și relaxați, împreună.

– Să nu te sperii, încep eu.

Oh, grozav, Callie.

În oglindă, Joel spune.

– Nici prin cap nu-mi trece.

– M-am tot gândit...

El dă din cap, adică *Spune mai departe*.

– ...dacă ar fi... adică, ar avea sens...?

Și pe urmă închid gura de tot. Nu-mi găsesc cuvintele, acum, când imaginea lui se uită la mine, ochii aceia negri ca tăciunele îmi atrag privirea spre a lui.

El așteaptă.

– Încă nu mă sperii...

Respir și fac saltul.

– Mă gândeam că poate ar trebui să ne mutăm împreună.

În oglindă, el rămâne nemișcat. Secundele se prelungesc.

– Asta... îți dorești?

Îi surprind privirea. *Oh, acum te sperii.* Dar decid să fiu curajoasă totuși, dau din cap să-i arăt ce simt.

– Da. Tu?

– Nu prea mă...

– E prea curând, ghicesc eu.

– Nu, nu e asta...

– Nu-ți face griji, spun eu încet. Nu e nevoie să spui nimic chiar acum.

O parte infimă din mine speră că o să protesteze și să-mi ofere un da sau un nu, dar nu face asta. Spune pur și simplu:

– În regulă. Mersi.

Stăm înghesuiți în librăria prea puțin ventilată, unde are loc lansarea, așa că atunci când Joel mă ia de mână, în timp ce discursurile sunt pe punctul de a se termina, șoptind că are nevoie de aer, mă simt ușurată în taină.

– Trebuie să cumpărăm un volum? spune el după ce am ieșit pe trotuar, amândoi bucuroși că suntem la aer curat. Azi a fost cald și briza înserării de pe fața noastră e încă amestecată cu razele soarelui.

Îi dau încet un ghiont.

– Da! E o lansare de carte. De ce altceva am fi aici?

– Eu nu prea *pricep*. E SF sau erotic?

Zâmbesc.

– Gândește-te că e un SF erotic.

El râde.

– Aha. Știam că trebuie să fie un termen atractiv pentru el.

– Păi, bineînțeles. Și roboții au nevoie de dragoste.

Cumpărătorii care au ieșit de la lucru trec pe lângă noi pe stradă. Un cuplu mănâncă înghețată, un tip în tricou, cu ochelari de soare Ray-Ban, trece în pas săltat. Imaginea lor pare optimistă într-un fel ce pare specific primăverii, ca păsările care-și fac cuib sau bobocii care înfloresc.

– Îmi pare rău, Cal, spune Joel deodată. Pentru mai devreme. Sincer... Doamne. M-am descurcat foarte prost.

Oh, despre mutatul împreună. A fost o greșeală, acum înțeleg.

– Nu, te-am luat pe nepregătite. Nu...

– M-am gândit și eu. La ce ai spus.

Își drege glasul.

– Ce-ai zice dacă... te-ai muta la mine?

Inimii mele îi cresc aripi.

– La tine?

– Da. Adică, nu mă înțelege greșit, îmi place apartamentul tău, dar la mine ar fi mai logic, cu grădina, Murph și...?

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Ești sigur? Nu e nevoie să...

– Știu. Dar mi se pare firesc.

– Așa este.

– Câtă vreme ești OK cu... știi tu. Totul.

– Altfel nu te-aș fi întrebat.

Da, îl pierd câteodată la prima oră a dimineții în notițele pe care le ia cu intensitate și episoadele când e monosilabic. Dacă petrecem noaptea împreună, rareori adormim în tandem – deseori e plecat cu Murphy, mult după ce m-am culcat eu, sau stă pur și simplu treaz ca să evite somnul. Și câteodată odihna noastră e tulburată dacă îl trezește un vis. Și ce dacă? Nicio imperfecțiune nu poate atinge cât de mult îl iubesc.

Lasă capul în jos acum, își lipește gura de a mea.

– Spun toate astea presupunând că nu urăşti în secret apartamentul meu, bineînţeles.

– În secret, îl iubesc mai mult decât pe al meu.

– Aşadar, facem chestia asta?

– O facem.

Pentru o fracţiune de secundă înainte să mă sărute, mi se pare că vrea să spună altceva. Dar când îmi ţin respiraţia să-l aud, gura lui o întâlneşte pe a mea şi momentul trece.

48

JOEL

Fața lui Callie e stropită de noroi, are fire de păr care-i ies din coadă. Se apleacă deasupra mea pe canapea, mulțumită, la sfârșitul unei zile însorite la Waterfen. Sunt fericit pentru ea, după atâtea săptămâni de iarnă. Degete înghețate, haine murdare de noroi. Nu că s-ar fi plâns vreodată.

Dincolo de fereastră, lumina de vineri seara părăsește cerul.

Murphy și-a sprijinit bărbia pe genunchiul surorii mele, și-a îndreptat ochii cu răbdare spre fața ei. De parcă știe exact ce a venit aici să spună.

– Sunt însărcinată.

Sar imediat în picioare, strângând-o în brațe pe Tamsin. Sper să nu-și dea seama că, deși bucuria mea e reală, uimirea mea e prefăcută. Pentru că l-am întâlnit deja pe Harry în visele mele. I-am sărutat fruntea perfectă, m-am minunat de noutatea rozalie. M-am simțit copleșit de dragoste.

– Ești cea mai bună mamă pe care o cunosc, șoptesc în părul ei. Felicitări.

Deschid un braț ca s-o primesc și pe Callie în îmbrățișare. Stăm toți trei înlănțuiți, râzând și ștergându-ne lacrimile.

În timp ce Callie ne mai ia ceva de băut, o întreb pe Tamsin câte luni are. (Știu deja că sunt opt săptămâni, bineînțeles. Întotdeauna e la fel de ciudat să afli lucruri private despre altcineva înainte să le afle chiar ei.)

Zâmbesc când îmi confirmă.

– Cred că Neil e mulțumit.

– Oh, știi cum e Neil. Dacă ar câștiga la loto, ar spune *Super.*

Ea îl mângâie în continuare pe Murphy.

– Dar, da. Cred că e una dintre puținele ocazii în care i-am văzut o lacrimă în ochi.

– Deci un copil, de Crăciun.

Callie îi întinde lui Tamsin încă un ceai de plante. (L-am luat special, de îndată ce l-am visat pe Harry.)

– Ce emoționant!

Tamsin chiuie.

– Amintește-mi asta anul viitor de ziua lor și în toți anii de după aceea. Șocantă planificare.

– O să afli sexul?

– Nu. Vreau să fie surpriză.

Îi zâmbesc lui Callie, apoi mă uit repede în altă parte. Mi se pare aiurea că noi știm cel mai interesant lucru (*O să ai un băiat și o să-l botezi Harry.*) cu șapte luni înainte să afle Tamsin. Deși simt deja un contracurent familiar de teamă: *Vreau să visez doar lucruri bune despre el*.

Tamsin soarbe din ceai. Poartă o rochie de bumbac cu pătrățele albe și bleumarin, o pereche de sandale cu tălpi împletite. Ochelarii de soare de pe vârful capului îi țin la o parte cascada de păr arămiu.

– Mama era însărcinată în opt săptămâni cu Doug, cred, când s-a măritat cu tata.

Undeva se află o imagine puțin ciudată despre chestia asta. Eu, neavând încă doi ani împliniți, înghesuit între părinții mei, care stăteau rigizi pe treptele stării civile.

În mintea mea, stânjeneala se transformă. Păreau stânjeniți pentru că micuțul de pe șoldul mamei era al altui bărbat? Tata știa ceva sigur? Sau o simțea inconștient?

Ce s-a întâmplat, mamă? De ce n-am vorbit niciodată despre asta?

– El a fost conceput în afara căsătoriei, îi spune Tamsin lui Callie.

Îmi face cu ochiul.

– Credem că de asta e puțin... știi tu. Rătăcitor.

Îmi freamătă sângele. *Conceput în afara căsătoriei sau fiul altcuiva?*

Punând o mână pe abdomenul încă neted, Tamsin se uită la Callie.

– Nu prea îmi vine să cred, ştii. Eu şi Neil încercăm cu pauze de când avea Amber un an. Sincer, n-am crezut că o să se mai întâmple.

– Suntem foarte fericiţi pentru tine, spune Callie.

– Sper doar... ezită Tamsin.

Mi se întoarce stomacul.

– Nu, şoptesc eu.

– Dar e după atâta timp. Dacă o să fie ceva...

– Nu o să fie.

– N-ai de unde să ştii.

– Ba da. Ştiu.

Mai încet, ochii mei repetă totul pentru ea. *Ba da. Ştiu.*

– Cum?

Callie mă apucă de mână. Îi forţez expresia să rămână neutră. Azi nu e vorba despre mine, ci despre Tamsin.

– Ai încredere în mine, bine? îi spun. Totul va fi bine. Promit.

Pare să fie de ajuns. Ea dă din cap, o singură dată. Foloseşte şerveţelul de la Callie ca să-şi şteargă lacrimile.

– Cred că asta se întâmplă când îţi doreşti ceva prea mult.

– Nu există prea mult.

Ea reuşeşte să zâmbească.

– Dar tu?

– Ce-i cu mine?

– Nu *tu*. *Voi*. Aveţi de gând să mă faceţi mătuşică?

O ţin în continuare pe Callie de mână, dar ocolesc întrebarea.

– Tam, au trecut şase luni.

Callie nici măcar nu s-a mutat oficial la mine. Dar i-a spus lui Steve. Şi au început să crească movile cu lucrurile ei prin apartamentul meu. Mă uit la ierburile şi plantele ei, aliniate acum pe pervaz. Le-a adus ieri, cu tot cu cutia de la fereastră, şi explozia subită de verdeaţă pare să aducă un val de aer proaspăt. Săptămâna asta are de gând să umple straturile din curte, să le planteze cu flori de vară pentru albine şi fluturi.

– S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, spune Tamsin.

Așa e. Și se întâmplă. Tot timpul. Și pe urmă, pe neașteptate, mă trăsnește un gând. Unul care se referă la Callie însărcinată și la mine, plin de fericire.

În ciuda lucrurilor care mă sperie la dragoste, nu pot să nu mă gândesc că ar fi un fel ciudat de minunăție. Să mă uit la burta lui Callie și să știu că fiul sau fiica noastră stă protejată acolo.

Dar nu spun decât „surori“. Las gândul la o parte. Îmi ascund fața în cană.

După ce adoarme Callie în seara aceea, îl scot pe Murphy la o plimbare. Cât sunt plecat, apare un mesaj pe telefon. E de la Melissa. Mă întreabă ce mai fac, spune că a trecut prea mult timp. Îmi aminteşte să nu mă port ca un străin.

Nu e prima dată. Mi-a scris de Crăciun, pe urmă din nou în februarie. Am scris câte un răspuns pentru ea cu ambele ocazii, dar nu l-am trimis. În mod ilogic, să-i trimit mesaj ca să pun capăt lucrurilor mi se părea o laşitate aproape mai mare decât să nu spun nimic.

Dar acum știu că a fost o prostie. Trebuie să-i răspund. Așa că îi răspund cât mai neutru cu putință. Îi spun cum merg lucrurile cu Callie, că probabil cel mai bine ar fi să nu ne mai trimitem mesaje. Vreau să fiu delicat, dar nu pot fi ambiguu.

Îi spun totul, apăs pe trimitere și mă simt rușinat. Pentru felul în care m-am purtat cu ea și cum s-au sfârşit lucrurile între noi. Sper că, într-o bună zi, o să mă poată ierta.

49

CALLIE

La începutul lui iunie, Joel propune să sărbătorim ziua oficială în care m-am mutat, mâncând nişte pizza pe vatră în oraș. Sunt atât de mari, încât abia reușim să le terminăm și totuși, după aceea, mergem şi la un local cu deserturi.

– Meritățm asta după atâtea cutii cărate, îl asigur pe Joel deasupra porţiilor uriașe de cheesecake şi tartă cu ciocolată. Îmi pare rău că am avut atât de multe. Aș fi putut să jur că nu m-am mutat cu atâtea.

– Nicio grijă. Dar cred că o să mă doară în multe locuri interesante mâine.

– Și pe mine. Cred că mi s-au micșorat mușchii de când s-a făcut frumos afară. Am mers mai mult cu tractorul în ultima vreme; de-abia am transpirat.

– Sună bine pentru o zi de muncă.

– Ei bine, da. Nu e rău. Bucură-te cât mai poţi.

Joel se înfige în cheesecake. Este foarte arătos în seara asta – poartă o cămașă subțire de blugi, cu mânecile ridicate până la coate.

– Exact. Cred că e mai bine decât iarna, cu siguranță.

Mă gândesc o clipă la asta, iau cu lingura un colţ din tarta cu ciocolată.

– Nu știu. Iarna are ceva aparte. De parcă... există frumusețe în vremea posomorâtă.

Zâmbesc şi ridic din umeri, pentru că nu prea pot să explic. Majoritatea oamenilor normali detestă iarna, cu cerurile cenușii și burnița piezișă, cu nevoia constantă de a tremura.

– Iarna pare cumva mai sălbatică. Și-mi place chestia asta. Peisaje bătute de vânt, bastioane tocite de vreme – e pe placul meu.

Joel zâmbește.

– Nu e nimic în neregulă dacă ai alte preferinţe decât majoritatea.

Zâmbind, descriu sărbătorile din copilăria mea, cum eu și tata exploram mereu împrejurimile, plecând în drumeții, adunând mici artefacte pe drum.

– Cred că de asta am fost atrasă de Chile. E ideea naturii măreţe – să te scufunzi cu adevărat în sălbăticie.

Îi povestesc în continuare despre cât de frumos arată Letonia, entuziasmându-mă din nou în timp ce relatez dragostea lui Liam față de ţara asta.

– Și cum se face că n-ai făcut-o niciodată, Cal?

Fruntea lui Joel se strâmbă, încruntată.

– Adică, ai toate cărţile astea și visurile despre lucruri pe care vrei să le vezi...

Deși știu că nu o spune ca pe o critică, mă fac mică în scaunul meu.

– Pur și simplu, nu a părut niciodată momentul potrivit. Sunt precaută din fire și lumea mea a fost mereu destul de... sigură, chiar și în copilărie. Și când am încercat s-o imit pe Grace, să fac lucrurile puţin diferit, totul a mers îngrozitor de prost.

Mă gândesc la tatuajul meu, la dezastrul oribil creat din impuls.

– Nu e un motiv să nu mai încerci.

– Știu. Și mi-ar plăcea să merg în Chile și să văd pasărea aceea într-o zi, măcar pentru a le dovedi lui Dave și lui Liam că greșesc.

– E atât de rară?

Scot lingura din gură.

– E un fel de... enigmă.

În mintea mea, iese la suprafață strălucirea unei amintiri.

– Tata a văzut o pasăre rară o dată. Mama și cu mine eram pe la magazine când tata a sunat-o agitat, rugând-o să aducă un aparat foto. Așa că a trebuit să urcăm în mașină și să alergăm până acasă după aparat, pe urmă să gonim o jumătate de oră pe drum să-l găsim la lacul de lângă pasajul ocolitor... Mama își croia drum prin trafic...

Încep să râd.

– Adică, eu nu urmăresc păsările defel, dar aveam doar şapte ani şi a fost destul de palpitant. N-am uitat niciodată întâmplarea. Mi se părea că sunt într-un fel de serial polițist.

Joel îmi susţine privirea.

– Ei bine, spune el, poate e timpul să găsești o raritate.

– Nu acum, când am obţinut o slujbă de vis, îi spun eu hotărâtă. Călătoriile trebuie să mai aştepte.

Nu-i spun că nu are deloc legătură cu slujba, evident. E ideea de a fi departe de Joel – de minunata mea descoperire, una rară şi îndelung aşteptată chiar aici, pe terenul propriu. Mi s-ar părea complet greşit să-i întorc spatele acum. Chiar şi numai pentru două săptămâni. Chiar dacă ar fi să-mi urmez un vis.

Întorşi acasă, caut cheile de la uşă, când simt mâinile lui Joel în jurul meu, zâmbetul lui pe gât. Murmură ceva ce nu înțeleg, aşa că mă trag înapoi, îl întreb ce-a spus şi îmi spune că pot să fac orice-mi doresc, să nu cred niciodată că nu pot.

Dăm buzna în hol împreună şi el mă lipeşte de balustradă, iar respiraţia ne devine sacadată printre sărutări. Începem să tragem de haine, fără să ne deranjăm măcar să dezbrăcăm jachetele, doar descheind nasturi şi trăgând fermoare cât să putem ajunge unul la altul. Cumva, ne găsim drumul spre covor, cu ochii plini de dorinţă şi fixaţi în ochii celuilalt, cu trupurile tremurând de dor. Şi când începem să ne mişcăm, simt toată greutatea atomică a iubirii mele pentru el, de parcă tocmai mi-a explodat inima într-o mie de stele căzătoare.

50

JOEL

Am acceptat să fiu partenerul lui Callie la nunta lui Hugo, un vechi prieten al familiei Cooper.

Nu a durat mult să aflu de ce părinții lui Callie evitaseră evenimentul. Se pare că mutarea în Elveția după facultate și instalarea în domeniul capitalului privat nu l-au ajutat prea mult pe Hugo sub aspectul personalității. După ce am ajuns la recepția de la conacul din epoca iacobită, a greșit de două ori numele lui Callie, înainte să întrebe dacă eu eram de la serviciul de catering. (Am presupus că se referea la costumul meu puțin prea elegant. Dar cum nu pare să aibă nicio brumă de simț al umorului, nu puteai fi sigur.)

Noua soție a lui Hugo, Samantha, pare a fi în regulă. (Puțin naivă, dacă e dispusă să se mărite cu un nemernic. Mult noroc, zic eu.)

Părerea mea proastă despre Hugo se înrăutățește și mai mult când suntem așezați la o masă împreună cu cele mai bătrâne rude. Niciuna nu e chiar în toate mințile, așa că eu și Callie trebuie să ne ținem companie unul altuia. Totuși, nu e ceva rău. Căutarea mâncării vegetariene, de exemplu, se dovedește a fi o provocare intelectuală interesantă.

– Probabil e o încurcătură. E carne.

Callie vorbește printre dinți, uitându-se la miniatura de friptură Wellington din farfuria ei. Zâmbetul ei pare să-i fi fost programat pe față.

Nu mi-am luat ochii de la ea toată ziua. Mi-am dorit să-i sărut conturul claviculei, să-mi apăs degetele în scobiturile netede. Și-a prins părul într-un coc lejer, iar rochia ei e o creație fermecătoare de un verde-aprins. Cerceii

pe care îi poartă sunt în formă de frunză, cu smaralde incrustate, un dar de la mine, odată ce i-am văzut rochia.

Acum două săptămâni am intrat în dormitor în timp ce proba ținute. Cea de acum a ajuns pe podea, o baltă mătăsoasă de culoarea trifoiului, doar câteva clipe mai târziu.

Dar chiar nu mă pot gândi la asta în timp ce sunt înconjurat de octogenari. Sunt un grup imprevizibil. Unul dintre ei tocmai a început să se legene violent în contratimp față de cvartetul de coarde, al cărui număr sună alarmant de asemănător cu piesa *Toxic* a lui Britney Spears.

Callie se uită în jur după ospătar.

– Le-am spus că suntem vegetarieni în chestionar.

– Chestionar?

– Oh, da. A trebuit să completăm unul, ca o cerere de angajare. Și lista lor de cadouri a fost de-a dreptul autocrată.

Dau vinul pe gât.

– Câte petreceri de burlaci spuneai că a avut Hugo?

– Trei.

Mă aplec mai aproape.

– Câte zile de nuntă?

– Două. Asta și cea din Zurich.

– Câte luni de miere?

– Două. Una maxi, alta mini.

Ridic paharul.

– Fie ca niciunul din noi să nu devină ca Hugo!

– Ridic paharul pentru asta.

Ciocnim și bem.

– Ți-am spus cât de incredibil arăți în rochia asta, apropo?

– De șase ori. Șapte, dacă includem seara în care a ajuns pe podea.

– Vorbesc serios, să știi. Nu încerc doar să te seduc fără pic de rușine.

Ea îmi pune o mână pe genunchi.

– Nu mă deranjează. Ți-am spus cât de elegant arăți în costumul ăsta?

Zâmbesc, amintindu-mi cum am intrat cu ea, împiedicându-ne, în cabina de probă de la magazin, săptămâna trecută. În timp ce descheiam nasturi și fermoare, mă întrebam dacă nu cumva o să fim arestați. Pe urmă, mi-am dat seama foarte repede că în mod sigur nu-mi păsa.

Apare un chelner.

– Vă pot ajuta?

Callie se apleacă spre el și-i șoptește că noi suntem vegetarieni.

El încremenește de parcă l-a dărâmat frumusețea ei, lucru pentru care aproape pot să-l iert.

– Mă tem că n-am primit cereri pentru mâncare vegetariană.

Niciuna? La o petrecere de nuntă cu peste o sută cincizeci de invitați?

Așteptăm ca el să vină cu o idee, dar nu face altceva decât să se holbeze la noi. În mod clar, așteaptă ca ea să-i spună că nu e o problemă. Că o să devenim carnivori pentru o zi. Sau poate își imaginează că au un contact vizual.

– Oh, e tot ce spune ea în cele din urmă.

Are îndrăzneala să-i facă din ochi înainte să plece.

– Uau, zâmbesc eu. Îi plac foarte mult vegetarienii stângaci.

Ea încruntă fruntea.

– Ce vrei să spui?

Mă aplec în față.

– Cred că i-a plăcut de tine.

– Nu, era doar nedumerit.

Inconștientă, ca întotdeauna, de cât de frumoasă este.

Callie se apleacă mai aproape de farfurie, împunge vita Wellington cu furculița.

– Ce crezi că ar trebui să facem?

– Cred că avem o singură opțiune.

– Spune.

Ridic paharul proaspăt umplut cu vin.

– Prânz lichid.

– Cred că te referi la un mic dejun de nuntă.

– Nu mă pune să spun de ce se numește mic dejun.

În cele din urmă, sărim complet peste mâncare și ajungem să fim primii pe ringul de dans în timp ce luminile se estompează. Callie râde, conducându-mă de mână. Zâmbetul ei e ca un bec într-o cameră întunecată.

Dansăm, cântăm, râdem până ameţim. O zi absolut perfectă!

La miezul nopţii fugim energizaţi şi cu părul vâlvoi. E o noapte senină, aerul e încărcat de vară. Pantofii lui Callie atârnă de degetele ei în timp ce traversăm peluzele umede spre aripa în care suntem cazaţi. Rochia ei se leagănă în timp ce păşeşte pe iarba întunecată de rouă, ţinându-ne de mână.

Mă uit deasupra capului la cerul presărat cu stele, strâng momentul la piept. *Nu cred că am fost vreodată mai fericit decât în clipa asta.*

Callie vorbește despre o carte pe care o citește referitoare la înotul în ape naturale; este a unui autor pe care-l îndrăgește și care scrie despre natură. Încercarea unui om, din câte se pare, de a parcurge înot Insulele Britanice.

– Mă face să vreau să sar în cel mai apropiat râu. Și e momentul potrivit din an, nu-i așa? Nu poţi să te apropii mai mult de natură decât atunci când înoţi în ea.

Ajungem pe culmea altei peluze întinse.

– Ei bine.

O opresc în loc.

– Privește!

– Ce?

– E ocazia ideală.

Într-o vâlcea de pe peluză se află un lac ornamental de culoarea miezului nopţii, ispititor ca o limonadă cu gheaţă. Aerul e înfierbântat, la fel și noi: chiar și pentru mine, ideea pare delicioasă.

– Vorbești serios?

Lăsându-i mâna, îmi scot sacoul. Îl las să cadă la pământ, pe urmă mă aplec să-mi dezleg pantofii.

– Joel, nu putem.

Se uită în jur.

– Ne-ar putea scoate afară de pe proprietate.

Încep să-mi deschei cămașa.

– Atunci ar fi bine să ne grăbim.

Ea începe să râdă. Se uită o dată peste umăr.

– OK.

– OK?

– OK, repetă ea, încurajată deodată. Întinde mâinile peste umăr, desface fermoarul rochiei. Trăgând de bretele, o lasă să cadă ca lichidul pe iarbă. E frumoasă în lenjeria verde-închis, cu pielea încă însemnată de urmele de bronz castaniu de la zilele lungi petrecute în aer liber. Se furișează spre mine, începe să-mi descheie cămașa mai departe. Râdem, acum dezbrăcatul a devenit un efort de echipă.

Îmi scot pantofii în timp ce Callie îmi trage fermoarul de la pantaloni, apoi îmi desface cureaua. Și acum alergăm ținându-ne de mână, în lenjerie intimă, pe panta abruptă către lac. Mânaţi de inerţie, niciunul nu se opreşte înainte să ne aruncăm în apă. E rece ca fundul mării, o plesnitură de nitrogen lichid. Când ieşim la suprafaţă, chiuim şi ne forţăm să respirăm, zbătându-ne nebuneşte. Plescăim şi dăm din mâini, ca nişte peşti care se zbat să nu fie prinşi. Dar, cu toate că suntem uzi leoarcă şi ridicoli şi ne chinuim să ne umplem plămânii cu aer, ochii ni se întâlnesc şi începem iar să râdem. Râdem atât de tare, încât sigur suntem în pericol să ne înecăm. Aşa că începem să înotăm din instinct spre mal.

În cele din urmă, mâinile ni se întâlnesc prin mâl. Ne tragem unul pe altul pe mal, iar fire de vegetaţie din iaz ni se prind de pulpe. Ni s-a tăiat respiraţia, nu putem vorbi.

Rostogolindu-ne pe spate, ne uităm în sus la stele. Gâfâim ca nişte animale, creierul şi sângele nostru revenindu-şi din şoc.

Sunt primul care vorbește.

– Cum a fost pentru tine?

– M-a făcut praf.

Întorc capul. Părul ei e plin de apă, o masă neagră și lucioasă pe iarbă, ca algele pe nisip.

– Serios, atât de bine?

– Noi doi mergem să înotăm în natură, spune ea. O să ne înscriem într-un club. Există cluburi de înotat în natură? Am putea face asta în fiecare weekend, noi doi, împreună.

Mă aplec spre ea și o sărut, îi mângâi corpul. Pe tatuajul minunat de bizar care mă face să o ador și mai mult.

– Ți-e frig?

Ea tremură în timp ce-i desprind un fir de iarbă de pe picior.

– Da.

Pe urmă:

– Vreau să dureze pentru totdeauna. Momentul ăsta, chiar aici, cu tine. Te iubesc atât de mult.

Pielea mea se cutremură și zvâcnește.

Ea își înclină fața spre a mea.

– Să nu mă lași să mai spun altceva.

Îi dau o șuviță de păr ud de pe față.

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau să te sperii.

Vreau să-i spun că nimic din ce spune ea nu m-ar putea speria. Dar nu sunt sigur că-i adevărat.

Vibrația îndepărtată a ritmurilor disco plutește în văzduh dinspre Sala Mare. Se pare că au adus cu elicopterul un DJ din Italia.

Callie își trece o mână sub cap. Întoarce capul în întuneric, de parcă se uită pe cer după Calea Lactee.

– Pentru că e înspăimântător. Cât de puternice sunt sentimentele mele pentru tine.

Ea o anunță cu luciditate, cu vocea aspră în aerul cald.
– Știu.
Mă aplec și o sărut din nou.
– Și pe mine mă sperie.

51

CALLIE

A doua zi, lumina soarelui de dimineaţă e fierbinte şi albă pe pielea mea, ca un pumnal printre perdelele despărţite. Caietul lui Joel stă pe şoldul lui, aşa că bănuiesc că a avut un vis azi-noapte. Nu-mi spune dacă nu vrea, aşa că nu întreb întotdeauna.

– Ţi-am găsit un club, şopteşte Joel.

– Hm?

Capul meu parcă e aluat frământat prea tare. Abia am reuşit să ne fac o ceaşcă de cafea la plic cu puţin lapte UHT înainte să mă urc înapoi în pat.

– Un club de înot în natură. Priveşte.

Sprijină iPad-ul în faţa mea.

– Se întâlnesc în fiecare duminică dimineaţă toată vara.

Închid ochii.

– Oh, Doamne! Îmi amintesc.

– Îţi aminteşti lacul?

Gem.

– Şi ce-ai făcut când ne-am întors în cameră?

Redeschid ochii cu viteza glonţului.

– Când ai decis să agăţi lenjeria noastră intimă la fereastră să se usuce? remarcă el.

– Oh, nu. A zbu...?

– Oh, da, răspunde el de parcă încearcă să nu râdă. Am coborât în halat ca să încerc s-o salvez.

– Te rog, *te rog*, spune-mi că ai recuperat-o.

– Îmi pare rău, Cal, spune el și râde din toată inima. Am găsit jumătatea de jos, dar sutienul tău atârnă de un gargui. Nu am cum să ajung la el.

– Oh, Dumnezeule!

Mă ridic în capul oaselor, cu un zvâcnet de planete care se aliniază în capul meu. *Te rog*, spune-mi că glumești.

El se topește de râs.

– Mi-aș dori să fie așa.

– Atunci, trebuie să plecăm. Trebuie să ieșim chiar acum!

Joel coboară din pat și se duce la fereastră, ridică partea de jos și bagă capul prin deschizătură.

– Da, cred că s-ar putea să ai dreptate. A ieșit soarele. Nu se mai poate ascunde frumusețea aceea. Verdele iese în evidență pe clădirea asta. Totuși, partea bună e că se usucă bine.

Arunc cu o pernă după el, dar în ciuda diverselor grade de suferință, râd.

– Serios, chiar trebuie să plecăm.

– Nu crezi că am putea da dovadă de stil la micul dejun?

– Nu!

– Ce zici de o scurtă repriză de *Agadoo* la duș? L-ai cântat atât de frumos aseară.

Groaza deplină îmi inundă mintea.

– Plecăm chiar acum.

Ne oprim la o cafenea în drum spre casă, o oprire pe o stradă cu benzi duble, unde au doar cafea solubilă într-o cană de dimensiune unică, dar în schimb servesc cincisprezece feluri de ouă prăjite.

Dincolo de fereastră, drumul e o pistă de curse, iar traficul o mișcare neclară.

Joel pare obosit, dar într-un sens bun, genul acela de oboseală care-mi amintește de sărutări în pat, în zori, sau de nopți târzii cu muzică și conversație la lumina lumânării.

La polul opus, eu nu cred că vreau să știu cum arăt acum. Eram atât de disperată să ies din hotel, încât am uitat complet de uscătorul de păr. La fel și de machiaj – în afară de puțin rimel și un puf încurajator de parfum.

– Știi că ai avut succes pe ringul de dans aseară? îl întreb pe Joel.

– Adică am fost cel mai luat în râs?

– Nu, vorbesc serios! Pentru un pustnic autodeclarat, ai avut niște mișcări bune.

– Hei, nici nu tu nu ești rea deloc.

– Haide, am două picioare stângi. N-ai văzut când aproape am căzut peste formație?

El termină ruloul cu ou, își șterge degetele.

– Nu mi s-a părut că s-au supărat. Cred că erau flatați de entuziasmul tău fără margini.

– Puțin alarmați ar fi o descriere mai bună.

– Și tu ai fost foarte sociabilă cu copiii.

Măcar asta era adevărat. La un moment dat, m-am trezit înconjurată de o gașcă de pre-adolescenți, învățându-i să danseze twist. După câteva șicane nu prea răutăcioase, s-a alăturat și Joel și, timp de douăzeci de minute, am dansat toți împreună – doar noi și un grup de copiii înnebuniți din cauza zahărului –, când mi-a venit un gând: *Am fi niște părinți grozavi. Ne-am distra grozav. Câți copii ar trebui să avem? Doi? Cinci? Zece?* Eram prea fericită și obosită să-mi îngrădesc imaginația, așa că am lăsat-o să zboare, m-am bucurat de fantezie, aproape m-am îmbătat cu ea.

Fac desene alene pe antebrațul lui Joel cu degetul arătător.

– Unde ai învățat să dansezi?

– De la mama, de fapt. Câteodată dansam boogie împreună în living după ore, cât așteptam să vină tata acasă de la serviciu.

Simt o arsură în gât, pe urmă în ochi.

– Ce frumos!

– Ah, ar trebui să-i spui asta fratelui meu.

Mă uit în jos la masă. Plasticul are pete galbene, care amintesc de resturile rămase de la o cină cu curry de demult.

Joel pune cana jos și-și trece o mână prin păr, eliberând preţ de o clipă o aromă acvatică de șampon de la hotel.

– Știi, la cât de idiot e Hugo, a reușit să facă o petrecere destul de grozavă.

– Vrei să știi ce cred eu?

Prin aburul de la cafea, îmi întâlnește privirea.

– Spune.

– Cred că noi *am făcut-o* grozavă. Adică, sunt destul de sigură că noi doi ne-am putea distra și pe un câmp cu silozuri.

– Ei bine, n-am încercat asta niciodată. Dar am putea găsi unul în drum spre casă, dacă vrei.

Gândindu-mă la lac, clatin din cap.

– Nu o mai luăm razna prin spaţii deschise.

– Da, e mult mai sigur în mașină.

Continui să-i schițez modele pe piele.

– Ar fi grozav dacă am face asta mai des. A fost OK, nu? Să plecăm din nou pentru o seară.

– Da, spune el, părând aproape surprins, ca și cum nu se gândise cu adevărat la asta până acum. Chiar a fost.

– Deci... ți-ar plăcea? Să facem asta din nou?

– Da, spune el, discret ca întotdeauna.

Dar când întoarce mâna ca s-o prindă pe a mea, ochii lui sunt un film mut, o poveste de dragoste fără cuvinte.

52

JOEL

Și pe urmă, doar o lună mai târziu, se întâmplă. Exact ce m-am temut mereu că se va întâmpla.

Visul e îngrozitor, atât de real, încât mă străfulgeră.

Callie îmi șoptește ca să mă trezească, dar sunt deja treaz. Îi dau mâinile la o parte, mă întorc cu spatele. Îmi îngrop fața în saltea.

Te rog, nu, Callie.

Nu așa.

Nu. Nu. Nu.

PARTEA A TREIA

53

CALLIE

Încă mă gândesc la noi, Joel. Probabil, mai mult decât ar trebui. Cele mai mici lucruri mi te aduc înapoi.

Am fost să înot aseară la Lido și mi-am amintit de ziua aceea când am sărit amândoi în lac. Acum două săptămâni am băgat la cuptor nişte drømmekage; *am început să plâng la un moment dat. Am fost invitată la o petrecere de burlăcițe și nu m-am putut gândi decât la Cambridge și la noaptea minunată pe care am petrecut-o împreună.*

Am început chiar să citesc romanul acela SF – îl mai știi? E chiar foarte bun! Cu siguranță, ai putea să-l citeşti. (Pagina șaptezeci și nouă m-a făcut să râd cu gura până la urechi, apropo. Încearcă să imiți vocea în gând când citești. O să înțelegi ce-am vrut să spun, când ajungi acolo.) Sper că mai ai volumul când o să citești asta. Dacă nu, pot să ţi-l dau pe al meu.

A trecut atât de mult timp de când n-am mai râs împreună. Mă ajută să merg mai departe, câteodată, gândul la cât de mult ne-am distrat. Felul în care îmi înseninai sufletul în fiecare zi.

54

JOEL

Afară, cerul e încărcat de furtunile de început de august. Stau la fereastra din dormitorul meu, aşteptând să se oprească sunetul duşului.

E mai rău decât am crezut că poate fi posibil.

Deasupra capului meu, scârţâie scândurile din podea. Un chiriaş nou, Danny, a înlocuit-o pe Callie la etaj. Are un program lung de muncă, de-abia dacă stă pe acasă. Câteodată se arată şi spune ceva amabil în trecere, pe urmă dispare din nou ca o fantomă.

Deja, faptul că acum câteva săptămâni Callie s-a mutat la mine pare a fi o serie de amintiri ce se vor uita în curând. Tatăl ei ne-a ajutat să cărăm cutiile pe scări, ţinându-mi predici despre siguranţă, de parcă nu trăiesc deja aici de un deceniu. În prima noapte, am băut şampanie – un dar de la părinţii ei – în timp ce stăteam pe canapea. Mâncărurile noastre preferate în sfârşit alături în frigider. Duşuri împreună, ibrice de cafea. Îl priveam pe Murphy cum aleargă mingile de pe scările din spate. Degetele mele explorează noutatea lucrurilor ei. Colecţia ei eclectică de fleacuri şi mărunţişuri, pentru ea un motiv de stânjeneală, pentru mine interesante ca o comoară.

Mă învinovăţesc în întregime. N-ar fi trebuit să-mi îngădui niciodată să mă relaxez, să amân să-l sun pe Steve. Poate dacă aş fi acţionat în vreun fel, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

55

CALLIE

În cele din urmă, reușesc să ies din baie, oprindu-mă în fața comodei din care acum lucrurile mele dau pe dinafară. Îmi place asta – sau, cel puțin, mi-a plăcut – ideea nu tocmai potrivită că am depășit deja capacitatea spațiului de când m-am mutat, că nu putem fi limitați de lumea din jurul nostru.

– Îmi pare rău, spune Joel de lângă fereastră, ca și cum ar sări bucuros de acolo.

Când îmi amintesc ce s-a întâmplat aseară, îmi vine să plâng din nou. E prea dureros să mă gândesc la lacrimile care-i cădeau de pe pleoape în timp ce dormea, cum mi-a spus numele iar și iar de parcă rămânea fără aer.

– Joel... nu e vorba dacă-ți pare rău.

El ezită – pe punctul, se pare, de a inunda camera de sentimente. Dar în ultima clipă dă înapoi.

– Poți să anulezi în seara asta?

Mintea mea aleargă după propria coadă. În seara asta. În seara asta...?

În cele din urmă, mă prind – am programat o cină la Ben acasă, cu Esther și Gavin.

– Bineînțeles.

– Doar că nu cred...

Dar propoziția rămâne neterminată, așa că rămân nedumerită referitor la ce nu crede el, darămite la ce crede.

– Joel, te rog să nu faci asta.

– Ce să fac?

– Să mă ții la distanță.

Atunci ne uităm unul la celălalt, cuprinşi de tristeţe şi de neputinţa de a opri totul.

– Eu vorbesc serios când spun că te iubesc, şoptesc eu.

– Ştiu.

– Nu doar pe tine, ci totul la tine.

Pare aproape ameţit de durere în timp ce afară cerul bubuie.

– A fost despre mine, nu-i aşa? îl întreb. Visul tău de aseară.

Are ochii rotunzi acum, negri ca de bufniţă. Mă priveşte fără să vorbească timp de un minut, ca şi cum plec de lângă el şi nu poate decât să se uite cum plec.

Vocea lui, când se aude, e blândă.

– O să întârzii, e tot ce pot spune.

56

JOEL

Se întoarce chiar înainte de şase. Mi-am petrecut aproape toată ziua afară, plimbând câinii, apoi stând în grădină cu Murphy. În timp ce norii dansau pe cer, m-am întrebat ce e de făcut. Ce aş putea să-i spun.

Mă trezesc că privirea îmi cade asupra ghivecelor cu flori ale lui Callie, pline acum de albine şi de o frenezie de fluturi. Ghiveciul de la fereastră erupe de flori de primăvară, bobocii sunt încărcaţi de nectar. O întruchipează perfect: pete de culoare pe fundalul cenuşiu, ca o inerţie înlocuitoare.

Puii noştri de măcăleandru şi-au luat zborul de mult, căsuţa lor e pustie acum. Dar pentru o vreme masculul încă s-a văzut, fluierând temerar din prunul de la vecini. Callie mi-a spus că învăţa puii să cânte. Cine ştie dacă e adevărat, dar mi-a plăcut ideea: o partitură veche de secole, scrisă în aer.

– Bună.

E un *bună* obosit. Îşi lasă geanta şi mă prinde de gât cu braţele, mă sărută. Transpiraţia a făcut un semn fin şi alb pe faţa ei. Are gust de sare şi de tristeţe.

– Cum ţi-a fost ziua? îi murmur în păr.

– Groaznică, îi răspunde ea tricoului meu.

Sunt aproape uşurat pentru că nu vreau să fiu împăcat. Sau asigurat că e totul în regulă, când nu e. Aş prefera să se enerveze, să spunem lucrurilor pe nume.

Un dezastru, dar unul care mi se datorează în întregime.

– M-am tot gândit la visul tău.

– Trebuie...

Abia pot să pronunț cuvintele.

– Trebuie să vorbim despre asta.

Ea se retrage din îmbrățișare.

– Așa e. Putem merge undeva?

Aș prefera să nu avem discuția asta în public. Dar cum sunt pe punctul de a-i distruge viața lui Callie, mi se pare corect să o fac în condițiile impuse de ea.

Ne oprim la un bar de la ultimul etaj al unei clădiri, cu vedere la râu. Sună mai drăguț decât este. Scump și improbabil poziționat la etajul de sus al unei clădiri de apartamente, a fost mereu mai puțin popular decât te-ai fi așteptat. Priveliștea e bună, deși subiectul e fad: Eversford nu se laudă nici cu o arhitectură deosebită, nici cu vreun farmec aparte. În schimb, e o amestecătură monotonă de birouri și zgârie-nori, cu turle de biserici și acoperișuri cu țiglă. Epoci încurcate, de un caracter nedefinit. Totuși, se vede râul, argintiu în lumina soarelui, ca o cusătură de mercur lichid. Iar furtuna de dimineață a trecut acum. Cerul e vast și senin, o parașută de un albastru-deschis deasupra capului.

Sunt, de asemenea, mai mulți copaci decât mi-am dat seama până acum. Erup printre clădiri ca niște vulcani mici și verzi.

Ocupăm o masă din colț lângă un panou înalt de sticlă, probabil aflat acolo ca să nu plonjăm spre moarte. Trebuie să gândesc limpede, așa că cer o cafea, dar Callie alege un pahar de vin alb. Nu pot să spun că o condamn. Rochia înflorată în care s-a schimbat este atât de nepotrivit de veselă, încât e aproape dureros s-o privești.

Ea vorbește prima.

– M-ai visat azi-noapte, nu-i așa?

Dau din cap fără cuvinte. Gura mi se transformă în cauciuc.

– Îmi spuneai întruna numele. Erai foarte supărat. Doamne, m-a făcut... m-a întristat să te văd așa.

Mi se încordează pieptul: e rândul meu acum. Dar chiar și după o zi întreagă în care m-am gândit la toate astea, tot n-am găsit cuvintele de care am nevoie ca să explic asta logic.

– Cal, mi-e teamă că ce spun...

Îmi taie vorba.

– Atunci, nu spune. Nu-i nevoie să spui nimic. O să întreb eu și tot ce trebuie să faci e să faci semn din cap dacă e da sau nu.

Trag aer în piept. Sau poate expir. Hotărârea ei m-a derutat puțin.

Dincolo de masă, ochii ei îi găsesc pe ai mei.

– Uneori, cel mai greu e să vorbeşti.

– În seara asta, așa e.

În cele din urmă, e nevoie de doar trei întrebări. Trei întrebări și câteva clipe.

– Am murit?

Da.

– Știi cum?

Mă forțez să mi-o imaginez din nou zăcând fără viață pe jos. Fără răni. Fără sânge. Fără indicii. *Nu*.

– Știi când?

Da.

Tăcem atunci, iar ochii noștri continuă de unde s-au oprit gurile. Chiotele de râs ajung la noi de la o masă apropiată în timp ce, jos de tot, traficul din Eversford se desfășoară ca de obicei. Lumea a refuzat să se oprească în loc. Viața merge fără milă mai departe.

Știu că trebuie să vorbesc. Să explic planul vag pe care îl am.

– Ar putea fi ceva...

– Stai.

Îmi acoperă mâna cu a ei. Pare ciudat de rece.

– Nu mai spune nimic.

– Dar dacă tu...

– Vorbesc serios, Joel. Nu vreau să mai spui nimic. Trebuie să mă asculți.

Aşa că nu mai vorbesc, îmi concentrez privirea în schimb pe rândunica în zbor de la colierul ei. Aceeaşi care m-a intrigat atât de mult acum câteva luni, când am întâlnit-o prima dată.

– Nu vreau să mai ştiu nimic. Nimic despre ce ai visat. Nu vreau să ştiu ce ai văzut sau când se va întâmpla. Niciodată. Nu vreau să aflu *niciodată.* OK?

Mă uit la ea. Lacrimile din ochii ei s-au transformat în oţel.

– Cal, nu cred că tu...

– Ba da.

Vocea ei străpunge aerul dulce al serii. Îşi ia mâna de pe a mea.

– Înţeleg. Tot ce ştiu acum este că o să mor. Nu ştiu cum se întâmplă sau când o să fie. Nu sunt cu nimic diferită de cei aflaţi aici în seara asta.

Se uită la chelnerul nostru, apoi la un grup gălăgios de băutori, aflat la distanţă de două mese.

– Dar *eu* ştiu.

– Da. Şi dacă mi-ai spune, mi-ai da o boală fatală. Chiar aici, chiar acum.

– Cal, spun eu, cum să nu vrei să ştii asta? S-ar putea să fie ceva ce putem...

– Dar nu este. Mi-ai spus deja că nu ştii cum se întâmplă. Eşti la fel de neajutorat ca mine, Joel, şi o ştii.

– Callie. Vocea îmi tremură de emoţie. Te rog, lasă-mă doar...

– Nu, Joel. E decizia mea. Nu pot să fac faţă unei condamnări la moarte.

Mă gândesc la mama, la felul în care i-am negat timpul preţios pe care l-a dorit ca să se pregătească. E mai mult decât pot să suport, faptul că toate temerile mele legate de dragoste de când a murit ea prind viaţă acum cu Callie.

– Vorbeşti cu adevărat serios?

Ea dă din cap doar o dată.

O iau din nou de mână. O strâng cu putere. Poate aşa o s-o fac să înţeleagă.

– Nu pot să trăiesc aşa: eu să ştiu, iar tu nu.

– Vrei să te descarci?

– Nu, nu e asta.

Pe de altă parte, mă întreb dacă tocmai asta e.

– Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

– Înseamnă prea multe lucruri.

– Înseamnă că mă iubești.

Numai Callie poate să vadă partea bună a lucrurilor. Apare cel mai vag zâmbet pe fața ei.

– Callie...

– Poți s-o spui acum. S-a întâmplat ce era mai rău. Nu e nevoie să te mai temi.

Pe urmă, se apleacă peste masă și mă sărută.

Dar, când o sărut și eu, nu văd decât corpul ei întins pe jos.

Nicio urmă de mișcare, iar pielea ei e rece ca laptele.

57

CALLIE

În săptămâna de după visul lui Joel, mă străduiesc să menţin o notă de normalitate. În loc să mă alătur Fionei şi lui Liam în curte la prânz, mă duc spre râu şi mă urc singură în salcia bătrână. Conversaţiile cu colegii mei au căpătat deja altă culoare – e greu să contribui la discuţii despre ce a fost aseară la televizor sau despre creşterea numărului de supermarketuri cu reduceri, în timp ce Joel şi cu mine ne petrecem serile chinuiţi de neînţelegeri cu privire la data morţii mele.

Vineri seara, obosită după orele în care am împins o maşină industrială de tuns iarba pe păşuni, mă urc în copac, apoi îmi scot cizmele şi ciorapii. Contopindu-mă cu crengile în timp ce trecătorii merg pe sub tălpile mele goale, am senzaţia plăcută a sângelui ce-mi străbate pulpele spre degete. Libelulele bâzâie, nişte elicoptere mici şi strălucitoare, iar dinspre mlaştina de pe malul opus vine durerea primitivă a mugetului vitelor. Toată ziua, aerul a fost cald şi nemişcat, static din cauza verii, cu excepţia pocnetelor fierbinţi ale seminţelor ce explodează.

Nu mă pot gândi decât la Joel – cu sânge cald şi inima plină, la atitudinea lui reţinută, ce maschează o febră agonizantă în interior. Încerc să mi-l imaginez spunându-mi ce ştie, să-mi imaginez repercusiunile seismice în timp ce umflătura scoarţei trece prin el către mine. Mă gândesc la felurile în care vieţile noastre s-ar schimba şi la ce am deveni.

E imposibil de ştiut în cine m-aş transforma, dacă informaţiile ar fi toxice, dacă m-ar schimba întru totul. Nu e o întâmplare, cu siguranţă, faptul că suntem programaţi biologic să fim ignoranţi în faţa acestor lucruri.

Îmi imaginez cum mi-aş număra zilele, cum s-ar schimba firescul fiecărei experienţe. Probabil aş respinge tot ce mi-e drag şi în tot acest timp sfârşitul s-ar apropia, din ce în ce mai mult, ca degetul întunecat al unei tornade.

Nu ştiu cum am putea, eu şi Joel, să sperăm că putem construi o viaţă împreună cu atâta teamă.

Dar Joel ţine deja totul în el şi nu are unde să păstreze totul. Dacă l-aş iubi cu adevărat, l-aş încuraja să spună ce are pe suflet, să accepte să împărţim povara. Pentru că dragostea nu e numai despre alegeri uşoare, despre soluţii simple – e mai degrabă despre muncă grea şi telefoane dificile, despre sacrificiile pe care nu vrei să le faci, de fapt. *Nimic important nu se obţine vreodată uşor*, aşa cum spune tata mereu.

Mă uit la scrijelitura iniţialei mele lângă cea a lui Grace în scoarţa de copac înainte să caut în telefon şi să o sun, aşteptând să aud bipul.

– Sunt în copacul nostru, mă gândesc la tine. Bine, mă gândesc la Joel, de fapt. Mi-aş dori să vorbesc cu tine, Grace. Sunt destul de sigură că ai şti ce să faci sau, cel puţin, ai şti ce să spui. Cred că mi-ai spune să rămân fericită şi ignorantă şi să trăiesc momentul. N-am dreptate?

Mereu spuneai că vrei să mori făcând ceva ce iubeai. Ei bine, îmi pare rău că n-ai apucat să faci asta.

Închid ochii.

– Ascultă, Grace, doar dă-mi un semn sau ceva, nu vrei? Ceva – orice – ca să ştiu ce ar trebui să fac... L-ai fi adorat pe Joel. Ştiu că ţi-ar fi plăcut să vezi cât de fericită mă face. Asta te-ar fi făcut şi pe tine fericită, cred.

Aşa că, nu uita, bine? Doar... dă-mi un semn.

Închei apelul şi mă sprijin de spinarea rigidă a scoarţei de salcie timp de câteva clipe. Prostește, mă uit deja în jur după el – semnalul de la prietena mea prin care-mi dă de ştire că m-a auzit. Dar totul rămâne tăcut şi râul încremenit.

58

JOEL

Două săptămâni de la visul meu. Două săptămâni de paralizie. Am întors în minte paginile despre mine și Callie, ca o carte pe care m-am temut mereu s-o deschid. Știu că risc să o pierd, dar nu pot să aștept pur și simplu să o ia valul. Trebuie să încerc totul.

Steve gâfâie când îmi răspunde la telefon.

– Joel?

Îl plimb pe Bruno. Abia acum mă gândesc să mă uit la ceas – e aproape nouă seara.

– Scuze, amice, făceai...

– Doar niște flotări înainte de culcare.

Scoate aerul în exces din plămâni ca un sergent de armată.

– Deci, ești în viață.

– Da, scuze, am...

– Ignorat mesajele mele.

Pentru moment, mă simt ca un client pe care îl ceartă că a renunțat la tabăra de instrucție.

– Cred că sunt pregătit să mă duc la Diana.

– A trecut ceva vreme.

– Da, scuze.

– Și vorbești serios?

– Foarte.

– Cum e, știi tu, cu visele?

– Cât de rău se poate.

Tace câteva secunde.

– Are legătură cu Callie?

– Nu pot să explic chiar acum. Doar... poţi să aranjezi asta pentru mine?

– Sigur, amice. Sigur.

Când închid îmi dau seama, poate prea târziu, că prietenii ca Steve sunt greu de găsit.

59

CALLIE

Stând în capul oaselor, îmi las ochii să găsească ceasul. E două noaptea și am fost trezită brusc de vibrațiile telefonului.

Joel doarme dus lângă mine. Întind mâna liberă și îi dau încet căștile de pe urechi. Probabil a adormit cu ele.

Mă uit la caietul lui închis o clipă, imaginându-mi ce cuvinte trebuie să conțină despre mine. Mă gândesc cât de ușor ar fi să schimb cursul propriului meu viitor doar întorcând o pagină.

– Am verificat mesageria vocală a lui Grace, spune Ben. Ce erau toate chestiile acelea despre tine și Joel?

Oh, nu. El îi verifică mesajele.

– Scuze, șoptesc eu, plesnindu-mă încet peste față. Poți să-l ștergi.

Au trecut două săptămâni de când am lăsat mesajul acela și uitasem de el.

Cobor din pat și merg spre living; Murphy vine după mine. Aerul nopții e încărcat de umiditate, ca vestiarul de la piscină. Mă cocoț între ghivecele de pe pervaz și ridic jaluzelele ca să văd cerul nopții.

– Trebuie să știu dacă ești în regulă, spune Ben.

– Sunt în regulă.

El așteaptă o clipă.

– Ai avut dreptate, să știi.

– În legătură cu ce?

– Cu ce-ai spus în mesaj. Când oamenii spun că vor să moară făcând ceva ce iubesc, de fapt vor să spună că nu doresc să știe cum se întâmplă.

E adevărat că Grace spusese asta mereu, de aceea mă întreb câteodată dacă ar fi trebuit să moară în timp ce urca împreună cu Ben pe Muntele

Masă sau alergând la jumătatea de maraton din Lanzarote. Încă nu știu răspunsul, deși știu că nu ar fi trebuit să moară de mâna altcuiva în timp ce se grăbea pe o stradă lăturalnică îngrozitoare, fiindcă întârziase la cursul de Pilates. Dar cred că asta e realitatea descurajantă a vieții – nu poți să alegi.

Îmi blestem propria lipsă de sensibilitate.

– Îmi pare rău, Ben. Nu m-am gândit.

– Cal, spune-mi să-mi văd de treaba mea dacă vrei, dar... ce se întâmplă cu tine și Joel?

Întrebarea lui, deși bine intenționată, pare ascuțită ca o săgeată.

– E complicat, asta e tot ce răspund – o simplificare slabă.

– În regulă. Dar lasă-mă să spun doar atât. Dacă ai găsit iubirea adevărată, Cal, nu-i da drumul. Habar nu ai...

I se taie respirația.

– Niciunul dintre noi nu știe ce are până nu pierde. Da, e un clișeu, dar e adevărat.

În mintea mea e un ciclon, mă gândesc la Joel.

– Ben, pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– Chiar crezi... crezi că a fost mai bine că Grace s-a dus repede? Sau îți dorești să fi avut mai mult timp, știi tu, să... te pregătești?

– Să te pregătești ca la... cancer?

– Scuze, murmur eu. Nu e nevoie să răspunzi dacă nu vrei.

– Nu, e în regulă. Dacă sunt sincer, Cal, în ce o privește pe Grace, aș zice că neștiința a fost o fericire. Da, a fost un șoc când a murit. Brutal. Era ca și când ticălosul acela a intrat în noi toți. Dar nu cred că Grace ar fi suportat o condamnare la moarte.

– Asta credeam și eu.

– Nu ești bolnavă, nu?

Vocea lui Ben devine o coardă ciupită de teamă.

– Nu, din câte știu eu.

– S-ar putea să mă înșel, spune el. Poate Grace ar fi preferat un avertisment de câteva luni. Poate ar fi făcut mai multe cu viața ei dacă ar fi știut.

Zâmbesc.

– Nu văd cum ar fi fost posibil.

– Da, nici eu.

60

JOEL

Diana m-a invitat să ne întâlnim la universitatea unde are biroul. E mijlocul lui septembrie, chiar înainte de revenirea studenților la cursuri. Încerc să văd asta ca pe un semn bun. Un trimestru nou, o pagină nouă. Șansa de a începe din nou.

– Ia loc.

Biroul în care ne aflăm e înghesuit și neaerisit, cu pereți din bolțari și puțină lumină. Tot locul are o atmosferă corecțională aparte, așa că înclin scaunul spre ușă. Pentru orice eventualitate.

Ea se prezintă, mă întreabă cum mă poate ajuta. Deși nu e neprietenoasă, tonul ei e aspru și vorbește în propoziții scurte. Are probabil în jur de cincizeci și cinci de ani, însă nu pare să fie destul de excentrică pentru a fi profesoară. Are un scaun ergonomic, în primul rând. Cu ochelarii aceia în stil Buddy Holly, cu blugii negri, mulați, și bluza de in, s-ar zice cu ușurință că tocmai a terminat de discutat despre sloganuri la o agenție de publicitate.

– Steve a spus că a vorbit cu dumneata. Despre... boala mea.

Supărător: notează deja ceva pe un carnețel, fără să se uite la mine.

– Spui că ești clarvăzător?

– Păi, nu „spun“ că sunt. Chiar sunt.

Ea dă din cap o dată. Nu comentează.

Mă mișc foarte stângaci în scaunul meu deloc ergonomic.

– Este ceva ce... ai mai întâlnit până acum?

– Nu, personal. Poți să-mi spui câte ceva despre experiența ta?

În mintea mea sunt, din nou, pe marginea prăpastiei. Doctorul acela de la facultate, cu rânjetul pe buzele crăpate. Dar acum sunt aici. Așa că trag aer

în piept, îmi amintesc că Steve i-a spus deja totul Dianei. Şi totuşi, ea a fost de acord să ne întâlnim.

Încep cu ceva simplu. Cu visul meu de aseară. Tamsin, Neil şi Amber într-o excursie în parcul local de safari peste şase săptămâni. (Leii şi tigrii nu sunt o ameninţare credibilă, deşi maimuţele provoacă stricăciuni maşinii lui Tamsin. Cred că o să folosesc YouTube ca să-i avertizez înainte de momentul respectiv.)

Vorbesc în continuare, trec la Luke şi la mama. La Poppy şi accidentul de maşină, la sarcina surorii mele. Îi povestesc despre faptul că nu dorm şi despre nopţile chinuite. Despre tata. Şi pe urmă îi spun despre Callie, despre ce ştiu că se va întâmpla peste doar câţiva ani. Dacă nu mă ajută Diana. Dacă nu poate să facă ea ceva.

– Eu nu visez decât despre oamenii pe care îi iubesc, repet eu.

Omul de ştiinţă din ea tresare.

– Steve a pomenit ceva despre...

Mă uit în jos la caietul meu. E deschis în poală, pentru idei.

– ...lobii mei, temporal şi frontal. Şi emisfera mea dreaptă?

– Ai avut vreodată o rană la cap sau o boală gravă?

– Niciodată.

– Îţi scapă vreodată ceva printre degete? Adică, se întâmplă lucruri semnificative pe care tu *nu* le-ai visat?

– Da. Tot timpul. Nu pot să văd totul. Sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştiu.

– Ai visat vreodată ceva care nu... s-a întâmplat?

– Numai dacă acţionez în vreun fel. Dacă fac ceva să nu se întâmple.

Ea nu vorbeşte despre ce ar putea să însemne asta, mă întreabă în schimb despre istoricul meu medical.

– Ei bine.

În cele din urmă, se uită la notiţele ei şi înconjoară ceva (aş ucide să ştiu ce anume).

– O să mă consult și cu colegii mei. Am putea explora posibilitatea de finanțare pentru a face cercetări, în funcție de aprobările etice.

– Cât ar dura asta?

Ea ocolește puțin întrebarea.

– Ar trebui să căutăm cicluri de finanțare, să decidem dacă are sau nu aplicare interdisciplinară. Asta dacă ești dispus să împărtășesc informațiile cu colegii mei, să pun niște întrebări inițiale?

– Da, spun eu sec.

Dar, cu toate că am venit aici s-o cer, mă simt ciudat de luat prin surprindere de ideea de verificare. De parcă am fost blocat undeva multă vreme, am nevoie să mă apropii încet de lumina zilei. Încerc să mă concentrez.

– Deci... crezi că ai putea să mă ajuți?

După atâția ani, tot nu sunt sigur că îndrăznesc să cred.

Diana se lasă pe spate în scaun cât de departe îi permite poziția ergonomică. Derutant de nonșalantă, se uită din nou la notițele ei. Bate cu vârful pixului în ele.

– Păi, depinde de ce vrei să spui prin ajutor. În mod evident, nu putem schimba viitorul pentru tine. Dar poate am putea face ceva în legătură cu visele.

– Adică, să nu mai apară?

– În acest stadiu, chiar nu pot spune.

E clar că nu vrea să promită ceva atât de neobișnuit, încât să mă aducă din nou la normal.

Un gând se rostogolește în mintea mea. Am fost atât de fixat pe prevenirea viselor, încât de-abia dacă m-am gândit ce aș realiza în acest fel.

Pentru că, dacă Diana nu o poate ajuta pe Callie, mai are vreun rost?

De când am visat că va muri, pentru Callie am fost îngrijorat. Nu pentru celulele strâmbe din capul meu.

– Ceva ce n-am întrebat, spune Diana. Mai e cineva în familia ta care are aceeași... boală?

În mintea mea, o cheie începe să se întoarcă.

– Nu... nu sunt sigur.

– Aș vrea să parcurgem istoricul familiei tale ca punct de plecare.

Respirația mea devine rigidă, mecanică. De ce nu mi-a trecut prin cap până acum?

Nici măcar nu sunt tatăl tău!

– De fapt, spun eu deodată, închizând caietul și ridicându-mă în picioare, să nu spui încă nimic nimănui. Aș avea nevoie de puțin timp. Să mă gândesc la asta.

– Ia-ți tot timpul de care ai nevoie.

Tonul ei sugerează că are o tonă de alte cercetări pe birou, încât, sincer, ar prefera să aibă o bătaie de cap în minus.

– Mulțumesc că m-ai primit.

– Transmite-i salutările mele lui Steve, spune ea.

Dar eu am dispărut deja.

Trec pe lângă labirintul de beton al campusului universitar în drum spre parcare. Locul e sinistru de tăcut, cu excepția brizei de toamnă care șuieră printre clădiri.

Întrebările sunt ca niște stroboscoape în mintea mea.

M-am concentrat pe găsirea unui remediu atâta timp, încât nu m-am gândit niciodată la ce ar urma. Poate că dacă s-ar opri visele, aș rămâne plutind îngrijorător în derivă. Ca o dezamăgire neverosimilă după ce ai câștigat la loto, teama din suflet înaintea acceptării ofertei pentru casă. Ai grijă ce-ți dorești.

Pentru că poate ceea ce-mi doresc în realitate e un mod prin care să opresc viitorul să se întâmple. Și niciun doctor din lume nu mă poate ajuta cu asta.

Singurul om care poate face asta sunt eu.

61

CALLIE

În aceeași zi în care Joel are programare la Diana, era cât pe ce să am un accident la muncă. O așchie iese dintr-un copac la tăierea căruia ajut și eu, exact când am ridicat viziera de la cască. Groasă și dreaptă, ca un opritor de ușă, dar mai ascuțită, trece cu câțiva milimetri pe lângă fața mea, ratând-o. Dacă eram mai aproape, ar fi putut să mă lase oarbă sau chiar mai rău dacă m-ar fi lovit în gât. E o greșeală stupidă din neatenţie și mă zdruncină.

Mă întreb dacă o să fiu mereu speriată, acum când visul lui Joel m-a alertat în privința propriei morți. Poate că așa e pentru supraviețuitorii unui atac de cord sau cerebral – veșnic speriați că pieptul contractat sau o durere de cap ar putea fi începutul sfârșitului. Poate va fi mereu în mintea mea de acum, când mă trezesc dimineața – asemenea unui tremur mic, dar insistent, de teamă în burtă.

Probabil că sunt tânără când vine sfârșitul, mi-am dat seama de asta. Îmi dau seama după intensitatea supărării lui Joel. O imagine cu mine cu părul cărunt și cu oasele slăbite, murind pașnic în somn, nu l-ar fi chinuit în măsura pe care o resimte acum.

Mă gândesc la toate felurile în care s-ar putea întâmpla – zdrobită de un copac sau căzând de pe crengile unuia pe care îl tai, înecată, sufocată, un blocaj sau o tumoare, oase frânte... mă întreb dacă o să fie dureros sau dacă e Joel acolo și unde este *acolo*...

Închizând un pic ochii, încerc să mă liniștesc. Încetează. Ești doar în stare de șoc. O să treacă și agitația asta. Teama o să dispară.

– Hei, Cal! strigă Liam, coborându-și din nou propria vizieră și pregătindu-se pentru următoarea tăietură. Nu sta să te gândești prea mult.

Serios, li se întâmplă și celor mai buni dintre noi.

Liam e drăguț, dar eu sunt zguduită și mă întreb dacă cel mai bine ar fi să discut cu Joel și să-l rog să-mi spună tot. Dar pe urmă îmi amintesc că un ceas permanent care ticăie ar fi mult, mult mai rău decât contactul ocazional cu neşansa. Ar fi cea mai amenințătoare pendulă, în care număr apusurile, verile, fiecare sărut.

Înțeleg de ce se spune că ignoranța aduce fericire. Pentru că, dacă sfârșitul s-ar dovedi iminent, brutal sau ambele, știu că n-aș putea trăi cu spaima asta.

Câteva minute mai târziu, Liam și cu mine stăm mai în spate ca să vedem copacul cum cade. E un stejar bolnav, periculos, în apropiere de o alee publică, așa că trebuia tăiat. Nu spunem nimic când cade, doborât ca un rege pe un câmp de luptă de demult. Prima dată a văzut lumina soarelui pe vremea reginei Victoria, iar ghinda a răzbătut prin sol ca să devină un lăstar verde aprins sub privirile lui Charles Dickens, ale lui George Eliot. Și acum, după aproape două secole, șoapta frunzelor devine un muget când se răstoarnă la pământ cu o bubuitură mai puternică decât tunetul. Simt cum istoria ia sfârşit, cum o mie de secrete păstrate sunt distruse și, dintr-odată, mă simt copleșită.

– Groaznic, nu-i așa? îi spun lui Liam, când mlaștina amuțește din nou și furtuna de arbuști stârniți se potolește.

Păsările s-au împrăștiat de pe crengile copacilor încă în picioare, ca puful zburător al unei păpădii.

– Să vezi ceva atât de bătrân cum ajunge la final.

– Da și nu.

Liam își scoate casca, își scutură rumegușul din păr.

– E mai rău dacă pică o creangă și omoară pe cineva.

Nu spun nimic.

În timp ce eu și Liam începem să tăiem în bucăți stejarul căzut, încerc să vizualizez cum ar arăta viața mea dacă îl las pe Joel să-mi spună ce știe.

Deşi el este nevinovat, cu adevărat, mă întreb dacă n-aş începe până la urmă să-l detest pentru că a completat golul pe care toţi îl luăm de bun, că a stins strălucirea caldă a posibilităţii. Că mi-a dat punctul pe care nu mi l-am dorit niciodată.

Dar suntem unde suntem şi poate că-l iubesc destul încât să depăşim toate astea. Grace spunea mereu: *Ori găsesc o cale, ori inventez una.*

Ajung acasă târziu, după ce am rămas să ajut la căratul buştenilor cu ATV-urile înapoi în curte. Deşi Murphy e la locul lui obişnuit lângă şemineu, apartamentul pare gol, ca un ceas oprit.

Zăresc un bilet pe ceainicul de pe blatul din bucătărie.

Am plecat la Newquay câteva nopţi. Îţi explic când mă întorc. xx

Mă aşez nesigură pe canapea, mă uit la bucata de hârtie pe care o ţin ca pe un bilet de răscumpărare. Murphy îşi vâră nasul în poala mea, se uită la mine cu ochi de uimire lichidă.

Ştiu prefixul din Newquay de la numărul din cartea găsită de Joel. Tot ce pot să sper este ca oricine ar trăi acolo să ne poată ajuta până nu e prea târziu.

62

JOEL

Seamănă cu mine, dar cu douăzeci de ani mai în vârstă. Recunosc adâncitura din propria mea bărbie. Laba gâștei și șanțul de pe buza de sus. Ochii lui negri ca niște galaxii.

– Uşor, uşor... Hei, te simţi bine?

Probabil crede că o să leşin, pentru că face faţa pe care o fac oamenii când se uită la un dezastru natural desfăşurându-se la ştiri. Mă prinde de cot, mă îndrumă înăuntru.

Livingul lui îmi aminteşte de cel al lui Callie, când am cunoscut-o prima dată. E plin de lucruri, dă pe dinafară de culoare. Sunt plante de interior, tablouri pe pereţi, picturi cu valuri. Trei plăci de surf sprijinite de un dulap. O cuvertură pe canapea care arată ca şi cum tocmai a venit dintr-un bazar. Un casetofon de modă veche lângă un teanc de CD-uri. O lampă cu lavă adevărată.

– Poftim, ia loc. Ceai?

Deşi reuşesc să dau din cap, el rămâne lângă mine.

– Ţi se întâmplă des?

– Să apar în pragul unor oameni necunoscuţi? Încerc să nu-l transform într-un obicei.

– Nu, mă refer la culoarea pielii tale. Te-ai făcut puţin... albicios.

– Un strop de coniac în ceaiul acela ar putea să rezolve problema.

Pun capul între genunchi, de parcă mă rog la ceva. Poate că aşa e.

El mă bate pe umăr. Lasă mâna să rămână acolo o clipă-două.

– Vine imediat.

Se numeşte Warren Goode, mi-a spus la telefon. Asta e tot ce ştiu. Am format numărul din cartea mamei de îndată ce m-am întors de la programare. Am avut o conversaţie scurtă, pe urmă m-am urcat în maşină şi am condus până la Newquay fără oprire, în viteza a cincea. Callie mi-a stat permanent în gând toată ziua.

Toate piesele s-au aşezat la locul lor în timpul întâlnirii mele cu Diana şi pur şi simplu n-am mai putut aştepta. La urma urmei, timpul nu e de partea mea.

Îmi aduce o cană de ceai cu coniac şi pentru el un pahar de coniac simplu. Nesigur, se aşază în fotoliul din faţa mea.

Sorb din ceai. Las să se facă linişte în cameră pentru ca următoarea mea propoziţie să aibă timpul necesar.

– Cred... Cred că s-ar putea ca tu să fii tatăl meu.

O privire ca o lună plină, sclipind de o întrebare veche de-o viaţă. Apoi el:

– Ai dreptate. Eu sunt.

Simt că-mi creşte pulsul. Sângele meu o ia la goană încărcat de sentimente.

El îşi drege glasul.

– Ai spus la telefon... că ai găsit numărul meu de telefon anul trecut de Crăciun.

Urmează o pauză lungă, destul de lungă cât să mă întreb dacă n-am făcut cumva o greşeală venind aici. În mod clar, se aşteaptă să spun ceva. Dar ce? *E supărat că am aşteptat atât de mult? Ce crede? Că ar fi trebuit să sar în maşină şi să apăs pedala tot drumul pe autostradă a doua zi de Crăciun?*

– Da. Deci... de ce era scris în cartea aceea? Cea pe care o citea mama în spital. (Îi pomenisem de ea doar în trecere la telefon, gândindu-mă că aş prefera să aud detaliile faţă în faţă.)

Warren clatină din cap de parcă încearcă să-şi pună gândurile în ordine.

– M-am dus s-o vizitez, Joel. Chiar înainte să moară.

– De ce?

– Am vrut s-o văd pentru ultima oară. În ziua aceea mi-a spus despre tine. Am crezut că s-ar putea să-ți transmită numărul meu.

– Nu știai deja despre mine?

Dă din nou din cap.

– Ce ai fost tu? O aventură?

– Nu, am fost împreună chiar înainte să-l întâlnească... ei bine, pe Tom.

Tom. Deci Warren l-a cunoscut cândva și pe tata.

– Ai iubit-o?

– Da. Foarte mult.

– Deci, de ce...

– Vrei să luăm puțin aer proaspăt? Să dăm la o parte pânzele de păianjen?

– De unde ai aflat că mama era bolnavă? Nu ții legătura cu... Tom, nu?

– Nu. Am auzit printr-un prieten de-al unui prieten.

În seara asta, la mal, se simte o briză proaspătă chiar dinspre Atlantic. Câțiva surferi înfruntă liniile de apă albă, dar majoritatea rămân pe uscat. Plimbă câinii, merg pe promontoriu. Cerul de septembrie e plin de culori pastelate, violet și roz ca un bilet sentimental.

– Și ce făceai când ai cunoscut-o pe mama?

– Urma să plec în jurul lumii cu rulota, răspunde Warren. Vezi tu, eu sunt surfer. Sau eram.

Un vântură-lume. Deci suntem diferiți măcar în privința asta.

– Și acum cu ce te ocupi?

Are aceeași expresie ca a mea atunci când mă întreabă oamenii despre serviciu.

– Învăț copiii cum să facă surf, câștig bani de buzunar făcând poze ici și colo. Încercam să lansez propria marcă de plăci, dar...

Își ia privirea de la mine, privind spre mare.

– Am rămas fără bani.

Ieșim de pe plajă și o luăm pe panta către promontoriu, pe lângă hotelul victorian de pe vârful stâncii. E mare ca un palat, romantic ca o epopee.

Romantism. Ideea mi se pare acum aproape obscenă. Ca o porțiune îndrăgită de peisaj văzut de la o fereastră înceţoșată.

– Și de ce v-ați despărțit?

– Mă chemau valurile. Am crezut că o să fiu următorul campion mondial.

Râsul lui e nostalgic.

– Am lăsat-o pe mama ta în urmă, Joel. Mereu am fost un nemernic egoist. Și curând după aceea l-a întâlnit pe Tom. Pe tatăl tău.

Sinceritatea lui, cel puțin, mă impresionează.

– Asta-i tot?

– Cam da, spune el, dar ca și cum și-ar dori să nu fie.

– Ai fi rămas dacă ai fi știut că e însărcinată?

El ocolește întrebarea.

– Mereu i-am spus Oliviei că nu-mi doresc copii. I-am spus că viața aceea nu e pentru mine. Poate de aceea a decis să nu-mi spună.

Olivia. Olivia. Un nume pe care nu-l aud niciodată. Sunetul lui călătorește spre mine ca muzica.

– Știi, faptul că a rămas cu Tom chiar a fost cel mai bun lucru pentru mama ta și pentru tine. Ce viață ți-aș fi putut oferi, trăind într-o rulotă, obsedat să prind valul perfect? Nu aveam bani, bunuri, serviciu... nu aveam nimic pe numele meu.

Mă gândesc la tata, la orele acelea organizate de la birou. Devotamentul lui de-o viață față de ordine și muncă grea. Ca un soldat care se prezintă la datorie, în fiecare zi a vieții lui.

– Mama era însărcinată cu mine când l-a cunoscut pe tata?

– Da. S-a angajat la firma lui, din câte îmi amintesc. Dar n-au început imediat să se întâlnească.

Mă uit în sus către promontoriu. La pescărușii acrobați care plutesc în briză. Ostilitatea de o viață a tatei față de mine se explică acum, măcar. Nu eram o anomalie de contabilitate, un calcul greșit pe care îl putea repara rapid. Era mai mult, ca și cum Warren își scrisese cu graffiti numele prin

toată casa noastră, forțându-l pe tata să se uite la el în fiecare zi din viața lui.

– Mama ta era femeia cel mai ușor de iubit din lume, spune Warren acum. Toți o iubeau. Nu că ea avea habar de asta, desigur.

Mă gândesc la Callie și mi se umple inima.

– Deci, Doug și Tamsin... sunt doar frații mei vitregi? întreb.

– Da.

Mi se umple pieptul de căldură când mi-o imaginez pe Tamsin, cum ar arăta dacă ar ști. Mereu am fost foarte apropiați.

– Și părinții tatei... nu sunt bunicii mei.

Toate drumurile acelea la jumătatea trimestrelor la Lincolnshire, unde primirea era mereu atât de călduroasă. Ei știau? Oare o părticică din ei nu a bănuit ceva când ștrengarul brunet a apărut în pragul lor?

– Îmi pare rău, spune Warren încet. Părinții mei, bunicii tăi biologici... au murit cu ani în urmă.

Mergem mai departe, cu pașii sincronizați. Atlanticul a devenit un furnal, soarele la apus este miezul lui roșu aprins.

– Ce ți-a spus mama când ai apărut la spital?

– S-a bucurat să mă vadă. Am vorbit și ea mi-a cerut numărul de telefon. A fost un moment oarecum amuzant în cele din urmă.

– Cred că a uitat să mi-l dea, îi spun, amintindu-mi acum în ce fel îi atacase memoria chimioterapia paliativă.

– Cred că da, spune el cu voce aspră.

Mă uit la el. Simt cum primele urme de furie încep să apară.

– Și de ce n-ai încercat niciodată să iei legătura cu mine? Mama a murit acum *douăzeci și trei* de ani.

El se încruntă, strânge fălcile. O clipă, cred că o să încerce să găsească o scuză.

– Oh, uau! Ce greu e.

Mânia mea sporește.

– Mie-mi spui?!

– Am încercat, Joel. Am încercat. De mai multe ori.

Inima mea o ia razna.

– Poftim?

– Prima dată a fost după vreo doi ani. De cum mi-a venit mintea la cap, am luat legătura cu Tom. Aveai vreo cincisprezece ani atunci.

Pale de vânt trec în galop.

– Mi-a spus că eşti prea mic. A spus să încerc din nou când împlineşti optsprezece ani. Aşa am făcut, dar el a insistat că eşti ocupat cu examenele şi după aceea cu facultatea. Mereu a spus că nu e momentul potrivit. După ce ai absolvit, am încercat iar, dar mi-a spus că voi doi aţi stat şi aţi discutat. Şi ai spus că nu eşti interesat. Că nu vrei să mă vezi vreodată.

Rămân cu gura căscată.

– Şi tu l-ai crezut?

– M-a făcut să mă tem că o să-ţi distrug viaţa, Joel. Mi-a spus că eşti sensibil, că te-aş tulbura, că ţi-aş face mari probleme. Îmi pare rău, cred că încerca doar să te protejeze.

Warren înghite în sec.

– Dar, uite, câţiva ani mai târziu, am... avut un vis. Despre ziua de azi.

– Ce fel de vis?

Ne oprim şi stăm faţă în faţă. Warren nu spune nimic, doar mă priveşte fix până sunt sigur.

Simt o dorinţă ciudată, animalică, să urlu. De ce? Uşurare? Bucurie? Frustrare?

– Şi tu îl ai. Şi tu îl ai.

Mă ia de braţ.

– E în regulă.

– M-ai aşteptat? Ştiai că o să vin azi?

Pielea lui arămie luceşte în lumina apusului.

– Da.

E ereditar.

Mă întorc cu spatele la el, cu fața spre vânt. Sarea îmi invadează nările, îmi răvășește părul în timp ce încerc să înțeleg totul.

Mai trec câteva momente până mă sunt destul de sigur pe mine să merg mai departe.

– De cât timp?

Nu pot digera încă ce mi-a spus despre tata.

– De când eram copil.

– Și n-ai găsit un remediu.

Warren ezită înainte să-mi povestească despre propria lui experiență descurajantă. Drogurile și băutura în exces din tinerețe, apoi o abordare ceva mai ortodoxă decât a mea – nenumărați doctori și consilieri. Hipnoterapie, acupunctură, medicație. Dar amândoi ne-am izbit în cele din urmă de același zid.

Are chiar și același afurisit de caiet. Negru, cu coperte groase, la fel ca al meu.

– Reuşeşti să dormi? întreb.

– Rareori.

– Ai o iubită? O soție?

– E prea complicat.

Îmi aruncă o privire.

– Dar tu?

Râd vag.

– De ce crezi că sunt aici?

– Să nu-mi spui că și tu ești burlac de-o viață!

Mă gândesc la Callie și la visul meu. Și inima mi se rupe în două încă o dată.

– Am încercat să fiu. N-am fost destul de puternic. Am cedat.

Pentru că știe doar jumătate din poveste, o ia ca pe o veste bună.

– Habar n-ai cât de fericit sunt să aud asta.

Mai târziu, îmi oferă un pat unde să dorm. Dar mi se pare prea curând. Am nevoie de spațiu să mă adăpostesc de furtuna de gânduri din mintea mea, așa că sună și caută locuri de cazare la pensiunile din zonă.

Cât e la telefon, remarc o fotografie înrămată agățată pe hol. Un surfer cu părul ud într-o vestă de baie cu un *lei* hawaiian în jurul gâtului. E ridicat deasupra capetelor unei mulțimi. La început mi se pare că e Warren, pe urmă mă uit mai de aproape. E semnată cu un pix auriu. Abia disting numele. *Joel Jeffries.*

Așadar, poate că mama m-a botezat după surferul preferat al lui Warren. Un mod de a-și aminti de el, probabil.

Sunt destul de obosit a doua zi dimineață, după mai puțin de două ore de somn. Și nu-mi imaginez că spațiul limitat cu perdeluțe al sălii de mese din pensiune poate face prea mult să mă înveselească. Așa că mă întorc la Warren, cu cafea tare și rulouri cu ou luate de la o cafenea locală.

Mâncăm afară, în grădina lui Warren (care e doar o bucată de iarbă îngălbenită, un teren necultivat, cu un palmier încăpățânat de Cornwall îndreptat spre gard). Aerul de plajă e sărat și o pătură de nori se întinde pe cerul de început de toamnă.

Warren își desface mâncarea.

– Asta trebuia de mult să se întâmple.

– Foamea?

Râde.

– Nu, mă refer la momentul ăsta. Am visat la el. Ei bine, la asta și la faptul că ai apărut aseară.

Mă uit fix la el.

– Ai visat la... ce facem chiar acum? Ciudat. Nu m-am gândit niciodată la cum ar fi să fiu eu subiectul unui vis.

– Am visat și că bei cafeaua neagră.

Ridic din sprânceană.

Warren ia capacul de la paharul lui.

– Aşchia nu sare departe de trunchi.

Zâmbeşte.

– Nu pot s-o beau decât simplă.

Între sorbiturile de cafea neagră şi înghiţiturile din ruloul cu ou, îi povestesc lui Warren despre Diana. Dar ocolesc intenţionat visul meu despre Callie. Poate pentru că văd deja că are mari speranţe pentru viaţa mea amoroasă.

– Diana are dreptate, să ştii, spune el când termin.

Mă uit la el, îi studiez ridurile de pe piele. Încreţiturile de la cozile ochilor. Are genul de ten mereu bronzat, îmbătrânit de vreme. Chiar şi în toiul iernii, când soarele n-a mai strălucit de vreo şase săptămâni.

– În legătură cu ce?

– Păi, poate ar putea să pună capăt viselor. Poate. După câţiva ani în care eşti şoarecele ei de laborator. Dar nu poate să schimbe viitorul.

– Ce vrei să spui?

– Avem boala asta, Joel. Dar acum ne avem şi unul pe celălalt. De când am visat despre weekendul ăsta, am încercat să mă pun la punct. Să fac casa mai ordonată, să mă duc la surfing mai des. Să nu mai fiu aşa un pustnic. Se bate cu palma peste burtă. Să dau jos câteva kilograme.

E un gând care-mi îmboldeşte inima, straniu de încântător: Warren care a muncit în tot acest timp, pregătindu-se de sosirea mea.

– Vreau să te ajut, dacă pot. Să nu faci aceleaşi greşeli ca mine, să-ţi dai peste cap relaţiile, cariera şi...

– Pe frontul acela, bătălia s-a dat deja.

Îi povestesc cum am devenit cel mai prost veterinar din lume. Pe urmă, Warren îmi spune povestea propriei lui cariere promiţătoare în surfing. Cum a ratat totul cu băutura, cu drogurile.

– Dar *pe tine* te putem pune din nou pe direcţia bună, spune el. Nu e prea târziu.

Gândurile mi se îndreaptă spre tata, spre tot ce mi-a refuzat respingându-l pe Warren. Warren mi-ar fi putut fi confident în tot acest timp, m-ar fi putut

ajuta în cele mai grele perioade din viață.

– Nu sunt sigur că pot să-l iert pe tata, îi spun lui Warren acum.

– Nu fi prea dur cu el. Probabil se temea că o să te piardă după ce a murit Olivia. Cred că el a văzut lucrurile diferit față de mine; el a făcut toată munca grea, pe urmă eu am apărut nepoftit, așteptându-mă să mă implic.

Mă încrunt, sorb din cafea.

– Și acum, ce urmează? întreabă Warren.

– Tot ce-am vrut vreodată a fost să înceteze visele, îi spun în cele din urmă. M-a obsedat asta atâta vreme, dar...

– Acum, când se pune problema cu adevărat, nu crezi că suporţi să nu știi ce urmează?

Expir. Mă gândesc.

– Probabil. Cât de aiurea e chestia asta?

– Păi, ai trăit atâta timp cu asta, aşa că e de înțeles că ți-ar veni greu să trăiești fără ea. Ca bătrânii aceia care-și petrec toată viața așteptând pensionarea, dar habar n-au ce să facă atunci când se pensionează.

– Deci, care e răspunsul?

– Las-o baltă cu știința, cu remediile. Doar trăiţi-vă viaţa, tu şi Callie. Profitați la maximum de viețile voastre.

– N-am idee cum să fac asta, spun eu.

Pentru că norul negru al visului meu acoperă totul acum, amenințarea nenorocirii e la distanță de o bătaie de inimă.

63

CALLIE

Sunt cu tata în grădină, culeg legume pentru prânzul de duminică, o amintire a vremurilor de mult apuse. Mama ne-a lăsat în pace, cum are tendința să facă – îmi place să cred –, în timp ce ne privește de la geam, amintindu-și zilele în care țopăiam după tata în micul meu costum impermeabil, strângând în mână găleata de plastic și lopățica, în timp ce vântul și ploaia mă izbeau și mă împingeau.

Poate e doar sentimentul care izvorăște din amintirile copilăriei mele, dar mă întreb deodată dacă nu cumva sunt egoistă alegând uitarea. Dacă ar trebui să-i pregătesc pe părinții mei, să-i avertizez pe cei care mă iubesc. Poate ar trebui să mă gândesc chiar la o înmormântare precum cele ținute pentru oameni încă în viață, în care toți se adună și spun lucruri drăguțe. Oh, nu! Cât de morbid! Nimeni nu ar trebui să ia parte la propria înmormântare. Nimeni.

– Și unde s-a dus?

Tata mă întreabă despre plecarea neașteptată a lui Joel.

– În Cornwall.

– Și tu ești de acord, nu-i așa?

– Sigur că da, tată. Nu suntem...

– Legați? Oh, știu. Voi, copiii, faceți lucrurile altfel în ziua de azi.

Zâmbesc. Cred că, în ochii tatei, o să fiu mereu fetița lui.

Eu și Joel am vorbit pe FaceTime ieri, apoi din nou azi-dimineață. Mi-a confirmat ce bănuia deja – că Tom nu e tatăl lui adevărat – și a spus că rămâne acolo până marți seara să încerce să lămurească totul. Copleșită în

numele lui, îi spun că-l iubesc, să stea cât are nevoie ca să-şi limpezească gândurile.

– Tată, pot să te întreb ceva?

– Bineînţeles.

– Crezi că pacienţii tăi... înghit în sec, ...crezi că erau recunoscători că aveau timp să se pregătească înainte să moară?

– Câteodată, spune el simplu, smulgând un morcov din pământ. Câteodată se bucurau că au timp. Alteori, nu.

– Şi din ce motive nu voiau?

– Păi, erau diferite. Oamenii sunt diferiţi. O moarte amânată nu e idealul tuturor de a se duce. Oamenii se gândesc deseori că ar prefera să se pregătească, dar evident că ajung să-şi petreacă ultimele luni şi săptămâni paralizaţi de tristeţe şi de teamă. Nu e întotdeauna cum pare în articolele din reviste.

– Adică, nu se lasă cu *bungee jumping* şi cu traversarea Statelor Unite într-un Winnebago.

Tata zâmbeşte întristat.

– Nu prea, scumpo. Nu toată lumea e capabilă emoţional să se apuce de liste cu lucruri pe care au ultima şansă să le facă, chiar dacă sunt capabili fizic. Sunt sigur că eu n-aş face-o.

Câteva clipe de tăcere. Mormăitul slab al maşinăriilor de la fermă pluteşte dinspre câmpurile apropiate, la capătul îndepărtat al grădinii un stol de lăstuni trece pe deasupra gardului viu. Întotdeauna e atât de liniştit aici, fără zgomotul traficului şi al claxoanelor, fără duruitul stereo al vieţii urbane.

– Deci, tu ce ai prefera? îl întreb. Să te duci repede sau...

Se uită la mine, cu o pată de noroi pe obrazul stâng care o va face pe mama să-l ţistuiască mai târziu.

– Callie, discuţia asta începe să mă îngrijoreze...

– Nu e cazul, spun eu repede. Sunt doar curioasă.

– Mi-ai spune dacă...

– Tată, nu e nimic, sincer. De fapt, uită c-am spus ceva.

Mă îndrept de spate, inspir aerul proaspăt.

– Ce urmează?

– Pătrunjel, te rog, spune el, dar nu pare întru totul convins.

Mai târziu, când mă pregătesc să plec, îi spun fără intenţie:

– Tată, cât crezi că ar trebui să sacrificăm de dragul unui om pe care îl iubim?

– Depinde ce anume sacrifici, răspunde tata.

– Păi, dacă ar fi ceva care l-ar face fericit pe omul acela, dar viaţa ta ar fi mult mai rea, ar trebui s-o faci?

Tata se încruntă.

– Nu pot să răspund la asta, Callie, fără să ştiu împrejurările.

Ei bine, sunt dintre cele mai rele, mă gândesc eu. *Atât de rele pe cât îţi poţi imagina.*

– Am găsit-o! strigă mama de la etaj, unde a căutat o tăietură din ziar pe care a păstrat-o pentru mine.

Mă întind şi-l sărut.

– E corect. Te iubesc, tată.

– În cele din urmă, cred, totul depinde de Joel, dacă te iubeşte şi el.

Prinsă cu mâţa-n sac. Mă uit în jos, la covor.

Mă iubeşte, tată. Doar că nu poate s-o spună.

64

JOEL

Warren și cu mine stăm pe terasa unui bar cu vedere la plaja Fistral, cu câte o bere și o porție de nachos între noi. Cerul și marea sclipesc, valurile se umflă.

Deși e abia trecut de prânz într-o zi de luni, par să fie destui oameni în jur. Stau de vorbă pe nisip, oprindu-se la masa noastră în pantaloni scurți și șlapi ca să dea mâna cu Warren și să vorbească despre valuri. Încep să mă simt deosebit de suburban, stând aici în adidași și blugi. Deși mă integrez în sensul că nu am alt loc în care să merg, cred.

Așa ne-am petrecut ultimele două zile. Mai ales în aer liber, în fața unor privelişti spectaculoase. Ne cunoaştem timid din ce în ce mai bine. Încercăm să deslușim anii scurși între timp.

Nu mă prezintă nimănui drept fiul său. Spune doar: *El e Joel.* Iar oamenii dau mâna și cu mine, mă întreabă cum merge.

– Ei știu? îl întreb acum.

Warren înmoaie un nacho cu migală în smântână, sosul guacamole și salsa.

– Cine și ce să știe?

– Prietenii tăi, cunoștințele. Despre tine. Despre vise.

El ridică din umeri în timp ce mestecă.

– Unii da. Alții nu.

Mă uit la el, nu-mi vine să cred.

– Și ce părere au?

– Ar trebui să-i întrebi pe ei.

– Nu vreau. Te întreb pe tine.

– Cred că unii au impresia că-s țăcănit. Unii mă cred. Celor mai mulți nu le pasă.

Alege încă un nacho din grămadă, întinzând o bucăţică de brânză până se sfărâmă.

– Un lucru pe care îl înveți când îmbătrânești, Joel, e că oamenilor le pasă mult mai puțin despre treburile tale intime decât ai crede tu.

– Dar... de ce? De ce le-ai spus?

Zâmbește.

– Pentru că am decis în cele din urmă că e mai ușor așa decât să car chestia asta de gât ca pe o povară.

Sorb din bere, mă uit spre valuri. Pe urmă îi spun povestea despre doctorul de la facultate. Îi explic cât de mult mă judecă tata și fratele meu.

Warren se uită spre mare în timp ce ascultă.

– Oamenii sunt ceva mai deschiși la minte în ziua de azi, spune el după ce termin. Uită-te la Callie. Și la prietenul tău... Steve, nu?

Mă încrunt, nu spun nimic.

– Sau poate sunt doar oamenii cu care mă întâlnesc eu. Lucrurile pe care le fac unii dintre ei... După ce ai călărit un val de doisprezece metri, începi să vezi viața puțin diferit. E un fel de drog și majoritatea oamenilor pe care îi cunosc știu despre ce e vorba. Nu s-ar gândi decât în trecere la mine și la visele mele nebunești.

– Ai călărit pe valuri de doisprezece metri? întreb eu după o clipă.

El pufnește în râs.

– Nu eu. Valurile mari și oamenii bătrâni nu fac casă bună. Tu, pe de altă parte...

– Ești nebun.

– Exact, Joel.

Se apleacă în față.

– Am realizat un lucru în ultimii ani: că se întâmplă minuni atunci când ieși din propriile gânduri. Să faci ceva diferit. Să ai încredere în lumea din jurul tău.

– Nu o să începi să vorbești despre faptul că surfingul e o sursă, nu?

El râde.

– Ha! Posibil.

– Dar chiar ești fericit? insist eu. Nu ești...

– Cu nimeni?

Se sprijină de spătarul scaunului.

– Sunt mai multe feluri în care poţi fi fericit în viaţa asta, Joel.

Zâmbesc şi eu. Trebuie. Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, e foarte bine să vorbesc cu cineva care chiar înţelege. Să ştiu cu adevărat, pentru prima dată în viaţă, că nu sunt singur.

– Știi ceva, Warren? Cred că s-ar putea să fii puțin hipiot.

– E un compliment?

Ridic din sprâncene, iau ultimul nacho de pe farfurie.

– Încă nu m-am hotărât.

După patru nopţi petrecute în Cornwall, mă întorc spre casă. La primele ore ale dimineţii, mă opresc la o benzinărie, beau cafea într-o cafenea micuță și ciudată ca un amfiteatru. Încerc să-mi odihnesc ochii înainte de ultima bucată de drum spre Eversford.

La o masă din apropiere, o femeie își liniștește copilul. Partenerul ei e lângă ea, mănâncă o gogoașă în timp ce clipește în lumina ultravioletă. Dar femeia e cea care mă interesează. Are ochii închiși și, cu toate că încearcă să-și adoarmă copilul legănându-l într-o benzinărie la două noaptea, pare destul de fericită. Calmă și mulțumită, de parcă ascultă un harpist sau i se face masaj.

Îmi amintește de Callie. Aceeași față în formă de inimă, același păr lung și castaniu. Același profil când întoarce capul. Asemănarea e atât de izbitoare încât nu pot să nu mă holbez la ea (până când partenerul ei începe să dea semne că s-ar putea ridica să mă forțeze să încetez – o reacţie rezonabilă, care mă determină să-mi continui drumul).

O iau din nou pe M4, încep ultima etapă spre Eversford. Dublura lui Callie, cu copilul în braţe, mă tot trage de mânecă în subconştient. Şi nu după mult timp îmi vine o idee: dacă boala asta e ereditară, atunci pentru mine copiii nu pot fi o opţiune. În ciuda momentului trecător de acum câteva luni, când mi-am imaginat-o pe Callie gravidă... n-aş putea transmite felul în care trăiesc eu unui suflet nevinovat.

Dar cum rămâne cu Callie? Deşi nu a spus niciodată ceva concret, sunt destul de sigur că-şi doreşte copii. Sau, cel puţin, nu mi-a dat motiv să cred că nu şi-ar dori. Părinţii ei au dat câteva semnale în privinţa asta. În plus, are talentul acela rar şi natural în prezenţa copiilor care îi face să se agaţe de picioarele ei, să plângă atunci când pleacă. Mi-o imaginez jucându-se cu nepoatele şi nepotul meu. Învăţând o cameră plină de preadolescenţi să danseze twist la nunta lui Hugo. Se gândea să lucreze în domeniul îngrijirii copiilor, pentru Dumnezeu! Şi dacă o familie e ceea ce-şi doreşte, nu pot fi eu cel care îi stă în drum.

Adopţie? Nu ştiu din ce motiv, parcă o văd pe sora mea sugerând asta, îngrijorată ca întotdeauna că-mi refuz bucuriile vieţii. Dar adopţia nu pare ceva ce mi-aş dori să explorez. Pentru că eu aş fi tot acelaşi: obsedat de visele mele, îngrijorat pentru Callie. Şi chiar fără să fi transmis boala, tot aş da copilul acela peste cap, sunt convins. I-aş transmite nevrozele mele, l-aş infecta cu anxietate.

Îmi imaginez anii trecând, eu şi Callie stagnând în timp ce eu continui numărătoarea inversă sumbră până la moartea ei. În primele zile de agonie cu mama, când ştiam despre cancer înainte să afle ea, nu m-am putut gândi decât la cum vor fi lucrurile peste patru ani. Viaţa şi-a pierdut culoarea, a devenit din ce în ce mai cenuşie. Cum pot să trec din nou prin asta şi s-o fac totuşi pe Callie fericită? Pur şi simplu, nu e posibil. Nu este.

Îmi amintesc ce mi-a spus ea, când conduceam spre casă a doua zi de Crăciun anul trecut. Să consider că visele sunt un dar. Şi simt o năvală proaspătă de durere, pentru că acum ştiu că pentru mine vor fi mereu un coşmar.

E aproape patru când ajung. Nu mă îndur s-o trezesc, așa că stau în living cu Murphy.

Așezându-mă pe canapea, caut Joel Jeffries pe Google. E britanic, are aceeași vârstă ca Warren. Dar, spre deosebire de Warren, Joel e campion la surfing, cu un stil de viață pe măsură. Casă pe plajă, soție, copii, amici. Instinctul meu e să mă întristez pentru Warren, înainte să-mi amintesc ce a spus el ieri la barul de pe plajă.

Sunt mai multe feluri de a fi fericit în viața asta.

65

CALLIE

Mă trezesc pe la șase și jumătate, exact când lumina începe să pătrundă printre jaluzele. Ceva îmi spune că Joel e acasă, așa că trag pe mine tricoul cu tractor pe care mi l-a dat de Crăciun și mă duc în living.

Îl găsesc pe canapea. Cu capul sprijinit de perne, se uită în tavan, complet nemișcat.

– Bună, îi șoptesc, așezându-mă lângă el și luându-l de mână. Ce faci aici?

Expresia de pe chipul lui mă distruge.

– Scuze. Nu voiam să te trezesc.

– Cum a fost în Cornwall?

Întind mâna să mângâi urechile câinelui.

– Ne-ai lipsit.

– Și voi mi-ați lipsit mie.

Ochii ni se întâlnesc exact când, aproape de fereastra deschisă, o pasăre cântă un solo.

– Spune ce pasăre e? murmură Joel.

– Un măcăleandru. A cântat toată noaptea.

– Toată noaptea?

Dau din cap.

– Din cauza felinarelor de pe stradă. Crede că e zi.

– Pare nedrept cumva. Că nu apucă să doarmă.

– Nici tu, pasăre de noapte.

Trece o clipă.

– Trăiesc doar doi ani, știi, spun eu.

– Cine?

– Măcălendrii.

Se apleacă în față și mă sărută – e un sărut pentru toate sentimentele pe care cuvintele nu le pot descrie. Are gust de cafea și de epuizare. Când ajunge la gâtul meu, cu gura fierbinte și umedă, mă apucă o foame aproape frenetică de el, vreau să-i arăt exact ce înseamnă pentru mine, cât de mult detest să fiu departe de el. Și el trebuie să simtă la fel, pentru că sărutul nostru devine repede aprig, mișcările agitate. Când ne scoatem tricourile, tremur la atingerea lui pe pielea mea goală și el aproape că tremură de dorință, întinzând mâna între noi ca să tragă de lenjeria mea. Dintr-odată, e înăuntrul meu, coborându-și ochii spre mine, și nu mai știu nimic decât momentul acesta, fața lui, vocea lui cum îmi spune icnind pe nume.

După aceea, când ne prăbușim îmbujorați și dezbrăcați unul peste celălalt, lumea întreagă face o pauză. Lumina e suspendată pe pielea noastră și dimineața își ține respirația.

La cafea, Joel îmi explică mai multe despre Warren și despre părinții lui, despre trecutul lor sfâșietor. Îmi dezvăluie că Warren suferă de aceeași boală, că a trecut prin aceleași lucruri ca şi el. Tamsin și Doug sunt doar frații lui vitregi, îmi spune el, iar Tom a reușit să păstreze secretul față de toți trei până acum.

Îmi imaginez că l-am fi vizitat pe Warren în Cornwall în împrejurări mai fericite. Poate ne-ar fi învățat pe mine și pe Joel să facem surf. Îmi imaginez stropii de apă și lumina soarelui, apa sărată sărind pe pietre și simt cum mă străbate sentimentul de regret.

– Sunt atât de multe de asimilat, spun eu când termină de vorbit, întinzându-mă după mâna lui.

– Pot să găsesc o metodă să mă descurc cu toate astea, Callie...

Cu celelalte lucruri nu poți să te descurci.

– I-ai povestit lui Warren ce ai visat despre mine?

– Nu. N-am putut. Cred...

Aștept.

– ...că l-ar fi distrus.

– Înțeleg. Și pe mine m-ar distruge.

Se uită în poală.

– Chestia e că... după ce l-am văzut pe Warren, mă gândesc întruna la mama. La felul cum s-a uitat la mine când ne-a spus că are cancer.

– Cum? Cum s-a uitat la tine?

– Ca și cum își dorea să-i fi spus eu mai devreme. E cel mai mare regret din viața mea, Cal, faptul că am ținut totul pentru mine. Că nu i-am dat mai mult timp să se pregătească.

Deși mi se strânge stomacul de compasiune, mintea mea e hotărâtă.

– Însă nu știi cum se întâmplă cu mine. Nu există nimic ce poate face oricare din noi.

– Dar știu *când*...

– Nu.

Niciodată n-am fost mai sigură de ceva. Uitându-mă la Joel, ochii mei traversează nuanțele dragi ale feței lui.

– Fără sugestii, fără indicii. Ți-am spus că nu vreau să știu și nu vreau. Nu mi-aș putea trăi viața dacă...

– Callie, te rog, doar...

– *Nu.* Odată ce spui cuvintele, nu le mai poți lua înapoi. Totul se schimbă pentru totdeauna.

El dă încet din cap.

– Nu sunt sigur că pot să trăiesc, spune el, fără să-ți dau măcar o dată un indiciu sau ceva ce poți lua drept indiciu.

Mă întreb dacă are dreptate, dacă o să încep să văd semne acum în orice – o stare proastă, o lacrimă vărsată, o pauză prelungită. Viața noastră împreună e destinată să devină o serie lungă de îndoieli?

Camera devine tăcută ca un canion.

– Nu e nevoie să rămâi, spune el în cele din urmă.

Lacrimile îmi încălzesc ochii.

– Cu tine?

El dă aprobator din cap.

– Nu asta am...

– Știu. Dar vreau să știi că... nu ești nevoită.

– Vreau să rămân, Joel. Pentru că te iubesc.

Schimbăm o privire lungă de un kilometru. Și pe urmă:

– Și eu te iubesc, șoptește el.

Mă uit la el. După atâtea luni, în sfârșit a spus-o și el.

Deși are ochii plini de lacrimi, nu întoarce privirea.

– Ai dreptate, spune el. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla acum? Am fost prost că nu am spus-o până acum. Te iubesc, Callie. Te iubesc atât de mult. Întotdeauna te-am iubit.

Mă cuprinde cu brațele, își lipește fața de gâtul meu și șoptește cuvintele iar și iar pe pielea mea încălzită.

În noaptea aceea, în pat, mâinile mele îl găsesc, disperate să nu ne lase să ne trezim aruncați pe rute diferite. Gura lui se lipește imediat de a mea, aprigă și tandră totodată. Dar e o tandrețe tristă, în genul celei pe care o vezi în filmele alb-negru. De parcă ne sărutăm prin fereastra deschisă a unui tren cu aburi, chiar înainte să auzim fluierul lui.

66

JOEL

E început de octombrie; au trecut două săptămâni de când m-am întors din Cornwall. În seara asta, Callie a fost la cină cu Esther, Gavin şi Ben.

Eu m-am răzgândit în ultima clipă, pretextând o durere de cap pe care ea nu a crezut-o absolut deloc. Dar mă luptasem cu asta toată ziua. În plus, încă eram tulburat de visul pe care îl avusesem cu câteva nopţi înainte, în care Buddy căzuse de pe bicicletă.

– Suntem încă un cuplu, nu-i aşa? m-a întrebat ea cu treizeci de minute înainte de a ieşi din apartament.

Stătea în faţa oglinzii, pe jumătate îmbrăcată, cu părul pe bigudiuri. Eu stăteam pe pat în spatele ei. Aş fi iertat-o dacă se întreba, când m-a văzut cum o priveam, dacă ceea ce aveam nu era nimic mai mult decât o iluzie. Ceva ce putea să vadă, dar care era rece la atingere.

– Sigur că suntem, am murmurat eu.

Totuşi, unde era dovada? În fiecare zi aştept şi sper să se schimbe ceva, să apară o soluţie. Dar nimic nu se schimbă.

– Atunci, o să stau acasă cu tine.

– Nu, vreau să te duci.

Pentru că voiam. Voiam să se distreze, să uite de tot ce se petrece. Nu voiam s-o târăsc după mine. Cred că trebuie să se distreze. E miezul nopţii şi niciun semn de la ea. Niciun mesaj că se întoarce în curând.

Tremur în grădină la telefon cu Warren, uitându-mă la apartament. Apartamentul nostru, unde am început să ne facem amintiri. E o singură lumină la bucătărie, un portocaliu pâlpâitor, ca o flacără ce se stinge. Deasupra noastră, ferestrele lui Danny sunt întunecate şi nemişcate.

– Am visat-o pe Callie.

– Îmi pare rău, spune Warren.

– Nu e bine.

Warren își drege glasul.

– Știi când o să...?

– Peste opt ani, reușesc să spun, înainte să-mi pierd stăpânirea de sine.

Mă lasă să plâng o vreme, tăcut și încurajator ca un voluntar la linia de urgență.

După ce mi-am revenit, îmi cere detalii. Sunt foarte puține, bineînțeles.

– Nu știu cum se întâmplă, termin eu. N-am indicii în vis. Și faptul că nu le știu...

– ...e cea mai rea parte, ghicește Warren.

Încuviințez, îi descriu împotrivirea lui Callie față de orice intervenție.

– Dar tatăl ei?

– Ce-i cu el?

– N-ai spus că e doctor?

– A fost. E pensionat acum. Dar nu pot să-i cer lui ajutorul.

– De ce nu?

– Îmi sugerezi să-i spun? Totul?

– Nu totul. Doar testează-l. Ai putea afla dacă e ceva în istoricul medical al familiei care să fie relevant. Există moduri în care să încadrezi lucrurile.

– Nu sunt sigur.

Tatăl lui Callie e destul de deștept. Face rebusuri în fiecare zi, de exemplu. M-ar descifra în câteva secunde.

– Trebuie să încerci totul, amice.

E acel *amice* inofensiv care mă stârnește, care pare atât de neașteptat de incendiar. *Aș fi vrut să te am lângă mine,* vreau să strig la el. *Aș fi vrut să te am lângă mine ca să mă ajuți cu toate astea, în toți acești ani.*

Dar nu spun nimic. Doar dau capul pe spate și mă uit la cerul țintuit deasupra mea de un milion de stele.

– Am visat că a murit mama, îi spun după câteva clipe. Am ştiut că o să moară de cancer şi n-am spus niciodată nimic. E cel mai mare regret din viaţa mea.

– Erai doar un copil, Joel, remarcă el încet.

– Dar felul în care s-a uitat la mine, când a aflat...

– Dacă îi spui lui Callie când o să moară nu o aduci pe mama ta înapoi, Joel.

– Ce vrei să spui?

Dar mi se pare că ştiu.

– Ei bine, dacă ea e hotărâtă că nu vrea să afle, atunci, în cele din urmă, trebuie să respecţi asta.

– Nu. Nu pot să trăiesc ştiind. Nu pot să duc asta în suflet, în fiecare zi, şi totuşi s-o fac fericită. E imposibil.

O tăcere lungă.

– Ei bine, atunci poate nu mai eşti tu cel care s-o facă fericită.

Parcă e un pumn telescopic, venit tocmai din Cornwall. Confirmarea celor mai mari temeri ale mele.

– Nu asta voiam să aud.

El oftează.

– Ştiu. Dar dacă tu cauţi doar vorbe goale, ai sunat la numărul greşit.

Furios, întrerup apelul.

Nu, Warren, mă gândesc, în ciuda propriilor mele gânduri. *Nu abandonez.*

Câteva ore mai târziu, visez din nou. E peste trei ani de acum, o privesc pe Callie plimbându-se pe o plajă cu... oh!

Deşi e întuneric, pare o atmosferă încinsă şi furtunoasă. Sunt palmieri şi nisip alb, înfăţişarea e cumva familiară... E oare în Miami? (Nu că aş fi fost acolo. Doar uitându-mă la Netflix am făcut călătorii transatlantice.)

Callie pare fericită. Ei râd de ceva. Cu capetele înclinate, chinuitor de sincronizate.

Şi pe urmă îi văd inelul pe deget şi totul în mine se întunecă.

67

CALLIE

Zilele se transformă în săptămâni și în curând e final de octombrie. Aerul devine mai rece și zilele se comprimă, ca și cum lumea se pregătește de iarnă. Eu și Joel suntem în remiză, incapabili să mergem înainte.

Esther știe că ceva nu e în regulă, m-a întrebat de mai multe ori dacă e totul în ordine. Poate a simțit ceva în seara în care Joel n-a venit la cină. Sau poate a vorbit cu Ben și el i-a povestit despre mesajul meu pentru Grace. Dar, desigur, nu pot să-i spun, așa că de câte ori mă întreabă ajung să mormăi ceva că sunt obosită de la serviciu.

Eu și Joel aproape că nu mai putem discuta acum – să vorbim despre asta e ca și cum am înainta cu viteza melcului prin blocaj, doar pentru a ajunge la destinația greșită de fiecare dată. Dar am remarcat că Joel a luat calm o decizie, o atitudine hotărâtă, care mă face curioasă în tăcere.

Mi se pare că plănuiește ceva, dar n-aș putea spune ce anume este.

Mă ajută faptul că îl iubesc atât de mult. N-am idee ce ne va aduce viitorul, dar dacă închid ochii și mă gândesc doar la prezent, reușim cumva să mergem înainte. Încă suntem un cuplu – nu putem pur și simplu să abandonăm, să întoarcem spatele celui mai bun lucru din viețile noastre – ceea ce înseamnă că putem încă să ieșim, să facem sex, să râdem până ne doare burta. Dar într-un fel e ca și cum ai susține un acoperiș cu mâinile goale: e de ajuns o pală de vânt și nu mai ești destul de puternic.

Ne-am petrecut ziua la Tamsin, am sărbătorit ziua ei de naștere. Doug și Lou au adus un tort elaborat în formă de unicorn, care era mai degrabă

pentru copii decât pentru Tamsin, dar au fost și cocteiluri fără alcool și jocuri ca pe vremuri, care cu siguranță au fost mai mult pentru noi decât pentru copii. A fost o zi amuzantă, plină de bucurie – o zi care mi-a amintit de tot ce am putea fi eu și Joel.

Am șovăit mai devreme dacă să mă servesc cu tort, doar pentru o clipă. M-am tot zbătut cu ideea de a-mi regla dieta, de a renunța la vin cu totul, de a filtra apa, de a cerceta câte ceva despre yoga. Asta fac oamenii, aşa cred, când li se amintește de efemeritatea lor – acordă corpului lor cea mai bună șansă de a reuși. Poate ar trebui să am și eu o discuție subtilă cu tata, să-i cer câteva sugestii pentru sănătate.

Dar deodată mă trage Amber de mânecă, cu o felie de tort pe o farfurie de carton în mână.

– Ți-am păstrat cornul unicornului, mătușă Callie, a șoptit ea. Dacă îl mănânci, o să trăiești pentru totdeauna.

Am simțit ochii lui Joel asupra mea de peste masă, dar nu am putut ridica privirea. Dacă aș fi făcut-o, aș fi plâns.

– Știi, meditez eu acum cu glas tare, în timp ce mergem pe jos spre casă prin aerul mirosind a lemn ars în după-amiaza târzie, a trecut aproape un an de la Noaptea Focurilor de Tabără.

El mă strânge de mâna înmănușată.

– Aşa e.

– Am știut în noaptea aceea că te plac. Am făcut o mică pasiune pentru tine.

– Doar mică?

– OK. O pasiune destul de mare.

– De înțeles. *Eram* o partidă bună.

– O partidă grozavă.

Mi se strânge stomacul când o spun. *Te rog, crede-mă. Te rog să crezi cât de mult te iubesc încă.*

Mai facem câțiva pași, picioarele noastre dau peste frunzele căzute, pașii sunt perfect sincronizați. Aseară s-au dat ceasurile înapoi cu o oră, iar

lumina dispare deja de pe cer.

– Deci, tu?

– Eu, ce?

– Ai avut şi tu o pasiune pentru mine.

– Un domn nu spune niciodată.

– Da, dar *mie* poţi să-mi spui.

Mâna lui se strânge ferm pe a mea.

– Era mai mult decât o pasiune, Callie. Am ştiut de la bun început. Nu a avut niciodată rost să mă împotrivesc.

Mai mergem puţin în tăcere. E zona din oraş în care a murit Grace, deşi n-am mai trecut pe strada unde s-a produs accidentul din noaptea aceea. Mă îndoiesc că o să mai trec vreodată pe acolo. Mă întreb, în treacăt, dacă mă aşteaptă aceeaşi soartă, dar Joel a spus că nu ştie cum se întâmplă, ceea ce înseamnă că nu a văzut o maşină, pietoni, macadam...

Dar exact când gândurile mele încep să se înlănţuie precum piesele de domino, Joel mă aduce înapoi în prezent. Mă trage de mână, gesticulând spre ceva aflat în dreapta noastră.

– Uite, Callie, spune el agitat. Uite.

Arată către zidul micuţ din faţa unei case abandonate, de lângă jumătatea unei terase marcate pentru a fi demolată. Uşa din faţă şi ferestrele sunt acoperite cu scânduri scrise cu graffiti, buruienile se ridică asemenea unor tentacule în jurul burlanelor şi al cărămizilor.

În spatele zidului, o coadă maronie iese la iveală, complet nemişcată.

Nu apuc să clipesc, că Joel a plecat de lângă mine.

Mă iau după el, aproape speriată.

– A fost abandonat.

Joel e deja în genunchi, cu mâinile pe blana unui câine cu alb şi maro, care pare tânăr. Mă aşez pe vine lângă el. Câinele nu reacţionează la atingerea lui Joel.

– Ce are? întreb eu, încercând să-mi înăbuş lacrimile.

Joel începe să-l examineze cu blândeţe.

– Nu sunt sigur. Un fel de infecţie. E în stare proastă. Are gingiile foarte deschise la culoare. Vezi aici? Și e rece. Trebuie să-l ajutăm, urgent.

Se ridică în picioare și formează un număr, murmură câteva cuvinte la telefon. Îl aud cum dă adresa unde ne aflăm.

– Kieran e pe drum, spune el după ce închide, îngenunchind din nou lângă mine. Hai să-i ţinem de cald deocamdată.

Împreună ridicăm câinele în poala noastră. Joel îşi scoate jacheta, eu îmi scot haina şi-l înfăşurăm, ne strângem deasupra lui să-i ţinem de cald. Totuşi, nicio reacţie; e pasiv şi pleoştit, ca şi cum e deja pe moarte.

– O să fie în regulă? îl întreb pe Joel.

El îmi întâlneşte privirea.

– Îmi pare rău, Cal. Nu pare prea bine.

Îmi muşc buza, încerc să nu plâng.

Kieran ne duce cu maşina la fostul cabinet al lui Joel, eu şi Joel suntem pe bancheta din spate, câinele e întins pe genunchii noştri. Când Joel îi spune lui Kieran părerea lui, aud vag ceva despre soluţii intravenoase, anemie, hemoragie internă. Pe urmă, Kieran vorbeşte la telefon cu cineva de la o organizaţie locală de caritate, care e de acord să acopere costurile de tratament, după care el şi Joel încep să dezbată cel mai bun plan de acţiune.

Când intrăm în parcare, observ zgarda câinelui întinsă pe banchetă. Nu are plăcuţă cu nume sau număr de telefon, nimic care să ne ajute să-l identificăm. Iau zgarda, o strecor în buzunar fără să spun nimic.

– Du-te acasă, îmi spune Joel când coborâm din maşină. S-ar putea să dureze ceva vreme.

Se întunecă până ajunge el înapoi la apartament. Mă găseşte în cadă şi se aşază obosit pe marginea ei, mirosind puţin a dezinfectant.

Mă ridic în şezut, stropind puţină apă peste margine.

– Cum a mers?

– OK, cred. Avea o formă gravă de infestare cu paraziți. I-am făcut o transfuzie de sânge, antibiotice. Încă nu se știe cum o să fie, dar Kieran îl ia acasă în seara asta.

– Slavă Domnului că l-ai văzut!

– La momentul potrivit. Trebuie doar să aşteptăm şi să vedem.

Îl iau de mână. Pare moale într-a mea, iar ochii lui sunt goi, nevăzători.

– Eşti bine?

El îşi trece cealaltă mână peste faţă. E palid, ca şi cum ar fi îmbătrânit.

– Doar puţin obosit.

– Ai fost incredibil. Foarte calm... Îţi e dor?

El se uită pe fereastră, unde luminile de la celelalte case sunt ca nişte bule în întuneric.

– Îmi e dor să ajut animalele.

– Atunci poate s-ar putea...

– Nu sunt în stare de meseria asta.

– Ba *eşti* în stare, Joel. Ai dovedit-o în seara asta.

– A fost o singură seară, Cal. Nu înseamnă nimic în comparaţie cu a face asta din nou cu normă întreagă.

Știu că nu ar trebui să insist, știu asta. Dar vreau ca Joel să vadă ce văd eu: talentul lui uriaş şi inima blândă, miezul lui cald şi bun.

– Joel, ce-ai făcut în seara asta...

– Orice veterinar ar fi făcut ce-am făcut eu.

Mă uit în jos, dând la o parte spuma cu aromă de căpşune.

– De ce faci asta?

– Ce să fac?

– Să minimalizezi totul, să spui că nu eşti un veterinar adevărat.

– Pentru că nu sunt. N-am mai practicat de aproape patru ani.

– Dar eşti minunat cu animalele.

– Trebuie să fii mai mult de atât, Cal.

– De ce ai plecat, de fapt?

Urmează o pauză acoperită doar de bulele care se sparg, ca șampania abandonată de la finalul unei petreceri destul de jalnice.

– Joel?

– Am făcut o greșeală enormă, Callie, și n-am crezut că merit să mai fiu veterinar. Bine?

– Nu, nu e bine, spun eu încet. Nu mi-ai povestit niciodată.

– Îmi pare rău. Dar îmi e greu să vorbesc despre asta.

– Te rog, spune-mi.

El își retrage mâna dintr-a mea, freacă între degete o plastilină invizibilă.

– Ce vrei să știi?

– Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Negrul ochilor lui pare să se adâncească puțin.

– Am făcut o greșeală și consecințele au fost... pe atât de rele pe cât îți poți imagina.

– Care a fost greșeala?

În cele din urmă, îmi povestește că era neatent la serviciu. Pe atunci, lucra cu jumătate de normă, un mod de a încerca să-și păstreze sănătatea mintală în timp ce trecea printr-o perioadă grea din cauza câtorva vise tulburătoare. Era permanent mahmur și nedormit, neglijând să facă mișcare sau să se îngrijească, ajungând epuizat la serviciu.

– Aveam un client, Greg. Suferea de depresie, iar câinele era viața lui. Vorbea cu mine când venea. Eu doar ascultam. Cred că îl ajuta puțin. Mi-a spus că a fost de mai multe ori în pragul sinuciderii, dar gândul la ce s-ar întâmpla cu câinele lui l-a oprit să facă asta. Câteodată, câinele acela era, la propriu, singurul motiv pentru care trăia Greg.

Nu spun nimic, doar ascult.

– În orice caz, Greg a adus câinele la cabinet într-o zi – avea diaree, era puțin letargic. Eram convins că nu exista motiv de îngrijorare, dar ar fi trebuit să fac mai mult. Ar fi trebuit să-l examinez mai atent, să-i fac niște analize de sânge, dar eu doar l-am trimis acasă, i-am spus lui Greg să-l supravegheze și să-l aducă înapoi dacă se simte mai rău.

– Asta pare...

Rezonabil, vreau să spun. *Absolut rezonabil.* Dar, de fapt, ce știu eu?

– Când mă gândesc la asta, știu că l-am făcut să simtă că-mi irosește timpul. Nu intenționat, dar... n-am fost cu nimic mai bun decât doctorul generalist de la facultate. Am procedat cu Greg la fel cum a făcut doctorul acela cu mine.

– Ce s-a întâmplat?

Vocea mea e ușoară ca o pană.

– Ei bine, a adus câinele înapoi o săptămână mai târziu, dar deja nu se mai putea face nimic. Ficatul lui cedase, și asta din vina mea. Nu observasem simptome cruciale.

– Sunt convinsă că ai făcut tot posibilul. Nu poți să te învinovățești...

– Callie, eu *sunt* de vină. N-am făcut nici măcar o simplă analiză de sânge. Nu eram concentrat, nu am dat atenție. Și câinele a suferit din cauza mea.

– Joel, spun eu, întinzându-mă să-l iau din nou de mână, te rog, nu te învinovăți. Oricine poate face greșeli.

Se uită fix la mine. Are ochii rotunzi ca niște hublouri.

– Nu înțelegi.

– Nu e nevoie să fiu veterinar să știu că dacă tu...

– Greg s-a sinucis după două săptămâni, spune el scurt. Câinele acela îl ținea în viață și eu i l-am luat, din cauza incompetenței mele nenorocite.

Șocul îmi închide gura. Timp de câteva clipe rămân mută, iar apa de baie se răcește în jurul meu.

– Îmi pare foarte rău.

– Eu sunt responsabil de moartea lui Greg, spune el cu o voce stridentă, de nerecunoscut. E foarte simplu.

Încep să tremur.

– Nu. Nu e foarte simplu.

– Ai vrut să știi de ce spun că nu sunt un veterinar adevărat. De asta, pentru că nu merit să mă numesc veterinar.

Își pleacă privirea spre a mea.

– Și dacă vrei să știi de ce trebuie să-ți spun ce am visat, asta e pentru că nu pot să trăiesc tot restul vieții știind că aș fi putut să fac mai mult. Nu cu tine, Callie. *Nu pot s-o fac când e vorba despre tine*.

– Te rog, nu, spun eu, simțind că mi se blochează gâtul. Nu e corect.

– Nu sunt sigur că-mi mai pasă de ce e corect. Îmi pasă de ceea ce e drept.

Se ridică în picioare, se întoarce cu spatele la mine și pleacă.

Rămân în cadă timp de încă o jumătate de oră, lacrimile îmi curg fierbinți pe piele în timp ce apa se răcește.

68

JOEL

În dimineața de Halloween, îl sun pe Warren cât sunt la plimbare cu câinii.

E greu de crezut că a trecut un an întreg de când săreau scântei între mine și Callie la magazinul din colț. Am câștigat atât de mult în anul acela. Dar oare am și pierdut totul?

În fiecare dimineaţă când deschid ochii sper să găsesc o cale să merg înainte, să am o revelaţie. Ca ceea ce nu este deloc vizibil să devină cumva clar ca lumina soarelui. Dar nu a fost așa niciodată.

– Am făcut ce ai spus, îi zic eu.

– Ce-am spus?

– Eu... Unde ești? De ce se aud strigăte?

– Pe plajă. Nu știu... nisipul și apa îi fac pe copii să țipe.

– Poftim? E octombrie.

– Ultimul weekend de la jumătatea semestrului.

Mi-l imaginez ridicând din umeri. Tare mai ridică din umeri, mă gândesc eu, tatăl meu biologic.

– Și ești acolo pentru că trebuie să supraveghezi sau...?

– O să predau în zece minute. Ce s-a întâmplat?

– M-am dus să vorbesc cu tatăl lui Callie. Să aflu dacă este ceva în trecutul familiei care ar trebui să mă îngrijoreze.

– Bravo ție. Şi e ceva?

Nu a fost atât de stânjenitor pe cât ar fi putut fi. Am apărut la ușa lui cât era Callie la serviciu și am stat împreună în bucătărie. Am mormăit ceva vag despre faptul că am avut un vis urât, că nu voiam s-o îngrijorez pe

Callie. Pe urmă, dintr-odată, mi-a dat informaţiile de care aveam nevoie. (Nu că m-ar fi ajutat. Un istoric medical impecabil, pentru toată familia Cooper.)

M-a asigurat că nu o să povestească despre discuţia noastră, ceea ce a fost destul de generos din partea lui. Ştiam că, dacă află Callie, ar putea să creadă că o trădasem, că îi avertizasem pe părinţii ei. Şi ar exista şanse mari să nu mai aibă încredere în mine.

În fine.

– Nimic.

– Ah.

– Da, deci nu a mers.

O pauză, întreruptă de ţipătul aspru al pescăruşilor. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun lui Warren despre visul meu cu Callie pe o plajă din Florida. N-am reuşit să mi-l scot din minte.

Dar gândul de a i-l împărtăşi lui Warren mă tulbură, nu ştiu de ce. Poate pentru că nu vreau să dau credit teoriei lui despre mine – că n-aş mai fi omul care s-o facă fericită pe Callie.

Mai fac câţiva paşi, mi-o imaginez pe Callie acasă. Caldă încă de la duş, trecându-şi pieptenele prin păr, cu pielea umedă şi lucind. Simt un val de dor de ceafa ei, de lumina joasă a vocii ei.

Şi totuşi.

– Crezi că ar trebui să renunţ, nu-i aşa? Să o las pe Callie să plece şi să-şi trăiască viaţa, să găsească pe cineva care o poate face fericită. Asta se spune, nu? Dacă iubeşti pe cineva, să-l laşi să plece.

Secundele se prelungesc.

– Aşa se spune.

– Atunci, asta e.

– Nu încă. Nu neapărat. Nu face nimic în pripă.

– Timpul nu e de partea mea, mai ştii?

– Da. Dar, uite, dacă se ajunge la asta, o să ştii când e momentul potrivit.

– Ei bine, mulţumesc pentru ajutor.

– Îmi pare rău că nu pot să rezolv asta în locul tău, Joel.

– Ai avut ocazia să rezolvi acum treizeci și șapte de ani.

– Ce vrei să...

Nu mă pot abține să spun ceea ce urmează să spun. E din pură frustrare.

– Ai fi putut s-o rezolvi înainte să înceapă, dacă nu aveai o aventură neînsemnată cu mama.

– Nu a fost neînsemnată.

– Ai dat-o la schimb pe o placă de surf. Putea fi mai neînsemnată de atât?

În noaptea aceea, o visez din nou pe Callie, peste mai puțin de un an. E undeva înfofolită bine de frig, nu sunt sigur unde anume. Dar e un loc vast și izolat, exact genul de peisaj epic pe care îl iubește. Pare înflăcărată și vie într-un fel pe care nu l-am văzut de multă vreme. Are binoclul la gât și un aparat foto. Aud vântul foșnind, văd cerul senin. Și la orizont se înalță un vulcan, impunător ca o catedrală.

Tremur când mă trezesc. Mă dau jos din pat și iau caietul, mă întorc în cadrul ușii să mă uit la ea, aşa cum fac mereu. E încovrigată pe saltea ca o virgulă, cu fața lipită de perna mea.

O virgulă. Un moment în care să te oprești să respiri. O șansă de a desluși lucrurile.

– Meriți mai mult, îi șoptesc eu din ușă. Nu vreau să ratezi nimic.

Mă gândesc din nou la ce a spus Warren. *Poate nu mai ești tu omul care s-o facă fericită.*

Atunci, la început, ar fi trebuit să-mi urmez capul, nu inima. Știu asta acum, aşa cum o știam și atunci. Era datoria mea să apăs frânele, de îndată ce am simțit că mintea mea pierdea lupta. Aș fi putut fi deștept. Ar *fi trebuit* să fiu. Ne-aș fi scutit pe amândoi de agonia asta. Pentru că acum, când am avut o avanpremieră a lucrurilor bune care o așteaptă, nu sunt sigur că pot să o privez de ele.

Callie are timp să meargă mai departe. Să-și clădească o viață, să facă toate lucrurile pe care și-a dorit mereu să le facă. Îmi dau seama că poate fi un om împlinit, care alături de mine nu ar fi fost decât pe jumătate.

69

CALLIE

– Ai văzut asta?

Liam îmi întinde o vedere în timp ce curăţăm fierăstraiele în atelier.

Mă şterg pe mâini şi o iau. E de la Dave, e o privelişte de sus a pădurii amazoniene pe faţă, un rezumat al celor mai recente aventuri ale lui pe verso. Inima îmi bate ceva mai tare când mă gândesc la viaţa lui acum, aproape de Ecuator – peisajul înfierbântat şi descoperirile exotice, sălbăticia strălucitoare a pădurii.

– Ciudat, nu? întreabă Liam.

– Ce anume?

El ridică din umeri, ca şi cum ar trebui să fie evident.

– Că acum un an Dave era încă pe aici, mâncând chipsuri şi plimbându-se cu ATV-ul, iar acum e în cealaltă parte a lumii. Pariez că nu se mai întoarce vreodată acasă.

Întorc vederea.

– Da. Ciudat. Dar pare că se distrează de minune.

Liam scoate carcasa motorului de la fierăstrău, îl aşază pe banc.

– Nu-i pe gustul meu. Dar cred că da.

Încep să râd.

– Ştiu. Şase luni într-o pădure tropicală ar fi un iad pentru tine.

Se cutremură ca şi cum vorbim despre o tortură veritabilă.

– Însă mă mir că tu n-ai făcut-o niciodată.

Zâmbind, întorc iar vederea.

– Ce să fac?

– Să călătoreşti, spune el direct ca de obicei. Mereu vorbeşti despre asta. Ar trebui să te duci în Chile, să găseşti pasărea aceea.

Clipesc alungând imaginea lui Grace, care spunea lucruri asemănătoare, apoi zâmbesc spre Liam.

– Parcă spuneai că aş avea şanse mai mari să văd un leopard-de-zăpadă.

Aproape că zâmbeşte şi el, dar nu tocmai.

– Ei bine, sunt sigur că te-ai distra căutându-l. Ce te opreşte?

Ridic din umeri şi mă întorc cu spatele, bombănind ceva despre momentul potrivit. Probabil boala lui Liam de a vorbi monosilabic e contagioasă.

– Momentul e perfect, nu-i aşa? răspunde el. Cred că e pe final contractul tău.

E adevărat – se termină în câteva săptămâni şi nu sunt veşti încă despre bugetul de care ar avea nevoie ca să-l reînnoiască. Fiona m-a asigurat că mă vor, dar e vorba doar de când şi de cum. În cel mai rău caz, spune ea, mi-ar putea da de lucru la curăţenie între timp, ceea ce ar fi mai bine decât nimic.

– Peste o lună, îi spun lui Liam.

– Au anunţat ce se întâmplă?

– Nu. Mă ţin în suspans.

Liam se încruntă.

– Nu au primit deunăzi o finanţare nouă de la schema de acordare a burselor? Sunt convins că am văzut un e-mail despre asta aseară. Ai putea să te duci să călătoreşti, pe urmă...

În clipa asta, perfect sincronizată, uşa atelierului se deschide şi Fiona bagă capul prin crăpătură.

– Callie, putem vorbi puţin?

70

JOEL

Aşezându-mă la masa din bucătăria tatei, încerc să-mi amintesc cât timp a trecut de când am stat noi doi de vorbă ca lumea. Poate s-a întâmplat când tocmai renunţasem la slujbă. Se răţoia la mine în grădina din spate, ajutat de doamna Morris de alături (care trăsese cu urechea la toată discuţia şi din întâmplare era de acord că eram foarte iresponsabil).

Ce vremuri bune!

Cu pielea rozalie şi încă în pantaloni scurţi după partida lui de badminton de luni dimineaţa, tata îmi oferă o cafea. Observ că şi-a luat un elastic pentru ochelari, care să i-i ţină pe cap atunci când face sport.

O clipă, mă întreb dacă e o cruzime să-l confrunt cu asta fără să-l avertizez. Dar indiciile încep să se adune cu repeziciune. Eram aici săptămâna trecută când mi-a sunat telefonul din living şi Amber a strigat în gura mare numele lui Warren. Am fugit acolo, cu stomacul strâns, dar din fericire tata urcase la etaj după ceva. Totuşi, nu mai poate dura mult până să se prindă de ce se întâmplă.

– Ce surpriză plăcută! spune tata – cea mai tristă dintre judecăţile eronate.

Mă uit o secundă prin bucătărie, ca şi cum ar fi pentru ultima dată. Banane prea coapte, prosopelul Bellei, gălbenele răsfirate pe robinet. Mă uit la toate ca şi cum nimic nu va mai fi la fel după ce-mi ies vorbele din gură. Cred că, în multe feluri, nici nu va mai fi.

– Ştiu că nu sunt fiul tău, tată. Ştiu despre Warren.

Îi fuge culoarea din obraji. Nu spune nimic, nici măcar nu mişcă buzele.

– Tată. Mă aplec peste masă. E în regulă. Ştiu totul.

Ceasul din bucătărie bate în continuare în mijlocul tăcerii. Tata a devenit o statuie de ceară, prea nemișcată ca să fie adevărată.

În cele din urmă, vorbește.

– Cum?

– Contează?

El răsuflă greoi, ceea ce iau drept un nu.

– Nu s-a purtat corect cu mama ta, Joel.

– Știu.

Tata face ochii mari.

– L-ai văzut?

– O dată. Locuiește în Cornwall.

Un plescăit din limbă. Ca și cum Warren ar fi un pierde-vară care nu plătește taxe și Cornwall e nume de cod pentru Bermuda.

– Ar fi trebuit să-mi spui, tată. Că a încercat să ia legătura cu mine.

Tata se încruntă.

– Am intrat în panică. Nu voiam să se întoarcă în viața noastră. Nu avea... niciun drept asupra ta. Absolut niciun drept.

În afară de a fi tatăl meu biologic, adică.

– Dar nici tu nu aveai dreptul să-l ții departe de mine.

Oftează. Se freacă la tâmple. Văd că discuția asta o să-i pună la încercare obiceiul de a nu comunica.

– Bănuiesc că am crezut că o să afli într-o bună zi. Probabil încercam doar să amân inevitabilul.

Am lăsat ceasul să ticăie mai departe. Ce-aș putea să spun, de fapt? Nu pot să-i iert asta încă, dar pot să ascult varianta lui.

– Mama ta a încercat să-i spună că e însărcinată, pe atunci. Dar Warren a spus că pleacă să călătorească înainte să apuce ea să zică ceva.

– Așa că ai intervenit.

El expiră.

– Nu de la început. Nu a fost de acord să iasă la o întâlnire cu mine până la prima ta aniversare.

Zâmbește șters.

– De asta erați mereu atât de apropiați, cred. Ați avut timpul acela împreună, doar voi doi, în căsuța aceea mică și nostimă a ei.

Desenez conturul unei inimi pe masă cu degetul arătător. E adevărat că am avut mereu o legătură specială cu mama. Dansa cu mine în brațe prin living, îmi spunea în șoaptă povești când frații mei se duceau la culcare. Mi se confesa ca unui prieten vechi. Întotdeauna am presupus că asta se întâmpla pentru că eram primul ei născut. Dar vestea despre acel prim an petrecut împreună, doar noi doi, mi se pare deja o comoară. Ceva prețios, scos la lumină din pământul proaspăt săpat.

Sorb din cafea.

– Și ați fost la întâlnire și...?

Încă șovăind, își drege glasul.

– S-a mutat la mine la scurt timp după aceea, apoi a rămas însărcinată cu fratele tău. Ne-am căsătorit, pe urmă a venit Tamsin.

– De ce nu mi-ați spus niciodată? Înainte, adică. Când eram mai mic.

– Mereu am plănuit s-o facem. Dar după ce a murit ea am simțit că nu se cade s-o spun eu. Poate și din cauza asta am fost atât de furios când a apărut Warren. Trebuie să înțelegi, Joel – ne-am construit o viață întreagă împreună până să moară ea. Nu mai ştiam nimic despre Warren. Nu *voiam* să mai vorbesc despre asta niciodată.

Se încruntă. Se joacă cu ochelarii.

– Poate unele alegeri nu au fost perfecte. Dar, în cele din urmă, eu și mama ta am fost căsătoriți doisprezece ani. Am avut trei copii, o casă, bani, prieteni. Și cred, chiar cred cu adevărat, că a fost fericită.

Sincer? Și eu cred la fel.

– Ascultă, poate că nu m-a iubit... în felul acela sălbatic, nebunesc în care l-a iubit pe Warren. Dar când v-a avut pe voi, copiii – ei bine, a fost un alt fel de iubire sălbatică, nebunească. Un fel mai bun. Iar Warren nu şi-a dorit niciodată o familie – a fost unul dintre primele lucruri pe care i l-a spus când s-au întâlnit. Ştia măcar atâta lucru despre el însuși.

Sunt de acord cu atitudinea lui Warren. Dar, din fericire pentru mine, cred, nu a reușit absolut deloc să se țină de cuvânt.

– Știa, însă, ce pierduse.

Dau din cap.

– Probabil de asta a încercat atât de mult să ia legătura cu mine.

– Nu, cu mult înainte de asta. După ce mama ta s-a îmbolnăvit ultima dată, l-am văzut plecând din salonul ei de la spital. Evident, avusese câteva regrete.

– L-ai văzut?

– Da. L-aș fi recunoscut oriunde. Curios, totuși.

– Ce anume?

– Ei bine, ea abia fusese internată în dimineaţa aceea. Eu nu suflasem o vorbă nimănui. Presupun că mama ta a luat legătura cu el. Adică, omul e în multe feluri, dar nu e clarvăzător.

Undeva, înăuntru, o umbră de înțelegere.

Tata ridică din umeri ca și cum e irelevant, în definitiv, că fostul iubit al soției lui a apărut lângă patul ei de moarte.

– Și cum crezi că se vor așeza lucrurile între tine și el?

– Eu... nu știu. Te deranjează dacă păstrez legătura cu el?

– Nu, e toată încurajarea pe care e pregătit să mi-o ofere. Dar ai grijă. Asta e tot ce aș spune.

Un val de afecţiune, cald ca apa de baie.

– O să fii întotdeauna tatăl meu.

El se încruntă mai tare.

– La fel și tu. Întotdeauna o să fii...

Nu termină propoziția. Dar faptul că măcar a încercat e de ajuns pentru mine.

– Un prieten al unui prieten, pe naiba!

– Joel?

Sunt în noua mea ascunzătoare preferată, grădina, uitându-mă la acoperișurile acoperite de brumă. Aerul e înghețat în seara asta, dar nu m-am deranjat să-mi iau haina.

– N-ai auzit că mama era pe moarte de la un prieten al unui prieten. Ai visat-o, chiar de la început. Ai visat că o să moară de cancer și ai pus capăt relației pentru că voiai să se ducă să-și trăiască viața, înainte să fie prea târziu.

Un oftat.

– Presupun că aveai să-ți dai seama într-o zi. Ești mult mai deștept decât mine, din fericire.

– Da, da. Spune-mi *adevărul*.

– Am visat... am văzut-o în spital. Apoi, două nopți mai târziu, am visat înmormântarea ei.

– Deci ai știut că o să aibă copii, că o să ducă o viață împlinită. Nu ai fost deloc un ticălos egoist – ai fost exact opusul. I-ai pus capăt pentru că voiai să fie fericită.

Tăcerea ca o gură căscată.

– Da. E bine acum? spune el într-un târziu. Da. Mai avea paisprezece ani de trăit și știam că nu aveam s-o fac fericită, cu toate problemele mele și lipsa de bani și cu băutura, cel puțin pe termen scurt.

Expir durerea în aerul brumat, o privesc cum se umflă în nori mici și mânioși de furtună.

– De asta mi-ai tot spus să o las pe Callie să plece.

Warren expiră. Linia pârâie.

– Când m-am dus s-o văd pe mama ta la spital, am știut că am făcut ce trebuia. Dusese o viață bună. Murea fericită. Am ales să nu-mi bat joc de timpul pe care îl mai avea și, atât cât contează, cred că am luat decizia corectă.

Pe neașteptate, simt că bolovanul de vină din spatele meu se ușurează un pic. Nu prea mult, dar destul încât să observ. Și Warren a știut, mamă.

Poate în mod inconştient, nici eu nu am vrut să-i stric mamei timpul pe care îl mai avea.

– Ca să ştii, Joel, a fost dragoste adevărată între mama ta şi mine. Ca om, poate că nu valorez prea mult, dar am iubit-o. Când ne-am ţinut de mână şi ne-am privit unul pe celălalt în ultima clipă, totul a meritat – ştiam că era fericită.

Mă gândesc la Callie care stă învelită în patul nostru. La prezentul, la viitorul şi la sfârşitul ei. Mă gândesc la toate astea. Şi atunci ştiu ce am de făcut.

71

CALLIE

În seara de după sărbătoarea Guy Fawkes, îl sun pe Joel, în timp ce mă aflu în apă până la genunchi în mijlocul mlaştinii, ca să-l întreb dacă vrea să ieşim la cină la noul restaurant cu tapas din oraş.

În ultimele zile, m-am tot gândit la ceva şi acum sunt plină de entuziasm. Toată după-amiaza, cât mă plimb de colo până colo în cizme de cauciuc şi pantaloni de protecţie în timp ce plouă, îmi imaginez cum îi dezvălui planul meu cu un zâmbet fericit pe faţă. Îmi imaginez cum îl asigur că acesta – *acesta* – e motivul pentru care a fost o decizie bună să nu-mi spună tot. Pentru că acum pot plănui un viitor cu care altminteri nu mi-aş bate capul.

În cele din urmă, nu aduc vorba până la desert.

Joel pare tăcut în seara asta, neatent. Are mintea în altă parte şi încep să mă îngrijorez că poate nu e deloc momentul potrivit. Ştiu că abia dacă a dormit în ultima vreme – a fost cel mai epuizat săptămâna asta de când îl ştiu.

Dar seara trece şi nu pot să mai aştept.

– Am avut o şedinţă luni cu Fiona.

Joel întoarce ochii negri spre mine şi nervii mei se liniştesc. În ciuda atitudinii retrase, expresia lui rămâne iubitoare şi loială.

– Despre contractul tău?

– Mi-au oferit un post permanent.

– Cal, e... e uimitor! Luni? De ce nu mi-ai spus?

– Păi, m-am... Chestia e că mi-a spus despre o casă care se va închiria pe partea opusă a rezervaţiei Waterfen. Casa unui fost tăietor de stuf. M-a dus

ieri acolo s-o văd. E superbă, Joel! Am putea trăi amândoi acolo şi am fi chiar în rezervaţie, înconjuraţi de copaci, de păsări şi de stuf...

Ochii lui îi întâlnesc acum pe ai mei, dar nu pot interpreta privirea de pe faţa lui. Este emoţionat de mândrie sau e ceva mai trist?

– Fiona a spus că îmi poate lăsa câteva săptămâni de pauză între contracte.

Zâmbesc, mă uit în jos la desertul mâncat pe jumătate.

– Nu trebuie niciodată să se lase convinşi să mai economisească nişte bani.

Expresia lui îmi cere să completez golurile.

Începem.

– Ţi-l aminteşti pe Dave, tipul care, la scurt timp după ce am început munca aici, a plecat în Brazilia? Ei bine, ne-a trimis o vedere.

O pun pe masă în faţa lui.

– Şi m-a pus pe gânduri...

Joel ia vederea, o priveşte în grabă.

– Vrei să faci asta? Să te duci în Brazilia?

– Nu. M-am gândit să mă duc în Chile, în Parcul Naţional Lauca. Să încerc să găsesc pasărea aceea.

Joel îmi zâmbeşte – poate pentru prima dată în seara asta – şi bea din pahar.

– Cred că e o idee genială.

Mai iau puţină cremă catalană. Sunt mulţumită că am decis să iau trei feluri de mâncare – totuşi, sunt oameni de nouăzeci de ani care au mâncat brânză, au băut whisky şi au fumat ca nişte furnale toată viaţa.

– Şi mă gândeam... după ce mă întorc, ne putem muta în casa de la Waterfen şi o să lucrez la rezervaţie.

El dă din cap, dar atât de încet încât pare aproape redundant.

– Păi, poate nu ar trebui să te întorci, Cal.

În gând, am o reacţie uşor întârziată.

– Poftim?

Încă o gură de vin.

– Cred... că ar trebui să te duci în Chile pentru cât timp vrei.

– Da, câteva săptămâni, cum am...

– Și după aceea ar trebuie să te duci oriunde te poartă vântul.

– Păi, spun eu neliniștită, vântul m-ar aduce înapoi, aici. La tine.

– Nu.

Deşi hotărât, cuvântul pare greşit, scos în mod ciudat din context. Ca strigătul unei păsări migratoare deviate de la cursul ei.

– Nu, ce?

– Trebuie să-ți trăiești propria viață, Cal.

– Dar aş fi...

– Nu, adică să *trăiești* cu adevărat. Să uiți de mine. Să faci toate lucrurile pe care vrei să le faci şi mai mult de atât.

Încep să râd.

– Despre ce vorbești? Eu nu vreau să uit de tine.

– E cel mai bine aşa.

– Joel, nu... Ce?

– Asta... nu o să meargă, Cal.

Cu toate că în restaurant e cald şi multă lume, zumzăind plăcut, la masa noastră s-a făcut frig deodată.

– Joel, spun eu şoptit. Trebuie să încercăm. Dacă nu, atunci am putea să ne dăm bătuți.

Expresia lui mi se înfige adânc în piept şi rămâne acolo.

– Asta faci, îmi dau seama încet, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Te dai bătut. Te dai bătut?

– Eu... accept realitatea. Că ceea ce avem... nu putem s-o facem să meargă.

Peste masă, îl iau de mână.

– Nu, asta e... *Nu*. Noi trebuie să fim împreună, Joel. Nimeni... nimeni nu mă poate face să râd ca tine. Sunt fericită doar să mă trezesc lângă tine în fiecare zi. Nimeni nu m-a făcut vreodată să simt că lumea e acolo s-o înfrunt aşa cum faci tu. Fără tine, probabil încă aş lucra la cafenea, uitându-

mă cum trece viața. Tu m-ai făcut să fiu din nou încântată de viitor. Putem trece peste asta... Știu că putem.

El clatină din cap.

– Nu o să fac decât să te trag înapoi, Callie. Nu vreau să ratezi... viața minunată pe care o meriți.

– Nu. *Nu.* O viață minunată e cea pe care o am cu tine.

Undeva în spatele ochilor lui, o ușă se închide. Observ cum degetele i se strâng pe piciorul paharului cu vin. De-abia s-a atins de desert.

– Nu, dacă eu nu pot să fac ceea ce vrei tu să fac.

– Ce anume vrei să faci tu?

Dar știu, știu.

– Vrei ca eu să continui ca și cum nimic nu s-a întâmplat, să trăiesc cu ceea ce am visat în fiecare zi, prefăcându-mă că nu am visat. Nu pot, Cal. Pur și simplu... nu pot.

Cuvintele îi ies din piept ca o ultimă suflare.

– Ar trebui să uiți de mine acum. Pleacă în lume și trăiește.

Vreau să spun: *Cum?* În schimb, spun:

– Greșești.

– Cineva... altcineva ți-ar putea oferi mult mai mult decât pot eu.

Respir adânc, mă dau înapoi de la simpla idee.

Vocea lui Joel cedează.

– Nu pot să-ți răpesc viitorul, Callie. Posibilitățile. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să te văd pe tine fericită. Și câtă vreme trăim cu ceea ce am visat în fiecare zi, asta nu o să se întâmple. Știi asta, nu-i așa?

Puţin câte puţin, conversația asta mă sfâșie. Degetele mi-au amorțit, cele de la picioare par desprinse de talpă, dar tot o să lupt pentru noi.

– Nu. Te iubesc, Joel, și știu că și tu mă iubești. Relaţia noastră e prea bună ca s-o lăsăm baltă. Trebuie să fie un mod în care să putem... De ce nu te întorci la Diana? îl întreb disperată. A spus că ar putea să te ajute.

– Dar nu poate schimba viitorul, Callie, șoptește el cu ochii încărcați de tristețe.

Și în timp ce vorbește, greutatea lucrurilor spuse mă doboară, pentru că știu că îi pune capăt aici, în seara asta, chiar acum.

– Nu are niciun rost, îi spun, o ultimă încercare să-l fac să înțeleagă. Pentru că și dacă mi-ai spune ce știi, viețile noastre nu ar fi mai bune. Ar fi mai grele. Nu este o soluție să-mi spui.

– Atunci nu mai e nimic ce putem...

Dar se împiedică în cuvinte și nu poate să termine.

Mă uit în continuare la el și nu spunem nimic, iar în curând lacrimile mele sunt prea grele ca să le mai pot reține. Pentru că e posibil ca ceea ce spune să fie adevărat: dacă într-adevăr nu poate trăi cu asta, atunci nu există o cale să mergem mai departe.

Poate că pur și simplu nu există.

– Ceva trebuie să se schimbe, Cal, spune el într-un târziu, încetișor. Unul din noi trebuia doar s-o spună.

Scutur din cap acum. Nu pentru că încă mai cred că-l pot face să se răzgândească, ci pentru că mi s-a tăiat respirația – sunt în stare de șoc.

– Nu pot... să cred.

Expresia de pe chipul lui spune că nici el nu poate să creadă. Atât de brusc și de brutal, ca un atac de cord sau un accident de mașină.

Când din ochii mei încep să curgă lacrimi, flacăra lumânării pare să sclipească empatic.

– Am avut cel mai bun an din viața mea, spun eu, pentru că simt nevoia să știe asta.

– Cred că pentru tine, șoptește el, cele mai bune lucruri abia urmează.

– Aș vrea ca tu să nu fi avut visul acela. Cuvintele mele sunt un val seismic de regret. Asta îmi doresc mai mult decât orice.

Privirile noastre se unesc.

– Am încercat atât de mult să nu te iubesc, Callie. Dar a fost imposibil, pentru că... ei bine. Tu ești tu.

Simt cum privirile clienților din apropiere se întorc una câte una spre mine, întind mâna după șervețel și încep să mă șterg la ochi. Probabil am

deja rimelul întins pe toată fața.

Poate din reflex, Joel se întinde peste masă să mă ajute, ceea ce mă face să plâng și mai abitir, să-l prind de mână.

– Cum e posibil să se termine așa? îl întreb eu, în timp ce degetele lui le strâng pe ale mele, poate pentru ultima dată. Încă nu am terminat.

– Știu.

Ochii lui se agață de mine.

– De asta e atât de greu.

Dar are dreptate. Acum văd asta. În sfârșit, drumul s-a terminat și nu avem cum să ne întoarcem.

Scoțând aer din piept, încerc să mă pregătesc pentru partea cea mai grea, partea pe care nu știu dacă pot să-mi forțez corpul să o facă. Reușesc să mă ridic în picioare, deși mă clatin puțin.

Nu pot să-l privesc pentru că, dacă o fac, nu o să mai pot continua.

– O să stau la Esther în seara asta...

– Nu, nu te duce. Merg eu la Tamsin.

Atunci mă opresc, pentru că nu pot să plec pentru totdeauna fără s-o spun.

– Doar... ai încredere că oamenii te iubesc, Joel. Pentru că ei te iubesc atât de mult.

Și acum ies pe ușa de la intrare, înaintând cumva pe drum, fără să-mi pese de frig. Când ajung pe trotuarul opus, reușesc să mă întorc și clipesc către restaurant, ca și cum aș verifica dacă mai e acolo, pe jumătate sperând că totul e doar iluzia minții mele, un miraj creat de lumina ciudată.

La masa noastră, cu spatele la fereastră, Joel a lăsat capul în jos. Traficul amuțește în jurul meu și strada se topește. Acum sunt doar eu, uitându-mă la Joel printr-un ochi de geam, ca și cum ar fi deja un artefact, ceva ce trebuie iubit, dar care nu mai poate fi atins niciodată.

Atunci se aude sunetul frânelor de la autobuz, un șuierat de vânt. Oamenii trec pe lângă mine și zgomotele mă învăluie. Lumea mă împinge mai departe și curentul mă agață de picioare.

Inspir și expir, pășesc înainte, îl las să mă poarte.

Abia când mă prăbușesc în pragul uşii lui Esther, douăzeci de minute mai târziu, îmi dau seama că încă mai țin în mână linguriţa de desert.

72

JOEL

După ce a plecat Callie din restaurant, rămân pe loc poate o jumătate de oră sau o oră. În cele din urmă, lumânarea de la masa noastră se stinge. Dar nu se apropie niciun ospătar. Probabil au văzut ce s-a întâmplat. O relație făcută bucăți, chiar aici în restaurantul lor.

Nu pot să nu mă holbez la farfuria ei goală.

În cele din urmă, ospătarul mă lasă s-o iau acasă cu mine. Am venit cu singura fată pe care am iubit-o vreodată cu adevărat şi plec două ore mai târziu cu o farfurie şi cu inima frântă.

N-am reuşit să fim împreună nici măcar un an. Darămite o viaţă de om.

PARTEA A PATRA

73

CALLIE

Viața e atât de diferită în ultima vreme. De câte ori stau să mă gândesc la asta, e greu de crezut cât de multe s-au schimbat de când te-am văzut ultima dată.

Dar tu când m-ai văzut ultima dată, Joel? Mă vezi vreodată în visele tale? Uneori mă întreb cât de multe știi despre cum trăiesc eu acum, lucruri pe care ți le împărtășeam, detaliile și culorile. M-am gândit mult la ce mi-ai spus tu – Cred că pentru tine cele mai bune lucruri abia urmează – *și m-am întrebat multă vreme câtă importanţă să-i acord. Dacă tristețea mea e greșit direcționată. Dacă ar trebui să simt doar optimism.*

Știu că ți-ai dorit doar ca eu să fiu fericită. Dar mai știu și că, pentru ca asta să se întâmple, o să fie nevoie să învăţ cum să-ți dau drumul.

Încerc, Joel. Să-mi culeg inima de pe jos, să iubesc ce eram noi și, în cele din urmă, să-ți dau drumul.

Să știi că încerc în fiecare zi.

74

JOEL, ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

Mă doare spatele și am gâtul permanent strâmb de la nopțile mele dezmembrate pe canapea. Dorm acolo de când a plecat Callie. E un preț mic pe care-l plătesc ca să nu fiu nevoit să mă întind în spațiul gol unde, în altă viață, ar fi trebuit să fie ea.

La o săptămână după ce s-a mutat, Esther și Gavin au venit să-i ia lucrurile. Nu am suportat să stau acolo, așa că am scos câinii (în afară de Murphy, bineînțeles) la o plimbare de zece mile. Când m-am întors, apartamentul era gol din nou. Fără viață, ca un ecou. Exact cum era înainte să se mute ea.

La început, am crezut că o să-mi fie de ajutor să nu mă înconjoare lucrurile ei. Am sperat că spațiul gol va alunga amintirile. Dar peste tot erau urmele ei. Încă mai sunt. Elastice de păr sub pernele de canapea, în sertare, agățate de clanțele ușilor. Șosete desperecheate ascunse printre lucrurile mele. Ghivecele cu flori din curte, inutile și pline de buruieni acum. Bluza ei preferată de lână pentru muncă (Esther a uitat s-o ia) încă atârnată lângă ușa, umplând holul cu mirosul vag al focurilor de tabără. Fire de stuf tăiat din cizmele ei pe podeaua din bucătărie pentru că încă nu mă îndur să le mătur. Săptămâna trecută, am călcat pe un cercel, o jumătate dintr-o pereche pe care i-am cumpărat-o eu.

Nici măcar nu mi-a păsat când mi-a dat sângele.

Mi-e dor de ea de parcă mi-a furat-o cineva. De parcă mi s-a furat pe întuneric ceva de neînlocuit. Din noaptea aceea de la restaurant, am fost incapabil să trec pe lângă cafenea sau să merg undeva în apropiere de Waterfen. Nici măcar nu pot să trec de capătul străzii unde se află patiseria

siciliană. N-am sărbătorit Crăciunul, m-am uitat întruna la filme de acţiune în seara de Sfântul Valentin. Trăiesc doar cu cutii de cereale între două plimbări cu câinii. Câteodată mai ies la suprafaţă să văd ce fac Tamsin, Amber şi Harry, în vârstă de cinci luni, pe urmă mă întorc în apartament ca să mă holbez în continuare la cei patru pereţi.

E un lucru bun că trebuie să am în vedere doar un presupus vecin. Cum Danny e mai mereu plecat, nu trebuie să-mi pese ce-ar putea să creadă despre mine. Nu e nevoie să fac schimb de amabilităţi sau să mă prefac că sunt în regulă. Şi, cel mai bun lucru, nu e nevoie să vin cu tâmpenii de genul *Este aşa cum este.* şi *De fapt, cred că e cel mai bine aşa* (adică, cam tot ce am putut să le spun celor din familie în primele săptămâni).

Tata şi Doug, deşi o plăceau mult pe Callie, nu par deloc surprinşi de despărţirea noastră. Dar Tamsin a fost devastată. Şi nu o să uit niciodată cum s-a strâmbat faţa lui Amber când i-am spus că s-ar putea să nu o mai vadă pe mătuşa Callie niciodată. Mi s-a părut cel mai nesăbuit gest de cruzime pe care l-am făcut.

Când am ajuns acasă în seara aceea, am plâns cu sughiţuri.

Într-o după-amiază, la început de mai, aud sunând interfonul. De zece minute deja mă tot holbez la bucata de podea de lângă şemineu, unde stătea întins Murphy. Invoc în gând căldura corpului său lângă coapsa mea, lumina soarelui din zâmbetul lui Callie lângă mine.

Lucrurile mărunte sunt cele care mă doboară. Ca atunci când întorc capul să vorbesc cu ea, înainte de a-mi aminti că ea nu mai e. Mă întreb ce şi-ar dori la cină. Dau peste cana pe care a lăsat-o în urmă, când fierb apă pentru ceai. Retrăiesc cele mai frumoase sărutări. Acele vremuri când doar atingerea ei mă făcea să mă ridic învârtindu-mă în stratosferă.

Şi Murphy. Cum se foia în jurul meu, mereu sperând că-mi scapă o bucată de brânză sau câteva vorbe pe care el să le înţeleagă. Lipit de mine ca o umbră. Blând ca un miel, loial şi încrezător.

După vreo douăzeci de secunde, bâzâitul se oprește doar pentru a lăsa loc iritării stârnite de telefonul care sună. Uitându-mă la ecran, mă sperii văzând numele lui Warren.

Mă întind şi mă uit printr-o deschizătură prin jaluzelele de la fereastră. Stă chiar în pragul casei mele. Mă vede imediat.

– Nu poți să stai, e tot ce-i spun când deschid ușa.

Are o valiză şi tot tacâmul.

– Sunt îngrijorat din cauza ta.

– Nu pot să fac acum chestia asta.

– Nu e nevoie să faci nimic. Doar lasă-mă să intru, măcar să nu fii singur.

Fără avertisment, asta mă termină. Mă descompun într-un torent de lacrimi, ca cele care-ți fac corpul să intre în convulsii. Așa că nu face decât să mă țină în brațe până când nu mai sunt în stare să plâng.

Mai târziu, iese să cumpere ananas pane şi chipsuri. E prima masă caldă pe care o mănânc de două săptămâni pentru că, sincer, ce rost are să găteşti când poți să înghiți cereale cu pumnul? Cu mâncarea pe genunchi, stăm unul lângă celălalt, de parcă am fi nişte moşnegi pe plajă. Degetele strălucesc de grăsime și buzele mă furnică de la oțet.

– Ai slăbit, remarcă el. Arăți şi cam palid.

De ce-mi tot spune lumea chestia asta? De parcă n-aș şti deja sau n-aș mai avea acces la o oglindă funcțională.

– Când m-am despărțit de mama ta, mi-am amânat puțin călătoria, spune Warren. Am stat în casă şi am uitat să mănânc o lună de zile. Am pierdut legătura cu prietenii, mă simțeam oribil.

Da, și între timp ea era gravidă cu mine, îmi spun. *Te-ai gândit vreodată la cum se simțea ea?*

– Și pe urmă mi-am dat seama, continuă el. Știi ce rezolvă orice? Apa sărată pe față.

Mă uit inexpresiv la el, întrebându-mă pe jumătate ce încearcă să mă convingă să fac.

– Trebuie să te arunci în câteva valuri, amice. Vino cu mine la surfing. O să te ajute, îți promit. O să te simți ca un om nou. Dacă am vreodată o problemă, marea rezolvă totul.

În clipa asta, nu vreau ca Warren să fie amicul meu sau să mă simt ca un om nou. Vreau să mă întorc la noaptea în care am visat și să consum cafeină în cantități care să pună capăt și unei come.

– Vino în Cornwall, stai o vreme. Te învăț să faci surfing, o să te ajut să mergi mai departe.

– Nu sunt pregătit să merg mai departe.

Warren se șterge de sare pe degete.

– Asta nu e bine. Uită-te la tine. O să te îmbolnăvești. Trebuie să ieși mai mult, să te întâlnești cu oamenii...

– E un hotel decent aproape de râu. Nu e prea scump. O să le dau telefon.

Warren oftează greoi.

– OK. O să mă cazez mâine, dacă insiști.

– Insist.

– Dar în seara asta o să dorm aici.

Bate cu palma în perna de pe canapea.

– Nu te deranjez.

Poate că ar fi trebuit să-și dea seama după cuvertura mototolită.

– De fapt, ăsta e patul meu deocamdată.

El se uită cu milă la mine.

– Haide, Joel.

– Ascultă, nu te supăra, Warren, dar nu poți să-mi spui tu cum să trăiesc.

– Ai făcut ce era corect, să știi. S-o lași să plece.

Mă gândesc la mama. La decizia pe care a luat-o Warren, care i-a permis să-și trăiască viața.

Totuși.

– Corect nu înseamnă că e ușor.

– Știu. Dar sunt sigur că Callie n-ar vrea ca tu...

Asta îmi pune capac.

– Poate ar trebui să pleci.

Se uită neajutorat la mine.

– Asta vrei cu adevărat?

Doar... ai încredere că oamenii te iubesc, Joel.

– Nu pot să fac asta acum, e tot ce izbutesc să-i spun.

După ce pleacă, stau pe canapea, aerul coagulând grăsimea de pe chipsuri. Încerc să-mi imaginez ce face Callie acum, mă întreb dacă o să încetez vreodată să mă simt așa. Mă gândesc la ea până mi se aprinde inima și mintea mea ia foc, și în cele din urmă sting flăcările cu un pahar dublu din cel mai bun whisky scoțian.

75

CALLIE, ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

Lunile au făcut salturi ca broaștele până în mai, însă nu m-am simțit niciodată mai vlăguită, mai cenușie, mai singură.

Serile de vineri sunt cele mai groaznice. Acea perioadă de aur a săptămânii, senzația de ușurare supremă – ca atunci când te strecori într-o baie caldă, scoțând aerul reținut în plămâni. Dar acum, simpla sosire acasă la sfârșitul săptămânii e de ajuns să-mi declanșeze o avalanșă de amintiri din acele luni minunate înainte de visul lui Joel, când viața și dragostea noastră chiar păreau infinite.

Pe atunci, serile de vineri însemnau Joel, un foc care trosnea, priveliștea ațâțătoare a vinului alb rece. Un weekend care ne aștepta ca un dop gata să sară, sărutări lungi și leneșe urmate de seri pierdute făcând dragoste, pielea înroșită și alunecoasă, bătăi de inimă bubuind. Dușurile lungi împreună înainte de serile noastre în oraș, cinele la lumina lumânărilor, băuturi cu prietenii.

Mintea mea filtrează lucrurile mai neplăcute, ca atunci când Joel nu putea să doarmă sau când se bloca în sensul unui vis. Pentru că niciunul dintre obstacole nu conta, e cert. Îl iubeam pe deplin, iubeam omul care era.

Au trecut şase luni și încă îl iubesc.

Viața de-abia dacă a fost viață de când am plecat în seara aceea de la restaurant. N-am suportat ca mama și tata să sufere și ei durerea mea, așa că am aterizat de îndată la Esther și la Gavin. Era singurul loc în care puteam merge, de fapt. Pentru că, în interior, mă simțeam aproape ca atunci când a murit Grace.

La început, Esther nu prea era sigură ce să facă cu mine. Trecuserăm împreună prin ce a urmat după moartea lui Grace – beam prea mult, ne uitam amorţite una la cealaltă şi câteodată ne aminteam să mâncăm şi să ne spălăm. Acum, ea mă privea cum trec din nou prin toate astea, iar urâţenia durerii nu e chiar un spectacol de urmărit. Stătea afară, în frig, şi mă tot implora să o las să intre.

Mai sunt încă atât de multe lucruri pe care ea nu le ştie. De exemplu, de ce eu şi Joel ne-am despărţit (nu-i spun decât „N-a mers, pur şi simplu“, înainte să fiu obligată să mă întorc cu spatele). Sau de ce am început să petrec atât de mult timp în bucătărioara ei mică din pivniţă, uitându-mă la locul unde am stat eu şi Joel în noaptea petrecerii ei, împărtăşind un sărut pe care aveam să mi-l amintesc pentru totdeauna.

După câteva săptămâni, uluirea lui Esther faţă de starea mea s-a transformat treptat în stimulent. Aşa că, în sfârşit, m-am mutat de la ea în căsuţa de la marginea rezervaţiei Waterfen; doar nu poţi să bântui la nesfârşit în casa prietenei tale ca o fantomă. Bietul Gavin cred că a vrut să fluture un steag când în sfârşit am plecat.

Acceptasem deja slujba cu normă întreagă de la Fiona, fără să cer pauză între contracte, pentru că nu suportam gândul de a urca într-un avion către Chile.

Dar acum, în cele mai negre momente, ideea de evadare mă cheamă din nou, făcându-mi cu ochiul prin întuneric. Am scos de pe raft mai des ghiduri de călătorie, răsfoindu-le la micul dejun sau după ce mă aşezam în pat.

Poate că într-o zi, foarte curând, o să profit de un concediu ca să zbor departe, să încerc să-mi pun ordine în gânduri.

Căsuţa nu e decorată prea mult, dar e exact ce-mi trebuie. Perfect izolată la marginea rezervaţiei, înconjurată de stuf şi de copaci înalţi, iar deasupra zboară vânturei şi bufniţe. Aici nu e nimeni să mă audă plângând, nimeni să mă îndemne să mănânc sau să mă informeze că arăt ca moartea – deşi ştiu

că așa arăt, doar că nu prea-mi pasă. Și pentru că accesul la căsuță se face pe o potecă lungă și plină de gropi, necesitând permisiunea de a traversa calea ferată, rareori trebuie să-mi fac griji pentru musafiri neanunțați. O mare parte din contactele mele sociale se mută pe telefon și asta mi se pare în regulă.

Câteodată, după ce se lasă întunericul, plec în plimbări lungi prin rezervație doar eu, Murphy și luna. Și câteodată urlu tare, îmi eliberez agonia în cerul nopții și mă întreb în clipele următoare dacă nu cumva înnebunesc.

Lucrurile mărunte sunt cele care stârnesc în cel mai rău fel singurătatea – când zâmbesc în timp ce mă gândesc la weekend sau când deschid WhatsApp să întreb cum e ziua lui, înainte să mă lovească tunetul reamintirii. Și nici măcar nu pot nega realitatea, cum făceam cu Grace, lăsând mesaje pe care nu le va primi niciodată. Pentru că el *este* încă acolo, *este* doar ceva mai departe, doar că nu mai e al meu.

Când Esther mi-a luat lucrurile din apartamentul lui, a adus câteva dintre tricourile lui Joel din greșeală. Am petrecut seri întregi ghemuită pe canapea, ținându-le lipite de mine de parcă l-aș ține pe el. Lăcrimez dacă aud un măcăleandru prin fereastra de la bucătărie, insist să mă întâlnesc cu Dot departe de cafenea de câte ori ne vedem, coc tăvi de *drømmekage* pe care apoi nu le mănânc. Derulez la nesfârșit pozele din telefonul meu, neputând să mă uit în altă parte decât la fața lui frumoasă, luptându-mă cu dorința de a suna.

Întotdeauna, întotdeauna mă lupt cu dorința de a suna. N-am primit niciun semn de la el din ziua în care am ieșit din restaurant și nu pot să înțeleg decât că el nu vrea să mai păstrăm legătura.

Deși Joel e cea mai mare slăbiciune a mea, am fost destul de puternică să-mi împiedic mintea să rătăcească prea departe – la cum, unde se va întâmpla și cât timp mai am. Când gândul acesta prinde viață, m-am obișnuit să-l sting imediat. Nu vreau să-i dau oxigen, altfel toată durerea asta va fi fost în zadar.

Am adăugat linguriţa de desert de la restaurant la mica mea colecţie de amintiri, lucrurile care îmi vor aduce aminte mereu de noi. Şamponul de la hotel de la nunta lui Hugo. Zgarda câinelui abandonat pe care l-a salvat Joel, care şi-a revenit în cele din urmă. Mai este şi tricoul cu tractor acolo, pentru că nu mai suport să-l port, şi biletul de la Joel care mă îndemna să aplic pentru slujba de la Waterfen. Bijuteriile pe care mi le-a dat, paharele şi carafa de la Crăciunul de anul trecut. Un amestec dulce-amărui al timpului nostru împreună, scurt cât a fost. O poveste spusă doar pe jumătate.

76

JOEL, UNSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

– Ai un talent înnăscut.

– Crezi?

– Uite cum te privește, spune Tamsin. Ești sigur că nu vrei să te muți la noi, să ne lași să dormim șase luni? Te plătim.

Zâmbesc, îl ridic pe Harry în sus și-n jos pe genunchi. Ca prin farmec, a încetat să mai țipe, deși cu siguranță nu ne putem relaxa încă. Nu privește *cu adevărat*. Aș zice că-mi analizează fața în timp ce se gândește la următoarea mișcare. Tacticieni experți, copiii ăștia!

– De fapt, Joel, chiar am nevoie de ajutorul tău cu ceva. Nu are legătură cu îngrijirea copilului.

– Dă-i drumul.

– Are legătură cu ziua trecută. Când ai sunat și mi-ai spus să nu mă urc în metrou.

Văzusem stația de metrou în vis, cu doar câteva ore înainte. O îmbulzeală uriașă, panică oarbă, urlete. N-am distins stația, dar știam că Tamsin trebuie să se întâlnească în ziua aceea cu o veche prietenă din facultate la Londra, împreună cu Amber și Harry. (Habar nu aveam în momentul acela de ce a început panica sau cum. Nu aveam nimic cu care să-i deranjez pe cei de la TfL[2].)

– Ah, asta.

Îl salt din nou pe Harry în sus și-n jos, vorbesc direct cu el. Fac câteva expresii uimite, ca oamenii care încearcă să câștige timp.

– Da, asta. Vezi tu, sunt puțin derutată.

– În ce sens?

– Cum anume ai putut ști. M-ai sunat cu câteva ore înainte să se întâmple.

Toată povestea a fost relatată la știri, a fost subiectul principal pe reţelele de socializare aproape toată ziua.

Zbaterea unei aripi blocate în pieptul meu.

– Ți-am spus. A fost doar un presentiment.

– Haide, Joel.

Îmi amintesc ce mi-a spus Callie a doua zi de Crăciun cu aproape doi ani în urmă. Că viziunile mele sunt un dar. Și cuvintele ei când a plecat din restaurant.

Doar... ai încredere că oamenii te iubesc, Joel.

Mă uit la sora mea. Arată destul de serioasă azi (cu părul adunat la spate, rochie kaki, cizme grozave), dar obiceiurile sunt greu de lepădat. Anii în care mi-am reținut vorbele, mi-am îngropat secretele.

– O să-ți spun ceva acum, spune ea.

Înghit în sec, neliniștit. *Asta nu e replica mea?*

– OK.

– Mai știi când am fost aici anul trecut și ți-am spus că sunt gravidă? Chiar înainte să plec, am fost la toaletă.

Ridic din nou sprâncenele spre Harry. Nu spun nimic.

– Ei bine, când am ieșit, voi erați pe hol și am auzit-o pe Callie spunându-ți: *Un frate pentru Amber. Și Harry e perfect.*

Mă uit la vinovatul cu ochi albaștri din fața mea. *Haide, Harry. Acum e momentul tău. Urlă, umple scutecul. Varsă cu jet dacă trebuie. Orice.*

– În fine, am fost foarte confuză. Dintotdeauna am știut că dacă o să am un băiat o să-l botez Harry, dar ție nu ți-am spus asta niciodată.

Privirea ei alunecă spre mine.

– Așa că am început să mă gândesc și să pun lucrurile cap la cap – presupusa ta paranoia, anxietatea ta în toți acești ani. Faptul că ai știut numele lui Harry și sexul înainte să știu eu. Metroul. Agitația ta, starea ta după ce a murit mama.

– OK, zic eu, frecând brațele grăsuțe ale lui Harry cu mâinile.

El pare aproape să zâmbească acum, cerşetorul mic şi năstrușnic. În mod clar, nu are nicio intenție să-și ajute unchiul preferat.

– OK.

– Știu că mereu te tachinez că eşti un pic...

– Știu.

– ...dar poți să ai încredere în mine, Joel. Poți să-mi spui orice.

Îi întâlnesc privirea doar o secundă. Acum câteva luni, eu şi tata le-am spus lui Tamsin şi Doug despre Warren. A fost ca o lamă care mi-a sfâşiat sufletul să o văd pe sora mea plângând cum a plâns în ziua aceea. A fost unul dintre cele mai grele şi mai stranii momente din viața mea, plin de certuri, acuzații, întrebări. Și acum iată-mă aici, gata să-i pun din nou dragostea la încercare.

Dar, în cele din urmă, știu că lumea lui Tamsin e una optimistă. Cu poteci drepte şi luminate de soare, cu cotituri lungi şi şerpuite. Refuză să creadă în marginea stâncilor şi în fundături, în colțuri întunecate. Crede că orice poate fi depăşit, şi pentru ea aşa a fost până acum. Dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă, a venit atunci când i-am spus că suntem doar frați vitregi. Pentru că, în cele din urmă, ea a acceptat totul pe deplin şi cu generozitate, nu a lăsat să se schimbe absolut nimic între noi.

Aşa că respir adânc şi fac saltul înainte. Îmi țin nepotul aproape. Vorbesc mai departe.

– Eu văd... ce o să se întâmple, Tam. Cu oamenii pe care îi iubesc. În visele mele. Văd cum se desfăşoară viitorul cu ore, zile şi săptămâni înainte.

Harry gângureşte sceptic – e destul de corect. Dar Tamsin stă nemişcată. Îşi duce o mână la gură, are ochii plini de lacrimi.

– Te rog să mă crezi, îi şoptesc.

Nu mi-am dat seama până acum câtă nevoie am să mă creadă.

– Știam eu, spune ea încet. Tot timpul... adică, am ştiut, Joel.

– Cum?

Vocea mea abia se aude în aer.

Are gura căscată. Ridică nebunește din umeri, de parcă i-am cerut să explice de ce avem nevoie de oxigen.

– Nu ești niciodată luat prin surprindere. De nimic. Mereu ai câte un avertisment subtil, câte o sugestie nonșalantă. Mereu pare că știi... când am avut o ceartă sau s-a întâmplat ceva. Și săptămâna trecută, când tata...

– Da, spun eu repede.

Am visat că tata avea un virus periculos la stomac (din fericire pentru mine), așa că l-am întrebat duminică la prânz, fără să mă gândesc, cum se simte. Am uitat că, de fapt, nu ne spusese niciunuia dintre noi. Am trecut repede peste subiect, am insistat că ne spusese. Dar am simțit că Tamsin mă privea atent.

– Totul s-a acumulat, de-a lungul anilor, și pe urmă Harry, apoi metroul...

Harry face o stea de mare cu mâna, se întinde după nasul meu. Las capul în jos, îi las degetele să-mi atingă fața.

– E o chestie medicală?

– Moștenită, mărturisesc eu. O am de la Warren.

Tamsin expiră și trage o înjurătură.

– De ce naiba nu mi-ai spus, Joel? Sunt *eu*, pentru Dumnezeu! Ai fi putut avea încredere în mine.

Am senzația că dacă nu l-aș ține pe fiul ei în brațe s-ar putea să aleagă momentul ăsta să-mi dea cu ceva în cap.

– Nu e o informație obișnuită, Tam. Și nu voiam să-mi risc relația cu tine. Nu puteam face față la asta, mai ales după mama. Tu și cu mine... am fost mereu foarte apropiați.

– Tocmai de asta ar fi trebuit să-mi spui.

Tamsin scotocește în geantă, scoate un pachet de șervețele.

– Joel, de asta a plecat Callie?

În brațele mele, Harry imită perfect o râmă care se zbate să ia aer.

– Într-un fel, îi spun, pentru că bineînțeles nu pot să-i spun tot. Dar nu a fost vina ei.

Stăm de vorbă până se înserează, până când Harry dă de înțeles că ar vrea foarte mult să terminăm odată.

Tamsin mă strânge tare în brațe când pleacă, mă asigură că e alături de mine. Insistă că o să mă iubească întotdeauna. Încearcă să spună şi că e sigură că pot să rezolv lucrurile cu Callie.

E singurul moment în aproape trei ore când simt că o iau razna.

Dar nu fac asta. Aştept până pleacă şi-mi dau voie să cedez.

A trecut aproape un an de atunci. Știam că seara aceea la restaurant avea să fie ultima dată când ne vedem. Dar cumva nu pot să cred că aşa a fost. Că nu mă pot întoarce în pat și să-i ating brațul. Să o sărut pe canapea când spune ceva frumos. Să simt o împunsătură în stomac când se rostogolește de râs din cauza unei glume pe care am făcut-o.

Ocolesc încă mult locurile prin care mergeam împreună. Nu pot să risc să mă întâlnesc cu ea, mi-ar pune hotărârea în pericol. Warren a sugerat că, dacă tânjesc după un mod de a fi aproape de ea, să-mi fac rezervare la stațiunea aceea pentru care mi-a dat un voucher acum doi ani. A expirat acum, bineînțeles. Dar poate are dreptate. Poate dacă m-aș duce acolo ar fi o alinare, cumva. O legătură tăcută cu ea din nou, ca mâinile care se adună în întuneric.

Dar știu că nu sunt pregătit. Poate într-o zi voi fi. Dar nu încă.

Totuși, bunăstarea vine în multe forme. Acum câteva luni, Steve m-a rugat să încerc să mă antrenez cu el. Mi-a sugerat să încep cu una dintre ședințele lui odioase de antrenament pe malul râului (folosind expresii grăitoare precum *toate nivelurile*, *propriul ritm* şi *fără judecăți*). După ceva bătaie la cap, am fost de acord. Pentru că trebuia să fac ceva ca să nu mă mai gândesc la ea.

Cel mai mult profitam de exercițiile de box. Eliberam furia prin lovituri, dădeam cu pumnii de frustrare. Mă gândeam la risipa asta imposibilă în timp ce loveam. *De ce, de ce, de ce, de ce, de ce?* Pe urmă, când terminam,

mă ghemuiam pe podea, pentru ca cel care ține pernuțele să nu vadă că dădeam în plâns.

Remarcând preferința mea ușor disfuncțională pentru folosirea pumnilor, Steve m-a invitat la sală. Așa că acum, de trei ori pe săptămână, lucrez unu la unu cu vechiul meu prieten, lovind întruna cu pumnii. Steve doar stă acolo, cu pernuțele ridicate, solid ca oțelul.

Mă ajută puțin. Nu doar să-mi eliberez suferința, ci și să simt că nu sunt singur.

2 *Transport for London*: administrația transporturilor din Londra (n. tr.).

77

CALLIE, UNSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

După-amiaza târziu, în prima mea zi plină la Parcul Național Lauca, stau ghemuită jos pe pământ, cu călăuza Ricardo alături. Am dat peste el aseară în holul hostelului, cu binoclul în jurul gâtului, explicând altor călători ce anume era deosebit la acest parc. Spre uimirea mea, au trecut repede peste subiect, dar eu am fost captivată.

Așa că l-am prins când pleca, l-am întrebat despre pasărea pe care eram disperată s-o găsesc. Îl puteam angaja ca ghid în ziua următoare, a spus el, animat deodată. Era posibil să fiu nevoită să stau împreună cu alți câțiva turiști, dar da, putea să mă ducă să văd pasărea și orice altceva îmi mai stârnea interesul pe drum. A bătut palma cu mine înainte să plece, ceea ce m-ar fi convins în întregime dacă n-aș fi fost deja convinsă.

Temperatura scade acum și, deși sunt înfășurată în haină și am căciulă pe cap, sunt pe punctul de a tremura. Deși ar putea fi doar emoția, fiorul anticipării.

Privim la peisajul vast și pietros al *altiplano*, peste delușoarele joase acoperite de vegetație și fundalul teatral al cerului, iar în aer se simte mai tare mirosul de pământ, în timp ce se răcorește.

– Acolo, spune Ricardo, coborând binoclul ca să poată arăta cu degetul. Vezi?

O pală de vânt îmi mișcă mâinile când ridic binoclul împrumutat de Ricardo, îmi îndrept privirea spre fluierarul *Phegornis mitchellii* cocoțat pe o movilă de pământ din mlaștină.

În sfârșit, se desprinde de ramurile imaginației mele. Aș recunoaște-o oriunde – cu burta albă și dungile negre și vagi. Aripile cafenii și capul

negru, cu pata roșie la spate, ca o urmă de rugină.

După atâția ani.

Inima mea plutește, ca ridicată de heliu. Sunt fermecată, inspir cu greu de fericire, am ochii încărcați de lacrimi. Să privesc ceva atât de rar, de prețios – să am o experiență atât de rară – nu poate fi egalat de nimic din ce am întâlnit până acum în natură.

– O vezi, Callie? întreabă Ricardo din nou.

– O văd, șoptesc eu, iar vocea îmi tremură de încântare. O văd.

– Să-i fac o poză?

Mă gândesc la Dave și zâmbesc. *Dacă faci vreodată o poză, ai grijă să mi-o trimiți și mie.*

– Nu, îi spun lui Ricardo, căutându-mi aparatul. Nu, o fac eu.

Stăm împreună aproape douăzeci de minute, făcând poze și făcând schimb de observații în timp ce pasărea începe să se miște, coborând pliscul în căutare de gâze și viermi prin mocirlă. Mintea mea e blocată la ea, atât de mică în panorama înălțătoare – vulcanii formidabili cu vârfurile acoperite de zăpadă, cerul albastru ca desenat cu carioca, unde plutesc condorii. Un peisaj care pare aproape cosmic, extraterestru. Sunt înconjurată de vastitatea naturii și respir adânc de două, trei ori, încercând să mă bucur de moment ca de un premiu.

– Ești în regulă?

Ricardo pare îngrijorat. A fost foarte vigilent în privința răului de altitudine, duce cu el în mașina 4x4 un rezervor de oxigen.

Dau din cap.

– Te doare capul.

– Nu, sunt bine, doar că... încerc să asimilez totul. Ca să nu uit.

– Nu o să uiți.

Ricardo zâmbește, ridicând din umeri ca și cum ar spune: *Pentru că asta ar fi imposibil.*

Are dreptate, bineînțeles. E ca și cum drumul fierbinte și negru pe care am venit aici ar fi o autostradă spre o altă planetă, una care există dincolo de

gravitaţia mea şi a lui Joel şi a tot ce am pierdut. Să fiu aici înseamnă să uit durerea, să-mi împlinesc visul.

Liam ar adora lucrul ăsta, cred, acest teren de la marginea lumii cu corul strident al vânturilor.

– Mergem să-i luăm şi pe ceilalţi? întreabă Ricardo în cele din urmă, gesticulând spre maşina lui 4x4. Se referă la ceilalţi trei călători de la hostel, care sunt interesaţi de izvoarele termale de pe drum, dar nu şi de pasărea mea mică.

Nu vreau să plec, aş putea sta aici toată noaptea, să mă adăpostesc sub învelişul stelelor, dar izvoarele termale se vor închide în curând.

– Mulţumesc, îi spun lui Ricardo, că mi-ai arătat. Îmi doresc să o văd de foarte mulţi ani.

– Dacă ne grăbim, spune el, s-ar putea să mai prindem nişte flamingo.

Drumurile mele cu Ricardo în maşina 4x4 în următoarele zile aduc o serie de întâlniri fantastice – vicunia şi lame, alpaca şi căprioare, exemplare numeroase de păsări. Explorăm împreună, făcând picnicuri la poalele vulcanilor, escaladând ca să ne minunăm de lagune. Sunt întâmpinată de canioane largi şi râuri strălucitoare, de platouri pitoreşti imense şi sorb fiecare frântură din expertiza lui Ricardo. O să fiu mereu recunoscătoare pentru lucrurile incredibile pe care mi le-a arătat.

E prima mea vizită în afara Europei şi ochii mei sunt acum deschişi larg spre lume.

– Şi care e următoarea oprire?

E ultima mea seară înainte să plec spre vest, la Arica, pentru trei zile, apoi către sud, spre Deşertul Atacama prin alte parcuri naţionale. După aceea, la Santiago pentru trei nopţi înainte de a zbura spre casă, încheind excursia de trei săptămâni. Sunt într-un bar din Putre cu Aaron, alt călător de la hostel, care m-a invitat să bem ceva. Am spus da, pentru că l-am văzut prin preajmă şi pare destul de prietenos. În plus, îmi place în compania lui.

Am mai stat de vorbă în ultimele zile. Originar din Cape Town, Aaron lucrează în Rio, dar face un tur al Americii de Sud pentru câteva săptămâni de unul singur. Charismatic și activ, pare interesat de mine și mă face să râd în hohote, dar... e puțin *prea* perfect. E înalt și atletic, energic și fermecător, face cu ochiul și are pomeți mari, fără cusur, așa cum părea Piers când l-am cunoscut prima dată. Cred că prefer să văd defectele unei persoane. Nu ai parte de un șoc atât de mare în felul acesta când strălucirea primelor zile începe să se stingă.

Îi descriu itinerariul meu, pe urmă îl întreb ce planuri are el. Se duce în direcția opusă față de mine, dincolo de graniță, spre Bolivia. Spune că pot să vin cu el dacă vreau. Și poate dacă lucrurile ar fi diferite – dacă nu m-aș simți încă rănită din cauza lui Joel – aș lua asta în considerare, aș face ceva puțin nebunesc.

Dar știu că modalitatea de a-l uita pe Joel nu este să-l înlocuiesc cu altcineva. Mă aplec și-l sărut pe Aaron pe obraz și-i mulțumesc pentru vinul excelent, îi urez călătorie fără incidente.

În drum spre Heathrow, acum o săptămână, valul tsunami de amintiri a fost constant. Nu mă puteam gândi decât să sar din tren și să fug acasă, să-i spun lui Joel cât de mult îl iubesc încă. Chiar și la aeroport, mă tot uitam peste umăr, întrebându-mă dacă nu o să-l văd trecând prin mulțime să ajungă la mine, așa cum se întâmplă în filme.

Și după ce am urcat în avion, aproape tot zborul spre Chile, m-am întrebat întruna ce-aș fi făcut dacă *ar fi apărut* la aeroport. Aș fi cedat tentației, l-aș fi sărutat chiar acolo unde stăteam, în terminalul pentru Plecări?

În cele din urmă, mi-am dat seama că nu înțelegeam ideea. Joel n-ar fi apărut la aeroport pentru că el *vrea* să mergem mai departe. M-am gândit din nou la ultima noapte de la restaurant, când m-a prins de mână și m-a îndemnat să văd un viitor mai bun pentru mine. *Cred că pentru tine cele mai bune lucruri abia urmează*. Și cu toate că nu-mi pot imagina o vreme în care să fiu fără el o să pară în regulă, știu că tot ce și-a dorit a fost ca eu să

fiu fericită. Așa că am făcut un pact cu mine însămi înainte să aterizez ca, în Chile, să încerc să merg încet mai departe. Ca următoarele săptămâni să fie despre viața mea și cum ar putea să arate, pentru că deocamdată nu aveam nicio idee.

Linguriţa de desert de la restaurant era ascunsă pe fundul rucsacului. Am adus-o cu mine ca un memento. Viața aceea – dacă aș putea s-o cred – era acolo pentru a fi savurată și trăită. Încercată și gustată, cu cât mai multe arome posibil.

Când mă întorc la hostel, le trimit lui Liam, Fionei și lui Dave un e-mail, alături de fotografia cu pasărea:

Azi am văzut un unicorn!

Pe urmă mă așez pe pat și iau un pix și o vedere din geantă.

Mâna îmi tremură ușor când scriu primul cuvânt. *Joel.*

În ciuda hotărârii mele de a merge mai departe, azi m-a lovit cel mai puternic impuls de a-i spune cum mă simt. Mi-a venit mai devreme în timp ce eram în piscina termală, scăldându-mă ca o țestoasă în apă. Eram cu ochii la răpitorii de pe cer când, din senin, o suită de imagini din trecut încep să mi se deruleze în minte. Lacul de la nunta lui Hugo. Joel care mă tachina a doua zi dimineață despre înotul în natură. Ce ne-am furișat să facem apoi, în drumul spre casă.

Am găsit un câmp pe care să ne distrăm în ziua aceea. Am parcat pe un refugiu, am alergat ţinându-ne de mână de-a lungul marginii unui lan de grâu copt, apoi ne-am rostogolit împreună prin tunelurile lui arse de soare, în timp ce simţeam recolta ca o funie fierbinte pe pielea noastră. După aceea, am stat întinși pe spate și ne-am uitat la cer, acolo unde păsările răpitoare dădeau rotocoale deasupra capului.

Și asta m-a pus pe gânduri. Cum tot ce făceam împreună era ca un prolog dulce-amar pentru tot ce fac eu acum. Și mi se pare greșit, cumva, să nu

împărtășesc asta cu el. Așa că asta fac. Țin pixul și îi scriu o vedere lui Joel.

Deși probabil nu o voi trimite niciodată, e o bezea de peste oceane din inima mea pentru a lui.

78

JOEL, OPTSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

Patrula din zori. Sunt un surfer destul de bun acum, de când am început să fac drumuri regulate în Cornwall. Warren m-a împins în valurile înspumate, mi-a spus să dau din mâini și să încerc să nu omor pe nimeni.

Mă uit la el. Îi fac semn cu degetele mari în sus, un zâmbet sărat. E abia luna mai, așa că marea nu a apucat să se încălzească. Chiar și prin cei cinci milimetri de neopren, valurile sparte îmi taie respirația.

Dar valurile sunt puternice, iar mulțimile ce se adună vara nu au atins apogeul.

Stau în fund pe placă, mă uit cum vine apa. Îmi aleg valul, vâslesc, pornesc, o iau la stânga. Conștientizez vag prezența lui Warren în dreapta mea, timp de câteva momente grozave nu mai e nevoie să gândesc. Apa devine tunet, asurzitoare ca un avion militar.

O las să înece totul. Trecutul, viitorul și totul între cele două.

Mai târziu, ne ducem la un pub. Mă pierd în mulțime, încep să vorbesc cu cineva. Ajung la ea acasă, o casă oarecare la câțiva kilometri de Newquay. N-am idee dacă locuiește aici sau e în trecere ca mine, dar sexul e bun. Nu se apropie de magia de a fi cu Callie, dar destul de bun. La fel ca valurile, mă ajută să uit.

A doua zi dimineață, o găsesc în living. Micuță, cu părul negru, bea cafea în capot. Îmi dau seama că locuiește ici. Sunt fotografii înrămate peste tot, flori proaspete pe măsuța de cafea, perechi de încălțări pe verandă.

O tăcere stânjenitoare. N-am mai făcut asta de atâta timp.

Ea zâmbește timid.

– Cafea?

– De fapt, ar fi mai bine...

Dau stângaci din degetul mare peste umăr, ca un autostopist.

Pe fața ei se întipărește ceva care ar putea fi ușurare.

– Da, voiam să-ţi spun şi eu. Nu prea caut ceva...

– Nici eu, răspund repede. Scuze.

– Nu! Nu e nevoie. Eu, de fapt... vreau să uit de cineva, așa că...

– Oh, ce bine!

Mintea mea se împiedică și pe urmă se oprește de tot.

– Adică, nu *bine*...

Râde stânjenită. Îi văd degetele de la picioare cum se curbează. (Oare ăsta e efectul pe care îl am asupra femeilor în ultima vreme?)

– E în regulă. Știu ce vrei să spui.

Mă uit la fotografiile de pe polița ei. Avea părul lung. Tunsoarea scurtă trebuie să fie recentă.

– El e...?

– Băieţelul meu. Da. Are cinci ani acum.

Strânge degetele mai tare pe cana de cafea. Soarbe prelung o gură, de parcă vrea să câștige timp.

– În momentul de față, sunt cu tatăl lui într-o relaţie cu pauze.

– Oh. Sper că n-am...

– Câtuși de puțin. Adică, practic acum nu suntem împreună, dar nici nu prea pot să... uit de el, știi?

Ceva în pieptul meu se contractă.

– Știu, de fapt.

– Ai copii, John?

Râd pe jumătate, cât pe ce s-o corectez, dar mă răzgândesc.

– Nu.

Urmează o tăcere. Prin zidul comun pătrunde sunetul unui plânset de copil. Sincopa înăbușită a unei dispute.

– Scuze, spune ea după câteva clipe. A fost cam insensibil din partea mea. Chiar m-am distrat azi-noapte.

O privesc, mă întreb în treacăt dacă așa o să fie întotdeauna. O serie de legături pe jumătate, nopțile lipsite de emoție adevărată. Fără să simt vreodată ce simțeam cu Callie.

– E în regulă, spun eu, luându-mi jacheta de unde am lăsat-o aseară pe fotoliu. Cred că eram amândoi pe aceeași lungime de undă.

Se apleacă în față.

– Ești un tip foarte de treabă, John. Sincer, nu sunt destui ca tine.

Îmi pun jacheta și zâmbesc din nou. Ei bine, măcar sentimentul e acolo.

– Nu, îi spun lui Warren când ajung în sfârșit înapoi la el acasă. (Plimbare lungă, autobuz, taxi.)

Zâmbește.

– Nu credeam că ești pe piață.

– Nu sunt. Ce piață? Nu sunt.

Warren ridică mâinile ca și cum am scos o armă.

– Uită că am spus ceva. Ascultă, rămâne valabil pentru săptămâna viitoare?

Warren se întoarce sâmbăta viitoare cu mine la Eversford pentru grătarul pe care tata a fost în sfârșit de acord să-l găzduiască. Pentru prima dată, o să ne adunăm toți la un loc ca să ne cunoaștem. Toată familia.

– I-am amintit tatei înainte să plec.

– O să fie ciudat să-l întâlnesc cum se cade. Într-un sens bun, sper.

Nu-i spun lui Warren că Doug este, de fapt, principala mea grijă, dată fiind înclinația lui generală de a se comporta ca un nemernic.

Acum șase luni, încurajat de Tamsin și de Warren, m-am dus în sfârșit să văd un generalist. Știam deja că n-aș putea să fiu proiectul nimănui, așa că am refuzat definitiv oferta Dianei de a mă ajuta. Dar observasem o îmbunătățire subtilă a stării mele de bine doar dând cu pumnii în sala lui

Steve de câteva ori pe săptămână. Și aveam acum și oameni cărora le povestisem și care mă susțineau. Momentul părea potrivit.

Mult mai înțelegător decât doctorul de la universitate, acest medic m-a ascultat cu adevărat. M-a trimis imediat la un psiholog. Și acum, treptat, prin ședințe de două ori pe săptămână, am început să lucrez la haosul din mintea mea. Am început să întrezăresc ideea de viitor.

A fost mai provocator decât am crezut vreodată că ar fi posibil. Dar aşa trebuia să fie ca să nu mă mai gândesc la Callie. Ideea morţii ei e ca o insectă în mintea mea, o molie care se agită la cea mai vagă urmă de lumină. Nu-mi pot îngădui să mă întreb ce face ea acum. Pentru că, dacă o fac, o să fiu distrus din nou de gândul că am pierdut-o.

Aşa că mă concentrez pe condiţia fizică, pe sănătatea mintală şi pe un curcubeu de beneficii adiacente. Cum ar fi să îmbunătățesc lucrurile cu tata şi cu Doug. Cum să fiu un unchi bun. La posibilitatea de a redeveni medic veterinar. Am mărit treptat timpul pe care îl petrec dormind în fiecare seară, scopul final fiind să nu-mi mai fie teamă. Învăţ să gătesc, reduc cafeina.

Callie ar fi mulţumită de mine, cred. Și asta e o risipă disperată. Da, pot să încerc să duc o viaţă de care Callie ar fi mândră. Dar o să-mi frângă inima întotdeauna faptul că visul meu a devenit o prăpastie atât de mare între noi, încât nu aveam nicio speranţă s-o traversăm.

Pentru că, deşi ea a decis în cele din urmă să nu se salveze, n-aş fi putut niciodată să nu încerc.

Încă mi-e dor de ea. De toate lucrurile mici. Ca anticiparea zâmbetului ei când făceam o glumă. Felul în care îşi lipea faţa de gâtul lui Murphy când ajungea acasă de la serviciu. Cum dădea din cap şi tresărea adormind în faţa televizorului. Acele prime clipe înălţătoare când am sărutat-o. Momentele când mă străduiam să o aud cum cântă la duş.

Ultimul cântec pe care l-a masacrat în duş a fost *I Will Always Love You*, în ultima noastră dimineaţă împreună. Două zile mai târziu, după mesajul lui Esther că nu avea să mai vină Callie înapoi, am intrat în baie şi doar am stat acolo. Am încercat să-i invoc sunetul vocii. Prosopul ei alunecase de pe

bară, devenise o movilă pe gresia din baie. O sticlă cu șamponul ei preferat de cocos era încă înclinată pe raft în spatele gelului meu de duș, cu capacul deschis.

Am luat-o și am ținut-o o clipă în mână. Am inspirat bucuros mirosul, apoi i-am pus capacul la loc.

Am făcut asta câteva luni după aceea. Inhalam mirosul în fiecare dimineață, ca să pot începe fiecare zi doar cu gândul la ea.

79

CALLIE, OPTSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

Îl văd pe trotuar în fiecare dimineaţă. Stăm în acelaşi loc în vârful nord-vestic al Letoniei, în nişte cabane rustice de pe plajă, unde se termină pădurile de pini şi începe Marea Baltică. Locul e micuţ – suntem doar vreo doisprezece cazaţi aici. Mi-am dat seama că e britanic când l-am auzit discutând cu un ornitolog într-o dimineaţă când mă întorceam de la o plimbare pe nisip în zori.

Sunt mulţi ornitologi aici. Eu nu sunt unul dintre ei, *per se*, dar păsările migratoare aterizează deseori în cele mai sălbatice extremităţi ale pământului. Înţeleg de ce îi place atât de mult lui Liam aici – un peisaj captivant în pustietatea lui, un loc de o izolare surprinzătoare, cu întinderi de nisip şi păduri vaste, unde marea se contopeşte cu cerul.

Sunt în Europa de două săptămâni; este primul meu drum în străinătate de când m-am întors din Chile toamna trecută. Am vrut să mă înconjor de singurătate din nou – plajele întinse pe care le văzusem în paginile cărţilor, pădurile de pin pe care mi le imaginasem visând cu ochii deschişi. Ricardo, ghidul meu din Chile, mi-a recomandat un atlas întreg de alte destinaţii înainte să plec din America de Sud, dar vor trebui să aştepte până mai umplu contul bancar. Primul copil al lui Esther şi Gavin trebuie să se nască peste câteva luni şi m-au rugat să îi fiu naşă, aşa că profit acum să pot pleca în călătorie – pentru că după ce se naşte copilul, nu o să mai vreau să ratez nimic.

Ne trezim amândoi devreme, eu şi Finn. Când s-a prezentat tipului de la magazinul de suveniruri ieri, eram în spatele lui la rând şi am reţinut numele lui. La două cabane distanţă de mine, încearcă să mă salute în letonă

de câte ori trec pe lângă el, o încâlceală fonetică care iese aproape la fel de amuzantă ca a mea. E aici singur – cel puțin, n-am văzut pe nimeni cu el.

În penultima mea seară, stau pe o bancă de lemn lângă cabană cu o bere, pâine și brânză în fața mea, admirând priveliștea. Cerul e presărat cu nori ca vata de zahăr, soarele e ca o portocală stoarsă în mare.

Tocmai i-am scris lui Joel încă o vedere. Acum sunt câteva într-un plic la Esther acasă – o capsulă a timpului cu toate gândurile mele, aventurile mele. I le-am tot dat ei să le păstreze, în caz că se întâmplă ceva cu mine. Pentru că, dacă se întâmplă, trebuie să fiu sigură că Joel găsește drumul înapoi spre inima mea.

După ce am scris vederea, surprind apusul pe telefon și i-l trimit lui Liam. *Aș vrea să fii aici?* Adaug intenționat un emoticon, pentru că mereu bombăne din cauza lor.

Pe urmă, aud șlapi pe platformă.

Mă întorc și-l văd pe Finn cum se duce spre cabana lui. El ridică o mână drept salut.

Zâmbesc și pun berea jos.

– Bună.

Precaut, îmi întoarce zâmbetul.

– Ești englezoaică?

– Da.

– Ah. Atunci, scuză-mi letona păsărească.

Încep să râd.

– Și tu pe a mea.

El expiră, se uită în sus la cer.

– Ce seară plăcută!

– Frumoasă.

Exact când mă aștept să treacă mai departe, rămâne pe loc.

– Stai mult?

– Plec poimâine.

Șovăi.

– Vrei o bere?

Zâmbetul îi ajunge la ochi și vine spre mine.

– Mi-ar plăcea una. Dacă nu te deranjez?

– Nicidecum. Dacă nu aveai planuri să...

– De fapt, mă duceam să fac ce faci și tu.

Râde.

– Sunt topit după apusuri.

Desfac o bere și i-o dau.

El îmi mulţumește și se așază. Peste 1,80 m, e blond, cu fața lată, cu ochii albaștri, care te privesc drept. Pare relaxat, pregătit de plajă, cu pantaloni scurți și șlapi, cu o șapcă de baseball.

Mă uit la berea mea și simt o împunsătură de anticipare, adânc în plexul solar.

– Deci...

– ...Callie.

– Callie. Eu sunt Finn.

Dăm mâna, a mea pitică într-a lui.

– Ai venit aici pentru păsări sau pentru singurătate?

– Un pic din amândouă. Nu sunt cu adevărat ornitolog. Mai degrabă... apreciez păsările.

El râde.

– Frumos spus. Și ai venit în vacanță?

– Da. Tu?

– La fel.

Cu ochii scăpărând, dă din cap.

– Frumos tricou, apropo.

Tricoul cu tractor pe care mi l-a dat Joel de Crăciun, acum aproape trei ani. Am reușit în sfârșit să-l port din nou, amintindu-mi de zâmbetul lui în timp ce zâmbesc și eu. Mă simt cumva mai curajoasă când mă gândesc la el în ultima vreme.

Gândurile încă mi se duc des către el – la ce face el acum, cu cine își petrece timpul, la lucrurile pe care le visează. Dacă și-a găsit de lucru, dacă are o relație amoroasă sau o perspectivă diferită asupra vieții de când ne-am despărțit. Dar încet, cu timpul, marginile ascuțite ale amintirilor mele încep să se tocească. Mă rănesc mai puțin, par mai degrabă niște zgârieturi decât niște răni înjunghiate.

– Mersi, îi spun lui Finn. Și pe urmă, ca să nu fie nevoie să explic: De cât timp ești aici?

– De aproape o săptămână. Dar tu?

– Aici, doar de trei săptămâni. Am fost în Estonia și în Lituania.

Finn pare impresionat.

– Amândouă sunt pe lista mea de dorințe.

Zâmbesc și îi povestesc mai multe, despre cum am văzut berzele în pădure și vulturii pe deasupra lacurilor, despre cum m-am rătăcit într-o mlaștină estoniană când se lăsa noaptea.

Finn se apleacă spre mine în timp ce vorbesc, ascultând cu atenție, cu ochii plini de umor.

– Doamne, trebuie să mai călătoresc, spune el după ce termin, sorbind din bere.

– Te oprește ceva?

Întrebarea pe care mi-au pus-o mie oamenii de când mă știu. Mi se pare ciudat să o pun eu de data asta.

El se strâmbă.

– Banii. Concediul anual. Trebuie să fii destul de organizat. Of. Urăsc viața reală!

Bea din bere.

– Tu pari destul de organizată, Callie. Sunt invidios. Care e secretul tău?

– De fapt, e ceva nou și pentru mine. Știi povestea – prea îngrozită să profit la maximum de tinerețea mea, apoi am început să intru în panică în timp ce o iau la vale spre patruzeci de ani.

Finn își potrivește zâmbetul.

– Ah. Și iată-te aici, bucurându-te de un apus pașnic, și vin eu și te iau cu criza mea existențială. OK. Să dăm discuţia înapoi: spune-mi despre tine și nu mă lăsa să vorbesc cel puțin în următoarea jumătate de oră.

– O jumătate de oră?

– Te cronometrez, spune el, uitându-se în jos la ceas. Poţi să începi prin a-mi spune de ce e un tractor cealaltă mașină a ta.

– Mi s-a terminat timpul?

– Habar n-am.

Ochii lui Finn strălucesc, ca luminile unui vapor în largul mării. Se apleacă în față, cu coatele pe coapse. A râs la toate glumele mele, mi-a ascultat poveștile, mi-a pus întrebări. E nostim și autoironic, nespus de chipeș, cu un râs câștigător.

Mă întreabă despre slujbă, îmi pune întrebări inteligente despre tăiatul copacilor, pădurile umbroase și dese și managementul habitatului. Îmi dau seama în timp ce stăm de vorbă că nu îl compar cu Joel, aşa cum credeam că o să fac. Nu-l compar cu nimeni. Poate asta înseamnă că îi ofer o șansă corectă sau poate înseamnă că încă mai cred că Joel e incomparabil.

– Și tu? îl întreb pe Finn, conștientă că vorbesc deja de ceva vreme. Cu ce te ocupi?

El privește în poală doar preţ de o clipă, pe urmă se uită iar la mine.

– Sunt ecologist. Cam ăsta e motivul pentru care sunt aici. Să prind migrația. Să-mi pun la punct abilitățile personale.

Mă holbez la el.

– Asta e... Ar fi trebuit să-mi spui.

– Am vrut să aflu despre tine.

Atâtea întrebări îmi vin în minte.

– Deci, de fapt... Ce fel de ecologie?

– Păi, sunt cu o firmă de consultanță. Petrec mult timp pe teren. Cercetări, evaluări, rapoarte, toate astea.

– Îţi place chestia asta?

– Da, spune el. Îmi place. Asta m-am născut să fac.

Cunosc sentimentul, mă gândesc, în timp ce ne uităm împreună la mare, acum scăldată în întuneric.

Îmi povestește că e născut și crescut în Brighton, are o familie mare, cu mulți prieteni. Îi plac câinii și comediile romantice, iubește mâncarea bună. Complet afon în privința tehnologiei, se pricepe să facă totul singur, e genul de om care încearcă să nu se îngrijoreze pentru nimicuri.

– Așadar, dacă nu te deranjează că te întreb, spune el, uitându-se în jos la covorul de ace de pin de sub picioarele noastre, te așteaptă cineva acasă?

Gândul mi se duce imediat la Joel. Mi-l imaginez în grădină, cu mâinile îndesate în buzunare, uitându-se în sus la stele.

Mă întreb, o secundă, dacă ne uităm la același loc pe cer.

Pe urmă îmi întorc privirea spre Finn.

– Nu mă mai așteaptă.

Mai târziu, eu și Finn ne sărutăm, cu buzele reci, apoi fierbinți pe fundalul Mării Baltice. E un sărut care mi se pare străin și evocator totodată, un sărut care îmi amintește o emoție de mult uitată. Nu a mai fost nimeni de la Joel încoace – și încerc să uit de el acum, de felul în care atingerea lui mă străbătea ca un curent. Pentru că îmi place Finn și știu deja că ar putea fi ceva bun.

E timpul să merg mai departe. Joel a spus că asta voia pentru mine, iar sărutându-l pe Finn aici, sub stele, în seara asta pare un loc grozav în care să începem.

Pe urmă, pentru că-mi doresc asta, pentru că pare firesc, îl invit pe Finn în cabana mea.

A fost o vreme în care nu-mi putea imagina că aș vrea să fiu cu altcineva în afară de Joel. Și asta mă înfricoșa aproape mai mult decât ideea de a merge mai departe. Mă temeam că o să mă urmărească veșnic comparația inconștientă pe care nu aș putea vreodată s-o șterg – căci cum ar putea cineva să mă sărute așa cum făcea Joel?

Dar când sunt cu Finn îmi amintesc că sunt un milion de feluri în care poate să fie grozav. E încrezător, descopăr în scurt timp, în timp ce sărutările noastre se intensifică. E foarte *bun* la chestia asta – îndrăzneț și curajos, empatic, vocal. Și în cele din urmă siguranța asta de sine ne salvează, pentru că Finn e sexy într-un fel pe care nu pot să-l ignor, într-un fel care trece direct peste orice gânduri aș mai putea avea despre Joel. Nu ne oprim nici măcar să respirăm și e cea mai încântătoare surpriză faptul că Finn a stârnit în mine ceva ce mă temeam că am pierdut pentru totdeauna.

A doua zi ne trezim la prima geană de lumină, stând pe pietre în vârful unei limbi de nisip. Suntem singuri aici, ne uităm cum aerul devine roșcat, în timp ce soarele începe să răsară. Ca și cum am fi naufragiați pe insula noastră privată.

Sus pe cer, un râu de păsări migratoare gonește pe deasupra capului, un torent furios de aripi ce bat. Finn îmi arată diferitele specii în timp ce trec pe deasupra noastră. Abia pot să țin pasul, dar nu din cauza păsărilor – mă simt ametită și bucuroasă în tăcere de omul de lângă mine, charismatic și atent, cu o mână caldă în jurul meu și un zâmbet ca în al nouălea cer. M-a trezit în dimineața asta cu sărutări în zori – sărutări care au durat doar câteva secunde până să se transforme în ceva mai mult.

Ne petrecem dimineața pe plajă, mergând mână în mână ca și cum suntem împreună de ani de zile. Ne privim pe furiș, ne furăm sărutări sprijiniți de copaci. La prânz mergem cu mașina la cafeneaua locală, unde Finn face o încercare curajoasă de a comanda prânzul la tejghea în letonă.

– Ce-ai cerut? șoptesc eu când mi se alătură la masa pe care am înhățat-o.

El râde.

– Habar n-am.

În cele din urmă, mâncarea e excelentă: două salate uriașe, băuturi și prăjituri umplute cu cremă. Continuăm – probabil imprudent – cu o baie, după-amiaza, într-un râu din apropiere. Și când lumina începe să scadă, conducem în inima pădurii de pini pe urma cocoșilor de munte, cu

geamurile coborâte până jos. Și cu toate că nu găsim pasărea pe care o căutăm și aproape că împotmolim mașina făcând o întoarce din douăzeci de manevre, nu reușim să ne oprim din râs și nu pot să nu mă gândesc: *Aș putea să mă îndrăgostesc de tine.*

Totuși, încerc să nu mă aștept la nimic, pentru că există o mică parte din inima mea care îi va aparține mereu lui Joel.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, la aeroportul din Riga, mă simt încântată să mă uit la telefon și să văd un mesaj de la Finn:

Hei, Callie. N-am făcut asta de ceva vreme (!), deci nu prea sunt sigur care sunt regulile... DAR aș vrea să spun că a fost minunat să te întâlnesc și mi-ar plăcea foarte, foarte mult să te văd din nou. Dacă te atrage ideea.

Pe urmă piuie încă un mesaj:

Pentru mine a fost... ei bine, fantastic!

Și încă unul:

(Ar trebui să adaug că, dacă pentru tine nu a fost – absolut nicio problemă! Dar sper să fi fost.) x

Apoi încă unul:

OK, taci, Finn! O să te las să iei avionul acum. Zbor, călătorii, totul fără incidente. Vorbim în curând, sper. x

Mă gândesc să închid telefonul, să aștept până ajung acasă și să treacă vreo câteva zile înainte să răspund. Dar după aproximativ cinci minute în

care zâmbesc în sinea mea și recitesc mesajele lui, îmi dau seama că nu vreau.

Așadar, în timp ce se anunță poarta mea de îmbarcare, tastez un răspuns.

A fost uimitor și pentru mine să te cunosc. O întâlnire sună bine. La tine sau la mine?! x

80

JOEL, DOI ANI MAI TÂRZIU

Kieran se oprește după zidul unei grădini ori să ia o pauză, ori să verse. Cred că sunt pe cale să aflu.

– Ce naiba s-a întâmplat cu tine? spune el cu răsuflarea întretăiată.

Profit de pauză. Mă las pe genunchi, îmi las plămânii să se umple. Mă ustură puțin, dar e genul plăcut de usturime. Ca atunci când verşi lacrimi de fericire sau râzi de te doare burta.

Seara asta e prima din ceea ce sper să fie alergările obişnuite de miercuri împreună. Kieran a adus-o pe Lucky cu el, câinele pe care l-am salvat şi pe care Kieran l-a adoptat până la urmă. (Din păcate, ceilalţi câini de care mă ocup sunt toți prea bătrâni ca să meargă cu noi.)

Mă uit la Kieran.

– Aş putea să-ți pun aceeași întrebare.

– Oh, mersi! Lovește-mă când sunt la pământ.

Are faţa roşie ca racul, pielea alunecoasă de sudoare.

– Mor, amice.

Îl invoc pe Steve.

– Durerea e doar slăbiciunea care iese din corp, să ştii.

– Îți spun eu ce știu, icnește el. Eşti un încrezut...

Încep să râd.

– Scuze. N-am putut să mă abțin.

Ne reluăm alergarea. Aş putea să alerg mult mai repede: o dietă mai bună, sesiune de antrenament cu Steve şi surfing regulat cu Warren au făcut minuni pentru sistemul meu cardiovascular. Dar mă bucur de ritmul lejer din seara asta pentru că am ocazia să stau de vorbă cu Kieran.

Steve, Tamsin, Warren și psihologul meu cred că e momentul potrivit.

– M-am tot gândit la ce mi-ai spus, cu mult în timp în urmă.

– Adică atunci când am fost de acord să ies cu tine la alergat? geme Kieran. Pentru că-mi retrag cuvintele.

Ajungem la capătul unei străzi. Dă într-o parcare cu privelişte şi e târziu, iar locul e pustiu. E o bancă în apropiere, care oferă vedere spre Eversford. De aici se văd râul şi turlele bisericii. Dincolo de marea de acoperişuri se văd presărate ferestrele mansardelor, aprinse ca nişte plute mici.

Deşi e noiembrie şi aerul e îngheţat, amândoi suntem destul de încălziţi încât să facem o pauză de cinci minute. Aşa că mă aşez lângă Kieran, care e deja întins pe spătarul băncii de parcă l-a împuşcat cineva.

Lucky se aşază pe jos lângă noi. De-abia gâfâie puţin, ticălosul atletic!

– M-am tot gândit să mă întorc la cabinet, spun eu precaut. Dacă mă primeşti, bineînţeles.

Kieran se ridică în capul oaselor.

– Uimitor! Sigur că da. Ce veste grozavă!

– Trebuie să mă interesez de instruire.

– Am făcut-o eu deja, amice, de multă vreme. Îţi trimit pe e-mail. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

În cele din urmă, le-am povestit vara asta lui Kieran şi lui Zoë despre visele mele la câteva beri într-un pub. Eram agitat şi cu palmele lipicioase, mă temeam să spun ceva ce nu puteam retrage. Dar au părut că acceptă totul cu destulă lejeritate (orice dubii ar mai fi avut au fost alungate repede după ce l-am prezentat pe Warren). Uşurarea pe care am simţit-o a fost viscerală.

Mă uit de sus la Eversford. E ca o hartă de lumini care se mişcă, iar fumul e luminat puternic de furnalele industriale.

– Condiţia fizică. Somnul mai bun. Faptul că n-am mai fost singur cu gândurile mele. Mi-am dat seama că nu mă ajută să mă ascund.

Totuşi, e dureros pentru mine că eu şi Callie nu putem sta aici împreună. Lucrezi cu tine însuşi până eşti perfect, dar dacă persoana pe care o iubeşti e departe de tine, ceva o să-ţi lipsească întotdeauna.

Nu că ar fi fost vreodată vorba despre mine. Dacă ea e fericită acum, cu privirea concentrată la altceva decât la soarta ei, asta e tot ce contează.

Kieran zâmbeşte viclean.

– Deci nu... Adică, nu are legătură cu o fată?

– Nu.

– Cât timp a trecut, doi ani?

– Da.

– Ai mai primit veşti de la ea? Callie.

Clatin din cap.

– O urmăreşti?

– Ăăă...

– Online, online, spune Kieran repede.

– Oh. Nu.

– Da, probabil ai dreptate.

Se uită în jos, spre Eversford.

– N-ai face decât să te torturezi singur. Asta e problema în ziua de azi. Nu poţi să scapi cu adevărat de trecut pentru că e acolo, online, în fiecare zi. Te priveşte în faţă. Deci cauţi?

– Ce?

– Pe altcineva. Pot să-ţi fac lipeala, dacă vrei. Zoë cunoaşte o grămadă de oameni.

– Mersi, spun eu, simţindu-mă puţin gol pe dinăuntru. Dar e în regulă.

– Joel, spune el. Cât timp o să mai aştepţi?

Şase ani, Kieran, aş putea să-i spun. *Callie mai are şase ani. Nici nu vreau să mă gândesc că aş putea să mă văd cu cineva acum. Poate nu o s-o mai fac niciodată.*

Dar cum să explic că aventurile şi întâlnirile ocazionale sunt singurele de care sunt capabil fără să par o viperă?

Lângă mine, Kieran încă răsuflă cu greu.

– Nu pot să cred că în sfârşit nu-mi mai fac griji despre cum să-mi recapăt cel mai bun veterinar.

– Când o să-ți recapeți suflul, ai spus?

Kieran pufnește pe nas.

– Ha! Slujba vine cu niște condiții, să știi.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi fără comentarii sarcastice despre șeful tău, cum că aleargă mai încet decât un bătrân de nouăzeci de ani.

– Putem rezolva asta, îi spun. Cunosc eu un tip.

În noaptea aceea, o visez din nou pe Callie. Și e un vis care mă inundă de bucurie, mă trezește uşor, cu un zâmbet pe faţă.

Peste trei ani, dis-de-dimineaţă. Callie stă pe o bancă la jumătatea unei promenade lungi, cu ochii strălucind sub borul unei pălării împletite. Are privirea îndreptată spre mare și soarbe din când în când dintr-un termos.

Pare să fie un oraș la mare. E un hotel pe fundal, cu ghirlande de becuri atârnate între stâlpii de iluminat. Probabil aici locuiește, presupun, sau poate e în vizită. Dar nu are bagaje la ea și e singură.

Singură, în afară de Murphy alături de ea și un cărucior dublu la picioarele ei.

Îl leagănă încet înainte și înapoi, cu un zâmbet care-mi spune că are inima plină.

Știind asta, la fel e și a mea.

81

CALLIE, DOI ANI MAI TÂRZIU

– Nu-mi place să te las, spun eu cu un oftat în timp ce mă pregătesc să prind trenul înapoi spre Eversford într-o seară ploioasă de duminică, la sfârşit de noiembrie.

– Atunci, nu mă lăsa.

Finn, la bustul gol pe pat, abia ieşit de la duş şi mirosind a săpun de citrice. Sprijinit într-un cot, se preface că mă priveşte cum împachetez, deşi privirea din ochii lui e o invitaţie clară. Sunt pe jumătate tentată să cedez şi să îngenunchez lângă el pentru un sărut, apoi îmi amintesc că trebuie neapărat să plec. Nu s-a mai auzit până acum să-l sărut pe Finn pe un pat fără să se ajungă la mai mult de atât.

El se ridică în capul oaselor.

– Vorbesc serios. Mută-te la mine, Cal. Tu şi Murph. Haide, e o nebunie acest du-te-vino. Mută-te la Brighton. Te iubesc. De ce nu?

De ce nu? ar fi epitaful lui Finn, îmi spun. Aşa a fost el crescut. *Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Fă-ţi griji pentru asta mai târziu. E mai bine să ceri iertare decât să ceri voie.* El spune da la orice, refuză foarte puţine lucruri. Atât de diferit de Joel şi de reţinerea lui tăcută, subtilă.

Şi atât de diferit şi de mine. Finn e opusul meu în multe feluri, deşi de când sunt cu el am devenit mai aventuroasă prin definiţie, cred. Suntem mereu plecaţi în ultima vreme şi probabil cheltuim prea mult pe aventuri, cum ar fi săriturile cu paraşuta, bilete la concerte şi invitaţii la nunţi peste hotare. A venit o dată cu maşina să mă vadă într-o dimineaţă la mijlocul săptămânii, mi-a pregătit o petrecere surpriză de ziua mea când eram

împreună de doar câteva săptămâni. Finn are lumea întreagă la dispoziţie la doar un apel distanţă, îşi poate face prieteni într-o cameră goală.

Oamenii îmi tot spun că e bine să fii cu cineva care te echilibrează. Nu poţi să fii doar yin, şi yang deloc, spun ei. Şi sunt sigură că au dreptate.

Uneori, mă trezesc întrebându-mă ce s-ar întâmpla dacă s-ar întâlni Joel şi Finn – dacă s-ar evita sau s-ar împrieteni imediat.

Dar, la fel ca Joel, şi Finn e atent, mereu *interesat*. Ascultă ce spun, îmi masează picioarele în timp ce vorbesc, îşi aminteşte micile detalii – că prefer laptele cu puţină cafea, că iubesc zmeura şi pe Ryan Gosling, nu-mi uit niciodată umbrela şi nu suport tequila.

Toate felurile în care îmi aminteşte de Joel sunt reconfortante şi toate felurile în care nu, fermecătoare. Ca pasiunea lui neaşteptată pentru muzica acid-house, biblioteca de cărţi despre natură chiar mai mare decât a mea, care-i ocupă aproape tot livingul, că poate tolera ardeii iuţi fără să clipească măcar. Are un dar de a numi păsările în zbor – serios, *orice* pasăre – plus un talent secret şi foarte subestimat la preparatele coapte. Îl pasionează politica locală şi regională într-un fel care mă face să mă gândesc la Grace.

Nu e prima dată când Finn mă roagă să mă mut la el. Argumentul lui e că deţine propriul apartament, aşa că ar fi mai logic să mă mut aici. Se află în spatele falezei, la etajul de sus al unei clădiri mari de apartamente în stil Regency. Proporţiile sunt minuscule, dar suntem la doar câteva minute de mare. O vedem chiar din două dintre camere.

Şi îmi place aici. Ador să deschid larg ferestrele, să ascult pescăruşii, să respir aerul sărat. Amintirile mele despre primele weekenduri pe care le-am petrecut aici sunt delicios de primitive – de-abia am ieşit din dormitor, scoţând capul doar ca să mâncăm sau să bem, să facem pipi sau duş. Am consumat tot din apartament – de ce să pierdem timp cu cumpărăturile sau cu mâncatul în oraş? –, am făcut băi semiironice cu spumă, am ascultat tot ce avea Finn pe iTunes, am stat fiecare cu capul întins în poala celuilalt şi am vorbit despre viitor.

Au trecut doar vreo şase luni, aşa că, da, ne mişcăm repede. Dar repede poate să fie şi încântător – ca atunci când un avion e gata de decolare sau când un carusel o ia la vale. Înfricoşător, revigorant. Finn mi-a spus că mă iubeşte după doar două săptămâni, aşa că atunci când a pus problema să ne mutăm împreună doar câteva săptămâni mai târziu n-ar fi trebuit să mă mir prea tare.

Încă mă gândesc la Joel câteodată, mai ales când mă întorc în Eversford. M-am aventurat chiar şi la cafenea de câteva ori, m-am aşezat la vechiul lui loc de la fereastră şi am comandat o porţie consistentă de *drømmekage*. M-am gândit la ce face el, dacă e fericit, cu ce se ocupă acum, dacă s-a produs vreo schimbare în visele lui. Dot m-a asigurat că nu a fost pe aici de când ne-am despărţit, aşa că nu e nevoie să mă tem că o să dau peste el. Ceea ce e bine, pentru că n-am idee ce aş face sau ce-aş spune dacă ne-am întâlni.

Câteodată mă trezesc întrebându-mă dacă am făcut destul – dacă poate ar fi trebui să mă lupt mai mult – pentru noi. Poate avea nevoie de mai mult de la mine şi eu l-am dezamăgit, l-am decepţionat când poate asta conta cel mai mult.

Dar pe urmă revăd toate motivele pentru care ne-am lăsat unul pe celălalt şi încerc să mă simt din nou împăcată. Las totul să se liniştească, tristeţea care doarme tăcută înăuntrul meu.

Încet, încep să-mi dau seama, Joel se îndepărtează. Şi în locul lui rămâne Finn, un bărbat ca un far, hotărât să mă iubească sută la sută.

– Şampanie? strigă Finn din bucătărie.

Sticla din frigider e scumpă, cadoul de ziua lui Finn din partea unei prietene de la universitate, care călătoreşte mereu şi care-şi face cumpărăturile din duty-free.

Pentru că mă mut la Brighton. Am spus da. În cele din urmă, nu m-am putut gândi la un motiv pentru care să tot spun nu. Şase luni e destul, mi-am reamintit, iar Finn spune că are destule cunoştinţe care să mă ajute să găsesc de muncă (lucru de care nu mă îndoiesc). O să-mi fie dor de mama şi de

tata, bineînțeles, de Esther, de Gav și de bebelușul lor superb, Delilah Grace. Dar toți îl adoră pe Finn și sunt sigură că o să fie încântați. Și, în cele din urmă, Finn are dreptate – tot acel du-te-vino începea să pară puțin nebunesc. Pentru că vreau să fiu cu el. Chiar vreau. Cât de puternice sunt sentimentele mele pentru el... e ceva aproape chimic.

Așa că am spus da, iar bucuria de pe fața lui ar fi putut ilumina un continent.

Acum reapare în dormitor, cu un tricou pe el ca și cum ar crede că ocazia asta merită măcar acest nivel de formalitate. A adus cu el sticla și două pahare; scoate dopul. Șampania erupe pe tot covorul și eu râd când el înjură, îi arunc un prosop din mormanul de pe pat. Murphy, care mă însoţeşte de câte ori vin aici pentru mai mult timp, adulmecă suspicios locul ud.

– Ei bine, spune Finn și-mi dă un pahar plin, să spunem doar că mă bucur foarte mult că te-am întâlnit pe o plajă din Letonia, Callie Cooper.

Ciocnim și luăm o gură. E proaspăt scoasă din frigider, minunat de rece.

Mă uit în ochii lui albaștri.

– Și eu. Ești o descoperire excelentă, Finn Petersen!

– Ultimele șase luni au fost cele mai bune din viața mea, spune el, iar zâmbetul lui umple camera.

Îi zâmbesc și eu.

– Beau pentru asta.

În primele ore ale dimineții de luni, ceva mă trezește brusc. A trebuit să iau trenul seara târziu spre Eversford pentru că viața normală trebuie să continue până mă mut la Brighton.

Îmi iau un hanorac, ies din grădina căsuței mele cu Murphy după mine și clipesc către bezna densă a cerului. În seara asta nu văd nicio stea, poate din cauza poluării slabe sau poate o fi un nor.

E un nor și în mintea mea. Nu e chiar vinovăție, mai degrabă o senzație de neliniște tăcută.

Nu l-am trădat niciodată pe Joel spunându-i lui Finn despre visul lui Joel și nici nu am de gând. Dar dacă vrem să începem o viață împreună, nu pot

să nu mă întreb dacă Finn are dreptul să știe.

Încercând să-mi imaginez cum ar reacționa, îmi imaginez că n-ar face decât să râdă. Nu că ar minimaliza totul, mai degrabă nu și-ar bate capul cu ceva ce n-ar putea să schimbe. Concepția lui despre viață este *laissez-faire*[3] filozofic. Nu se îngrijorează prea mult din pricina banilor sau a punctualității sau a ceea ce cred alții despre el. Știu deja că nu ar considera necesar să ajungă la miezul problemei, ar aprinde o torță care să lumineze cotloanele ei întunecate. Ar accepta din start că nu există răspuns sau, dacă există, e efemer ca aerul.

Aș putea să mai am un an sau zece sau cincizeci. Eu și Finn ne creăm acum propriul viitor și ideea asta e mai presus de orice. Visul lui Joel a început deja să dispară, să alunece încet în umbrele amintirii mele.

Nu. Nu o să-l tulbur pe Finn cu ceva ce pare din ce în ce mai puțin palpabil cu fiecare nouă zi.

Când ne-am cunoscut, Finn a întrebat de ce ne-am despărțit eu și Joel. I-am spus, destul de sincer, că voiam lucruri diferite. Finn a zâmbit părând că înțelege, a spus că același lucru i se întâmplase și lui cu fosta prietenă. Și pe urmă am mers mai departe și n-am mai vorbit niciodată despre asta.

3 „Las-o să fie, las-o să meargă“ – lozincă folosită de fiziocrați pentru libertate deplină în viața economică (n. tr.).

82

JOEL, TREI ANI MAI TÂZIU

– Hai, încă două!

– Nu, te urăsc.

– Doar două! Haide!

Îmi dau seama că Steve nu o să-mi dea drumul la glezne până nu storc încă două abdomene. Cu trunchiul arzând, mă supun. Pe urmă, mă prăbuşesc într-o baltă de sudoare şi ciudă, încep să gem cu glas tare că-mi anulez abonamentul.

– Da, da.

Steve îmi bagă sub nas o sticlă cu apă.

– Vrei ceva uşor? Stai în pat.

– Îmi doresc să fi stat, mormăi eu.

Refuzând apa, mă rostogolesc. Fac tot posibilul să nu vomit.

Steve acceptă să suspende sadismul preţ de cinci minute cât îmi trag eu sufletul.

– Cum a fost? mă întreabă el.

– Cum a fost ce?

– La SPA, prostule.

M-am întors în dimineaţa asta din staţiune, cea la care Callie cumpărase un voucher expirat deja de mult. Locul e încă funcţional, stoarce seva din oamenii cu obiceiuri proaste, masându-le organele vitale. A fost yoga şi meditaţie. Acupunctură, ceva incantaţii. Câteva ceremonii în picioarele goale şi ceva zăngănit lipsit de entuziasm.

Simţeam că-i datoram asta cumva. Chiar şi după atâta vreme, măcar ca să cinstesc faptul că s-a gândit. Bunătatea ei faţă de mine de Crăciun, speranţa

pe care o avea pentru mine și pe care și eu îndrăznesc în ultima vreme s-o simt. Deși știu ce urmează.

– Puțin săriți de pe fix, îi spun lui Steve. Dar mă simt bine. A fost destul de ciudat.

– Te-au făcut să dormi ca un prunc?

– N-am înțeles asta niciodată. Bebelușii sunt recunoscuți că nu dorm. Apropo, ce mai face Elliot?

Steve și Hayley au avut al doilea copil, un băiețel, acum două luni.

– Încă e un tiran. Un monstru în hăinuță Babygro, la propriu. Nu cred că a închis ochii mai mult de cinci minute de când s-a născut. Dar îl iubesc ca pe ochii din cap, adăugă el cu un zâmbet.

Și, pe urmă:

– Tu n-ai....

– Nu, sigur că nu.

Eu și Steve avem o înțelegere: că dacă visez vreodată din nou ceva despre finii mei, el va afla primul. *Orice ar fi, bine sau rău, să-mi spui imediat.* Am aceeași înțelegere cu Tamsin, cu Warren. Se pare că majoritatea oamenilor ar vrea să știe.

Mă întreb în treacăt, cum fac câteodată, cum s-ar fi desfășurat lucrurile dacă ar fi vrut Callie să știe adevărul. Am fi căsătoriți acum, cu copiii, cu o familie a noastră? Oare aș mai avea șansa de a schimba cursul...

– Bine, zice Steve, sărind în picioare. Sărituri. Haide.

– Poftim? Dar n-au trecut cele cinci minute.

– Joel, ce-ți spun eu mereu? Cine ezită *pierde*.

O spune foarte apăsat. Desenează un P cu degetul mare și arătătorul și-l duce la frunte.

În cazul în care n-am înțeles mesajul în ultimele zece ocazii când a făcut asta.

Nu m-au ajutat să dorm ca un prunc în stațiune, de fapt, în ciuda acupuncturii, a reflexoterapiei și a cantității grețoase de uleiuri esențiale. M-

am simţit mult mai bine pe acest plan în ultima vreme, dar tot mă simt agitat când sunt plecat noaptea de acasă.

Neliniştea mi-a stârnit o dorinţă puternică de a mă îmbăta crunt, dar nu voiam să apelez la asta. Îmi amintea prea mult de trecut, de o perioadă mai grea. A trebuit cumva să mă abţin să dau buzna la cel mai apropiat supermarket non-stop. Aşa că am pornit la plimbare după ce s-a întunecat, înfăşurat într-o haină groasă, cu fular şi căciulă.

În ultima seară, când poftele dispăruseră, din fericire, am dat peste cineva care făcea aproape acelaşi lucru ca mine.

– Scuze! Doamne, scuze!

Ea a înjurat, şi-a dat căştile jos de pe cap.

– M-ai speriat.

Era trecut de miezul nopţii, sub zero grade. Ea purta doar un tricou şi pantaloni de training, un hanorac subţire de tot.

– Scuze, nu mă aşteptam să... văd pe cineva.

O întâlnisem de câteva ori înainte de micul dejun (implorând tăcută cafea, întrebându-se cu voce tare unde erau cornurile). O dată la meditaţii. De două ori la yoga, unde mi-a atras privirea când eram pe jumătate întorşi şi ne străduiam amândoi să nu râdem.

– Tu pentru ce-ai venit aici? am întrebat.

Ea s-a sprijinit de zidul de cărămidă la capătul căruia ne ciocniserăm.

– O mulţime de păcate.

Am zâmbit.

– Pare grav.

– Aşa mi s-a spus.

Le-a enumerat pe degete.

– Că n-am mâncat cele cinci porţii de legume zilnic. O dependenţă serioasă de cafeină. Că am ajuns la treizeci de ani fără să am habar de yoga, ceea ce mi s-a spus că e o crimă în ziua de azi. Dar tu?

Am privit-o. Părul blond care-i atingea umerii, ochii albaştri. Buzele vineţii de la frig.

– Ah, într-un fel... am promis cuiva că o să vin aici. Așa că.

Ea a zâmbit, nu a insistat.

– Eu sunt Rose, apropo.

– Joel.

O strângere fermă de mână, contact vizual direct.

– Așadar, Joel. Ai ieșit... doar pentru aer curat?

– De fapt, mă lupt cu dorința de a trage o beție. Tu?

A râs din nou, gesticulând spre căști.

– Nu pot să dorm, așa că... afirmații.

Am zâmbit, mi-am amintit de primele zile când am încercat să mă eliberez de vise. Am decis să nu-i împărtășesc lipsa mea de succes.

Din câte s-a dovedit, ea nu avea nevoie să-i spun.

– E cam ciudat totuși, nu? a întrebat ea. Să declar cât de mult mă iubesc pe mine însămi la infinit. De fapt, are efectul opus, dacă ascult destul timp.

Am râs.

– Da, pare să obțină contrariul.

Ea a dat cu mâna prin aer.

– Ah, probabil nu o să te pună s-o faci. În comparație cu majoritatea oamenilor, pari întruchiparea sănătății.

Complimentul ei m-a luat prin surprindere.

– Dar să știi: sunt complet conștientă că eu arăt exact ca *opusul* sănătății în clipa asta. Ca moartea. Arăt ca moartea. Și nici măcar nu m-am încălzit pentru că nu mi-a fost niciodată atât de frig.

A ridicat ochii spre cer și dinții îi clănțăneau ușor.

– Am judecat greșit.

Am zâmbit.

– Interesant, tocmai voiam să te întreb.

Atunci mi-am scos haina, i-am pus-o pe umeri.

– Poftim. Nu vreau să se irosească mantrele acelea.

Ea s-a uitat lung la mine. S-a înfiorat puțin când i-am încheiat reverele. I-au agățat părul odată cu gulerul, făcând o fundă în jurul feței ei.

– Noapte bună, Rose. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

M-am îndepărtat de ea prin grădină; m-am bucurat de încremenirea nopții. Am sperat ca o parte din ea să mă pătrundă, să aducă liniștea în mintea mea.

83

CALLIE, TREI ANI MAI TÂRZIU

Am fost în Florida – altă recomandare a lui Ricardo – timp de două săptămâni, explorând mlaștinile și rezervațiile naturale, înotând pe plajele cu nisip alb, stând cu oamenii pe care i-am cunoscut pe drum. Am pierdut șirul conversațiilor pe care le-a început Finn cât am fost acolo –acest om pentru care carisma e instinctivă. Încă își face prieteni noi când merge în vacanță, un lucru pentru care eu mi-am cam pierdut îndemânarea de îndată ce am intrat la pubertate.

După o cină în aer liber la noul nostru restaurant cubanez preferat, Finn propune o plimbare, o ultimă ocazie de a ne bucura de seara sufocantă înainte de a ne întoarce mâine la temperaturi mai coborâte. Așa că acum rătăcim mână în mână prin Miami Beach, în direcția... ei bine, a plajei.

– A zburat, nu-i așa, Cal? întreabă Finn.

O clipă cred că se referă la o pasăre – un obicei creat în ultimele două săptămâni – pe urmă îmi dau seama că vorbește despre vacanță.

– Nu-mi vine să cred că de luni merg la serviciu.

Nu că m-ar deranja, de fapt. După câteva luni de căutări, un prieten al unui prieten al lui Finn ne-a anunțat că există un post la o rezervație naturală la treizeci de minute distanță de Brighton. Îmi place acolo acum, la fel de mult cât îmi plăcea la Waterfen.

O mică parte din mine a fost ușurată să plece din Eversford și să scape de teama permanentă de a da peste Joel. Mi-era frică mereu că n-aș ști ce să spun, că, dacă aș fi față în față cu el, aș simți ceva ce n-aș vrea să simt. Câteodată mă gândeam că dacă el m-ar vedea în timp ce stăteam pe fostul său loc din cafenea sau când întâmplător purtam o pereche de cercei dăruiți

de el, ar putea crede că nu mă vindecasem de tot de el. Și pe urmă începeam să mă întreb dacă era posibil să fi avut dreptate.

Finn are tot atâtea lucruri câte am și eu – mai multe, dacă e posibil –, așa că nu m-am simţit la fel de stânjenită de înghesuiala mea când m-am mutat, așa cum mi s-a întâmplat cu Joel. Nu că lui Joel i-ar fi păsat de cutiile mele care-i blocau ușile sau de lucrurile aruncate prin apartamentul lui. Și totuși, pentru mine a contat cumva mai puţin să mă mut cu Finn. Am îndesat cât mai multe dintre lucrurile mele în sertare și în dulapuri înainte de petrecerea de casă nouă pe care o pregătise Finn pentru prima seară, deși, practic, nu era o casă nouă. La începutul serii, jumătate din Brighton părea să se fi înghesuit în apartament, bând, fumând și dansând de parcă eram cu toţii studenţi din nou. Pe la jumătatea petrecerii, în timp ce Finn desfăta un grup de zece oameni cu povestea întâlnirii noastre, m-am uitat la el și m-am gândit: *Nu pot să cred că ai făcut toate astea pentru mine.*

Partea cea mai bună aici în Florida a fost că am petrecut timp doar cu Finn. Deși are o perioadă liniștită la serviciu – sezonul prospectărilor se aglomerează primăvara și vara, când programul lui devine lung și antisocial –, nu păream să ne oprim niciodată în timpul nostru liber. Finn e un om sociabil și sunt oameni care apar tot timpul în apartamentul nostru sau ne cheamă să mergem cu ei să bem ceva la un bar din apropiere. Weekendurile sunt pline de întâlniri cu familia, pentru că Finn are doi fraţi și o soră și un număr nesfârșit de verișori. Ne petrecem serile din timpul săptămânii cu prietenii, în puburi, în restaurante și în localuri cu muzică live, abia făcând pauză între angajamente. Dar așa am fost de la început – gonind înainte, oprindu-ne rareori, cu câte o privire din când în când în care să ne asigurăm că mai eram amândoi acolo înainte să ne continuăm drumul.

Nu mă deranjează – un bărbat cu o viaţă atât de plină nu prea poate fi un lucru rău –, dar uneori mi-aș dori să fim doar noi, bucurându-ne unul de celălalt, așa cum am făcut în primele treizeci și șase de ore prețioase în

Letonia. Pentru că Finn e o persoană care merită *atât* de mult s-o savurezi. E generos și amuzant, înțelept și asertiv, și câteodată pur și simplu nu-mi vine să-l împart cu nimeni. Dar știu că sunt egoistă într-un fel în care Finn este rareori, dar, oricum, nu așa funcționează viața.

– Cal, șoptește Finn acum, când ajungem la plajă.

Din instinct, ne aplecăm să ne scoatem șlapii, lăsăm picioarele bronzate să se scufunde în nisip. Voiam să te întreb ceva.

Când mă întorc spre el, se lasă într-un genunchi şi scoate o cutiuţă din buzunar. Duc mâna la gură când, de undeva din apropiere, se aude un chiot și apoi uralele unui grup de trecători.

– Habar n-am cum să fac asta, spune el șoptit. Așa că m-am gândit că cel mai bine e în stilul vechi. Callie, te iubesc până la capătul Pământului ăstuia nebun. Vrei să te măriți cu mine?

– Da.

Vreau să încetinesc și să prind viteză în același timp.

– Da, da, da.

Și acolo, în fața blocurilor-turn și a palmierilor, sub cel mai furtunos și mai spectaculos cer, eu și Finn ne învoim să fim împreună pentru totdeauna.

84

JOEL, PATRU ANI MAI TÂRZIU

Sunt la o benzinărie pe autostrada M25, dintre toate locurile posibile, când trecutul mă prinde din urmă.

– Joel?

Mă întorc, simt o undă neașteptată de plăcere s-o văd pe Melissa.

– Bună.

Ea mă privește o clipă, apoi mă prezintă lui Adonis de lângă ea.

– Leon, el e Joel.

Precaut, îi întind mâna, întrebându-mă dacă ar putea alege să mă pocnească în loc să-mi strângă mâna. Dar nu face asta. Doar mă salută cu o jumătate de zâmbet, ceea ce e cu o jumătate mai mult decât merit, probabil.

Melissa râde. Poartă genul de ruj roz aprins care cere niște dinți impecabili.

– E în regulă. N-am vorbit decât extrem de frumos despre tine, bineînțeles.

Îi arunc lui Leon o privire care ar trebui să însemne: *Poți să mă pocnești altă dată, promit.*

– Aș merge să iau niște cafele, spune el. Mă întorc imediat.

În mijlocul străzii aglomerate, stăm față în față. Un torent de călători trece zgomotos pe lângă noi.

– Ești... Ce-ai mai făcut?

– Sunt bine.

Zâmbește.

– Tocmai plecăm spre Heathrow, de fapt.

– Norocoșilor! Într-un loc frumos?

– În Barbados.

Ea întinde mâna să-i văd inelul.

– Luna de miere.

– Uau, e... Felicitări!

Părul ei lung e acum tuns scurt şi îi văd salopeta înflorată pe sub haină şi eşarfă. E pregătită pentru Barbados – caracteristic pentru Melissa. E plăcut s-o văd iubită şi luminoasă într-un fel în care nu a fost niciodată cu mine.

Ea pare că vrea să spună ceva, dar nu prea găseşte cuvintele. Aşadar, gentleman ca întotdeauna, mă arunc eu primul.

– Leon e de treabă, nu?

– Păi, spune ea, e mai drăguţ decât tine.

– Bun. Asta e bine.

– Doar glumeam. E grozav. Foarte grozav.

Ea se uită cu dor în direcţia cafenelei spre care s-a dus el.

– Şi tu, unde te duci?

– Oh, în Cornwall. Nu chiar atât de exotic ca Barbados.

– Vacanţa e vacanţă.

– Ăă.... nu, de fapt mă mut acolo. Un început nou.

– Uau. Aş fi zis că o să trăieşti în apartamentul acela până la moarte. Scuze.

Lipsa ei caracteristică de tact aproape stârneşte nostalgia în mine.

– Nicio problemă.

– Şi ce ţi-a venit?

– Chestiuni de familie. E o poveste lungă.

Ea înclină capul.

– Deci nu mai eşti cu fata care stătea la etaj?

Fata care stătea la etaj.

– Nu. Ea e... cu altcineva, acum. Măritată, cred.

(De fapt, ştiu. Mi-a spus Doug – se pare că are o cunoştinţă în comun cu Gavin.)

Melissa dă din cap. Și, poate pentru prima dată în istoricul relației noastre, nu spune nimic răutăcios.

– Și ți-ai găsit de lucru acolo? În Cornwall.

– Da, de fapt.

– O să fii iar veterinar?

– Da.

Ea dă din cap iar, mai încet de data asta. Îmi găsește privirea și mi-o fixează.

– Ei bine. Felicitări!

Mă simt neașteptat de înduioșat.

Trec câteva secunde, apoi se întinde să mă îmbrățișeze la despărțire. E ciudat să-i simt din nou brațele în jurul meu. Ca și cum ai redescoperi o haină preferată, ai inspira mirosul familiar.

– Ce-o să facă toate babele alea țăcănite fără tine?

Înghit în sec. Nu a fost un an prea bun pe strada mea, din punct de vedere al mortalității.

– Din păcate, doar o babă acum.

(Iris rezistă, tenace ca întotdeauna.)

Melissa se trage înapoi.

– Și nu te vezi cu nimeni?

De parcă nu prea îi vine să creadă că aș avea alt motiv să mă mut în Cornwall.

Oftez.

– Mi-ar plăcea, Melissa, dar tu ești în luna de miere.

Ea râde gutural, într-un fel care mi-a lipsit puțin.

– Știi, păcat că noi n-am putut fi prieteni niciodată.

– Eu cred că suntem prieteni.

Ea rămâne o clipă pe loc și-mi dau seama că îi este greu să-și ia rămas-bun.

– Ei bine, ai grijă de tine. Încearcă să întâlnești o fată drăguță.

– Am întâlnit. N-a mers.

Un ultim semn năstrușnic cu ochiul.

– Joel, ce pot să spun? Acum sunt măritată.

Am închiriat o casă la zece minute de casa lui Warren în Newquay, cu o grădină mică și un dormitor pentru musafiri. M-am oprit la un centru de grădinărit imediat după ce am traversat Devon, am cumpărat un coș plin de plante de interior pentru noul meu living. Și am luat și o jardinieră. Pentru că, deși m-am mutat aici ca să o iau de la început, tot nu pot să trăiesc fără să-mi amintesc de Callie.

Pe la începutul după-amiezii sunt mai mult sau mai puțin în ordine, așa că mă duc la Warren.

– Despărțiri grele? mă întreabă el.

– Tamsin era distrusă. Vrea să vină weekendul următor să-i aducă pe copii.

– Mi-ar plăcea s-o văd, spune Warren. Cum te simți, acum, când ești aici?

– Neliniștit. Dar în sensul bun.

– E cel mai bun sens. Nu am avut destulă neliniște din asta în viața mea.

Zâmbește.

– Ești pregătit pentru luni?

– Așa cred.

Lucrez cu jumătate de normă cu Kieran de peste un an deja. Am de gând să împart următoarele șase luni între noul meu cabinet din Cornwall și cursuri de reactualizare în Bristol.

– Nu sunt sigur că am spus-o până acum, dar sunt mândru de tine, amice. Chiar ai făcut o schimbare mare.

– Mersi.

– Și faptul că ești aici, cu mine... Ei bine, înseamnă enorm. Cu adevărat.

Dau din cap.

– Sunt bune valurile?

Warren se uită la ceas.

– Chiar acum?

– Da.
– Sunt.
– Ai chef de o tură scurtă?
– Întotdeauna, amice. Întotdeauna.

În noaptea asta o visez pe Callie.
Mă trezesc exact când îi spun iar că o iubesc.
Am fața udă de lacrimi, mi se scutură umerii de tristețe.

85

CALLIE, PATRU ANI MAI TÂRZIU

Eu și Finn ne-am căsătorit în vară, după ce am decis că nu era genul nostru o logodnă prelungită. Numărul oamenilor care voiau să ne ureze de bine necesita o recepție mult prea mare pentru bugetul nostru, așa că, în cele din urmă, sora lui Finn, Bethany, care locuiește la o fermă, a găzduit-o pentru noi. A întins ghirlande între bârnele hambarului, a împrăștiat flori sălbatice peste căpițele cu fân, ne-a făcut un tort presărat cu flori comestibile. Erau animale peste tot, aerul era cald și când s-a întunecat, două sute de oameni au dansat și au râs sub șirurile clare de beculețe, înșirate printre olane.

La cină, discursul lui Finn despre cum m-a cunoscut în Letonia și tot ce se întâmplase în cei doi de ani de atunci a fost mai mult ca o scrisoare de dragoste citită cu glas tare. Un orator înnăscut, i-a mișcat pe rând pe toți cu cuvintele lui, de la lacrimi la râs– nu o să uit niciodată cum s-a umplut de emoție tot hambarul. Cu asta, cu bucuria părinților mei, cu discursul frumos al lui Esther despre Grace și pupăturile amețite de băutură dintre Dot și cavalerul de onoare, ziua a fost fericirea în cea mai pură și desăvârșită formă.

Și totuși, câteodată încă mai vreau ca timpul să încetinească. Ca să mă pot opri să savurez prezentul, nu să trec mereu la ceea ce urmează. Vreau să petrecem mai mult timp ținându-ne de mână pe plajă, sărutându-ne pe canapea sau doar plimbându-ne împreună prin oraș. Așa era cu Joel și mă simt tristă câteodată că niciodată nu par să am asta cu Finn.

Suntem în Australia într-o lună de miere amânată – Finn are rude în Perth, așa că ne-am petrecut ultima săptămână aici cu ei. Îmbătați de soare, am

înotat în mare, am savurat peisajele şi plajele încântătoare. Acasă e iarnă şi, cu toate că există încă o atracţie pentru anotimpul acela pe care o voi preţui întotdeauna, nu pot să neg că trecerea la pantaloni scurţi şi şlapi a fost nespus de îmbucurătoare, mai ales când în ultimele zile la serviciu m-am luptat cu elementele naturii în pantaloni de protecţie şi cizme de cauciuc.

M-am trezit devreme în dimineaţa asta. Finn încă dormea şi nu voiam să-l tulbur. Părea atât de chipeş şi de liniştit, bronzat, cu bustul gol lângă mine, pe saltea.

Aşa că m-am furişat singură în baie unde, cinci minute mai târziu, am vărsat lacrimi tăcute de fericire.

Facem mişcare după micul dejun plimbându-ne pe malul râului Swan. Totul în dimineaţa asta are o nuanţă veselă de albastru: cerul, apa, faţadele de sticlă ale clădirilor-turn. Finn spune că vrea să-şi scoată familia undeva la cină, ca mulţumire pentru ospitalitatea lor, înainte să luăm avionul spre casă. Ascult, dar îmi şi pierd atenţia, când îl aud, când nu, străduindu-mă să mă concentrez.

– Finn, spun eu când ajungem la marginea apei.

El poartă o şapcă şi ochelari de soare, se gândeşte la opţiunile de restaurante pentru mai târziu.

Se întoarce spre mine.

– Da, ai dreptate. Cred că ar avea prea multe fructe de mare. Am putea încerca localul acela grecesc, în schimb?

– Finn, trebuie să-ţi spun ceva.

Poate din instinct, mă ia de mână. Îmi place să simt inelul în jurul inelarului – încă mi se pare o noutate, să fiu doamna Callie Petersen, să am şi un inel pe propriul meu deget.

– Cal, ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, răspund încet. Sunt însărcinată.

Un icnet stins, apoi cel mai călduros sărut, obrajii uzi de lacrimi, umerii tremurând de uimire. Mă prinde în braţe şi rămânem aşa câteva minute în

timp ce viața din jurul nostru se transformă în tăcere, devine plină de culori noi, strălucind de lumină.

El se retrage încet și-și apropie fața de a mea, scoțându-și ochelarii ca să mă privească în ochi.

– Când... când ai...?

– În dimineața asta: mi-a fost puțin greață în ultima vreme.

Mi-am pus în valiză teste de sarcină când am plecat din Regatul Unit, pentru orice eventualitate.

E un lucru despre care am vorbit de la început. Finn vine dintr-o familie mare și iubitoare și nu a făcut un secret din faptul că vrea să aibă și el copii. Și eu îmi doream asta, dar mă nelinișteau lucruri care pentru el nu erau o problemă; de exemplu, cum ar fi pentru el să se distanțeze de viața socială, cum să facem loc unui bebeluș în apartamentul nostru mic, dacă Murphy ar suporta bine schimbarea. Ca să nu mai spun dacă *puteam* să rămân însărcinată măcar, dat fiind că mă apropiam de patruzeci de ani – citisem atâtea povești de groază despre temutul ceas biologic. Încercam de cinci luni, așa că ușurarea și recunoștința pe care o simt acum e imensă. Totul se așază în matcă. Trebuie doar să sper că mă pot adapta la schimbarea care ne așteaptă, la stilul diferit de viață care urmează.

– Callie... Te iubesc foarte mult. Asta e cea mai bună veste.

– Și eu te iubesc. Sunt atât de entuziasmată.

– Te simți bine? Ești sigură că vrei să te plimbi? E destul de cald. Am putea să mergem și...

– Sunt bine.

Încep să râd.

– De fapt, mă ajută aerul curat.

– Nu pot să cred că n-am observat.

– Au trecut doar câteva zile. Nu voiam să te fac să speri în caz că nu era nimic.

El zâmbește.

– Ei bine, ar trebui să ne facem planuri. Deși... ce planuri ar trebui să facem? Habar n-am ce trebuie să facem mai departe.

– Nici eu. Cred că face parte din distracție.

– Să luăm legătura pe Skype cu toți? Să le spunem?

Vreau să-i spun lui Joel. Gândul e subit și alarmant, până când îmi dau seama brusc.

Joel știe deja. De ani de zile.

Cred că pentru tine cele mai bune lucruri abia urmează.

– Callie?

Îl alung pe Joel din minte, îl strâng pe Finn de mână.

– Să așteptăm până ajungem acasă. Îmi place ideea să fie secretul nostru, măcar o vreme.

El zâmbește, mă prinde de după umeri.

– Ei bine, ar trebui măcar să sărbătorim. Ce poți să mănânci, tort?

Zâmbesc.

– Încă sunt plină de la micul dejun. Și mi-e puțin greață, ca să fiu sinceră.

– E ciudat? mă întreabă Finn după o clipă. Adică, în afară de greață... cum te *simți*?

Nici nu e nevoie să mă gândesc la asta.

– Sunt euforică.

Și ăsta e cel mai bun și singurul fel în care pot să descriu sentimentul.

86

JOEL, CINCI ANI MAI TÂRZIU

– În cele din urmă, aș vrea să le mulțumesc celor trei copii ai mei. Mă faceți mândru în fiecare zi. Toți.

În cameră se audă un murmur aprobator. Se ridică paharele în direcția noastră.

E aniversarea tatei de șaptezeci de ani, așa că sărbătorim cu el în clubul de rugby vechi și prăfuit de pe stradă. E tot ce te-ai aștepta de la o petrecere într-un club vechi și prăfuit de rugby: un DJ blazat care pune muzică din play-listul lui Doug, plin de Beatles, un bufet amărât în care predomină tonul și puiul (și câte un cârnăcior pe ici, pe colo), mulți oameni care stau pe loc în grupuri, încercând să tragă de băuturi. Știu doar uitându-mă la el că vinul alb e cald și că optzeci la sută din conversația de aici se bazează mult pe contabilitate. Totuși, e petrecerea tatei, organizată de Doug. Nu prea avea cum să fie o petrecere cu cocteiluri premiate, avându-l pe Idris Elba la pupitru.

Sau poate totul pare previzibil pentru că am visat deja asta. Acum două săptămâni, într-un vis care a părut că durează o viață.

După discursuri, o găsesc pe Tamsin cu Harry și cu Amber la o masă, mai în spate. Harry, care are aproape cinci ani, e absorbit de o carte. Amber, care a împlinit doisprezece, stă cu căștile la urechi.

Fată deșteaptă!

Îi surprind privirea și șoptesc:

– E în regulă?

Ea ridică ochii de pe iPad, ridică din umeri.

– Plictisitor.

– Dă vina pe unchiul tău, spune eu clar, arătând spre Doug.

Ea zâmbește.

Mă las pe spate în scaun, iau câteva alune coapte în mână.

– Cum merge, surioară?

Tamsin își mușcă buza, își așază rochia verde marin pe umăr.

– E un succes, nu-i așa? Se distrează, nu?

Mă uit la tata. Spune o poveste despre un grup de prieteni de la badminton de care toți par captivați. Dumnezeu știe ce-ar putea fi! Atunci când aproape a pierdut fluturașul?

– Absolut. Uită-te la el. Nu l-am văzut atât de animat de la bugetul din 2010.

Tamsin zâmbește, soarbe din vin. Se strâmbă.

– Doamne, vinul ăsta e *căldicel*.

– Ce faci, Harry? îl întreb pe nepotul meu.

– Bine, spune el blajin.

(Nu se înșală, de fapt: Harry e cel mai angelic copil pe care am avut plăcerea să-l întâlnesc. Nu e de mirare că suntem rude doar pe jumătate.)

– Aproape am terminat.

Ridică o carte de activități ca s-o văd. E despre spațiul cosmic, pare înspăimântător de științifică.

– Grozav! îi spun încurajator, pe urmă mă strâmb la sora mea: Doamne, Tam, practic sunt teme pentru acasă.

Ea ridică mâinile în sus.

– Nu da vina pe mine. El a vrut s-o aducă. Nu vrea să pună afurisenia aia deoparte.

– Ai născut un geniu, îi șoptesc eu. Nu putem să-l exploatăm puțin pe YouTube și să ne pensionăm pe urmă?

Ea mă împunge ușor cu brațul.

– Ce frumos că au venit și Kieran cu Zoë.

Mă uit la prietenul meu și la soția lui, care farmecă un cuplu de două ori mai în vârstă. Chiar și Steve și Hayley sunt undeva pe aici (deși am senzația

vicleană că Steve caută clienţi. L-am surprins terorizând doi octogenari mai devreme să-şi atingă degetele de la picioare.)

–Vă salut.

Warren se aşază lângă mine, mă bate cu palma pe genunchi.

Mă bucur că tata l-a invitat pe Warren. Aş fi zis că nu o să vrea, dar în cele din urmă a ridicat din umeri şi a zis bine. Ca şi cum vorbeam despre o cunoştinţă oarecare din vremurile de demult. Nici el, nici Warren nu par să aibă energia să se certe din pricina mamei sau a mea. E atât de obositor să încerci să mai faci încă un pas: să fiu sincer, cred că niciunul din ei nu vrea să piardă timpul cu asta.

Le-am spus tatei şi lui Doug, în cele din urmă. Despre vise. Au fost ultimii care au aflat (nu că şi-au dat seama sau le-a păsat în mod deosebit). Conversaţia a fost scurtă şi împiedicată, iar de atunci n-am mai vorbit despre asta. Cine ştie dacă mă cred măcar? Dar am fost sincer cu amândoi, cel puţin, poate, pentru prima dată în viaţă. Faptul că am supravieţuit despărţirii mele de Callie m-a făcut neînfricat în multe feluri, poate puţin nesăbuit. Multe lucruri sunt acum uşoare, din câte am descoperit, după ce am trecut prin asta.

Doar... ai încredere că oamenii te iubesc, Joel.

În timp ce Warren începe să discute cu Harry despre sistemul solar, Amber se apleacă neatentă spre mine. O cuprind cu braţul, o sărut în creştetul capului. Şi măcar de data asta nu se preface că vomită şi nu-mi spune să mă dau la o parte.

Îi zâmbesc lui Tamsin, îmi zâmbeşte şi ea. *S-au rezolvat toate,* ne spunem. *Suntem în regulă.*

După petrecere, Warren se întoarce în Cornwall. Dar eu mai rămân câteva nopţi. A doua zi, conduc vreo oră undeva la ţară, unde am aranjat să mă întâlnesc cu cineva.

O zăresc cu părul blond-deschis de cealaltă parte a barului. A ocupat cel mai bun loc, aproape de focul deschis.

Zâmbește când mă apropii și mă aplec s-o îmbrățișez. Mi se pare ușor și corect, nu stânjenitor cum m-am temut că ar fi.

– Scuze. Am întârziat?

Are ochii de un albastru-deschis, dar râsul ei e plin și cald. Are o înfățișare sportivă, un tricou cu un slogan pe care n-aș putea să-l citesc fără să mă holbez, un hanorac larg de culoarea caramelului.

– Nicidecum. Am venit eu mai devreme.

Rose a luat legătura cu mine prin cabinet acum câteva luni, m-a întrebat dacă mi-o mai amintesc. O țineam minte, bineînțeles. A propus să ne întâlnim dacă mai apăream vreodată prin zona unde locuia ea.

– Noroc.

Ciocnim paharele, al ei, cu vin alb și al meu, cu apă minerală și lămâie.

– Cum a fost până la urmă experienţa în staţiune? o întreb.

În dimineața după ce ne-am întâlnit, am plecat înainte să se lumineze. Începusem să mă gândesc iar la Callie și voiam să plec acasă.

– Păi, am continuat cu yoga. Și am ajuns la o singură cafea pe zi.

– Destul de impresionant. Fructe și legume?

Ea își trece o mână prin păr. Aerul se îndulcește o clipă de la parfumul ei.

– Încă jalnic. Dar tu?

– Oh, problemele mele erau mai...

Mă opresc. Mă văd deschizându-mă în fața lui Rose într-un fel pentru care nu sunt pe deplin pregătit. Ce să-i spun?

– În mintea ta?

Dau din cap, iau o gură din pahar.

O pauză. Ochii ei sunt captivanți.

– Ei bine, cred că toți eram acolo cu tot felul de probleme.

– Adevărat.

– Sau, în cuvintele fostului meu soț, când am ajuns acasă: *Te duci într-un loc ca acela să te repari, nu în vacanță.*

Zâmbesc.

– Au!

Ea se strâmbă, pe urmă râde.

– A fost... modul meu stângaci de a spune că am divorțat.

– Oh, îmi pare rău.

– Nu, nu e cazul.

Soarbe din vin.

– E un pic amuzant, dar faptul că am fost în staţiune m-a ajutat să văd calea.

Ridic din sprânceană.

– Puterea afirmaţiilor?

– Da! Închin pentru asta.

Ciocnim din nou paharele.

– Și tu ești veterinară, spun eu.

– Sigur că da. Ți-a plăcut păcăleala mea?

În e-mailul ei către cabinet, s-a prefăcut că ne-am cunoscut la o conferință despre care nu auzisem niciodată. O scurtă cercetare pe Google a confirmat că inventase totul, bineînțeles. Dar mi-a arătat și că Rose Jackson era şi ea medic veterinar.

Am vorbit puțin despre slujbele noastre. Perioada mea de pauză și drumul înapoi, cabinetul ei și al meu. Argumentele pro și contra pentru subcontractarea orelor în afara biroului (cabinetul ei face asta, al meu nu). Oboseala dată de compasiune. Tratarea animalelor sălbatice. Să fii de gardă de Crăciun. Îmi plac francheţea ei, simțul abil al umorului. Felul în care îmi atinge antebraţul câteodată când o fac să râdă. Căldura zâmbetului ei.

– Deci știi că eu sunt divorțată, spune ea când conversația noastră se domolește într-un târziu. Dar tu?

– Singur, dar...

Ea împinge un suport de bere pe masă cu vârful degetelor.

– Nu cauți pe cineva.

Mă încrunt.

– Îmi pare rău. E complicat.

– Mai e cineva în peisaj?

Mă gândesc la Callie.

– Nu, răspund sincer. Dar nu sunt sigur că sunt gata să mă apropii de cineva din nou... în felul acela, nu încă.

Ea zâmbește.

– Destul de corect. Mulțumesc că ești sincer cu mine.

Bem pentru asta. Rose îmi povestește că are bilete la un spectacol de comedie mai târziu, la care se gândea să mă invite. Și poate m-aș fi dus, dacă nu m-ar fi întrebat atât de direct de situația mea. Dar îmi dau seama că mă bucur că încheiem aici.

Pentru că îmi place de ea. Mă atrage într-un fel pe care nu l-am mai simțit după despărțirea de Callie. Și nu vreau să stric lucrurile, să transform totul în ceva secundar din neglijență.

Dacă asta înseamnă să ratez ocazia cu ea, atunci e un risc pe care trebuie să mi-l asum.

– Mi-ar plăcea să păstrăm legătura, îi spun eu când ne pregătim să plecăm.

Rose zâmbește.

– Prieteni prin corespondență?

Mă strâmb.

– Scuze. Tocmai mi-am dat seama. A fost jalnic.

– Cel mai jalnic, încuviințează ea. Norocul tău că ești fermecător, nu-i așa?

Nu sunt sigur dacă m-aș descrie acum ca fiind *fermecător*. Dar cum complimentul ei e nespus de generos, îl accept fără să mai comentez.

– Oh, aproape am uitat, spune ea când se ridică. Asta e a ta.

Îmi întinde haina pe care i-am pus-o pe umeri în stațiune cu doi ani înainte. A ținut-o împăturită pe scaunul de lângă ea tot timpul. Nici n-am remarcat.

– Păstreaz-o, spun eu.

Ea clipește de câteva ori, pe urmă întinde mâna. Un rămas-bun oficial.

– OK. Sună-mă, atunci. Dacă o vrei vreodată înapoi, adică.
– Așa rămâne.
Îi iau mâna, o strâng. O privesc în ochi și zâmbesc.

87

CALLIE, CINCI ANI MAI TÂRZIU

După prima masă a gemenilor pe ziua de azi, după ce Finn a plecat la serviciu, ies cu căruciorul şi cu Murphy să ne plimbăm pe faleză.

A durat multă vreme să ne iasă minunea cu hrănitul şi adormitul copiilor cam în acelaşi timp, dar în sfârşit începem să ieşim din haosul primelor luni. Ne simţim sfârşiţi de epuizare şi mai mult decât ameţiţi – adică, de-abia ne-am revenit din şocul de a avea *gemeni* –, dar cumva am reuşit să scăpăm teferi.

Euan şi Robyn împlinesc azi cinci luni. Încă nu-mi vine să cred. Încă nu m-am săturat să întind mâna să-i ating, întrebându-mă dacă sunt cu adevărat ai noştri.

Când s-au născut, reţeaua socială enormă a lui Finn şi-a făcut treaba. Prietenii şi familia ne-au susţinut pe rând, gătind, sterilizând biberoane şi plimbând câinele. Şi acum, când am scăpat de primele luni dificile, mă simt din ce în ce mai scăldată în iubire, delicios de norocoasă. Când îmi ridic copiii călduţi după băiţă şi îi ţin la piept, parcă îmi simt bătaile inimii în afara corpului.

Strada cu sens unic pe care locuim e îngustă şi plină de maşini şi e destul trafic într-o zi de lucru, dar odată ce ies pe promenadă trebuie doar să privesc marea ca să mă simt învăluită în calmul ei.

Din fericire, banca pe care mă aşez de obicei nu e prea umedă. E aceeaşi pe care au stat Ben şi Grace în dimineaţa după ce s-au întâlnit seara în oraş, în Brighton, bând ceai cald şi mâncând sendvişuri cu şuncă, cu inimile fericite. Ştiu pentru că ea a făcut o poză, a postat-o pe Facebook câteva luni

mai târziu (*A doua zi după ce ne-am întâlnit!*) şi-mi amintesc de hotelul din fundal.

Mă aşez cu cafeaua decofeinizată pe care mi-a făcut-o Finn de dimineaţă înainte să plece la serviciu. Acum face asta în fiecare zi, pentru că e mult mai complicat să încerc eu să strecor căruciorul dublu în cafeneaua de la capătul străzii noastre. Am adus şi o felie de *drømmekage*, pentru că dacă nu poţi să mănânci prăjitură la micul dejun când eşti proaspătă mămică, atunci când poţi? Mâncăm multă prăjitură din asta în ultima vreme, de când Finn mi-a găsit reţeta şi mi-a făcut-o surprizându-mă când eu ieşisem într-o după-amiază. Nu m-a lăsat inima să-i spun povestea ei.

Dau căruciorul înainte şi înapoi cu piciorul, mă strâmb la copii, le aşez căciulile şi ciorapii. Beau din termos şi încep să mănânc prăjitura, rup o bucată pentru Murphy.

Şi atunci am o senzaţie. Că el e pe aproape, cumva. Sentimentul e atât de puternic, încât tresar şi mă întorc în loc, mă uit după faţa lui printre oamenii de pe trotuar.

Mă întorc iar la gemeni, mă uit la ei. *Eşti nebună. Joel nu e aici. De ce naiba ar fi?* Nu m-am gândit la el – nu cu adevărat – de săptămâni bune. Poate că din cauză că-mi lipseşte somnul, magia neagră din mintea mea îşi face treaba.

În timpul sarcinii am avut o insomnie cumplită, nopţile erau ca nişte lacuri întinse de minute nescurse prin care trebuia să înaintez. Ca să nu mă mai uit în tavan, coboram din pat şi făceam ture prin apartament în pijama, în timp ce Finn dormea, iar Murphy se plimba după mine ca şi cum ştia că mi-ar prinde bine puţin suport moral.

Câteodată, stăteam amândoi la fereastra din living, unde vorbeam cu Grace în gând. Şi uneori, doar uneori, îmi imaginam că şi Joel e treaz, că ne uitam amândoi de la ferestre diferite la acelaşi mozaic ameţitor de stele albastre şi strălucitoare.

Dar, de dragul copiilor ascunşi în pântecul meu şi de dragul lui Finn, adormit în patul nostru, nu-mi puteam lăsa gândurile să se ducă prea departe

în viitor. Dacă în ultimii ani am învățat ceva, a fost că e important să trăiesc în prezent.

Eu și Finn am băut ceva aseară – primul nostru pahar adevărat de când s-au născut gemenii. Finn voia să transforme totul într-o ocazie specială, așa că a decantat o sticlă bună de vin roșu, fără să știe, în carafa pe care mi-a cumpărat-o Joel de Crăciun acum șase ani. Am băut din paharele de la set, iar o clipă mi-am îngăduit să-mi imaginez zâmbetul lui Joel, felul în care a spus: *Ca să fii mereu la o cafenea pe stradă, undeva în Mediterana.*

Probabil că Finn a simțit că mintea mea a rătăcit în altă parte, pentru că m-a împuns cu piciorul, m-a întrebat dacă mă simt bine. Am zâmbit și am spus da, pentru că eram bine, de fapt. Reușiserăm. Trecuserăm prin corvoada plângăreață a primelor zile în care eram părinți și ieșeam acum la celălalt capăt. Părea să merite un toast. Și părea normal să mi-l amintesc în clipa aceea pe Joel, să ridic un pahar în cinstea lui în mintea mea și să-i mulțumesc pentru tot ce-mi oferise.

88

JOEL, ȘASE ANI MAI TÂRZIU

– Aseară l-am visat pe Warren, le-am spun lui Kieran și lui Zoë la micul dejun.

Au venit în Cornwall weekendul ăsta, iar băieții (acum adolescenți) erau ascunși în siguranță la părinții lui Kieran.

– Spune-ne tot, poruncește Zoë.

Mușcă dintr-un corn, atacă untul. Abia ieșită de la duș și complet machiată, e unul dintre oamenii aceia enervanți, total imuni la mahmureală.

Kieran, pe de altă parte, zici că are malarie.

– Stai, spune el. E de bine sau de rău?

– De bine.

Cobor vocea.

– O să cunoască pe cineva.

– *Să cunoască*, de-adevăratelea? întreabă Zoë.

– Da.

Zâmbesc.

– Părea drăguță. Eram pe plajă. Ea râdea la glumele lui. Și se ținea...

– ’Neața!

Warren, cu tenul pământiu, apare. A rămas la mine azi-noapte, alegând să adoarmă pe canapea, decât să mai facă plimbarea scurtă până acasă.

– Joel are veşti, spune Zoë.

Ea și Warren sunt ca niște spirite înrudite, sincer. Își termină propozițiile unul altuia, împărtășesc un simț al umorului identic. Deși toleranța lui Zoë pentru serile târzii o depășește cu mult pe a lui.

– Da? întreabă Warren. Ai niște...

– În ibric.

Îi fac semn spre aragaz.

(Eu beau ceai verde. Încă încerc să-mi controlez dependența de cafeină.)

– Zi mai departe, bombăne el nemulțumit.

Își umple cana cu cafea, o bea neagră. Se trântește lângă mine, își prinde capul în mâini.

– Suferi, amice? îl întreabă Kieran cu un zâmbet.

– *De asta* nu mai beau.

Cuvintele lui Warren par lipite unele de altele.

– Da, shoturile acelea de Jäger ar trebui să aibă o limită pentru cei de vârstă înaintată, spun eu. Sau măcar să nu te lase să cumperi prea mult.

Warren dă din mână spre mine, probabil ca să alunge amintirea prăbușirii lui de azi-noapte.

– Ce vești ai?

– Mai degrabă, e vorba despre tine. Am visat că o să întâlnești o fată.

El ridică privirea.

– Ce?

– Mă rog, o femeie. Ai șase luni să te pui la punct.

Deși nu vrea, zâmbește.

– Iisuse! Cum e?

– Părea drăguță. Dispusă să râdă la glumele tale, de data asta.

– De pe aici?

– Greu de spus. Dar eram pe plajă.

El geme.

– A trecut ceva vreme. Probabil nu o să dureze.

Îmi dreg glasul. Vorbesc mai încet.

– Dă-mi voie să nu fiu de acord. Vă țineați... de mâini.

Zoë chiuie. Warren se strâmbă.

– Ești sigur că eram eu?

– Da.

Îmi termin cornul şi ceaiul, mă simt foarte încrezut în faţa mahmurelii comune din cameră. Am dormit mai mult azi-noapte decât am făcut-o în ultimii ani.

– Aşa că e ceva ce aştepţi cu nerăbdare, nu-i aşa? În fine. Vine cineva cu mine la o alergare?

Mă scot în huiduieli din cameră, la propriu.

Îmi duc dependenţa de mişcare pe o alee pe coastă. Simt arsura altitudinii în pulpe şi în plămâni. Vântul e ca o lamă ce se leagănă prin aer, iar noroiul mi se învârte sub tălpi.

Gândurile mi se întorc la Callie. Mi-o imaginez mâncând micul dejun, cu copiii în scaunele înalte. Râde cu soţul ei de ceva, şterge picături de mâncare de pe bărbia gemenilor. Are faţa luminoasă, încălzită de soarele de la o fereastră din apropiere.

Stomacul mi se strânge puţin de gelozie că nu pot fi eu. Dar pe urmă îmi amintesc toate motivele pentru care nu se poate. Măcar în acest fel e fericită şi deocamdată mi se pare o formă de echilibru.

În cele din urmă, ştiu că n-am fi putut face asta împreună.

Îmi umplu plămânii cu aerul rece al Atlanticului şi alerg mai departe.

89

CALLIE, ȘASE ANI MAI TÂRZIU

Mă holbez la invitația din mâna mea.

– Tot nu-mi vine să cred că Ben se însoară.

– O să fie ciudat pentru tine?

Zâmbesc și las un impuls de tristețe să mă străbată.

– Până la nuntă, se fac nouă ani de când a murit Grace. Cred că asta e și mai ciudat, dacă are vreun sens ce spun.

– Are. Dar Mia e grozavă.

– O iubesc pe Mia. Și Grace ar fi iubit-o.

Având acum aproape un an și jumătate, Euan și Robyn sunt sprijiniţi de pernele de pe canapea, vrăjiți de CBeebies. Întind mâna și mângâi într-o doară părul lui Euan.

– Și nunta pare destul de grozavă, spune Finn.

E o locație într-un fost depou feroviar din Shoreditch, cu bar la discreție. Mia lucrează în publicitate și se mișcă în cercuri înspăimântător de mondene.

– S-ar putea să mă folosesc de ocazie să merg la mama și la tata câteva zile, dacă tot suntem acolo. Să le ofer puțin timp cu Euan și Robyn.

Mama mereu mă bate la cap să-i vizitez mai des; ei vin cât de des pot la Brighton.

Finn zâmbește, luând-o pe Robyn pe genunchi și aplecându-se să o sărute pe cap.

– Grozav! Mamei tale o să-i placă asta.

Mă uit din nou la invitație.

– Sunt puțin surprinsă că lasă copiii să intre, de fapt. Știi că sunt obligați prin lege să întrerupă jurămintele?

– Cred că Esther a șoptit ceva despre asta la urechea lui Ben.

Râd și întind mâna să-l mângâi pe Murphy. E lipit de genunchiul meu, cu barba sprijinită de coapsă.

– Probabil.

– Nu-ți bate capul pentru copii, nu sunt sigur nici dacă ar trebui să ne lase pe *noi* să participăm la nunta asta. Suntem suficient de grozavi?

Nimic nu te face să te simți ca un adevărat adult decât să ai copii. Viața noastră socială activă, vacanțele noastre – acele semne ale vieții fără copii – par aproape să fi fost ale altcuiva acum.

Nu la mult timp după ce s-au născut copiii, mă trezeam câteodată uitându-mă la pozele noastre, doar ca să-mi amintesc că toate astea chiar s-au întâmplat. După ce i-am mărturisit asta lui Finn, m-am întors în apartament într-o seară și am descoperit că mărise cele mai frumoase poze în alb și negru, le înrămase și le atârnase de pereți. Primul nostru selfie, surprins pe fundalul răsăritului, în dimineața când am plecat din Letonia. Noi doi pe trotuarul de lemn al unei rezervații naturale din Florida, bronzați și zâmbăreți, cu degetele mari în sus către cameră. Ultimul mic dejun la Miami – omletă și cafea tare – în dimineața de după ce ne-am logodit. Coborând cu coarda undeva aproape de Tunbridge Wells. Râzând cu un grup de prieteni, sus în Downs. Dar la loc de cinste, Finn a pus o poză care a venit înainte de toate astea: fluierarul meu, pitit între colinele de la baza vulcanului din Chile.

– Adică, cum ar trebui să te îmbraci la o nuntă ca asta? întreabă Finn. Să port costum sau o să fie toată lumea în pijamale sau ceva?

Eu sper să poarte costum. Are unul pe care îl scoate special pentru nunți, de un gri metalic. De obicei îl îmbracă împreună cu o cămașă înflorată, uneori cu ochelari de soare și arată... Ei bine, dacă există ceea ce se cheamă eclipsarea mirelui, sunt destul de sigură că Finn ar reuși să facă asta de fiecare dată.

– Păi, cam asta e frumusețea evenimentelor atât de la modă. Probabil putem apărea în cizme de cauciuc și să arătăm ca și cum impunem un trend.

– Nu pot să cred că numim deja nunta lui Ben un „eveniment“, spune Finn.

– Vor fi oameni cu cască în ureche.

– Controale de securitate.

– Interzis cu social media.

– Te iubesc, spune Finn peste capul gemenilor.

Zâmbesc.

– Și eu te iubesc.

– Nu știu...

Se oprește, privește în jos.

– Ce e? întreb eu, surprinsă plăcut de valul subit de afecțiune.

A fost atât de puțin timp pentru asta în ultima vreme. Avem tendința de a vorbi acum în jumătăți de propoziții furate (*Ai făcut..., Trebuie doar să..., Ar trebui repede să...*) și cu toate că viața noastră sexuală a revenit treptat, e un secret deschis între noi faptul că, dacă am avea de ales, am prefera să tragem un pui de somn zdravăn decât să sărim unul pe altul când ne întindem pe saltea noaptea.

– ...nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu te-aș fi întâlnit, Cal. Tu ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, tu și gemenii.

Mă aplec și-l sărut pe buze. Stârnește ceva în mine și mă gândesc că poate în seara asta aș putea totuși să sar pe el.

Mai târziu ne dezbrăcăm și terminăm sărutul, grăbiți, sub așternuturi, cu mâinile fierbinți, umede în răcoarea din cameră. Poate pentru că au trecut câteva săptămâni sau pentru că suntem obligați să facem totul în grabă în ultima vreme, pare vital și frenetic în cel mai bun sens. Căldura și vigoarea mă duc înapoi cu gândul la prima noastră noapte în Letonia.

După aceea, mă rostogolesc spre el, gata să șoptesc că ar trebui să facem un efort și să facem asta mai des, când țipătul strident al unui copil se aude

din camera de alături.

Finn începe să râdă.

– Ah, măcar de data asta, puștiule, murmură el, încă răsuflând greoi, cu pielea umedă de transpirație, ai nimerit perfect momentul.

90

JOEL, ȘASE ANI ȘI JUMĂTATE MAI TÂRZIU

Merg la Nottingham cu Doug ca să ne vedem cu vărul nostru Luke și alte câteva rude.

Am reluat legătura cu Luke acum doi ani. Mă simțeam bine construind punți de legătură și voiam să fac asta mai des. În mod surprinzător, pentru cineva morocănos din fire, fratele meu simțea același lucru.

Luke nu s-a mai întors la școală după atacul câinelui. Familia lui s-a mutat în Midlands la vreun an după incident, ca să aibă o șansă cât de mică să scape de amintiri. În prezent e un bucătar recunoscut, aducând două restaurante la statutul stelelor Michelin. Am mâncat de două ori la localul lui actual, am avut nopți în oraș petrecute între băieți.

Nu i-am spus despre visele mele. Sau, mai bine zis, un vis în special. Am început să îl cunosc mai bine din nou. Să construiesc o relație înainte să-mi descarc sufletul.

Dar am visat despre noaptea asta acum o lună. (În esență: Luke ne duce la un bar cu muzică blues și suntem tratați ca niște VIP-uri; Doug se îmbată crunt.)

În timp ce așteptăm trenul, fratele meu începe să se simtă agitat. Poartă uniforma lui de weekend, cu blugi pe care bănuiesc că i-a călcat și un tricou puțin prea strâmt.

– Mor după o țigară.

– Spune-mi că nu fumezi acum.

El ridică din umeri.

– Doar la ocazii.

– Și totuși *mori* după o țigară.

Doug pufnește.

– Oh, am vrut să spun. Tata e îngrijorat din cauza ta.

Zâmbesc, mă întreb dacă Doug o să reacționeze la nesfârșit la critici aruncând mingea înapoi de unde a venit.

– Cum așa?

– Spune că eşti prea slab.

Aruncă o privire dispreţuitoare spre mine.

– Întâmplător sunt de acord.

– Ah, nu e nimic.

Dar adevărul este că nu m-am simţit în apele mele în ultima vreme. Timpul accelerează, anii trec pe lângă mine ca peisajul văzut de la fereastra unui tren. M-am tot gândit la Callie, bântuit de îndoieli chinuitoare. Am făcut ce trebuia? Ar trebui să reiau legătura cu ea, să mai fac o ultimă încercare de a o salva?

Am tot avut același vis în ultima vreme, primul dintre ele – cel în care Callie moare – și a devenit din ce în ce mai veridic. Mă trezesc ud de transpirație de fiecare dată, strigându-i numele.

Doug se uită în altă parte.

– E bine de știut. Îi spuneam și lui Lou deunăzi, în sfârșit începi să te comporți normal pentru prima dată în viața ta.

Schiţez un zâmbet șters spre chipul pe jumătate întors al fratelui meu vitreg. E atât de diferit de mine. Și totuși, în mod straniu, nu l-aș schimba pentru nimic în lume. E straniu de reconfortant, cumva, că mă pot baza pe bădărănia lui. Când mă gândesc la tot zbuciumul care va veni.

91

CALLIE, ȘASE ANI ȘI JUMĂTATE MAI TÂRZIU

Stă pe peronul opus împreună cu fratele lui; are bărbia băgată în gulerul jachetei, cum stătea de obicei, cu mâinile îndesate în buzunare.

Pare slab, îmi spun. Puțin abătut, nu e în apele lui.

Sau, cel puţin, nu e aşa cum îl ştiam eu. Au trecut aproape şapte ani. Dar timpul din acest interval s-a topit şi nu pot să-l văd decât cum era ultima oară, faţă în faţă cu mine la masa din restaurant. *Uită de mine. Fă toate lucrurile pe care trebuie să le faci şi mai mult de atât.*

Îmi simt inima cum bate cu putere, pot doar să mă rog că o să ridice privirea şi o să mă vadă.

Mi-am luat câteva zile de concediu pentru nunta lui Ben, dar Finn a lucrat în Ipswich săptămâna asta, aşa că mă întorc de la mama şi tata singură, cu gemenii, la Londra. Finn ne aşteaptă la gară în Blackfriars şi deja nu mai am răbdare – să ne revdem după trei nopţi în care am fost despărţiţi şi să am încă o pereche de mâini la dispoziţie. E prima dată când am călătorit singură cu gemenii, aşa că îl ţin pe Euan pe şold şi pe Robyn în căruciorul de lângă picioarele mele.

Nu vreau să-i sperii pe copii, nici pe ceilalţi de pe peron, strigându-l. Joel e adâncit în discuţie şi, chiar când cred că nu o să ridice ochii, exact asta face şi sunt din nou încremenită de privirea lui de satelit.

Nu te-am uitat niciodată, Joel.

Lumea dispare. Sunetele devin ecouri, totul în jur se transformă în ceaţă. Îl văd numai pe Joel, simt doar cum mi se învârte stomacul când ne privim.

Dar în câteva clipe se aude șuieratul hidraulic al trenului meu care se apropie, sclipirea luminilor.

Nu, nu, nu. La timp – numai de data asta – chiar azi?

Șoptesc „Joel“, dar trenul ne separă și mulțimea din jurul meu începe să se miște. Și trebuie să mă mișc și eu; trenurile spre Londra vin la intervale de treizeci de minute, timpul e deja scurt și o întârziere ar însemna să-l fac pe Finn să aștepte, să alergăm după un taxi, să intrăm în panică pentru că ratăm nunta, posibila umilire de a fi alungați de grupul de ușieri ce se dau modele de la Tom Ford.

Nu am de ales. Trebuie să urc în tren.

Temperatura din vagon pare înăbușitoare, ca și cum aerul condiționat nu merge. Din fericire, locurile noastre sunt la o masă pentru patru, unde singurul ocupant e o pensionară cu aspect prietenos, care nu pare că ar protesta prea mult dacă cei doi copii de doi ani decid să facă zgomot. După ce o întreb, mă ridic și deschid fereastra de sus înainte de a-l așeza pe Euan pe scaun, lângă mine, și de a o ridica pe Robyn în poală.

Dar în tot acest timp mă întind, disperată, să văd dacă-l zăresc pe Joel afară. La început, ochii mei se opresc doar la străini, până când, în cele din urmă, îl găsesc pe Doug, observând speriată că acum e singur.

Și pe urmă aud un ciocănit în fereastra din spatele meu.

Mă întorc și e el. El, frumos și luminos. Probabil a alergat pe pasarelă.

Ochii mi se umplu de lacrimi în timp ce șoptesc un salut.

Ești bine? șoptește și el.

Dau cu putere din cap. *Tu?*

Și el dă din cap, pe urmă ezită. *Ești fericită?*

Îmi înghit lacrimile, îmi țin respirația doar o secundă. Și pe urmă dau din cap din nou.

Cum aș putea să-i înfățișez întregul tablou, rădăcinile răsucite ale adevărului printr-o fereastră, în timp ce se aude șuieratul de plecare al trenului meu? Ce pot să spun în decurs de cinci secunde ca să exprim tot ce simt, în fața copiilor mei și a unei străine curioase?

De cealaltă parte a geamului, Joel îşi lipeşte palma de sticlă. Întind mâna şi fac la fel, apoi deodată suntem despărţiţi, aşa cum părem mereu să fim.

Se aude semnalizarea stridentă a fluierului înainte ca încet, agonizat, mâinile noastre să înceapă să se desprindă. Joel începe să alerge, încercând să ţină pasul, dar normal că nu poate. Inima mea e legată de el, un fir gata să se rupă. Apoi, în ultima clipă, întinde mâna şi aruncă ceva prin fereastra deschisă pe deasupra capului nostru. Se învârte în aer şi cade în poala mea ca o sămânţă de sicomor.

O apuc, ridic privirea imediat, dar gara a devenit deja o faţadă unsuroasă a depoului feroviar. El a dispărut, poate pentru ultima dată.

Mă uit la Robyn în poala mea. Are faţa ridicată spre a mea, ca şi cum încearcă să decidă dacă o să izbucnesc în lacrimi, şi-mi dau seama că trebuie să fi fost înfricoşător pentru ea, silueta necunoscută de la fereastră cu ochii disperaţi şi vocea înăbuşită. Aşa că o trag mai aproape de mine, îi acopăr mânuţa cu a mea şi o strâng încurajator.

– Te iubesc, şoptesc în buclele lucioase ale părului ei brunet.

– Eşti în regulă? mă întreabă încet doamna în vârstă, cu ochii încreţiţi, empatici.

Dau din cap, dar nu pot să vorbesc. Mă tem că, dacă fac asta, o s-o iau razna.

– El e cel care a scăpat printre degete? e tot ce spune ea, cu vocea moale ca mătasea.

Mă uit la Euan, lângă mine. Se uită la fereastra opusă, absorbit de priveliştea vieţii care goneşte pe lângă noi.

Oh, cum mai goneşte.

Clipesc doar o dată, las să curgă câteva lacrimi fierbinţi. Şi ea dă blând din cap, pentru că ştim amândouă că nu mai este nimic de spus.

Cu câteva clipe înainte să intrăm în gara Blackfriars, desfac şerveţelul de hârtie.

Pe el, scris cu pixul, doar şase cuvinte.

TE VOI IUBI MEREU, CALLIE X

92

JOEL, OPT ANI MAI TÂRZIU

O aştept la cotitura râului, lângă salcia bătrână şi încovoiată pe care am văzut-o în vis. Deşi aerul azi e proaspăt ca un tonic, lumina pare profetic de blândă. În tonuri blânde de simpatie, ca şi cum ştie ce urmează.

Privesc în sus la copacul întins, magnific ca un monument. Îmi amintesc de bucla *C*-ului lui Callie în mușchiul lemnului. Îmi imaginez litera de-a lungul anilor ce vor urma. Încălzită de lumina soarelui, acoperită de brumă, până când se pierde în cele din urmă pe sub straturile de licheni.

N-am spus niciunei persoane dragi lui Callie despre ziua de azi. Singurul lucru pe care ea mi l-a cerut a fost să nu-i spun ei ceea ce am visat şi nu puteam risca să se afle secretul. Aşa că, deşi asta m-a distrus, îi voi respecta dorința până la final. Dacă nu, ultimii opt ani vor fi fost în zadar.

Cred că e în vizită la mama şi la tatăl ei, copiii în vizită la bunici. Sunt sigur că atunci când e în Eversford se întoarce la Waterfen, atrasă de acest loc ca o pasăre migratoare.

De când am văzut-o în tren acum un an şi jumătate, a apărut în fiecare gând al meu. O şoaptă în briza amintirii.

Vremea se mohorăşte în timp ce aştept, iar peisajul secretă umezeala ca pe lacrimi. Frigul îmi ciupeşte pielea, iar cerul se acoperă încet de nori. Pe malul opus, copacii desfrunziți îşi pleacă fruntea.

Mă rog de ani şi ani ca visul meu să fie greşit. Ca ea să nu apară. Că voi rămâne aici singur până se întunecă, din ce în ce mai euforic cu fiecare estompare treptată a luminii.

Pentru că, deşi suntem despărțiți, pur şi simplu nu-mi pot imagina cum aş putea să mă trezesc mâine fără mângâierea de a şti că e undeva acolo. Fără

să știu că undeva e fericită, că duce o viață în milioane de culori. Când am văzut-o în tren în ziua aceea, am vrut să sparg fereastra, să urc în vagon. Să-i spun că nu voi înceta niciodată s-o iubesc, că e imposibil să-mi imaginez o lume fără ea.

Număr minutele pe ceas. Vreau să fac pământul să nu se mai învârtă, să apăs frânele timpului.

Te rog, fă să mă înșel. Te rog.

Dar se simte o adiere în aer, foșnetul umed al pașilor. Și inima mi se golește, pentru că e aici.

Fredonează în timp ce urmează ultima cotitură de pe malul râului. Pierdută în peisaj, e înfofolită în haină și cu fularul la gât, de parcă ar fi doar o altă trecătoare în sezonul rece. De parcă ar fi o zi oarecare din noiembrie.

Dar nu e, bineînțeles. Pentru că aud deja ambulanța aeriană de dincolo de rezervație, elicele elicopterului bâzâind ca niște aripi de libelulă. Am sunat acum câteva minute, ca ea să nu piardă nicio secundă. Trebuia să fiu sigur că făcusem tot posibilul.

Chiar și când ea se oprește acum, desfătându-se cu zborul unui pescăruș albastru, tremur de speranță. Că se va întoarce pur și simplu, va răsufla și va merge mai departe.

Întoarce-te, Callie. Încă mai e timp. Dar trebuie s-o faci acum.

– Joel?

M-a văzut.

Inima mi se sfâșie când ajungem față în față. Și, preț de o clipă care pare o oră, mă agăț de imaginea ei și nu-i dau drumul.

Dar ochii ei deja pun întrebarea. Și cu toată blândețea de care sunt în stare, dau din cap. Îmi pare rău, Callie.

Cel mai blajin zâmbet, un „Oh“ șoptit.

Apoi întinde o mână.

Secundele încremenesc când, pentru ultima dată, strâng degetele în jurul degetelor ei, simt căldura pielii ei prin mănușa de lână. Strâng celălalt braț

de după spatele ei, o trag liniștit la pieptul meu. Fără să spună nimic, își sprijină obrazul de umărul meu, poate căutând mângâiere. Și atunci îi sărut creștetul capului, îi spun ultima oară că o voi iubi mereu.

După aceea, nu mai sunt cuvinte. Dar în altă viață ne întoarcem să ne plimbăm împreună pe potecă, ținându-ne de mână spre un răsărit care ne conduce acasă.

Și acum se întâmplă – încovoierea în brațele mele, icnetul slab după aer care pare mai mult o tuse. Cât de încet pot, o cobor pe pământ, îi dau părul de pe față. Îi desprind fularul de la gât, iar lacrimile îmi cad în pliurile lui.

După atâta timp, tot nu sunt pregătit să-mi iau rămas-bun.

Zece.

Inima mea bate în ritmul secundelor.

Nouă.

– Callie, șoptesc, sunt încă aici. Nu plec nicăieri, bine? Rămâi cu mine?

Opt. Șapte.

Disperat, îi scot mănușa, îi frec mâna cu a mea ca și când asta ar putea s-o împiedice să alunece mai departe.

Șase.

Poate așa va fi.

– Haide, Callie. Nu-i da drumul. Sunt încă aici, rămâi cu mine.

Cinci.

Și atunci. Poate îmi imaginez, dar jur că o simt încercând să-mi strângă mâna. De parcă se luptă cu putere să reziste.

Patru.

Inima mea tresaltă și lacrimile curg mai tare. Dar continui să șoptesc, să-i strâng mâna.

– Rămâi cu mine, Callie. Vine ambulanța. Nu renunța, OK?

Trei. Doi. Unu.

Dar, în cele din urmă, înțeleg. Nu poate să-mi răspundă pentru că s-a dus. Așa că încerc tot ce pot ca să-i repornesc inima în timp ce, undeva în apropiere, aterizează o ambulanță.

Câteva minute mai târziu, elicopterul devine o pasăre care plutește spre cer, deasupra copacilor, purtând-o departe.

Am făcut tot ce am putut. Acum nu mai trebuie decât să aştept. Mă doare cât de mult sper şi mă rog să răzbată.

EPILOG

93

JOEL

Callie a murit în ziua aceea din cauza unui stop cardiac. N-au găsit la autopsie nicio dovadă a vreunei boli latente de inimă, aşadar cauza morţii a fost moarte cardiacă subită.

N-am lăsat nicio urmă a apelului meu la 911 şi nu le-am dat paramedicilor numele meu. Aşa că nimeni nu a ştiut că am fost cu Callie în ultimele ei clipe. Dar s-a menţionat în câteva relatări din presă că fusese găsită de un trecător. Câteva zile mai târziu, Kieran mi-a trimis un link către un articol dintr-un ziar local. Finn implora pe oricine sunase la ambulanţă să se facă cunoscut, ca să-i poată mulţumi personal pentru efortul de a ajuta.

Am rămas anonim, bineînţeles. Nu voiam să-i dau vreun motiv să suspecteze că eu şi Callie păstraserăm legătura cât au fost ei împreună. Ea rămăsese credincioasă până la final, firește că da. Îl iubea.

Nu sunt sigur că mă observă cineva când mă strecor în biserică. Ocupând un loc rămas liber în ultima clipă în strana din spate, ajung să stau lângă Ben şi Mia, soţia lui. Acum au şi ei un copil, conduc împreună o agenţie de publicitate în Londra. Eu şi Ben ne strângem în braţe la jumătatea primului imn – *Tot ce e frumos şi luminos.*

Fac tot posibilul să-mi feresc privirea de Finn. Nu mi-aş fi putut imagina un tip mai de treabă cu care să rămână dragostea vieţii mele. E distrus, bineînţeles. A stat jos tot timpul, cu capul în mâini. Părinţii lui Callie sunt lângă el, la fel de devastaţi.

Finn l-a adus cu el pe Murphy în lesă. E atât de bătrân acum şi uşor artritic. Are mişcări rigide şi se chinuie să stea întins, dar ochii sprâncenaţi

sunt la fel de credincioşi ca întotdeauna.

Trebuie să-mi iau privirea de la câine, altfel cedez.

În cele din urmă, Finn merge în faţa bisericii să ţină un discurs. Îi ia vreo două minute să se adune, odată ce ajunge acolo. Se îneacă în cuvinte, la început e incapabil să vorbească. Dar când reuşeşte în final, umple biserica de lumină. Ne povesteşte cum s-au întâlnit el şi Callie. Despre cum s-au distrat, de viaţa lor incredibilă împreună. Cei doi copii minunaţi.

– Se spune că există o persoană pentru fiecare, încheie el cu voce şovăitoare. Şi pentru mine acea persoană a fost Callie.

Ies din biserică înainte de ultimul imn, fără să am vreun dubiu despre cât de deplin a trăit Callie în ultimii ei opt ani. Cât de mult a fost iubită.

În timp ce toţi se îndreaptă spre crematoriu, fac o plimbare prin preajmă. Vreau să evit să mă întâlnesc cu părinţii lui Callie, cu Dot sau cu oricare dintre prietenii ei. Pe urmă mă întorc printre tise, unde mi-a cerut Esther să ne întâlnim.

Se apropie singură. Are faţa ascunsă în spatele unei perechi enorme de ochelari de soare, ca nişte ochi de insectă. Ne strângem în braţe.

– Îmi pare tare rău, e primul lucru pe care îl spun. Şi pe urmă: A fost o slujbă frumoasă.

– Mulţumesc. Cred că lui Cal i-ar fi plăcut.

Revăd florile din naos. Erau împletite în răchita sicriului ei, presărate deasupra. Aerul era plin de parfumul lor, îndulcite de dragoste.

– Nu te duci la crematoriu? o întreb pe Esther.

– Nu. Cal ar fi înţeles. Sunt praf la lucrurile astea.

Scoate cu greu aerul din piept.

– Mai întâi Grace, acum...

Detectez un zâmbet curajos pe sub ochelarii ei.

– De fapt, am ceva ce trebuie să-ţi dau.

Scoate un plic gros din geantă, mi-l întinde.

– Callie ți-a scris vederi, Joel. După ce v-ați despărțit. Ea... mi le-a dat mie să le păstrez. În orice caz, m-a rugat să ți le dau. Dacă moare.

Gura mea face forme inaudibile. Plicul pare greu ca o cărămidă în mâinile mele.

– Voia să știi... cât de fericită era.

Pipăi plicul. Trebuie să fie... câte? Douăzeci de vederi aici? Treizeci?

– Aș face totul din nou, spun eu atunci. Chiar dacă nu s-ar putea schimba nimic. Aș iubi-o din nou cât ai clipi.

Și atunci mi se rupe glasul și nu mai pot spune nimic.

O tăcere lungă, punctată doar de cântecul unei păsări.

– Și trecătorul acela misterios nu s-a mai arătat, spune Esther într-un târziu.

Mă adun.

– Nu.

Ea își ridică ochelarii pe cap.

– E plăcut să știu că a fost cineva acolo cu ea, totuși. Știi, în ultimele ei clipe.

Îi întâlnesc ochii înlăcrimați, dau din cap o dată. Și asta e tot.

– Vii la priveghi?

Clatin din cap.

– Cred că aici se termină pentru mine.

– În regulă.

Se oprește.

– Mulțumesc, Joel.

– Pentru ce?

Ea ridică ușor din umeri, de parcă sperase să știu.

– Pentru ce ai făcut.

Rămân în cimitir câteva minute după ce pleacă Esther. Cerul jelește, înnourat. Dar exact când sunt pe punctul de a pleca, o rază oblică de lumină se arată.

În timp ce pământul se luminează, un măcăleandru aterizează pe piatra de mormânt de lângă mine și înclină capul.

– Te voi iubi mereu, Cal, șoptesc.

Pe urmă, ascund plicul în jachetă, mă întorc și plec spre casă.

94

CALLIE

Mă gândeam în dimineața asta la ziua în care te-am întâlnit. Îți mai amintești? Când ai uitat să plătești și ți-am dat o felie de prăjitură, m-am bâlbâit, mi s-au înmuiat genunchii.

În fine. Acum mâncăm drømmekage *tot timpul, eu, Finn și gemenii – e o prostie, știu, dar îmi place să găsesc lucruri mărunte prin care să-mi aduc aminte de tine.*

Ar trebui să știi că Finn... e un om minunat, Joel. Pare ciudat să-ți spun asta ție. Dar te rog să știi că nu vreau să te rănesc. Vreau doar să știi că sunt fericită; sunt sigură că am luat decizia corectă acum opt ani, oricât de sfâșietoare a fost și oricât de greșită a părut atunci.

În orice caz, am fost în Eversford în acest weekend și mă duc spre Waterfen acum. O să mă gândesc la tine cât mă plimb pe malul râului.

Pentru că încă te iubesc, Joel. O parte din inima mea va fi mereu a ta. Chiar și când nu voi mai fi, oricând se va întâmpla asta.

MULȚUMIRI

Aș vrea să-i mulțumesc agentei mele geniale, Rebecca Ritchie de la AM Heath, pentru tot ce a făcut pentru mine. Orice scriitor ar fi norocos să te aibă lângă el. Îți mulțumesc.

Sunt extrem de recunoscătoare tuturor celor de la Hodder & Stoughton, pentru că m-au făcut să mă simt bine-venită și pentru că au promovat cartea cu atât de multă pasiune. În special lui Kimberley Atkins, pentru entuziasmul tău, pentru observațiile tale înțelepte și pentru că ți-a păsat de personajele mele la fel de mult ca şi mie. Scuze pentru suspine! Multe mulţumiri lui Madeleine Woodfield, dar și lui Natalie Chen, Alice Morley, Maddy Marshall și Becca Mundy. Și incredibilei echipe de la drepturi de autor, mai ales Rebeccăi Folland, lui Melis Dagoglu, Grace McCrum şi Hannah Geranio – am fost cu adevărat uluită de tot ce aţi făcut ca să prezentați cartea mea cititorilor din lumea întreagă. Și lui Carolyn Mays, Jamie Hodder-Williams, Lucy Hale, Catherine Worsley, Richard Peters, Sarah Clay, Rachel Southey, Ellie Wood, Ellen Tyrell și Ellie Wheeldon. Și lui Hazel Orme, pentru editarea cu ochi de vultur.

La Putnam, aș dori să le mulțumesc Tarei Singh Carlson și lui Helen Richard, pentru editările meticuloase și intuitive – a fost o reală plăcere să lucrez cu voi amândouă. Îmi exprim aprecierile şi pentru Sally Kim, Ivan Held, Christine Ball, Alexis Welby, Ashley McClay, Brennin Cummings, Meredith Dros, Maija Baldauf, Anthony Ramondo, Monica Cordova, Amy Schneider și Janice Kurzius.

Datorez un mulțumesc enorm și lui Michelle Kroes de la CAA.

Sunt foarte recunoscătoare și Emmei Rous pentru lectura rapidă și sfaturile de expert cu privire la toate lucrurile legate de veterinari. Orice greșeli sunt, bineînțeles, doar ale mele.

În cele din urmă, aș vrea să le mulțumesc prietenilor și familiei, în special lui Mark.